ITERATURĂ UNIVERSALĂ

Anita Shreve

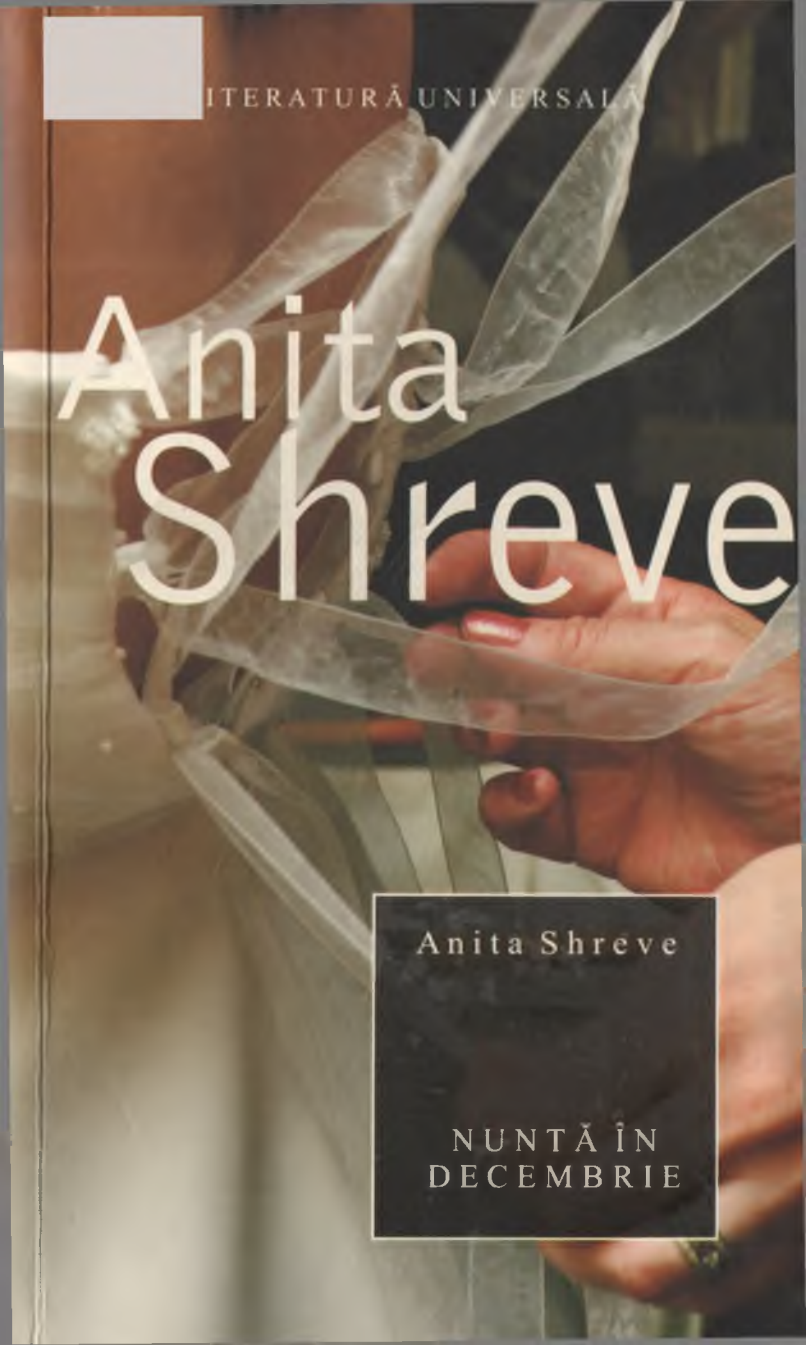

Anita Shreve

NUNTĂ ÎN DECEMBRIE

A WEDDING IN DECEMBER
Anita Shreve
Copyright © 2005 by Anita Shreve
All rights reserved.

NUNTĂ ÎN DECEMBRIE
Anita Shreve
Copyright © 2008 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA,** is strictly prohibited.
Copyright © 2008 by **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHREVE, ANITA
Nuntă în decembrie / Anita Shreve ; trad.: Roxana Bîrsanu. – București: ALLFA, 2008
ISBN 978-973-724-072-9

I. Bîrsanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura **ALLFA** Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 402.26.00
Fax: 402.26.10

Departamentul difuzare: Tel.: 402.26.75, 402.26.38

Comenzi la: comenzi@all.ro
URL: http://www.all.ro

Redactor: Cătălin Georgescu
Copertă: Andra Penescu

Printed in Abagar, Bulgaria; e-mail: abagar@dir.bg

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Anita Shreve

NUNTĂ ÎN DECEMBRIE

Traducere din limba engleză:
Roxana Bîrsanu

EDITURA ALLFA

Tatălui meu

Vineri

— Se topesc gheţarii, spuse Nora uitându-se pe fereastră, ca şi cum ar fi văzut cum se topesc gheţarii aceia la zece mii de mile către nord. Am citit dimineaţă în ziar.

Înainte de a se aşeza, Harrison observase că peisajul era dominat de pajişti înverzite, tufe de trandafiri care ieşeau din hibernare, întinzându-şi lujerii pe un gard din fier forjat şi peste o bancă, ierburi ornamentale şi pini cu coaja albă. Dincolo de suprafaţa verde, se zărea o fâşie argintie de apă, iar dincolo de ea, un lanţ de munţi, de un cenuşiu albăstrui în lumina dimineţii.

– Probabil că păsările sunt niţel confuze, zise el.

– Chiar sunt. Le văd tot timpul cum zboară către nord.

– E de rău pentru afacere?

– Nu chiar. Nimeni nu şi-a anulat rezervarea. Deşi pârtiile de schi sunt destul de afectate.

Nora plecă de lângă fereastră şi se aşeză pe scaunul din faţa acesteia. Harrison o privea în timp ce îşi aşeza picioarele unul peste altul, manşeta de la pantaloni ridicându-se peste marginea unei cizme negre din piele şi lăsând la vedere o dungă subţire de piele albă, moale. Harrison suprapuse imaginea femeii pe care o vedea acum peste amintirea fetei de şaptesprezece ani pe care a cunoscut-o cândva, o fată cu chip blând, ochi mari, migdalaţi şi mişcări graţioase. Femeia din faţa lui avea patruzeci şi patru de ani, iar chipul ei mai pierduse din blândeţea de odinioară. Şi părul era altfel. Îl purta acum tuns scurt, dat după urechi, o tunsoare care părea mai degrabă europeană decât americană.

Când s-au întâlnit în urmă cu câteva minute în capătul scărilor din holul principal, Nora stătea la biroul de la

recepție. Și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Harrison și preț de o secundă l-a analizat așa cum face hangiul cu un oaspete pe care nu îl cunoaște bine. Îl strigă apoi pe nume înaintând către el, ceea ce îl făcu și pe el să zâmbească. În timp ce Nora îl îmbrățișa, Harrison se simțea deopotrivă relaxat și ușor – ca un dop de plută în voia unor ape necunoscute.

– Camera ta este confortabilă? l-a întrebat ea.

– Foarte, i-a răspuns el. Are o priveliște minunată.

– Vrei să bei ceva? Ceai? Cafea?

– Aș bea niște cafea. Ce mai mașinărie ai aici!

– Face espresso cu foarte multă spumă, a replicat ea, ridicându-se. Este punctul de atracție de aici. Unii oaspeți au spus că revin aici pentru cafeaua din bibliotecă. Ei, pentru asta și pentru liftul care duce mâncarea. Am amenajat sufrageria sus pentru ca oaspeții să poată admira priveliștea.

De ambele părți ale rafturilor cu cărți se afla un rând mai îngust, iar dedesubt, niște sertare. Lângă perete era o bancă scobită în zid, tapițată într-un material cu dungi verzi. Ferestrele, în număr de trei și orientate către vest, aveau geam doar în partea superioară, așa că de pe canapeaua din piele unde stătea, Harrison nu reușea să vadă munții.

– De cât timp e folosită clădirea aceasta drept han? întrebă el.

– De doi ani.

– Mi-a părut rău când am auzit de soțul tău.

– Mi-ai trimis și o carte poștală.

Harrison încuviință din cap, uimit că Nora își aducea aminte. Probabil că primise sute, chiar mii de scrisori pentru un bărbat așa deosebit.

– A trebuit să renovez totul, adăugă Nora, într-un gest care includea întreaga clădire.

– Ai făcut o treabă foarte bună, replică el, ușor surprins de schimbarea subiectului.

Harrison urmase semnele care arătau către han, apoi urcase cu mașina până în vârful dealului. Când a ajuns în parcare, priveliștea munților Berkshire care se deschidea în fața ochilor i-a făcut inima să bată mai repede ca atunci când, copil fiind, la Cinerama, camera de filmat s-a ridicat peste un vârf de stâncă pentru a oferi o imagine a Marelui Canion sau Văii Rift sau câmpiilor înghețate din Antarctica.

S-a îndreptat cu valizele către scările din față, observând tufișurile bine tăiate, gazonul greblat și, într-un labirint care și-a pierdut probabil din provocare, niște garduri vii tăiate cu măiestrie. Hanul era acoperit cu țiglă albă, iar de pe acoperiș se ițea un coș de fum ușor înclinat înainte. Ferestrele, fără niciun ornament, străluceau în soarele matinal. Ca multe alte case construite la începutul secolului, și aceasta avea frontoane de diferite lățimi și verande așezate în tot soiul de unghiuri neașteptate. Harrison se gândea că ar fi aproape imposibil de desenat din memorie linia acoperișului.

Înăuntru, hanul avea aceeași atmosferă de final de secol, cu mobilă ornamentată din lemn și ferestre de dimensiuni foarte mari. Avea și stucaturi realizate în parte, își spunea Harrison, cu foarte multă vopsea albă și fier. Oricât de mult i-ar fi plăcut casa, se gândea dacă totuși oaspeții tânjeau după fosta casă, cea locuită de Carl Laski.

– Acesta a fost han cu mulți ani în urmă, i-a spus Nora. După cel de-al doilea război mondial a devenit casă particulară. Pe perete, în spatele tău, e și o fotografie din perioada de început.

Harrison se ridică și se apropie de perete, sprijinindu-se cu mâna de marginea canapelei. Fotografia, într-o ramă neagră de nuc, era extrem de detaliată și clară, se puteau

observa fiecare fir de iarbă și fiecare rămurică prezentate cu genul acela de minuțiozitate pe care ochiul liber nu o poate percepe. Imaginea prezenta o clădire acoperită cu țiglă, cu acoperișul sub formă de cupolă. Părea a fi noiembrie sau începutul lui martie, judecând după dungile subțiri de zăpadă de pe marginile grădinii. Pe malul râului se vedea un fuior de ceață, dar uitându-se mai atent, descoperi că de fapt era fumul de la un tren în mișcare în fundal, care abia se distingea, ca un abur, ca o umbră.

– Fotografia datează din 1912, zise Nora. A fost făcută pe un negativ din sticlă. Poți să vezi și o grădină de trandafiri și o pistă de alergări.

Harrison se așeză iar pe canapea, întrebându-se dacă a mai sosit careva. Voise să ajungă primul, să o vadă pe Nora fără prezența celorlalți.

– A fost han, apoi casă, apoi iarăși han? a întrebat.

Nora zâmbi, văzând-l așa confuz.

– Când eu și Carl ne-am mutat aici, era deja folosită de câțiva ani buni ca și casă particulară. Am locuit aici cincisprezece ani. După ce a murit, mi-a venit ideea de a transforma casa într-un han. Menirea ei era să fie han, chiar dacă era folosită pe post de casă.

– Câte camere sunt?

– Înainte erau douăzeci și două.

– Cum te descurcai?

– Închisesem majoritatea camerelor. Vrei niște cafea?

– Nu, mulțumesc. Au ajuns ceilalți?

– Agnes a spus că ajunge pe la prânz. La fel și Bill cu Bridget. Rob va ajunge mai târziu.

– Vine și Rob? întrebă Harrison plăcut surprins. Nu-l văzuse pe Rob Zoar de... douăzeci și șapte de ani. Harrison părea surprins de numărul mare, așa că mai calculă o dată. Da, douăzeci și șapte. E în Boston acum, nu? Cred că am citit asta pe undeva.

– Are concerte peste tot în lume. Recenziile sunt minunate.

– Am rămas uimit să aud că este pianist. Nu pomenea de asta la Kidd, nu?

– Cred că a încercat să reziste ispitei.

– Se pare că nunta asta a venit cam repede, adăugă el.

– Cu siguranță.

Prea repede pentru ca soția lui Harrison, Evelyn, să își schimbe agenda. Bill i-a trimis lui Harrison un mail spunând că el și Bridget se căsătoresc la han și că îi invita pe el și pe Evelyn. Harrison și Bill păstraseră legătura o vreme (au mers împreună cu familiile la schi de două ori), dar Harrison habar nu avea că Bill și Bridget erau împreună.

– Bridget e bolnavă, a spus Nora. De aceea Bill vrea să facă nunta acum.

– Cât de bolnavă? întrebă Harrison.

– Foarte, răspunse Nora, cu o expresie serioasă. Ți-i aduci aminte împreună?

– La școală? Evident. Bill era un jucător musculos, vânjos, care trimitea mai tot timpul mingea dincolo de gard. Bridget, o fată serioasă, drăguță în genul acela dolofan. În altă epocă ar fi fost o frumusețe. Cei doi obișnuiau să traverseze campusul atât de strâns îmbrățișați de parcă ar fi fost un singur corp. Harrison și-a amintit cât de dezamăgit a fost când a auzit că fiecare se căsătorise cu altcineva.

– Cum au reluat legătura? a întrebat.

– La întâlnirea de douăzeci și cinci de ani. Ai fost vreodată la vreuna din întâlnirile astea?

A negat din cap. Își spuse că nu s-a dus de dragul lui Eveyln. Ea era canadiancă, nu ar fi cunoscut pe nimeni, iar călătoria ar fi consumat mult prea multe din prețioasele ei zile. Dar Harrison nu avea o explicație satisfăcătoare de

ce nu s-a dus singur. Presupunea că cel mai simplu răspuns era că nu voise. Imaginea invitațiilor îi producea o anxietate pe care nu era dispus să o exploreze. Chiar și această întâlnire intimă – nunta aceasta grăbită – îl făcuse să ezite.

– Dar tu? a întrebat el.

Nora a dat și ea negativ din cap, iar Harrison nu fu deloc surprins. Nu și-l putea imagina pe Carl Laski la o întâlnire la Kidd.

– I-ai mai văzut pe ceilalți? întrebă Nora. De la terminarea școlii, adică?

– Da, pe Bill, răspunse el. Cu Jerry m-am întâlnit în New York cam acum cinci ani. Am băut ceva împreună.

– Vine împreună cu soția lui, Julie, spuse Nora. Cum a fost când te-ai întâlnit cu Jerry?

– Păi, în mare, a ținut să aflu cât de împlinit este, zise Harrison, apoi ridică din umeri, pentru a șterge impresia lăsată de comentariul răutăcios.

– Stai până duminică? întrebă Nora.

– Cred că da.

Harrison luase avionul de la Toronto la Hartford, unde a închiriat o mașină până la Massachusetts Turnpike, de unde a luat-o către vest. În timp ce conducea, și-a dat seama că nu mersese niciodată în Massachusetts, în vest. Când vizita New England înainte, mereu se ducea la Boston și apoi imediat înapoi la Kidd, în Maine. Niciodată pe uscat. Evident, știa de munții Berkshire. Tanglewood, locația de vară a Orchestrei simfonice din Boston, era celebră în întreaga lume. Edith Wharton își petrecea verile în Lenox. Melville a scris Moby Dick în Pittsfield.

– Sunt câteva trasee bune de plimbare, spuse Nora, arătând către ferestre. Vremea e extraordinară.

– Este la fel de ciudat și în Toronto. Foarte cald.

– Fiecare zi mai frumoasă decât alta, zise ea. Cred că natura își bate joc de noi.

– Cum așa?

– 11 septembrie.

Harrison a încuviințat din cap încetișor.

– Toată nebunia. Toată durerea. Apoi Nora făcu o pauză. Oamenii se opresc unii pe alții pe stradă și se întreabă: *Îți dai seama? Nu-i așa că e îngrozitor? Bucură-te de viață cât mai poți.*

– Se spune că temperaturile de acum au doborât toate recordurile.

– Cred că azi vor fi 22°C.

– Cu siguranță e un record pentru prima săptămână din decembrie.

– Mă întreb dacă ideea este că păcatele oamenilor, mai crunte decât puterea de imaginație a oricui, nu sunt nimic în fața seninătății Naturii, zis Nora.

– Natura ca ființă supremă? întrebă Harrison, uimit.

– Ca entitate, cred.

– Atunci e o entitate îngrozitoare.

– Nu și azi.

– Nu, nu azi, recunoscu Harrison.

– Sau trebuie să ni se amintească un motiv pentru care să ne dorim să trăim? Să trăim fiecare zi ca și cum ar fi ultima?

– Natura să fie capabilă de milă? întrebă Harrison. Îmi place asta.

Nora a râs, după care s-a întins în față, atingându-l ușor pe un genunchi.

– Ia uită-te la noi, zise ea. Suntem atât de sofisticați. Făceam asta tot timpul în ora domnului Mitchell, nu-i așa?

– Da, răspunse el, bucuros că își amintește, și mai încântat încă de atingerea ei bruscă.

– Îmi pare tare bine că te văd, spuse ea, părând cu adevărat încântată.

– Unde erai când s-a întâmplat? întrebă el.

– Aici. La bucătărie. Am deschis televizorul înainte ca al doilea avion să lovească. Judy, asistenta mea – o vei cunoaște și tu – a venit și mi-a spus. Tu?

– Eram la Toronto, zise el. Luam micul dejun. Tocmai îmi beam cafeaua și citeam ziarul. La televizor, vocea prezentatorului a căpătat o tonalitate înaltă, iar eu mi-am ridicat privirea la timp cât să văd cum un avion lovea al doilea turn.

Imaginile acelei zile au fost reluate de nenumărate ori, televiziunile din Canada fiind mai dispuse să prezinte imaginile acelea de neînțeles decât televiziunile din America.

– Ți-a fost teamă? a întrebat el.

– Aici? Nu, nu chiar. Supărată da. Foarte supărată. Dar nu speriată. M-am gândit imediat la Carl. M-am bucurat că nu mai trăia ca să vadă asta.

Nora începu să tragă o bucată de piele de pe arătător. Se opri brusc și își puse mâinile în poală cu un gest hotărât. De dincolo de ușile închise ale bibliotecii, Harrison auzea zgomotul unui aspirator.

– Se spune că este moartea literaturii, zise ea.

– Cred că e puțin prea radical, replică el, schimbându-și poziția de pe canapea. În zilele care au urmat tragediei, a fost deranjat de astfel de observații dramatice. Am admirat foarte mult munca soțului tău, a adăugat, simțindu-se vinovat că nu a menționat asta mai devreme.

– A fost un om extraordinar, a zis Nora. Un poet și un om extraordinar.

– Da.

– Eu eram companionul lui de nădejde, spune Nora, surprinzându-l pe Harrison cu cuvântul arhaic. Niciodată n-am știut ce înseamnă asta cu adevărat. Companion. Nădejde.

– Pot să te ajut să cauți ce înseamnă, se oferi el.

– Aș fi putut s-o fac și singură. Presupun că am un dicționar pe undeva..., adăugă ea, uitându-se fix la cotoarele cărților aliniate pe rafturi.

Pentru Harrison, faptul că lucrările lui Carl Laski erau atât de bune se datora naturii lor oblice, modului în care subiectul unei poezii era o chestiune de inspirație de moment: un titlu de ziar zărit pe masă la micul dejun în vreme ce o femeie îi spune soțului ei că are un iubit sau un bărbat care se ceartă cu soția la telefon într-o sală de așteptare din aeroport în vreme ce lângă ei stă deoparte un copil, singur, cu o valijoară roșie, strălucitoare. Mai târziu, amintirea acestui copil cu valiza lui roșie îl va copleși total pe bărbatul întors în camera sa de hotel.

Evident că Harrison știa de reputația lui Laski. Poetul câștigase numeroase premii internaționale, primise numeroase distincții, era, atunci când a murit, profesor emerit la colegiul St. Martin, în cadrul căruia înființase celebra Școală de scriitori de la St Martin și de unde a trimis în lume un număr impresionant de poeți. Harrison citise că Laski considera talentul poetic drept cea mai înaltă chemare a omului și, prin urmare, merita să îi sacrifice căsniciile fericite și sănătatea, ca să nu mai spunem nimic de o stare financiară stabilă. În mare parte datorită eforturilor sale, poezia cunoștea o perioadă de renaștere în momentul în care a murit, deși o renaștere destul de timidă, care abia dacă a lăsat urme în conștiința Americii de Nord. Harrison credea că nicio persoană de patruzeci de ani nu ar fi putut numi vreun poet în viață. Niciun om din o sută nu ar fi știut să spună cine a fost Carl Laski.

Harrison citise și biografia scrisă de Roscoff, carte care se dorea a fi literară, dar care nu manifesta niciun interes față de munca poetului. Roscoff părea mai degrabă concentrat asupra aspectelor nefericite din viața lui Laski: tatăl lui violent, problema sa timpurie cu alcoolul, aventurile aproape obsesive din perioada când era profesor la Universitatea New York, primul mariaj, care a fost un dezastru, pierderea fiilor într-o luptă înverșunată de obținere a custodiei și apoi exilul auto impus (și oarecum mizantrop) la colegiul St Martin din vestul statului Massachusetts.

– Soțul tău trebuia să primească Premiul Nobel, spuse Harrison.

Nora râse.

– Cred că dacă ar fi aici, ar fi de acord cu tine.

– A suportat greu faptul că era trecut cu vederea an după an?

– De fiecare dată când se acorda vreun premiu, era un adevărat eveniment. Adică avea forța unui cataclism seismic. Auzea știrea la radio, o citea în ziar sau îl suna cineva și îl anunța, iar chipul lui, pentru câteva momente, se înfunda și mai tare, chiar și atunci când îl lăuda pe câștigător sau citea altă pagină de ziar. Singura dată când nu a luat problema foarte personal a fost când a câștigat Seamus Heaney. Îl iubea pe Seamus.

Harrison lăsă jos cana din mână. Laski era cu treizeci de ani mai mare decât Nora. Cei doi s-au întâlnit când Nora avea 19 ani, iar Laski patruzeci și nouă.

– Au fost vreodată probleme între voi cu diferența de vârstă? întrebă el.

– Doar că avea să moară înaintea mea.

Harrison simți în ton o notă de amărăciune sau durere.

– Știam tot timpul că avea să se întâmple, a spus ea.

Harrison încuviință.

– Dar nu știam că va fi atât de îngrozitor. Într-o noapte, când durerile deveniseră insuportabile, Carl mi-a spus: „E atât de ușor". Eu am crezut că se referă la durere, că ar fi dispărut. Dar el se referea la moarte. La faptul că găsise un mod ușor de a muri.

Laski își umpluse cada cu apă, după care a băgat uscătorul de păr în priză și apoi l-a lăsat să pice în cadă. Harrison nici nu își putea imagina așa ceva. Își aducea aminte perfect unde se afla atunci când a aflat îngrozitoarea veste. Un redactor cu care lucrase Harrison a venit la masa la care stătea în restaurantul New York City, s-a aplecat și i-a șoptit la ureche: Ai auzit?

– Un final îngrozitor pentru o viață extraordinară, a spus Harrison.

Nora tăcea.

– Curajul pe care l-a avut..., continuă el.

– Carl l-ar fi numit lașitate.

– Avea cancer la gât?

– Spunea tot timpul că nu poate descrie durerea. Nici chiar cu talentul pe care îl avea. Spunea că durerea era mai presus de cuvinte.

– Este greu pentru cineva sănătos să își imagineze o astfel de durere.

– Dar spunea tot timpul că ceea ce era oribil era faptul că știa că va muri.

Harrison încuviință. Nu se putea gândi la multe lucruri care să fie mai îngrozitoare decât acela de a ști când vei muri, pentru că i se părea că toate zilele dintre acum și atunci ar fi maculate, otrăvite de conștiința amară a acestui fapt.

– Într-un final, el a fost cel care a ales când să plece, spuse.

Nora stătea acum în picioare, întinzând tivul bluzei peste abdomenul plat. Avea corpul unei femei care nu a născut

niciodată, iar Harrison se gândi în treacăt la corpul soției sale: vânjos și elongat datorită înotului, dar totuși cu o curbă abia perceptibilă pe abdomen, pe care adora să o atingă.

– Hai să mergem afară, sugeră Nora, deschizând ușile duble.

Harrison se aștepta la un val de răcoare, dar aerul care invadă încăperea din veranda mică din fața bibliotecii era călduț.

– Presupun că tu și Agnes ați rămas prietene, spuse el în timp ce se ridica de pe canapea.

– Da. Nu prea ne vedem, dar ne scriem. E mai de modă veche, draga noastră Agnes. A rămas la Kidd. Predă acolo.

Harrison își aminti corpul îndesat al lui Agnes, firea ei visătoare, pasiunea pentru istorie.

– Și-a cumpărat un calculator când cei de la școală au obligat-o, a continuat Nora. Îl ține ascuns sub pat și îl folosește doar atunci când trebuie să scrie mediile.

Harrison zâmbi.

– Vor veni la nuntă și mama și sora lui Bridget. Familia lui Bill nu vine. Sunt supărați pentru că... pentru că și-a părăsit soția și fiica pentru Bridget. Fiul ei vine cu un prieten care să îi țină companie. Au cincisprezece ani. Va fi o nuntă mică. Mai mult o masă decât o nuntă, deși Bill a acordat mare atenție detaliilor. L-am ajutat la meniu și la aranjamentele florale. Vrea să fie... perfect. Pentru Bridget.

– De ce boală suferă? întrebă Harrison.

– Cancer la sân.

Harrison își opri respirația. Mama unui băiat de cincisprezece ani. Nici nu voia să se gândească mai departe. Își duse palma streașină peste ochi.

– Ce-i acolo? întrebă.

– E vârful unui roller coaster, răspunse Nora veselă. Vara, cu un binoclu, poți vedea lumea din mașinuțe. Poți

să-i vezi cum urcă încet către vârf și apoi se prăvălesc în jos dincolo de copaci. Apoi, ca prin minune, vezi cum apar iar. Par că se învârt în aer.

– Mă crezi sau nu, dar nu m-am dat niciodată într-un roller coaster, a mărturisit Harrison. Cea mai apropiata experiență a fost atunci când mama mă ducea la Cinerama, pe când eram copil.

– Nu cred că am mers vreodată la Cinerama.

– Era primul loc unde rulau filmele de pe marele ecran. Aveai impresia că te afli chiar în film, într-o mașinuță dintr-un roller coaster sau urcând un munte. Scopul era de a-ți da aceleași emoții și senzații ca cele din film.

– Acum nu mai pot să mă dau într-un roller coaster. Carl încă mai putea. Născocea tot felul de scuze pentru a se duce. Împrumuta chiar și copii dacă era nevoie. Nora se uită la ceas, iar Harrison se gândi la noțiunea de a avea copii. Spune-mi despre tine, continuă ea.

– Nu sunt prea multe de spus.

– Ești căsătorit.

– Da. Locuiesc la Toronto împreună cu soția mea și cu cei doi băieți, Charlie și Tom. Evelyn, soția mea este avocat imobiliar.

– Cum ai ajuns la Toronto?

– Evelyn este de acolo.

– Lucrezi în domeniul editorial?

– Da.

Nora se legăna în scaun.

– Povestește-mi de soția ta.

– De Evelyn? Păi... este canadiancă din partea franceză. E înaltă, are părul tuns scurt și blond. Cred că de fapt părul ei ar trebui să fie cărunt acum, dar nu lasă pe nimeni să observe asta. Este o mamă foarte bună.

În momentul acela, lui Harrison îi trecu prin fața ochilor imaginea lui Evelyn și a băieților, acasă. Vedea

Biblioteca Metropolitană

interiorul casei, mai ales bucătăria mică, încărcată. Un amestec de lenjerie, printre care și tricourile sclipitoare de hockey ale băieților, era împrăștiat pe jos din locul unde erau îngrămădite mașina de spălat și uscătorul. Putea vedea masa cu micul dejun, cutiile de cereale americane care le plăceau băieților, un pliculeț de ceai rulat și întărit pe o farfuriuță. Evelyn e în halatul din cașmir roz pe care i l-a făcut cadou Harrison de ziua ei, cu părul în toate părțile, de la somn. În fundal se aude monoton un televizor cu programul de știri. Și în timp ce revedea această scenă, Harrison și-a dat seama că nu voia să fie acolo. Împreună cu această epifanie retrăia senzația de pustiu pe care o cunoștea foarte bine, un vid care îl invada de fiecare dată când se afla singur într-un loc străin – o senzație de plutire, un sentiment că nu este legat de diversele treburi casnice, de meciurile de hockey, de angajamente.

– Fiul meu cel mare, Charlie, care are unsprezece ani, seamănă cu Evelyn, dar are firea mea, spuse Harrison, iar Tom, care are nouă ani, seamănă leit cu mine, dar are firea lui Evelyn. Apoi făcu o pauză. Uneori este destul de confuz, adăugă el zâmbind.

– Și cum e firea ei? întrebă Nora.

– A lui Evelyn?

– Da.

– A, presupun că unii ar zice că tinde să fie oarecum mai dramatică decât a mea, a răspuns Harrison.

– Adică tu ești...

– Mai calm, completă el.

– Da, îmi dau seama, spuse Nora, înclinându-și capul.

De obicei, atunci când Harrison călătorea, Evelyn îi părea mai aproape cu cât el pleca mai departe, fizic vorbind. Atunci când nu erau împreună, avea tendința de a se gândi la ea cu mai multă tandrețe decât atunci când era

alături de ea și se întreba dacă și ea simte la fel. Uneori credea că a dezamăgit-o în căsnicie sau, mai degrabă, că mariajul, cu promisiunea sa de iubire constantă și intimitate fizică, i-a dezamăgit pe amândoi. În momentele ei cele mai dramatice, și, paradoxal, cele mai romantice, Evelyn își reproșa că nu l-a iubit pe Harrison suficient de mult. Nu o putea convinge de contrariul fără să recunoască faptul că nu mai era nicio speranță. Împreună, aveau grijă de băieți, mergeau la serviciu, și alcătuiseră, credea el, o familie frumoasă. Și din când în când, aveau momente de bucurie pură, ca atunci când vreunul dintre băieți spunea ceva înțelept la cină, iar Harrison se uita complice la Evelyn sau ca atunci când, întinși fiind în pat, după ce făcuseră dragoste în semi obscuritatea iertătoare a unei dimineți de duminică, lăsând în spate o altă săptămână agitată, Evelyn își punea capul pe pieptul lui, iar el îi lua în brațe umerii și o stare de mulțumire îi învăluia pe amândoi înainte de a adormi la loc.

– Spune-mi o poveste, zise Nora.

Harrison râse.

– Tot timpul îmi cereai să-ți spun o poveste.

– Așa e.

Harrison își goli mintea de tot. Se așeză într-un șezlong în fața ei, lăsând să treacă câteva secunde.

– Stăteam odată în Le Concorde, în Quebec. Fereastra mea dădea spre Frontenac, pe Grande Allée. Între Frontenac și hotelul meu erau vreo doisprezece acoperișuri, de toate formele și dimensiunile. Și pe unul dintre acoperișurile astea erau patru adolescenți. Aveau mături în mână și la început am crezut că fuseseră trimiși pe acoperiș să măture zăpada. Dar imediat mi-am dat seama că voiau să facă un patinoar de hockey. Ideea era îngrozitoare, pentru că nu existau bare de siguranță, iar dacă

unul dintre băieți l-ar fi împins pe altul, sau dacă pur și simplu unul dintre ei s-ar fi dezechilibrat, ar fi căzut imediat de pe acoperiș și probabil că ar fi murit. Clădirea avea cel puțin șapte etaje.

Nora și-a ridicat capul, așteptând mai mult.

– Nu-mi puteam lua ochii de la ei, continuă Harrison. Și totuși, în mod ciudat, nu am făcut nimic. Nu știam cum se cheamă clădirea și mă gândeam că dacă ies pe stradă, nu mi-aș da seama care este acoperișul cu pricina. Așa că nu am făcut nimic.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Nora își îndreptă spatele și își sprijini bărbia de dosul palmei.

– Altceva?

Harrison se gândi câteva clipe.

– Înainte de a veni aici, spuse, m-am uitat la soția mea în timp ce se îmbrăca să plece la serviciu. Și-a pus două șosete diferite. Una lungă și una scurtă. Nici nu se epilase pe picioare.

– Ce-ai simțit?

– O senzație ușoară de repulsie, recunoscu el. Oricum, îmi iubesc soția.

– Vezi tu, a spus Nora, nu ai inclus și chestiile astea. Ai tăiat din fapte. Ai fi omis detaliile acestea dacă ți s-ar cere o descriere a ta. Și astfel aș avea o altă imagine despre tine.

– Cum așa?

– Acum știu că ești dispus să dezvălui mici secrete. Ai putea părea genul de laș potolit. Probabil că nu îți place să te implici prea mult. Ești capabil să simți o ușoară repulsie față de cineva pe care-l iubești.

– Nu știai deja lucrurile acestea?

– Eram copii pe atunci, spuse Nora. Acum suntem cu totul alții.

Oare așa să fie? se întrebă Harrison.

– Ce-i acolo? întrebă el, arătând cu degetul. Firul acela de fum nu îmi inspiră încredere.

– E o fabrică de pungi de hârtie. Ei spun că e perfect sigură, dar eu nu cred.

– O adevărată pădure, zise el.

– Te induce în eroare. De aici se văd doar vârfurile copacilor. Dedesubt sunt case, drumuri, linii de electricitate, chiar și un McDonald's.

– Vai de mine, spuse Harrison, prefăcându-se speriat.

– Da. Dar în spatele hanului chiar se întinde o pădure. Pe deal.

Harrison și-a întins gâtul, dar acoperișul nu lăsa să se vadă pădurea din spatele hanului.

– Afacerea cu hanul merge? întrebă el.

– Surprinzător de bine. Merge așa cum am sperat. Evident, probleme apar tot timpul, iar reclamațiile cele mai frecvente sunt pentru că toaletele sunt prea joase.

– N-am observat.

– Dar mulți dintre oaspeții noștri au revenit și au spus și prietenilor despre hanul nostru. Anul acesta toate locurile sunt ocupate până la sfârșitul lui februarie.

– Foarte bine.

– Intenția mea nu era să concurez cu careva. Nu mi-a trecut așa ceva prin minte. Pur și simplu voiam ceva de care să mă ocup eu. Dar concurez cu un întreg lanț de pensiuni din munți.

– Cine sunt clienții tăi?

– Majoritatea vin de la Boston și New York, oameni care încearcă să se refugieze undeva în afara orașului. Ei spun că vin aici pentru farmecul locului, un fel de farmec â la New England care mie mi se pare artificial. Prin urmare nu le ofer așa ceva, în afară de scaunele astea L.L.

Bean pe care stăm acum. Sau vin aici cu ideea de a fi toți împreună, ca o familie, idee care se destramă pe măsură ce week-end-ul se apropie de sfârșit.

– Pari ușor cinică, spuse el.

– Oamenii vin aici de fapt pentru perspectiva de a se bucura de mâncare, de sex și de bunuri materiale, nu neapărat în această ordine. Magazinele sunt la o distanță de doar zece minute.

– Sub copacii aceia.

Nora încuviință.

– Mi-e cald aici, spuse Harrison surprins.

– Scoate-ți puloverul.

– Așa o să fac. Dacă am fi primitivi, chestia asta ne-ar speria, nu? Vremea asta ciudată.

– O prezentare a hanului meu a apărut anul trecut în revista New York Magazine, spune Nora, lăsându-se pe spate. Articolul spunea că poți sta pe verandă chiar și în decembrie. Adică să stai pe verandă în geacă, dar anul acesta poți sta în cămașă. Soarele încălzește țigla.

– Gazonul e încă verde, spuse el.

– În perioada aceasta a anului, pământul e în mod normal acoperit de zăpadă. Bărbații care nu s-au mai urcat pe o sanie de ani întregi se dau în spectacol în fața soțiilor și a copiilor înainte să-i lase genunchii. Trase o privire la ceas. Trebuie să plec, spuse, ridicându-se. Am repetiție pentru prânz. Mai e o nuntă mâine. Agnes și Rob ar trebui să ajungă pe la unu. Vom avea o sală privată pentru cina din seara aceasta. Și, evident, una pentru mâine seară.

– Așa se obișnuiește? întrebă Harrison. Mai multe nunți într-un week-end?

– A, da, spuse Nora. Uneori aveam și patru într-un singur week-end, și toate cu repetiții pentru masă. Șmecheria este să nu le lași pe mirese să se întâlnească. Fiecare vrea să creadă că este unică.

– Nu toți vrem asta?

Nora zâmbi.

– M-am gândit să merg la o plimbare, spuse el, ridicându-se. Am luat micul dejun în drum spre han.

– Bine. Rămâne cum am discutat.

– Da.

Nora făcu un pas, apoi se întoarse către el.

– Presupun că cineva va aduce vorba de Stephen, zise.

Ca întotdeauna, numele produse asupra lui Harrison o senzație de disconfort, însoțită de o urmă de rușine. Nu scotea niciun cuvânt, așteptând.

– M-am gândit mult la el, adăugă Nora.

Harrison continua să tacă.

– Îți amintești înmormântarea?

– Evident, răspunse el încet.

– Durerea, văzută atât de aproape, este de nesuportat. Era mult mai rău decât în cazul nostru. Mult mai intensă. M-a făcut să-mi dau seama cât de superficial l-am iubit.

– Poate, spuse Harrison, deși în momentele acelea, dragostea pentru prietenul său era destul de intensă.

– Noi doi n-am mai vorbit din seara cu petrecerea, zise Nora.

– Așa e.

Nora se uită fix la el câteva clipe, iar el se simți analizat.

– Mă gândesc dacă nu a fost totuși o greșeală că am acceptat să facă nunta aici, spuse ea. Faptul că ai venit aici este ca și cum ai lua un băț cu care lovești un ochi de apă curată și apoi privești cum se ridică noroiul.

– Apa era chiar așa curată înainte de a veni eu? întrebă el.

– Da, răspunse Nora. Da, cred că era.

Apoi se întoarse, iar Harrison privi cum se îndepărtează pe aleea pietruită care înconjura hanul. Mergea repede, cu capul în jos, deși probabil și-a dat seama că el o privea. Și în acel moment, și-a adus aminte brusc de Nora așa cum era când a văzut-o mergând pe o străduță din Maine. Întotdeauna își amintea unde și când se întâlnise cu Nora, dar de ani de zile nu mai fusese în stare să vadă ca acum. Claritatea imaginii îi tăie respirația și se gândi, în timp ce își lua puloverul de pe scaun, că alte asemenea imagini clare i-ar putea avea protagoniști pe ei în timpul wekend-ului care începea. Preț de câteva minute, rămase cu mâinile în șold, îmbărbătându-se, admirând priveliștea spectaculoasă.

În ultima vreme, Agnes scria despre explozia de la Halifax. A auzit prima dată despre explozie la începutul verii trecute, în timpul unei vacanțe scurte în Nova Scotia, o călătorie organizată de stația de radio publică locală în colaborare cu departamentul de istorie de la Liceul Kidd. Pe atunci, Halifax părea o idee bună la începutul lui iunie, dar, cum se întâmplă de obicei în excursii, a fost destul de neplăcut: o stare neașteptată de plictiseală înrăutățită de vremea proastă, de o ploaie fără sfârșit care i-a răcit atât de tare mâinile și picioarele, încât a trebuit să și le încălzească în fiecare seară cu uscătorul de păr din camera de hotel. Fuseseră programate diverse activități – vizite la țară și la muzee – dar Agnes se simțea cel mai bine pe cont propriu. Dimineața își făcea porția de mers de opt kilometri, făcea duș, lua micul dejun, și dacă nu avea nimic în plan pentru ziua respectivă, hoinărea pur și simplu pe străzi, bucurându-se de libertatea temporară din afara rutinei vieții de la Kidd.

În timpul uneia dintre plimbările sale, s-a oprit la o librărie care prezenta în vitrină exemplarul unei cărți intitulate „O lumină mai puternică decât soarele: explozia de la Halifax". Intrigată, Agnes a intrat în librărie, a găsit cartea și a răsfoit-o puțin, uitându-se cu atenție la fotografiile care prezentau orașul imediat după explozie. Își amintea mai ales fotografia unui copil pe marginea unui pat de spital, cu ochii bandajați, cu părul tuns scurt, așa cum mama lui Agnes o tundea în copilărie: un fel de

castron, iar restul părului strâns cu un elastic, adus într-o parte. Mai erau și alte fotografii cu clădiri de lemn care implodaseră grațios și kilometri întregi de pământ distrus, ca și cum orașul ar fi fost Londra sau Dresda în urma vreunui război din viitor.

Agnes a cumpărat cartea, a băgat-o în rucsac, apoi s-a dus într-o cafenea unde a comandat un cappuccino. Stătea la masă, fără a băga în seamă ceilalți clienți, citind cum în dimineața zilei de 6 decembrie 1917, o navă care transporta muniție, Imo, din Belgia, s-a ciocnit în portul Halifax de o navă franceză, Mont Blanc, care transporta acid picric și dinamită pentru războiul din Europa. Coliziunea, care s-a petrecut puțin după opt jumătate dimineața, a produs destulă agitație în orașul canadian, iar incendiul rezultat i-a strâns la ferestre pe locuitorii din Halifax pentru a admira spectacolul. Curiozitatea și un soi de frumusețe ciudată a spectacolului i-a determinat să uite de micul dejun, de masa de călcat și de școală. Deși Canada era și ea implicată în război, în Halifax nu avuseseră loc niciun fel de acțiuni. Era, în schimb, orașul care alimenta Europa cu material și oameni. Prin urmare, un incendiu în port reprezenta o oarecare agitație în ceea ce promitea a fi o zi lipsită de orice fel de evenimente.

Când a explodat Mont Blanc, la 09:05, ferestrele caselor de lângă port s-au spart în bucăți, aruncând ace de sticlă în ochii și fețele celor care priveau incendiul. Înainte de sfârșitul zilei, au murit două sute de oameni, alți nouă sute au fost răniți și o sută nouăzeci și nouă, dintre care mulți copii, au fost orbiți.

Unul dintre motivele pentru care Agnes a început să scrie despre explozia de la Halifax era că ea însăși începea să aibă oarece probleme oculare – niște cerculețe lichide

ciudate la periferia corneei care se ridicau ca bulele de ulei într-un cilindru. De câteva săptămâni se tot gândea să meargă la un oftalmolog. Evident, vederea era foarte importantă pentru ea. Nu putea să-și facă meseria dacă nu vedea. De șaptesprezece ani, preda istoria și antrena echipa de fete la hockey pe iarbă de la liceul Kidd, colegiu pregătitor din nord-estul statului Maine, școală pe care și ea o absolvise.

Lui Agnes îi plăcea în mod deosebit istoria liceului, înființat în 1921 de producătorul de materiale textile James Kidd, care cumpărase câteva dintre casele de vară mai mari de la periferia sătucului Fenton, Maine, pe care visa să le transforme într-o școală cu cămin pentru elevii excepționali, printre care se număra, evident, și fiul său. Cumpărând fără mare agitație majoritatea „căsuțelor" cu douăzeci de camere de la cei care veneau pe coastă doar vara, din generație în generație (dar care considerau că e tot mai greu să întrețină casele fără hoarda de servitori pe care îi foloseau părinții lor), Kidd a dat dispoziții ca aceste case acum goale să fie izolate și transformate în săli de clasă sau dormitoare. Casele acestea vechi se pretau foarte bine la funcția de dormitoare, cu coridoarele lungi și dormitoarele multe și mici, iar Agnes încă se mai întreba uneori cum reușește școala aceasta să aibă în continuare aerul de tabără de vară. La Kidd nu erau nici turnuri gotice și nici pajiști întinse. Clădirile bătute de vreme nu erau mai mari de două sau trei etaje. Mașinile aveau accesul interzis în campus, deși studenții veneau cu ele chiar și așa, negociind cu localnicii care le cedau astfel locurile lor de parcare închiriate înainte de a începe anul școlar.

Agnes venise profesor la Kidd, unde fusese și ea elevă, la începutul anilor '80, după ce a petrecut cinci ani predând la școli publice care nu i se potriveau deloc. Era

ceea ce locuitorii din Halifax ar fi numit în 1917 o fată bătrână. Un cuvânt odios, pe care Agnes ezita să îl pronunțe chiar și în gând, nu doar din cauza naturii sale învechite și igntitoare, dar și pentru că sugera o femeie rece, de vârstă incertă, în timp ce Agnes, în afara problemei acesteia noi cu ochii, se bucura de o sănătate excelentă, de o condiție fizică foarte bună și avea o vârstă cât de poate de exactă, adică patruzeci și patru.

Când Agnes se gândea la explozia de la Halifax, își imagina un bărbat pe nume Innes Finch, un tânăr chirurg de la Colegiul Medical din Maine la Bowdoin, sosind la Halifax în după amiaza zilei de 5 decembrie. Până acum, Agnes scrisese:

> Innes locuia în zona Richmond a orașului de unde vedea cum apune soarele în spatele unui nor de măslini. Lumina se întindea de-a lungul drumului către el, luminând mai întâi o casă din lemn într-un colț mai îndepărtat, apoi o căruță trasă de o pereche de cai rasa Clydesdale și, în sfârșit, o femeie care se chinuia cu un căruț de bebeluș pe trotuarul sfărâmat. Strălucirea străzii umede îl făcea pe Innes să se încrunte. Lăsă jos valiza de carton – deformată de călătoria cu feribotul și pătată de ceva ce semăna cu vaselina – și acoperi soarele cu mâna. Avea o sensibilitate aparte la strălucire și culoare. Femeia cu cărucior se uită în sus. Un bărbat în uniformă de marinar, care probabil că a fost martor la numeroase fenomene vizuale pe mările pe care a navigat, se întoarse și privi în spate. Printr-o fereastră de lângă Innes, se vedea un butuc în foc, iar formele grilajului formau modele dreptunghiulare pe un perete vopsit roz.

Lumina clară nu era deloc de rău augur, se gândi Innes, ridicând valiza pătată. Formele acestea nu erau decât fapte fizice – de luminozitate și unghiuri, de lungimi de undă și raze.

Agnes nu știa sigur dacă în momentul acel locuia vreun Innes Finch în Halifax. Probabilitatea era destul de mare să nu fi locuit, deși ea credea că e posibil. Lucruri și mai uluitoare s-au petrecut. Poate că exista doar un Ian Finch sau un Innes Findlay. Dar Innes al lui Agnes era acum atât de real pentru ea, încât atunci când se gândea la incidentul respectiv, avea în minte doar povestea lui. Acesta era un model, dacă nu chiar un obicei, cu care Agnes era familiarizată. De-a lungul anilor, a trebuit să învețe cum să transforme aspectele globale în chestiuni personale pentru elevii săi și a descoperit că făcea același lucru și în propria ei viață. De fiecare dată când era martoră sau auzea despre un eveniment mult prea îngrozitor pentru a fi asimilat, începea – nu în totalitate în mod subconștient și nu tocmai împotriva voinței ei – să își imagineze o anumită persoană afectată de acea tragedie, pentru a o putea înțelege mai bine. Făcuse același lucru în primăvara trecută, când a văzut prin oglinda retrovizoare cum o femeie care conducea un Volvo a pierdut controlul mașini, a început să se învârtă pe șosea, apoi mașina s-a dat peste cap de câteva ori, îndepărtându-se de Agnes. Încă se mai gândea din când în când la chipul uimit al femeii și apoi la cum ar fi fost viața sa, chiar dacă nu o văzuse decât o fracțiune de secundă. Își imagina încă bucătăria femeii cu masa de gresie și pe fiul ei, probabil de cincisprezece ani, care stătea la masă mâncând brânză cheddar pe pâine de cereale, cu rucsacul sprijinit de un scaun, cu cartea de algebră scoasă pe jumătate, atingând o sticlă goală de lapte. Agnes și-l imagina pe băiat aștep-

tând, la început neatent, apoi ușor îngrijorat, văzând că trece ora șase, apoi șapte, până când tatăl lui intră pe ușă, la fel de uimit și de alarmat la rândul lui. Ce s-o fi întâmplat cu mama băiatului, soția lui, care tocmai atunci zăcea pe un pat de spital din Maine și care, a hotărât Agnes, avea să supraviețuiască accidentului îngrozitor?

Agnes făcuse la fel și în cazul catastrofei de la World Trade Center, mai devreme, în toamnă. Zile la rând, Agnes umblase într-o stare de confuzie până când a citit în New York Times un paragraf care descria o tânără hispanică ce murise la etajul 102 din Turnul de Nord. Imediat ce Agnes a lăsat ziarul din mână, o întreagă viață a început să se deruleze înapoi, din momentul în care femeia s-a dus la aparatul de cafea și zborul 11 a lovit clădirea. Femeia aceea era reală acum pentru Agnes, viața ei era complicată și elaborată și de fiecare dată când cineva aducea vorba de această tragedie, Agnes își imagina amintirile femeii și ale fetiței sale.

Innes Finch ciocăni la o ușă deschisă de o femeie care ținea în mână un scul de lână roșie. Doamna Fraser era proprietara casei către care se îndreptase și unde aranjase să locuiască timp de câteva luni. Părea surprinsă să îl vadă pe Innes, deși el scrisese că va ajunge înainte de ora patru. Poate că ceea ce o făcea să ezite era felul în care arăta – obosit, bătut de vânt, nelăsând, în mare, o impresie bună.

– Intră, i-a spus ea, poate pentru a compensa întâmpinarea nu tocmai călduroasă. Innes trecu pragul și se împiedică de o bucată de gresie din podea. Ținea ridicată valiza, ca să nu murdărească ceva din cauza petelor de vaselină. Ar fi putut să le șteargă în port. Ar fi putut cere unui stewart să facă asta, deși Innes nu s-a gândit niciodată că ar putea da ordine.

– Eu sunt doamna Fraser, adăugă ea inutil, cu mâinile în sculul de lână.

În spatele acestuia se aflau niște sâni proeminenți pe care Innes și-i imagina greu de atins. Doamna Fraser probabil că avea în jur de cincizeci și cinci de ani, poate chiar cincizeci, dacă arăta mai bătrână. Părul îi era la fel de strâns ca și corpul, deși chipul i se relaxase neașteptat într-un zâmbet stresat. Innes se întreba de ce ar fi stresată. Atitudinea ei era impresionantă.

– Domnul doctor Fraser vine acasă abia pe la șase, spuse ea. E la spital. O complicație cu o operație. Îți e foame? Vrei să faci o baie? Poți lăsa valiza lângă ușă și o să pun să ți-o aducă la tine în cameră.

Innes nu apucă să strecoare un cuvințel.

Își făcu apariția un bărbat, lent și ușor morocănos. Avea cravată și sacou, deși era clar că era servitorul din casă. Luă valiza și începu să urce scările cu greu, cu o mână pe balustradă, iar fiecare pas suna ca un reproș.

Innes își scoase mănușile și le puse pe masă.

– Cuierul e în colț, spuse doamna Fraser.

– Pot să vă ajut cu acesta? întrebă Innes, arătând către sculul roșu, întinzându-și brațele către lâna răsucită.

Doamna Fraser agăță lâna răsucită de spătarul unui scaun de mahon.

– Mai bine ai veni cu mine, spuse ea. Te conduc în camera ta. Probabil că nu ți-ar strica o ceașcă de cacao și o baie fierbinte.

Agnes era de părere că în acel moment, lui Innes Finch nu i-ar fi stricat o ceașcă de cacao și o baie fierbinte și mult mai multe: un serviciu interesant și o poveste lejeră de dragoste; riscuri extraordinare, frumuseți excepționale.

Agnes nu credea că avea un fizic extraordinar. Chipul îi era îmbătrânit prematur, rezultat al faptului că asistase de pe margine la câteva sute de meciuri și antrenamente de hockey pe iarbă, plus că petrecuse aproape treizeci de ani pe coasta din Maine. Avea un corp robust, dar nu elegant. Măsura doar 1,64 m, ceea ce, în zilele noastre, nu este cine știe ce (fetele pe care le antrena erau mai înalte decât ea). Părul era șaten deschis, lipit de cap, iar în ultimul timp începea să se cârlionțeze la umiditate, ceea ce o enerva. Totuși, avea ochi frumoși, adânci, căprui închis, singura trăsătură pentru care primea de obicei complimente. Când a început să predea, purta în fiecare zi la ore pulovere de lână cu cămăși. Acum, deoarece codul vestimentar era mai lejer, își punea o pereche de pantaloni și un tricou cu guler polo. Se mândrea cu faptul că încă mai avea talie.

Din cei șaisprezece ani de carieră, doisprezece i-a petrecut predând la Kidd, unde locuia în campusul școlii. O parte dintre profesori locuiau pe plajă, în căsuțe cărora le spuneau vilișoare, dar majoritatea locuiau în campus, în apartamente. După mai bine de un deceniu de locuit în campus, Agnes avea acum un apartament închiriat până la sfârșitul perioadei de predare, moment în care trebuia să îl înapoieze școlii.

Era un apartament neobișnuit, în una din casele mai mari, iar Agnes credea că ar fi putut fi fericită acolo până la moarte. Ea locuia într-un colț al casei care cuprinde și un foișor cu două etaje. La primul etaj avea bucătăria și sufrageria, iar chiar în foișor avea o masă mare înconjurată de un colțar din piele și de ferestre. Practic locuia la masa aceea, mâncând, corectând lucrări, imaginând strategii pentru echipele sale. La etajul al doilea se afla o baie mare și în foișor, patul, cu tăblia așezată astfel încât să poată vedea marea, activitate care îi ocupa o foarte mare parte din timp.

La dormitor avea și un balconaș unde stătea și făcea același lucru, cu o ceașcă de cappuccino în mână, mașina scumpă de cappuccino fiind un cadou de la sora ei care lucra la Citibank în New York.

Aproape toate clădirile din campus aveau o priveliște frumoasă – către zona de surf, către plaja cu pietriș, către coasta stâncoasă. Pământul din campus nu era îngrijit, așa că era acoperit de pietriș și poteci între clădiri. Deși părea destul de dramatic faptul că școala era cocoțată pe o faleză abruptă, cu fața către ocean, sentimentul pe care ți-l lăsa era mai degrabă acela de confort decât de grandoare. Iarna, vântul era crunt. Treceau luni întregi fără ca Agnes să deschidă ferestrele de teamă ca vântul să nu îi smulgă plantele. Un fost teren de golf a fost transformat în teren de sport, cu sala de sport chiar în mijloc. De pe terenul de sport, Agnes putea vedea nu doar oceanul, ci și tufișurile sălbatice de hortensii din jurul casei directorului. Majoritatea elevilor ignorau repede priveliștea extraordinară din jur, deși uneori Agnes mai surprindea câte unul cocoțat pe stânci, admirând marea. În ciuda semnelor care le interzicea aceasta, elevii vâsleau până la Insula Pepperell unde beau și se distrau și, în mod invariabil, careva încerca să urce scările înguste, în spirală din farul abandonat. Ajuns sus, curajosul se albea văzând că nu exista nicio bară de care să se sprijine: dacă aluneca, ar fi ajuns în puțul adânc al turnului. În mod miraculos, nimeni nu murise.

Agnes iubea campusul cu tufișurile de scorțișoară de pe plajă amestecate cu cele de trandafiri, o specie rezistentă care reușea să supraviețuiască iernilor de pe coasta din New England. Trandafirii înfloreau în iunie și apoi încă o dată în primele săptămâni din septembrie. I-ar fi plăcut să cunoască păsările, deoarece Fenton era un

adevărat paradis al păsărilor. Împărțeau mlaștinile cu sânziene și cu aerul rece și curat. Se știa că mulți dintre locuitorii din Fenton – localnicii, toți cei o sută patruzeci și opt – trăiau până pe la nouăzeci de ani, fapt pe care Agnes nu îl putea atribui în întregime geneticii. Florile puse în apa din Fenton rezistau săptămâni întregi (Agnes bea foarte multă apă din zonă, considerând că avea proprietăți de conservare). O încânta linia ondulată a acoperișurilor din sat și șirul caselor scumpe de pe plajă. O captivau curbele scurte ale bărcilor de pescuit homari legate la țărm, cu motoarele care torceau și siluetele singuratice la prora. Îi plăcea chiar și aspectul care amintea de anii '40 al liniilor goale de telefon care se întindeau de-a lungul plajei către sat, sugerând o legătură subțire cu lumea din afară. La Kidd aveai senzația deplină a privilegiilor naturii, a faptului că te bucurai de ceva pentru care alții plăteau milioane – case cu priveliște către Atlantic – și care era o atracție și pentru părinții care își trimiteau copiii aici.

Agnes își dădu seama dintr-o dată că probabil pierduse ieșirea de pe autostradă. I se întâmpla tot timpul, pentru că visa cu ochii deschiși când ar fi trebuit să fie atentă la drum. Trase o ocheadă la instrucțiunile scrise de mână de pe scaunul de alături. Putea ieși la următorul indicator, când ar fi putut să își pună și bandele elastice. Fusese un drum lung, și acum crampele îi săgetau coapsa dreaptă de la genunchi la fesă. Încercă să schimbe piciorul în altă poziție, dar nu reuși. Trebuia să apese constant pedala de accelerație.

Ceasul de pe bord arăta miezul zilei. Lui Agnes îi era foame, în ciuda opririi pe care o făcuse la sud de Maine. Nu-și putea imagina casa Norei ca han. Agnes fusese în

vizită înainte, dar doar pe când încă mai trăia Carl Laski și încă o dată la înmormântarea lui. Își amintea casa ca fiind un loc primitiv și întunecos, cu o bucătărie înghesuită și o grămadă de camere mici la etaj. Nici chiar în dormitorul ei nu avusese suficientă căldură, iar patul era acoperit de o pătură trăsnită din catifea și mătase pe care Nora o găsise într-o piață de vechituri. Era zdrențuită pe ici pe acolo, dar era un obiect foarte interesant, iar lucrătura era uimitoare. Agnes spera că Nora păstrase pătura. Agnes aflase, din scrisorile lungi scrise de Nora în stilul ei precis și corect, despre toate renovările, despre costurile lor exorbitante și despre speranța Norei că hanul avea să fie suficient de profitabil încât să își poată plăti datoriile monstruoase. Banii pe care Carl Laski i-a lăsat Norei erau deja cheltuiți, dar ultima scrisoare a Norei avea un ton optimist. Hanul era rezervat până la sfârșitul lui februarie. Nora se plângea că trebuia să scrie scrisori și că nu putea comunica cu Agnes prin e-mail, dar Agnes credea că Norei îi făceau plăcere scrisorile, faptul că le scria și că le primea.

Agnes intră pe un drum care părea destul de lung, apoi trase pe dreapta într-o zonă unde oprirea era permisă. Parcă mașina, își luă rucsacul și intră. După ce s-a întors de la baie, se așeză la coadă pentru o cafea și o gogoașă, apoi găsi o masă la care se așeză. După ce termină gogoașa, se șterse pe mâini cu un șervețel de hârtie și începu să scotocească în rucsac, de unde scoase carnețelul și un pix.

Agnes nu mai scrisese niciodată o nuvelă, în ciuda faptului că predase și limba engleză și istoria. Scrisul era un secret. Nu i-a spus nici măcar lui Jim. Poate într-o zi, dacă avea să termine nuvela, i-o va trimite.

Doamna Fraser se opri un moment în ușa camerei pe care i-o distribuise lui Innes, ca pentru a-și imprima în memorie chipul și corpul lui, de parcă bărbatul ar fi dispărut la fel de repede cum venise. Doamna Fraser avea două fiice, iar tinerii drăguți îi cauzau o dublă neliniște: fetele nu erau măritate, iar soții Fraser nu aveau niciun băiat. Doamna Fraser anunță că cina va fi gata la ora opt. La facultatea unde învățase Innes, studenții erau deja îmbrăcați pentru cină la ora aceasta, ducând cu ei în sala de mese un iz de formaldehidă. Acasă, familia lui se schimba pentru cină doar duminica. Locul unde cina se numea masa de seară părea foarte departe acum, mult mai departe și decât distanța pe care cinci ani de medicină și un război o interpusese între ei.

Fratele lui, Martin, locuia în Franța; Innes era în Halifax. Innes avea unele probleme în zona picioarelor și astm încă din copilărie care a dispărut inexplicabil în lunile care au urmat după ce a picat examenul fizic pentru armată. Se gândea adesea să mai încerce o dată. Se spunea că acum nu îi mai interesează problema cu picioarele. Dar profesorii lui au insistat că își putea servi patria mai bine dacă își folosea talentul de chirurg. Soldații se puteau trezi cu șrapnel în ochi, iar vederea le-ar fi putut fi salvată. Dacă războiul nu se termina până la încheierea studiilor (deși, Doamne, să sperăm că nu va fi așa), Innes s-ar fi putut duce în străinătate să facă fapte măreție.

Innes avea douăzeci și șapte de ani, destul de bătrân pentru pasiunea sa.

Atinse cu degetele o pată mică de pe tăblia de marmură a unui sertar, întrebându-se a cui cameră a invadat-o. Oglinda de deasupra biroului era prea mică pentru rama în care fusese montată, iar Innes o aranjă astfel încât să se

poată vedea în ea. Anii de studii și lumina nordică îi îngălbeniseră pielea, lăsându-i părul negru. Ochii erau de un albastru intens care păreau greșit amplasați pe o față aparte, ca a lui. Uitându-te la el, îți puteai aminti culoarea oceanului în mijlocul iernii. Deși culoarea se mai diluează datorită peisajului, albastrul apei rămâne la fel de intens ca în iulie.

Își puse cărțile pe tăblia de marmură a sertarului. Înăuntru se aflau toate cuvintele pe care trebuia să le învețe. Trecu palma peste pielea scorojită. Cărțile erau bine făcute. Fuseseră deschise de mii de ori, și totuși coperta rezista.

Textele îl învățaseră câte ceva din ce trebuia să știe. Restul îl învățase în timpul studiilor clinice. Învățase, de exemplu, despre modul în care reacționează cineva atunci când i se spune că va fi orb pentru tot restul vieții. Mai întâi era paralizia facială, care cobora în corp, imobilitate care putea dura câteva minute. Apoi era șocul care ascundea suferința fizică și emoțională, un fel de interludiu blând. Aproape niciodată nu văzuse un pacient plângând imediat. În schimb, mintea crea imagini și scene despre cum ar fi să trăiască fără vedere, cum ar fi să fii orb pentru totdeauna, încercând senzația aceasta ca și cum ar fi probat un costum. Și apoi, într-un final, membrele care se înmuiau, nevoia de a se sprijini de spătarul unui scaun. Chiar și cei mai tineri și mai puternici se îndepărtau de parcă ar fi fost loviți cu o bâtă.

Innes se îndreptase către chirurgie și, mai ales către oftalmologie, deoarece mama sa a început să orbească pe când el avea treisprezece ani. Astfel devenise din ce în ce mai preocupat de problema ochilor și, pe măsură ce creștea, încerca să inventeze metode ingenioase de a-și ajuta mama să vadă. Odată a creat un fel de coroană de metal pe care ea să o poarte în jurul feței pentru a capta

mai multă lumină. Altă dată a mers la un farmacist ca să-i arate cum să creeze o pereche de lentile. Dar lentilele erau atât de grele, încât mama nu-și putea ține ochelarii pe nas. Într-un final mama i-a spus să înceteze: era suficient că el avea o vedere perfectă.

Innes plecase în Maine la o facultate de medicină, dar acum se întorcea acasă. Nu în sătucul de pescari din Cape Breton unde mama și sora sa țeseau plase și pulovere, ci în orașul la care a tânjit dintotdeauna. Avea să își completeze stagiul la Dalhousie cu doctorul Fraser. Și apoi avea să plece în lume.

Agnes le spunea întotdeauna elevilor săi în prima zi de școală că istoria nu se reducea la date și bătălii, ci mai degrabă la povești. Îi anunța că le va spune povești, iar ei o ascultau. Dar în timp ce Agnes puse deoparte carnețelul și pixul, se întrebă: oare imaginația depinde de experiență sau experiența este influențată de imaginație?

Agnes părăsi zona de refugiu și o porni în direcția hanului. După ceva vreme, zări locul pe care îl căuta. În timp ce căuta ieșirea, își dădu seama că era emoționată. Oare cine va veni? Harrison sigur. Și Bill cu Bridget. Rob, Jerry și soția lui, pe care Agnes nu a cunoscut-o – oare ceilalți or fi cunoscut-o? Agnes nu îi mai văzuse pe Harrison, pe Jerry sau pe Rob de peste douăzeci de ani. Evident că îi va îmbrățișa, dar pentru ea vor fi tot niște străini. Se gândi la toate zilele care s-au scurs de când au vorbit ultima oară. Și atunci își dădu seama de ce era emoționată. Probabil pentru că ei îl cunosc pe Jim. Ar putea chiar să pronunțe cu voce tare numele lui de față cu ei. Evident că ei îl știu ca domnul Mitchell, tânărul profesor de engleză care li-i prezentâse pe Whitman sau

O'Neill, apoi pe Kerouac și Sylvia Plath. Îi făcea să râdă de pe atunci, când începuseră să se dezvolte ca intelectuali. Agnes ar fi putut spune, așa, în treacăt, „Vi-l aduceți aminte pe domnul Mitchell"?

(Un piept musculos, distanța dintre catarama curelei și oasele pelviene. Un fior – la fel de familiar pentru Agnes ca și respiratul – îi străbătu corpul, după care așteptă să treacă).

Să le spună? Oare mai conta? Da, normal. Jim încă era căsătorit. Dar dacă ar avea curajul să le spună, oare ce ar zice? Ar fi șocați. Agnes a lor, grăsuță, studioasă și uneori încăpățânată (deși niciodată nu s-au gândit că ar fi sexy) implicată într-o poveste de iubire cu un fost profesor.

Jim. În carne și oase. Le-ar spune cum a început totul, le-ar povesti despre provocarea de a ține relația secretă, despre locurile unde mergea împreună cu Jim. Iar mai târziu, când preda la școlile publice, despre cum se întâlneau în moteluri și hoteluri din orașe și orășele anonime. Își amintea, evident deja plictisită, de emoția de a merge într-un loc necunoscut, de a se înregistra la hotel și apoi de a-l găsi pe Jim, după cum stabiliseră, la bar, la o oră stabilită dinainte. Și mai târziu, despre cum a dat un interviu la Kidd și l-a surprins pe Jim cu vestea cea mare, despre cum l-a văzut în fiecare zi timp de trei ani până când într-un final a plecat la Wisconsin, după care au trebuit să își reia întâlnirile intermitente. Nora, Harrison, Bridget și ceilalți și-ar aminti că Jim era căsătorit. Și când vor afla că este căsătorit în continuare, vor vrea să afle cum a trăit Agnes știind aceasta atâția ani. Douăzeci și șase, mai exact.

Le-ar răspunde la întrebare cu o altă întrebare: de ce căsătoria era unica soluție pentru un final fericit?

(Dintr-o dată și-a dat seama că nu va discuta despre aceasta. La urma urmei, doar era nunta lui Bridget).

Și totuși. Agnes ar fi vrut să îi întrebe ce considerau ei că este mai real, faptul de a trăi o poveste de dragoste sau de a-ți imagina una? Nu era oare mai delicios să te implici într-o pasiune transcendentală decât să suporți rutina complicată și monotonă a mariajului? În scenariul ideal al lui Agnes, ea și Jim aveau să continue să se vadă în camere anonime din hoteluri anonime. Agnes nu prea voia să fie soție. Voia mai degrabă să fie amanta constantă. Dacă ar fi fost sigură că relația va dura, că Jim va fi lângă ea tot timpul...

Agnes voia certitudine.

Poate nu era complet adevărat că nu ar fi ales căsnicia dacă i s-ar fi oferit ocazia. Problema era că Jim avea îndoieli uneori. Din când în când era copleșit de sentimentul de vinovăție. Lupta cu principiile morale. Și lupta aceasta îl ținea departe de Agnes, de obicei luni întregi, și uneori, chiar ani la rând.

Și atunci Agnes ar lansa o altă întrebare. Dacă un bărbat nu are curajul propriilor convingeri, este oare un om bun?

Dar cum am putea defini noțiunea de bun? se întrebă Agnes. Se gândi la Bill și la Bridget, agățându-se de o fărâmă de fericire înaintea unei perioade crunte pentru amândoi. Oare ar putea o femeie iubi un bărbat care și-a părăsit soția și copiii pentru a fi cu ea? Era Bill un om bun? Era povestea lor reală, chiar dacă bărbatul a dovedit că e capabil de trădare? Ce preț plătea soția lui Bill pentru fericirea lui? Și invers, ce preț plătea soția lui Jim – Carol, ce nume rece – trăind fără să-și dea seama alături de un bărbat care nu o iubea?

Evident, Agnes nu avea să pomenească nimic din toate acestea.

Ultima scrisoare a lui Jim către Agnes venise în iunie. Ea i-a răspuns după 11 septembrie, dar nu a primit niciun răspuns.

Agnes iubea scrisorile de la Jim. Erau pline de declarații de dragoste și pasiune. Era pline de amintiri. Era singura persoană de cealaltă parte a poveștii lor. Agnes credea cu tărie în scrisorile lui Jim.

Așteptase atât de mult. Mai putea aștepta o vreme.

Poveștile, se gândi ea, erau de obicei despre lucruri care se întâmplă. Povestea ei era despre lucruri care nu s-au petrecut nicicând. Ceea ce a avut loc era suma tuturor zilelor și anilor pe care ea și Jim nu le-au împărțit, zile și ani care nu aveau să se mai întoarcă. Dar povestea ei nu se terminase încă. Mai existau posibilități. Uneori, Agnes se simțea înghețată în așteptarea unui destin extraordinar care ar mai putea încă prinde contur.

Urmă indicatoarele bine amplasate care arătau drumul spre han (litere aurii, de bun gust, pe fundal verde închis), traversând sate mici, de-a lungul unui drum îngust și apoi pe o șosea întinsă. Trase în parcare, bucuroasă că a găsit locul fără să se rătăcească. Ieși din mașină, o Honda Civic, cu genunchii înțepeniți de la stat în aceeași poziție, șchiopătând puțin în timp ce își scotea gențile din portbagaj. Admiră puțin priveliștea, care nu se schimbase, înainte de a-și îndrepta atenția către casa care strălucea acum în lumina soarelui.

O, Doamne, cum se transformase!

Casa pe care și-o amintea, casa lui Carl Laski, era aproape dărâmată, cu varul scorojit, cu pervazele semi putrezite, cu podeaua verandei sărită pe alocuri. Acum fațada hanului, cu noile sale ferestre, cu varul proaspăt și veranda renovată, arăta ca una din casele pe care le tot

vezi prin reviste. Intrarea era flancată de șiruri lungi de crizanteme galbene. Ușa din față, pe care se afla o coroniță de Crăciun, fusese lăsată larg deschisă. Ce zi era? 7 sau 8 decembrie?

Agnes își puse pe umăr geanta portocalie de nailon și rucsacul, urcă scările și intră în hol. În fața ei se deschidea un coridor lung, cu podeaua foarte bine lăcuită, din lemn închis la culoare, niște scări interioare cu lucrături complicate din lemn și, la dreapta, biroul de la recepție, unde nu se afla nimeni. Agnes lăsă jos bagajul. Dincolo de birou se auzeau voci. Porni, cu brațele încrucișate, către sufrageria care se afla la dreapta. Două canapele și câteva fotolii fuseseră aranjate în trei grupuri. Imediat, Agnes simți nevoia să se așeze. La capătul camerei era și un cămin, deși fără foc, și în partea opusă, o masă octogonală din lemn negru. Agnes își aminti pentru o secundă vechea sufragerie, cu mobilă neagră de nuc, un pian lipit de un perete, cu mesele și podeaua acoperite cu cărți și reviste, pahare de vin și scrumiere.

Agnes traversă holul și intră în altă cameră, unde unul dintre pereți era alcătuit dintr-un șir de ferestre care dădeau spre munții golași ce se profilau în zare, cu cerul albastru intens deasupra. Încercă să își amintească ce cameră era aceasta înainte de renovare: oare să fi fost biroul lui Carl? Auzi pași pe podeaua de lemn și se întoarse în hol. O tânără cu părul blond stătea în fața recepției trecând cu degetul peste pagina unei cărți de oaspeți. Ridică privirea și o observă pe Agnes.

– A, bună ziua, zise. Acum ați ajuns? Privirea îi fugi către geanta portocalie, care părea să nu-și afle locul în holul tăcut.

Agnes încuviință din cap.

– Sunteți....?

Agnes își spuse numele.

Femeia se aplecă asupra cărții de oaspeți și mai dădu o pagină.

– Aici scrie că trebuie să o anunț pe Nora. Sunteți o prietenă a ei?

– Da, spuse Agnes.

– Vreți să vă conduc în cameră? Sau preferați să așteptați aici până mă duc să o aduc pe Nora?

Agnes nu știa ce să facă. Probabil că Nora era ocupată acum, iar sosirea lui Agnes s-ar putea să o deranjeze. Deși n-ar fi nepoliticos să nu o vadă?

– Aștept aici.

– Cred că Nora e în bucătărie.

În timp ce aștepta, Agnes mai examină o dată holul. Observă șirul de scaune și deasupra lui o serie de fotografii în alb și negru înrămate cu gust în rame negre, de lemn. Toate prezentau scene rurale din anii '20 și '30, judecând după mașinile din poze. Una era cu o farmacie, de unde ieșea o femeie îmbrăcată în taior și purtând pălărie. Alta arăta o casă cocoțată pe un deal. Casa lui Edith Wharton, dacă nu o înșela memoria.

– Agnes!

Se întoarse și o îmbrățișă pe Nora.

– Uită-te la tine! exclamă Nora, dându-se un pas înapoi.

– La mine? Uită-te la casa asta! spuse Agnes. Nora, ce ai făcut? E uimitor. Abia dacă am recunoscut-o.

– Îți place?

Agnes și-a dat seama imediat că acesta ar putea fi punctul sensibil al Norei, anticipând probabil aprecierile și temându-se de ele.

– Ce am văzut până acum e tare frumos, spuse Agnes imediat, ca să o liniștească. Ai muncit atât de mult.

– Așa este, zise Nora fără prefăcătorie. Da, am muncit. Ei, nu doar eu. Mai tot timpul a fost treaba contractorului, a arhitectului și a meșterilor. Dar am senzația că am bătut fiecare cui, că am vopsit fiecare perete. Vino să-ți arăt restul.

Nora se întoarse către femeia de la recepție.

– Judy, spune-i lui Arthur să ducă valiza lui Agnes în camera 22. Asta e tot? întrebă Nora, iar Agnes încuviință.

– Cred că îți va plăcea camera ta, adăugă Nora pentru Agnes.

– Înseamnă că nu e fosta mea cameră.

– Aceea nu mai există. Am combinat câteva dintre vechile dormitoare, transformându-le în apartamente. Tu ai unul dintre ele.

– Dar mai ai pătura? întrebă Agnes, lăsându-se dusă în camera pe care o văzuse mai devreme.

– Ce pătură?

– Pătura aceea trăsnită din catifea și mătase.

– Cred că am împachetat-o pe undeva. Poate o găsesc. Era cam roasă, nu?

– Era minunată, spuse Agnes. Mie îmi plăcea oricum, adăugă.

– Am spart un perete și am făcut camera aceasta, zise Nora. În sfârșit am făcut șemineul să meargă, după atâția ani.

Agnes își aduse aminte că era imposibil să încălzești casa cea veche și că ea, Carl și Nora stăteau adesea îmbrăcați cu pulovere groase și acoperiți cu pături. De cele mai multe ori doar Agnes și Nora, deoarece Carl era în altă parte, la școală sau scriind la birou.

– Vino să vezi bucătăria, spuse Nora.

Agnes o urmă pe Nora prin ușile batante. Deși Nora era îmbrăcată simplu, cu o cămașă albă și pantaloni negri, Agnes observă croiala șic a cămășii, felul în care acoperea curba șoldurilor, croiala pantalonilor, care cădeau

perfect drepți și se îngustau către cizmele negre, scumpe, din piele.

– Părul tău..., zise Agnes.

Nora își duse mâna la spate.

– Am scăpat de el, zise. Prea multă muncă.

Agnes nu-și putea da seama la ce muncă se referea Nora. Își aducea aminte că părul Norei era foarte des, de culoarea castanei, cu șuvițe roșcate care captau lumina. Fără să-și dea seama, Agnes își trecu mâna prin păr, scurt pentru că nu se putea altfel. Cu orice altă lungime ar arăta subțire și țepos. Se întrebă de ce ai renunța la așa podoabă.

– Cum te-ai descurcat? întrebă Agnes, referindu-se la Carl.

– Bine, răspunse Nora cu o stăpânire de sine pe care nu i-o cunoștea. Bine, repetă, iar Agnes simți o notă de distanțare. Ca proprietară a hanului, era de așteptat ca Nora să fie preocupată. Harrison e aici, adăugă.

– Da? întrebă Agnes, analizând o cameră unde fosta bucătărie înghesuită era doar o amintire. Doi bărbați lucrau la două mașini de gătit așezată într-un colț cu pardoseala din granit negru. Mai erau și două frigidere imense de inox, o chiuvetă din porțelan, două mașini din inox de spălat vase și un set de rafturi albe pe care erau aliniate zeci de farfurii albe.

– Mă distrează să colecționez chestii din astea, spuse Nora, cu un gest care includea și farfuriile. Le găsesc prin piețe de vechituri și pe la magazine cu lucruri la mâna a doua. Unele sunt foarte vechi. Nu sunt la fel și în asta constă farmecul lor. La fiecare masă din sufragerie sunt câteva farfurii cu modele diferite.

Un șir lung de ferestre mari lăsa să pătrundă lumina naturală, deși deasupra mașinilor de gătit și a mesei

atârnau niște globuri mari. O secundă, Agnes avu în fața ochilor imaginea fostei bucătării, o cameră îngustă cu o masă sub un geam mic într-un capăt și cu un frigider în celălalt capăt. Dulapurile fuseseră pictate în stilul anilor '50; pe podea era un linoleum închis la culoare pe care Nora nu reușea să îl spele în întregime, indiferent cât de tare freca. Pe rafturi se aflau sticle goale cu lumânări, iar de pe fereastră nu se vedea nimic, doar o bucată de verandă. Agnes, așa cum îi era obiceiul oriunde se ducea, cobora prima pentru a face cafeaua. Îi plăceau foarte mult acele momente de singurătate, privind cum se ridică soarele, cum noaptea se transformă în zi. Nora cobora pe la 08:30, iar Carl nu venea deloc. Dormea și lucra la niște ore ciudate, fără să se sincronizeze cu restul lumii, iar momentul în care cele două universuri se întâlneau era la ora 16:00, când pleca în Volkswagen-ul lui verde la cursurile de la St. Martin. Agnes nu-și putea da seama când scria, pentru că își aducea aminte că uneori cina începea la ora zece și se prelungea până târziu în noapte, când Agnes pornea către patul ei cu pătura trăsnită, lăsându-i pe cei doi încă discutând și fumând, uneori certându-se. Din când în când, câte un cuvânt urca scările și ajungea pe hol până la urechile lui Agnes.

Deși nu se observa prin simplă comparație, pe atunci Nora nu se simțea tocmai bine. Agnes își amintea că era palidă, cu cearcăne translucide, albăstrii, cu corpul subțire, dar nu puternic. Nora purta fuste lungi, cizme, pulovere și cercei mari, rotunzi, din argint. Carl a tratat-o întotdeauna cu amabilitate pe Agnes (avea impresia că i se ceruse să facă asta), deși era în natura lui să analizeze și să interpreteze chiar și replica cea mai inocentă. Învățai să vorbești cu multă atenție în preajma lui Carl, doar dacă nu erai băut, caz în care nesăbuința ducea la nepăsare și

apoi, cu siguranță, la o ceartă deghizată într-o dezbatere intelectuală, după cum se pricepea foarte bine. Totuși, deși fusese trasă de limbă de câteva ori, Agnes nu a simțit niciodată nevoia de a le spune ceva despre Jim, nici chiar Norei, pe care o iubea cu adevărat.

Timp de câteva secunde, Agnes închise ochii. Unde o fi Jim acum? Trase o ocheadă la ceasul imens, din lemn, atârnat între rafturi. Presupuse că ia prânzul mai devreme, în sufragerie sau poate că se plimbă pe terenurile vaste ale școlii private la care preda acum. Oare se va gândi la ea azi?

– Ai păstrat acesta, zise Agnes, arătând spre ceas.

– Da. Harrison e aici. Am mai spus asta? A ajuns acum aproximativ o oră. Să te conduc în camera ta.

– Nora, spuse Agnes, evident fericită pentru prietena ei, fosta colegă de cameră de la Kidd. Mă bucur să văd că arăți atât de bine.

– Mă simt bine, răspunse Nora cu un zâmbet rapid. Foarte bine.

Agnes o urmă pe Nora pe scările care nu erau la fel de mărețe ca cele din hol, de-a lungul unui coridor cu podele lăcuite de lemn și mese mici așezate ici și colo, pe care se aflu buchete de flori proaspete. Nora se opri în fața unei uși pe care o deschise cu cheia – o cheie adevărată, aurie – ținând apoi ușa astfel ca Agnes să poată intra.

Nu era genul standard de cameră de han de la țară, se gândi Agnes. Lipseau materialele colorate, perdelele cu model, păturile pufoase. În schimb, Agnes fu cuprinsă de o senzație de simplitate și calm și, încă o dată, simți nevoia să se așeze. Patul și noptierele erau din lemn negru. Pătura care acoperea patul era simplă, albă, cu margini negre, același motiv regăsindu-se și pe fețele de pernă și ornamentele lor. Din perete, care fusese vopsit într-o nuanță de gri pal, ieșeau veiozele de citit în suport

de metal. Sub cele trei ferestre se afla un scăunel cu un șnur petrecut peste el, iar în capătul opus al camerei era un birou închis la culoare și un scaun. Pe un suport pentru valize se afla geanta portocalie a lui Agnes, singura notă discordantă în această plăcută sonată.

– Camera asta ar putea apărea în revista House & Garden, zise Agnes. Ai făcut fotografii?

– A, câteva, răspunse Nora.

În baie se afla un suport de chiuvetă înclinat, din marmură, cu monturi metalice care arătau de parcă fuseseră aduse din Anglia. Într-un colț, sub un alt șir de ferestre, se afla o cadă ovală, cu jacuzzi. Prosoapele și covoarele din baie erau albe, din pluș.

– Sunt pur și simplu uluită, spuse Agnes, neputându-se abține să se așeze pe pat.

– Probabil că ești obosită, spuse Nora. Te las să te odihnești. Nora se uită iar la ceas, gest pe care Agnes nu-și amintește să o fi văzut făcând înainte. Avea ceas și înainte?

– Când mă gândesc la tine cu toate astea..., adăugă Agnes. Medită cum că ar putea să treacă ani de zile până să descoperi ceea ce vrei să faci cu adevărat, lucrul la care te pricepi cel mai bine.

Nora se îndreptă spre ușă, lăsând cheia aurie pe birou.

– Ne vedem jos deseară, la un pahar, dacă nu și mai devreme. La șase jumătate, în bibliotecă, da?

Agnes râse.

– Ce drăguț pentru noi că Bill și Bridget au decis să se căsătorească. Apoi făcu o pauză. Cum se simte Bridget? întrebă.

– Cred că va fi un efort destul de mare pentru ea, răspunse Nora. Dar Bill insistă că are suficientă energie și dorință pentru amândoi. Încercăm să facem totul cât mai

simplu. S-ar putea ca Bridget să trebuiască să se retragă din când în când pentru a se odihni, dar e în regulă. Ne vom descurca.

– Sunt sigură că va fi foarte bine, spuse Agnes.

– Dacă mergi în sufragerie, indiferent de oră, o să găsești pe cineva care poate să-ți dea ceva să mănânci.

Nora închise ușa în urma ei. Singură, Agnes se întinse pe pat și apoi se urcă în sus pe pătură, ca să-și sprijine capul pe fața de pernă mătăsoasă și apretată. Se gândi imediat la Jim, la cât de mult și-ar fi dorit să fie și el aici. Agnes își imagina cum ar surprinde-o pe Nora și pe ceilalți cu relația ei, celebritatea imediată de care s-ar bucura pentru că a adus un fost profesor la reuniunea lor, purtând cu ea și un iz de scandal. Dar iarăși, nu, Agnes nu ar face asta. N-ar fi bine să o alunge într-un con de umbră pe Bridget la propria ei nuntă. Așa că nu va fi niciun Jim la han, deși îi era așa dor de el. Întinse mâna pe pătura mătăsoasă, atingând spațiul unde ar fi putut sta întins Jim. Uneori dorul era ascuțit și dur și într-o secundă se putea transforma în furie sau autocompătimire. De ce eu? plângea Agnes uneori. De ce nu putea avea singurul lucru pe care și-l dorea? Ar fi renunțat la orice altceva. Cu adevărat. Chiar dacă l-ar fi avut doar un an. Ar accepta asta? Un an de întâlniri frecvente și regulate și apoi nimic? Da, credea că da. Pentru că indiferent cât de tare ar fi suferit după anul acela, măcar ar fi avut ceva.

Dar de fapt, se gândi, ea chiar avea ceva. Era ceva imens și de nedefinit, dar era viața ei.

Suspină și se așeză pe burtă. Își dorea să poată uita. Dar nu-și permitea luxul uitării.

Se ridică din pat și se duse la fereastră. Își sprijini fruntea de geam. Cel puțin, își spuse, va putea să-i scrie iar lui Jim fără a părea prea insistentă, fără să fi primit

încă un răspuns de la el. Cum ar fi putut să nu-i scrie despre această reuniune a foștilor lui elevi? Va vrea să audă despre asta, nu? Îi va scrie o scrisoare lungă, descriindu-i cât de bine posibil hanul, pe Nora și pe ceilalți. Îi va scrie o scrisoare amicală... ba nu, una plină de umor, care să îl facă să râdă. Nu vor fi cuvinte de dragoste. Va fi o simplă misivă de la un prieten către altul, cu multe subiecte, consistentă și detaliată.

Agnes văzu un bărbat ieșind din han. Mergea cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Avea un pulover bleumarin peste o cămașă albă și părul negru, care începea să se rărească în creștet. Bărbatul se întoarse acolo unde poteca făcea o curbă către spatele hanului, iar atunci Agnes văzu că era Harrison Branch. Agnes împinse fereastra să o deschidă și își dădu seama că e încuiată. Până când reuși să deschidă fereastra, Harrison se pierdu după colț. I-ar fi plăcut să îl strige, i-ar fi plăcut să îl surprindă cu vocea și chipul ei. Poate ar fi luat prânzul împreună. Își aducea aminte de el pe când era un băiat curajos și talentat, un atlet care nu o emoționa așa cum puteau și chiar o făceau ceilalți. Un băiat care nu arăta excepțional de bine – nu ca Stephen, de exemplu – dar a cărui față te atrăgea imediat. Harrison fusese prieten cu băieții populari din liceu, și totuși nu era unul dintre ei. Agnes credea că dacă nu ar fi fost pasiunea lui pentru atletism, mai ales pe terenul de baseball, probabil că ar fi fost genul singuratic. Îl văzuse adesea plimbându-se singur pe străzile din Fenton.

Dar Stephen... Nu te-ai fi putut gândi la Harrison fără să-ți vină imediat în minte Stephen. Stephen, a cărui teamă profundă de plictiseală l-a împins de câteva ori să facă chestii nebunești. Stephen, care a reușit să rămână adorabil în ciuda popularității de care se bucura, a cărui

pasiune pentru risc, pe care toți o considerau extrem de atrăgătoare, l-a făcut adesea să dea ce avea mai bun. Stephen, care a rămas pe loc, în timp ce alții și-au văzut de viața lor – au îmbătrânit, s-au căsătorit, au avut copii, au avut povești de dragoste clandestine, s-au îndrăgostit și au muncit – în vreme ce el s-a oprit pur și simplu. Așa cum s-au oprit toți ceilalți de la World Trade Center. Așa cum s-au oprit toți cei din Halifax.

Agnes se așeză la birou, iar Innes își verifică nodul de la cravată în oglinda de deasupra mesei.

Se întreba dacă va fi singurul bărbat de la masă care nu purta uniformă și spera că doctorul Fraser nu trecuse în rezervă. Lipsa uniformei necesita explicații pe care Innes nu dorea să le dea, deoarece astmul dispăruse pur și simplu, iar restul suna fie neimportant, fie laș. Nu a trebuit să se explice prea des, pentru că trăise într-un univers populat de studenți și medici americani (numărul lor s-a micșorat după aprilie, când America a intrat în război), dar și-a dat seama că va trebui să inventeze, pentru simplele cunoștințe, un motiv extrem de solid pentru care el nu purta uniformă. Îi trecu prin minte că în afară de doctorul Fraser, poate că nu mai luau parte la cină alți bărbați, toți fiind trimiși în străinătate.

Deschise ușa camerei și se uită în dreapta și în stânga. Nu văzu altă activitate, pe nimeni care să îl conducă în sufragerie. Era o casă modestă, deși avea impresia că existau mai multe camere. Deja se simțea oarecum pierdut deschizând și închizând uși, în căutarea altei ființe umane. Spera să nu dea peste vreun servitor. Cu atât mai mult peste bărbatul morocănos care îi dusese valiza sus.

Innes coborî scările în holul din față. Se auzeau voci din altă cameră. Auzi pe cineva spunând *borcan cu fructe confiate* la sfârșitul întrebării și din altă parte, cu oarecare iritare, cuvântul *șosete*. Ușile de la hol erau închise, amintindu-i lui Innes de pieptul neospitalier al doamnei Fraser.

Innes bănui că ușa mare de stejar din dreapta sa ducea la sufragerie. Încercă ușa care se deschise către o cameră luminată de o veioză rotundă care nu lumina decât un spațiu destul de închis, de altfel. Observă că perdelele grele, opace, erau trase. Auzi focul trosnind și, ca un primitiv, se îndreptă în direcția lui. Femeia nu părea să-și dea seama de prezența lui (oare indiferența ei era voită sau chiar fusese atât de discret?) și nu voi să-i deranjeze mobilitatea perfectă. Pe de altă parte, el era oaspete, lumea nu se aștepta să știe rânduielile casei și nu voia decât să fie bine primit. În afară de aceasta, dacă ar fi plecat acum, cu siguranță că ar fi făcut vreun zgomot și atunci s-ar fi pus întrebarea de ce se retrăgea.

– Bună seara, spuse, simțind nevoia să își curețe gâtul.

Innes înaintă, iar femeia întoarse capul, nu exact către Innes, ci din profil. Veioza de pe consola din spatele ei lumina atâta din fața ei cât permitea ea. Innes fu uimit mai întâi de părul ei, o adevărată mare neagră, coafat într-un fel de coc sofisticat și apoi lăsat să cadă peste frunte și peste urechi. Pielea de pe obraji era întinsă; fata era tânără, să fi avut nouăsprezece, douăzeci de ani. Sprâncenele aveau o linie descendentă aproape dreaptă, iar genele o curbă extraordinară. Nerăbdător să vadă toată fața, Innes se îndreptă către ea, spunând: „Bună seara, mă bucur că am întâlnit pe cineva".

Fata îi întinse mâna, iar el o strânse.

Innes putea să-i vadă acum toată fața, pe care zâmbetul timid șterse răceala stranie a profilului. Avea ochi negri, strălucitori. Peste rochia subțire dintr-un material negru cu buline, purta o capă albastră, cu reflexe aproape metalice, din pene. Innes putu observa conturul unui corset negru. Rochia avea gulerul lat, precum cămășile marinarilor. Fusta rochiei se aduna în falduri sub genunchi.

– Probabil că ești domnul Finch, spuse ea. Eu sunt Hazel Fraser. Am coborât prima. Acum beau un pahar de lichior. Vrei și dumneata unul? Îmi pare rău să-ți spun asta, dar tata nu s-a întors încă. Știu că ești nerăbdător să îl cunoști.

– Așa este, spuse Innes. Stătea în picioare, cu mâinile pe lângă corp. Nu fusese invitat să ia loc. Oare să-și toarne singur? Da, evident. Se înclină peste sticla de pe masa din fața lui Hazel, conștient fiind că tremura, regretând că nu a așteptat un moment mai bun sau că nu a refuzat pur și simplu, pentru că ea sigur va observa tremurul său, accentuat deja în momentul în care a luat de pe tavă paharul cu dungi aurii și albastre. Numără șase pahare și se întrebă ale cui puteau fi celelalte.

– Te rog, ia loc, spuse Hazel când într-un final Innes termină cu sticla și paharul, cu degetele tremurând prea tare pentru un chirurg oftalmolog, deși mâinile îi erau tot timpul extrem de sigure pe masa de operație. Acolo, era stăpânit de o totală siguranță de sine. Ca medic, era extrem de concentrat și, așa cum se gândea uneori, chiar talentat.

– Cum a fost călătoria? întrebă ea.

– Lipsită de evenimente, răspunse el, îndreptându-și scaunul pe care se așezase. Avea doar un costum și două cămăși, insuficient pentru orașul acesta. Spera că va

avea timp să meargă la un croitor, deși va trebui să fie foarte atent cu cheltuielile. Până când nu se negocia salariul – Innes presupunea că va fi vorba de un salariu, deși nimeni nu discutase despre această eventualitate – avea doar banii pe care mama și sora lui i-i trimiseseră, o avere pentru ele, dar care abia dacă ajungeau să acopere cheltuielile unui costum nou.

– Cel mai bine, spuse Hazel, deși tot timpul sperăm în secret că vom avea parte de aventuri.

– Crezi? întrebă Innes. Eu cred că lipsa aventurilor este un lucru bun în timp de război.

– Aici ducem dorul aventurilor, spuse Hazel. Suntem un orășel destul de izolat.

Innes căută un răspuns diplomatic.

– Locuiesc aici de când mă știu, continuă ea. Dar tu, spuse, cu maniere perfecte, mutând atenția de la persoana ei, tu ai o viață aventuroasă. Mi s-a spus că ai făcut studii în America. Studii de medicină.

Deci Hazel știa că este din Cape Breton. Fără îndoială că îi cunoștea și situația.

– Dacă bibliotecile, cadavrele și cărțile ar fi aventuri, spuse el, voind să pară amabil și nu superior, atunci probabil că așa ar fi. Acum înțelegea că femeia pe care tocmai o cunoscuse (modificase vârsta: probabil că avea douăzeci și trei sau patru, din cauza unei asprimi a expresiei gurii) era dornică de aventuri, că numai la asta se gândea și despre asta vorbea, deși probabil se străduia ca ceilalți să nu observe. De aici și imobilitatea perfectă.

(Innes se gândi că, da, avusese o oarecare aventură, deși nu legată de călătoria lui în străinătate sau de studii. Era mai degrabă o aventură pe care ar fi preferat să o uite, aventura inevitabilă a celor săraci, lupta zilnică de a mânca, lucru care comporta un anumit efort și care

uneori se termina cu moarte, ca atunci când tatăl său, pescar, fusese aruncat peste bordul vasului, într-o furtună. Innes aparținea acum acelei categorii de oameni care nu tânjeau după aventurile fizice, pentru că avusese parte de acestea, ci după o aventură tangibilă a spiritului. Asta aștepta el cu nerăbdare).

– Aici erai, auzi Innes în spatele lui. Chiar dinainte de a o vedea, ghici că era doamna Fraser care se îndrepta repede către ei. Fu surprins de cât de mult l-a deranjat întreruperea abruptă. Nici măcar nu începuse o conversație în toată regula cu Hazel, o conversație care nu putea fi continuată acum, în prezența doamnei Fraser, fapt care implica o anumită intimitate între el și femeia din fața lui, oricât de nesemnificativă ar fi fost, o conversație care lui Innes i se păru dintr-o dată urgentă, nu atât datorită conținutului, care putea fi banal, ci pentru că nu auzise suficient vocea lui Hazel.

– Văd că ai găsit lichiorul, spuse doamna Fraser, sugerând că acesta l-ar fi căutat. Innes se ridică, după cum cereau bunele maniere. Nu se putea așeza până când doamna Fraser nu făcea același lucru, iar ea nu manifesta nicio intenție în această direcție. Într-adevăr, părea agitată, chiar ușor iritată, ceea ce nu putea avea drept motiv, gândi Innes, povestea cu lichiorul.

– Să vă torn un pahar? întrebă Innes, aplecându-se ușor către sticlă, observând privirea amuzată a lui Hazel. Innes mai văzu, în lumina focului, un cerculeț cu diamante mici pe unul din degetele mâinii care țineau paharul auriu.

– Nu acum, răspunse doamna Fraser, sugerând că probabil nu sosise încă ora băuturilor (să fi fost alt mic afront?). Hazel, adăugă ea, privind intens de la fată la Innes, care stătea încă în picioare, unde este Louise?

Și atunci, în timp ce Innes își îndreptă spatele (nu era foarte înalt, deși o depășea pe doamna Fraser), își dădu seama că, după părerea doamnei Fraser și poate cumva din vina lui, nu se prezentase surorii care trebuia.

Așa cum trebuie să fie, gândi Agnes, lăsând pixul jos și ridicându-se de la birou. Se îndreptă către pat și începu să despacheteze din geanta ei de sibir.

Bridget îi studia pe cei doi adolescenți de cincisprezece ani de pe locurile din spate: ambii dormeau cu corpurile relaxate, gurile deschise, în timp ce din căștile pe care le aveau pe urechi răzbătea o muzică abia perceptibilă. Matt, fiul ei, avea pielea fină, în ciuda presupusului ten acneic moștenit de la tatăl său. Fața prietenului său era aproape distrusă, avanpremieră crudă a adolescenței. Bridget ar fi vrut să-i spună lui Brian de BenzaClin și de tetraciclină, dar cum ar fi putut face asta fără să-l jignească? Probabil că n-ar fi reușit. Oare ar putea să îi spună mamei lui despre antibioticele acestea? Nu, ar fi la fel de neinspirat. O să stea deoparte. N-avea suficiente probleme și fără să-și mai pună problema tenului lui Brian?

Și totuși. Miracolele medicinii moderne...

Bridget se uită îndelung la chipul lui Matt, ceea ce făcea foarte rar acum. Mai tot timpul, fiul ei era încă treaz când ea mergea la culcare, ritmul lui infernal nefiind deloc în concordanță cu al ei. Deși Bridget îl vedea dormind dimineața când îl trezea pentru școală, era o povară pe care o detesta. Matt se trezea morocănos și necooperant, opunând o rezistență considerabilă la ideea de a fi smuls din lumea viselor, lucru care se observa din pașii apăsați pe care îi făcea spre baie, dușurile prelungite și incapacitatea enervantă de a-și alege un tricou și o pereche de pantaloni. Rareori lua micul dejun, iar încercarea de a-l implica pe Matt într-o conversație dimineața devreme nu aducea cine știe ce bucurie. În schimb, mama și fiul comunicau prin întrebări scurte, care, bănuia

Bridget, erau aceleași în toată America de Nord. Ți-ai luat rucsacul? Șapca? Ți-ai terminat temele? La ce oră se termină antrenamentul? Răspunsurile veneau sub formă de mormăituri care se transformau în replici tăioase dacă Bridget punea prea multe întrebări. În ultimul an și jumătate învățase să fie prezentă când avea nevoie de ea, invizibilă în caz contrar, abilitate pe care acum o stăpânea aproape perfect.

După-amiezele erau mai bune. Matt, mai sociabil când revenea de la școală, intra pe ușă, mirosind ca și cum tocmai ar fi ieșit din sala de sport sau de pe teren, lihnit de foame și dispus să mănânce orice i s-ar fi pus în față. Era singurul moment când Bridget reușea să îl determine să mănânce legume crude, cu puțin sos. Matt vorbea cu ea, întrebările ei fiind acceptate ca pertinente, deși ea și le doza și nu întreba același lucru două zile la rând. De când s-a îmbolnăvit, Matt se făcea util din când în când. O întreba (ridicându-și brusc privirea de la chitară) cum se simte, sau Bridget îl surprindea uitându-se la ea când el credea că nu-i atentă. Bridget a încercat să-i ascundă cât mai mult din boala ei, Bill fiind cel care trebuia să suporte greul, iar el accepta fără să se plângă.

Bill era cel care nu s-a dus la serviciu în zilele în care Bridget mergea la chimioterapie, care stătea lângă ea când îi era injectat medicamentul intravenos. Bridget nu îl considera otravă, așa cum făceau majoritatea pacienților și așa cum ea însăși presupunea că este. În schimb, prefera să se gândească la cele trei chimicale ce îi intrau în corp ca la niște substanțe benefice. Și tot Bill era acasă în după amiezele și în serile în care Bridget nu se putea ridica de pe pernă. În zilele de tratament, Bill îi aducea brânză ricotta și fructe, în mod ciudat singurele alimente care îi plăceau. O lăsa singură atunci când simțea nevoia

sau stătea în dormitor, cu mâinile în șold, în timp ce ea voma în baie. Bridget nu voia ca el să vadă asta, deși știa că o aude. Uneori, când îi era greață, o senzație imensă de panică punea stăpânire pe ea, și atunci îl chema, iar el venea. Prezența lui, în fața ușii de la baie, era de ajuns pentru a se liniști. El îi amintea că toate chinurile acestea se vor sfârși în curând și că medicamentele își făceau treaba, platitudini pe care și le-ar fi spus foarte bine și ea.

Îi trase o ocheadă lui Bill, care conducea. Îi privi părul argintiu, chipul rotund, sculptat de ani, și apoi cealaltă sculptură, a corpului, care se mărunțea odată cu trecerea timpului, ca gheața care se topește. Îl iubea. Nu cu disperare, așa cum își iubea fiul. Nu sfâșietor, așa cum îl iubise pe Bill în adolescență. Ci mai degrabă așezat și conștient, ca un val profund de pasiune și amintire care curge sub o pojghiță de recunoștință.

Conștient de atenția pe care i-o acorda Bridget, Bill întoarse capul și întinse mâna, oferindu-i un gest între mângâiere și o bătaie amicală pe umăr, atingerea fiind automată și liniștitoare.

– Cum te simți? întrebă.

– Bine, răspunse ea, știind că Bill va accepta acest răspuns, deși era conștientă că el știe că s-ar putea să nu fie adevărat.

Bridget nu se simțea deloc bine. De când începuse chimioterapia, drumurile lungi îi dădeau rău de mașină. Abia aștepta să iasă, să-și întindă picioarele, să ia o gură de aer proaspăt. Îi era și foame, o altă consecință a chimioterapiei, nevoia constantă de a-și umple stomacul, la fel ca și dorința perfect justificată de a ceda foamei din când în când, ceea ce dusese la faptul că s-a îngrășat cinci kilograme în șase săptămâni. Creșterea în greutate i s-a părut lui Bridget extrem de deranjantă. O deranja mai ales

acum, când se afla în drum către propria nuntă. Bridget se gândi la costumul roz din caşmir fin pe care îl va purta la ceremonie, la modul în care banta fustei se strângea şi ridica fusta mai sus decât ar fi trebuit. Şi gândul acesta duse către altul la fel de enervant despre lenjeria ca de metal pe care trebuia să o pună pe sub taior pentru a netezi noii colaci de grăsime: un body, dresuri cu chilot şi burtieră. Prea multă arhitectură, dar totuşi Bridget nu era dispusă să renunţe aşa uşor.

Nu voia nici să arate, de exemplu, faptul că era aproape cheală. Îşi spusese că peruca era de dragul fiului ei, că dacă nu ar fi arătat bolnavă, Matt nu şi-ar face atâtea griji în ceea ce o priveşte. Şi era mai bine şi pentru colegii ei de la şcoală. Dar, evident, peruca era pentru ea. În cea de-a doua săptămână din perioada tratamentului, care a durat trei săptămâni, când şi-a mai recuperat din energie, aproape că îi venea să creadă că s-a însănătoşit. I se schimbase culoarea tenului (era mai palidă şi i s-a spus că s-ar putea ca schimbarea aceasta să fie permanentă), dar cu perucă şi puţin fard credea că putea să-şi ascundă boala. Bridget învăţase că frica nu era productivă. Nu te poţi gândi în fiecare minut la moarte.

Îşi atinse peruca, plasa ţeapănă ce pornea de la ceafă în sus. Era făcută din păr adevărat, castaniu deschis, mai gras decât fusese vreodată al ei. Dar Bridget nu se putea obişnui cu senzaţia de obiect străin, care nu aparţinea corpului ei, care era mai mult ca o pălărie.

Peruca fusese îngrozitor de scumpă, şi Bridget făcuse mari eforturi pentru a o găsi. În timpul tratamentului de trei săptămâni, s-a dus din suburbiile din Boston, unde locuia, până la New York, la sfatul unei prietene care auzise de un magazin cu peruci în Brooklyn, un fel de Rolls Royce în industria perucilor. Bridget a stat peste

noapte la un hotel din Manhattan și apoi, cu o cursă destul de lungă de taxi, a ajuns în districtul Flatbush din Brooklyn, observând demarcația clară a cartierului cu indicatoarele în ebraică și magazinele kosher. Intrase plină de îndoieli în magazinul de peruci deloc atrăgător, conștientă că era o străină, și fu condusă, oarecum fără să fie întrebată, la o cabină de probă. Acolo, în timp ce o aștepta pe proprietară, care avea să se ocupe de ea și care avea să devină un fel de confidentă în săptămânile care au urmat primei probe, Bridget se uită fix în oglindă, incapabilă să-și ia ochii de la drama care se petrecea în scaunul de lângă ea. O tânără, care nu părea a avea mai mult de optsprezece ani, încerca pentru prima dată o perucă nouă. Fata părea tânără pentru vârsta ei și trecea cu ușurință de la o stare la alta, așa cum fac de obicei adolescentele: ba era încântată de perucă, ba o lovea pe mama sa și își smulgea peruca de pe cap de parcă ar fi fost infestată cu ceva, după care începea să suspine. Bridget a aflat că fata trebuia să se căsătorească peste două zile (calculând că ziua nunții pica miercuri; ce ciudat să te căsătorești într-o miercuri) și avea să se radă în cap în după-amiaza aceea. Tradiția ortodoxă căreia aparținea fata îi interzicea unei femei măritate să își arate părul altcuiva decât soțului. Tânăra avea să poarte perucă tot restul vieții. Fata avea un păr incredibil, des, lung și strălucitor, iar lui Bridget nu îi venea să creadă că în două zile, avea să permită cuiva să i-l taie; ce imagine crudă, reminiscență a câmpurilor de concentrare evreiești sau a franțuzoaicelor colaboraționiste din cel de-al doilea război mondial. Minutele petrecute de Bridget în camera aceea de probă i s-au părut cele mai ciudate din viață (cele mai greu de tradus în ceva), și abia când a venit proprietara și și-a trecut degetele ușor prin părul scurt al lui Bridget (destul de ciudat pentru

locul unde se aflau) a revenit la realitatea cancerului de care suferea și la motivul pentru care venise acolo.

A fost nevoie de trei vizite la Brooklyn pentru a încheia procesul, cu fiecare călătorie fiind mai nerăbdătoare decât în anterioara, deoarece tratamentul lui Bridget avansa. Ultima călătorie a fost chiar disperată, deoarece deja își pierdea părul cu o viteză uluitoare. Bill aranjase ca o mașină să o ia pe Bridget de acasă și să o ducă la magazinul familiar, chiar confortabil deja, unde personalul o saluta ca pe un prieten vechi. Mașina a așteptat-o și apoi a dus-o acasă, o călătorie de treisprezece ore care l-a costat pe Bill aproape o mie de dolari, dar care a meritat fiecare bănuț, după cum avea să spună Bridget mai târziu.

Bridget se obișnuise acum cu peruca și chiar îi plăcea că era foarte comodă (se trezea dimineața, își punea peruca și într-o secundă, avea o coafură perfectă), deși devenise un obiect deloc binevenit în pat, atunci când Bill rămânea peste noapte. Cea mai grea parte din povestea aceasta cu cancerul nu era teama de moarte sau tratamentele în sine, ci mai degrabă, după cum și-a dat seama Bridget, pierderea demnității, extrem de acută acum, când se afla în drum spre propria nuntă.

Cancerul o luase pe Bridget prin surprindere și a avut nevoie de ceva timp până să accepte realitatea. Și-a adus aminte de programarea de rutină pentru o mamografie, în august, a treia după ce a împlinit patruzeci de ani, amintindu-și cum i se plânsese lui Bill dinainte despre cât de neplăcut și inconfortabil era procesul. După mamografie, Bridget a trebuit să aștepte în cabinetul radiologului, într-un cubicul care îi inducea o senzație de claustrofobie, simțindu-se goală în halatul de spital. Citise jumătate dintr-un articol din Family Circle despre cum să faci nouă mese din doar trei, în timp ce aștepta să vină medicul și

să-i spună că poate pleca, așa cum se întâmplase la vizitele anterioare. Totuși, de data aceasta, au chemat-o înapoi să îi mai facă un set de radiografii, spunând că nu ieșiseră bine prima dată. A așteptat iar într-un cubicul, fără să mai poată citi, strângând în pumni revista care i-a lăsat pe degete urme roșii și negre. Un tehnician a anunțat-o că va trebui să facă și o sonogramă, diagnosticul sugerând că nu avea de ce să se îngrijoreze: ideea era că Bridget avea niște noduli la sân. Au dus-o apoi într-o cameră întunecoasă, unde i-au dat cu gel pe sânul drept, în timp ce tehnicianul trecea cu un dispozitiv în jurul sfârcului și pe deasupra. Iar și iar, tehnicianul a urmat același traseu, după care a lăsat jos dispozitivul și a chemat radiologul. Întrebările lui Bridget – E în regulă? Vedeți ceva? – au rămas fără răspuns în vreme ce tehnicianul și medicul discutau încet despre o „umbră".

Luminile s-au aprins brusc, după care i-au spus să se îmbrace și să îl urmeze pe medic în cabinetul său. Deși mâinile îi tremurau în timp ce-și încheia bluza, Bridget încă se mai gândea că veștile vor fi, în mare parte, bune. S-ar putea să fie nevoie de îndepărtarea unui chist sau chiar realizarea unei biopsii, deși se aștepta la un rezultat de rutină.

În cabinetul întunecat și aglomerat al medicului, acesta i-a cerut să se uite peste radiografii. I-a arătat apoi o pată care părea, conform spuselor doctorului, suspectă. După cum avea să afle mai târziu, acesta era un cod pentru rău.

– Vezi steaua aceasta? întrebă el, arătând o formă, dar uitându-se fix la Bridget. Și abia în după-amiaza aceea, pe când îi povestea lui Bill, și-a dat seama că „steaua" era un eufemism pentru „crab", pentru că văzuse crabul, forma ovală care își întindea tentaculele în carnea ei. Totuși, chiar și după ce i-a spus lui Bill cuvântul îngrozitor, tot nu-i venea să creadă. Tumoarea se va dovedi a fi benignă.

În săptămânile care au urmat, Bridget a primit veștile tot mai proaste ca pe o serie de șocuri: mai întâi biopsia (malignă); rezultatele biopsiei (tumoarea era ușor mai mare decât se așteptau); veștile îngrozitoare despre nodulii limfatici (cinci dintre ei fuseseră afectați); toate urmate de faptul că avea să aibă nevoie de radiații și de un tratament riguros de chimioterapie. Nici chiar realitatea dureroasă a acestor tratamente nu a fost pe deplin înțeleasă până când Bridget nu a luat parte la un curs de orientare ținut de o soră care le-a vorbit de igiena anală și de atrofierea sexuală, până când Bridget a ridicat mâna și a spus încet: Gata. Nu voia să mai audă niciun cuvânt, speriată de puterea sugestiei. După cum avea să afle, negarea nu era doar eficientă, ci și esențială uneori.

S-a întors acasă unde o aștepta o sarcină foarte grea: aceea de a-l anunța pe Matt. Deși știa în mare că mama sa făcea niște analize, nu îi spuseseră încă nimic despre cancer. L-a rugat pe Matt să o urmeze în sufragerie, ceea ce era destul de straniu, pentru că Bridget rareori avea discuții formale cu el.

– Ce e? întrebă el, și apoi repetă întrebarea după ce se așeză. Ce e?

– Am cancer la sân, i-a spus, știind că unele cuvinte precum „cancer" și „sân" ar putea, la început, să aibă aceeași importanță, deoarece cancerul și sânii mamei sale erau entități la care Matt, la cei cincisprezece ani, nu se gândise niciodată.

Matt, care avusese un curs despre cancer cu un an înainte la științe și din care aflase totul despre această boală, strigă: „Nu vreau să fiu de față când îți vor spune că a recidivat!". Apoi a rămas imobil, paralizat de teamă și din cauza șocului, iar Bridget a trebui să îl liniștească spunându-i că, în ciuda tuturor pronosticurilor, totul va fi

bine. Sarcina, destul de extenuantă, luă sfârșit când cei doi s-au pus pe mâncat chipsuri în timp ce se uitau pe canalul de sport, la ora zece seara.

Bridget își sprijini piciorul de bord și își puse brațul drept pe marginea geamului. Săptămânile care au urmat au fost dificile, deoarece Matt devenea tot mai retras, refuza să discute despre ce îl deranja, de parcă și el ar fi știut că dacă verbaliza ceva, s-ar fi transformat în realitate. Deși Bridget și Bill au hotărât ca, de dragul lui Matt, Bill nu trebuia să se mute la ea, părăsindu-și apartamentul din Boston (o decizie nostalgică și ilogică, având în vedere modul în care înțeleg adolescenții familiile destrămate și amestecate), Bill a ajuns să petreacă mai multe seri și nopți cu ei, pentru a o sprijini în tratamentul pe care îl urma și pentru a-i găti și a-l ajuta pe Matt la teme. Bridget dormea la ore ciudate și uneori trebuia să meargă la culcare înainte de ora opt. O ajuta să știe că Bill se afla la ea, chiar dacă Matt nu avea neapărat nevoie de el.

Totuși, Bill nu fusese acolo când s-a petrecut incidentul cu alcoolul. Așa îi spunea acum: Incidentul cu Alcoolul.

Bridget s-a trezit într-o luni dimineață cu intenția de a face pâine prăjită pentru Matt și pentru Lucas Frye, un prieten al fiului său, care dormise la ei. Părinții lui Lucas – ca și Bill – erau plecați din oraș. Simțindu-se mai bine decât de obicei, a coborât în bucătărie în halat, și-a pus la îndemână ingredientele și apoi a urcat să îi trezească pe băieți. A strigat prin ușa deschisă către camera lui Matt, iar Lucas i-a răspuns cu o voce morocănoasă. Bridget se gândi, cu oarecare ușurare, că Lucas avea să-l trezească pe Matt și că acesta se va duce la duș fără să trebuiască să facă ea ceva, o bucurie neașteptată pentru o dimineață de luni. Dar după douăzeci de minute, doar Lucas a apărut în bucătărie, spășit și cu ochii încețoșați. Bridget își reproșă

că nu a stat suficient de mult trează cât să-i facă pe băieți să se culce mai devreme.

– Unde-i Matt?

– Nu se trezește.

– Serios?

– Nu pot să-l trezesc, a fost tot ce a putut spune Lucas, încercând să nu se uite la șunca prăjită.

– Te simți bine? a întrebat ea, iar Lucas a ridicat din umeri. Bridget a presupus că Lucas era la fel de morocănos dimineața ca și fiul ei.

Încă o dată, Bridget a urcat scările și a intrat în camera lui Matt. Nu era în pat. L-a strigat, a ieșit din cameră, s-a uitat în baie, apoi s-a întors în camera lui. Abia atunci a observat pe covor, în mijlocul unei grămezi de jeanși, tricouri și jocuri video, un lac de vomă, portocalie și uscată. Bridget l-a strigat iar și a înaintat în cameră, pentru a putea vedea între cele două paturi. Matt stătea întins pe o parte, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de basket scurți, din plasă și un tricou, cu picioarele pe jumătate scoase din jeanși, ca și cum făcuse un efort să și-i scoată. Speriată, Bridget l-a strigat iar. A îngenunchеat lângă el și a încercat fără succes să îl trezească. S-a ridicat brusc, cu un fior care a traversat-o de la gât la stomac. Oare Matt avusese o criză?

Alergă în capul scărilor și îl strigă pe Lucas, sperând să afle ce, dar, așa cum a descoperit mai târziu, Lucas plecase între timp la școală. Bridget a format 911, s-a întors în camera lui Matt și i-a luat pulsul, alarmant de accelerat. În mod ciudat, Matt nu mirosea a alcool, aspect asupra căruia au comentat și medicii și polițiștii, întrebând-o iar și iar dacă fiul ei avea des astfel de crize. Bridget s-a gândit la toate motivele pentru care un băiat de cincisprezece ani ar putea avea o criză, iar niciunul dintre ele nu se potrivea. Medicii l-au pus pe Matt pe o

targă, l-au coborât pe scări și l-au băgat în ambulanța care aștepta afară. În timp ce își punea jeanșii și un pulover, Bridget se gândea: Așa ceva nu e posibil.

Pe alee se aflau două mașini ale poliției și ambulanța, toate cu farurile aprinse, un circ în miniatură care cu siguranță i-a adunat pe toți vecinii la ferestre. Începuse o ploaie fină, iar Bridget, deși tremura deja, își făcea griji pentru Lucas. I-a spus unuia dintre polițiști că ar trebui să îl caute pe băiat.

Bridget s-a așezat în ambulanță pe scaunul din față. Pe drumul spre spital nu au dat drumul la sirenă, iar tăcerea aceasta ba o liniștea, ba o alarma. Se uită de câteva ori prin deschizătura îngustă care dădea în spatele mașinii și văzu cum unul dintre medici îl masa cu putere pe Matt pe piept, trezindu-l suficient de bine cât să spună un cuvânt pe care Bridget nu l-a auzit niciodată pronunțându-l și care aproape a făcut-o să îi ceară să aibă grijă cum vorbește, în ciuda inutilității dojanei. Înainte de a ajunge la spital, șoferul ambulanței a aflat prin radio că l-au găsit pe Lucas în drum spre școală și că a mărturisit: băieții băuseră o sticlă de votca pe care Bridget o avea în congelator de câteva luni, rămasă de la o mică petrecere de astă vară pe care o organizase împreună cu Bill. Nici măcar nu își mai amintea că mai era acolo. Devenise, împreună cu pungile de legume congelate și cele cu carne neidentificată, o parte din mobilierul frigiderului. Lucas, intervievat fără milă, a insistat că amândoi au băut aceeași cantitate, iar Bridget s-a întrebat cum de Lucas a fost în stare să plece la școală. Se gândi că probabil votca fusese ideea lui Matt, deoarece prietenul lui nu avea de unde știi că o aveau în frigider. Ei bine, poate că totuși a văzut-o în timp ce căuta vreun baton de înghețată, dar chiar să ceară? Pe de altă parte, orice era posibil. Cine s-ar fi

gândit că doi adolescenți de cincisprezece ani voiau să se îmbete criță într-o seară de duminică?

La spital, pe Matt l-au luat de lângă ea. Bridget s-a dus în sala de așteptare cu televizoare în fiecare colț, care transmiteau toate talk show-uri dinamice, de dimineață. Când i-au dat voie într-un final să intre în sala de urgență să își vadă fiul, l-a găsit pe Matt inconștient, întins pe pat, îmbrăcat cu un halat de spital și conectat la niște aparate. Pe dosul palmei îi puseseră un ac pentru o soluție intravenoasă, imagine care îi dădu fiori. Acesta era, evident, spitalul unde Bridget venea pentru tratamentul de chimioterapie. Întrebă o asistentă dacă i-au curățat stomacul, iar răspunsul a fost că era prea târziu. Corpul lui absorbise deja tot alcoolul.

Timp de șapte ore, Bridget a stat la capul patului lui Matt, în timp ce medicii și asistentele se loveau de ea în sala mică de la urgențe, cu mirosurile sale diverse, ușor de identificat și adesea neplăcute. În cubiculul de alături, la câțiva metri de unde stătea Bridget, un bătrân se plângea de dureri crunte în abdomen. Un doctor a venit pentru a-i spune lui Bridget că nivelul alcoolului la Matt era încă destul de ridicat. Medicul calculase că pe la ora unu dimineața a fost aproape mortal. Bridget a aflat că fiul ei fusese foarte aproape de un blocaj renal.

Îmbibat în alcool, Matt își căpăta cunoștința din când în când, deși vorbea incoerent. Bridget oscila între furie și suferință. „Ce-a fost în capul tău?" îi venea să strige, după care imediat simțea nevoie să-i șoptească: „Te iubesc atât de mult". I s-a spus că atâta vreme cât i se injecta soluția intravenoasă, Matt nu avea să simtă mahmureala pe care Bridget își dorea să o aibă, chiar și numai ca să simtă efectele nocive a ceea ce făcuse.

A început să dea telefoane. Lui Bill, care a rămas uimit. Părinților lui Lucas, care au rămas stupefiați. Și la

școală la Matt, unde fuseseră deja informați de poliție. Treptat, ceea ce mai devreme i se păruse îngrozitor – încă două guri de votcă și Matt ar fi murit? Ar fi făcut blocaj renal? S-ar fi înecat cu propria vomă? – acum devenise iritant, în timp ce Bridget vedea cum urina lui Matt se scurgea într-o pungă de plastic de lângă genunchiul ei. La trei după-amiază, Bridget a trebuit să își reamintească gravitatea incidentului, repetându-și „Era cât pe ce să moară „pentru a-și menține starea de alertă".

Mama și fiul au plecat acasă, fără să scoată un cuvânt tot drumul. La început Matt a refuzat să intre în casă. Timp de aproape o oră, a stat cu picioarele încrucișate pe alee, suspinând, iar Bridget nu a reușit să-l facă să spună de ce. Fără injecția intravenoasă, Matt începea să simtă senzația de vomă și durerea de cap care vin odată cu mahmureala, iar Bridget îl auzea vomând din când în când în baia de la etaj. (Foarte bine, își spunea). Bridget, extrem de atentă, nu s-a dus la culcare decât după ora trei dimineața, verificând somnul fiului ei, trezindu-l scurt de fiecare dată. Ultimul lucru, înainte de a se băga în pat, a fost să arunce tot alcoolul din casă: două sticle de vin roșu, una de vin alb, o sticluță de Chivas despre care nici măcar nu știa că se află în bar și, într-un final, un pachet de șase sticle de Sam Adams din frigider, gest stupid și inutil, deoarece Bill oricum avea să le înlocuiască după ce se întorcea din călătorie. Nu berile erau problema.

În dimineața următoare, Matt s-a îmbrăcat singur și, spășit, a mâncat tot ce îi pregătise la micul dejun. Când s-a întors de la școală, a dat gata o porție de sos de guacamole cu țelină în timp ce îi povestea ce se întâmplase. Provocarea se transformase în problemă, pentru că niciunul dintre ei nu știa cât alcool înseamnă prea mult, până când s-au îmbătat tun. Treceau sticla de la unul la altul, bucurându-se de isprava lor. După Incidentul cu

Alcoolul, Matt și-a reluat dispoziția mai mult sau mai puțin amabilă, iar Bridget se întreba uneori dacă experiența aceea nu fusese ca un catharsis pentru el, dacă nebunia aceea care i-a fost aproape fatală și faptul că i-a supraviețuit nu îl lecuiseră de teama de moarte (a ei).

– Ne oprim să bem o cafea? întrebă Bridget, luându-și piciorul de pe bord.

– Probabil că băieții sunt rupți de foame.

– Lor le foame tot timpul, zise Bridget, uitându-se fix la Bill. Nu mai avea soț de zece ani. A descoperit că Bill era genul acela rar de persoană care avea talentul de a scoate ce e mai bun din tine. Din ea. Din Matt. Și, fără îndoială, din cei două sute de angajați pe care îi coordona la compania lui de calculatoare.

– Poftim? întrebă Bill, cu un început de zâmbet.

– Nimic, răspunse ea.

– Ce este? repetă el.

– Nu-mi vine să cred că facem asta.

Cu mâna pe care o avea liberă, o trase către el. Ea se aplecă ușor înspre Bill, în ciuda manevrei destul de incomode peste schimbătorul de viteze. O sărută rapid, luându-și ochii de la drum.

– O să ne omori, îi spuse ea.

Bill parcă în fața unui restaurant, în timp ce băieții se trezeau. Îmbrăcați aproape identic în hanorace North Face și jeanși Abercrombie & Fitch, ieșiră din mașină și începură să se întindă. Fiecare crescuse cu un centimetru în timpul somnului.

– Unde suntem? întrebă Matt.

– Mă gândeam să mâncăm ceva, spuse Bill.

Trezindu-se din hibernare, băieții traversară parcarea și intrară în restaurantul fast food. Bill puse mâna peste brațul lui Bridget.

– Sigur ești bine?

– Vreau cafea, răspunse ea, încercând să țină pasul cu el.

– Matt a vrut să închirieze un frac.

– Serios? spuse Bridget, surprinsă că fiul ei s-a gândit că nunta lor merita ținută de ocazie.

– Da, spuse Bill.

– Așa că tu și Matt o să purtați frac?

– Și Brian.

– La o nuntă cu doisprezece invitați?

Bill zâmbi.

– Dragii mei, zise Bridget. Cum ați reușit? Când le-ați luat?

– Ții minte când Matt m-a rugat să merg cu el să-și cumpere adidași pentru basket? Fracurile au fost ideea lui și vrea să rămână surpriză. Dar îți spun de pe acum. În cazul în care detești ideea, să ai timp să te obișnuiești cu ea. Pentru că, iubito, chiar o să purtăm fracurile alea.

– Dar mi se pare o idee fantastică, răspunse Bridget.

Pe băieți i-au găsit la coadă la Burger King, iar Bill li se alătură. Bridget, care nu a reușit niciodată să digere mâncarea de la fast food, nici chiar înainte de a se îmbolnăvi, se învârti în jurul standului cu iaurt. Ceru o cupă medie de iaurt de vanilie cu nuci (nici nu avea de ce să se mai înfurie din cauza kilogramelor în plus). Se întoarse cu cupa și îl văzu pe Bill care îi făcea cu mâna de la o masă unde băieții se luptau deja cu burgerii lor dubli cu multă brânză. Ce de grăsime! Nicio grijă. Motoarele din corpul lui Matt și al lui Brian vor consuma caloriile chiar înainte de a ajunge la Berkshire. Îndreptându-se spre masă, își imagina hanul Norei, amintindu-și călătoria pe care o făcuse acolo împreună cu Bill pentru a o vizita și pentru a-i vedea noua creație. La sfârșitul lui octombrie, când Bill și Bridget au hotărât să se căsătorească, Bill s-a gândit că

hanul ar fi o locație excelentă și i-a scris Norei. Era romantică ideea de a invita doar vechi prieteni, cei care îi cunoșteau pe Bill și pe Bridget de mulți ani, de când erau iubiți, în liceu. Bridget le-a spus prietenilor de acasă că nunta va fi doar cu familia, o minciună inocentă care a deranjat-o doar o perioadă foarte scurtă de timp.

– Cafeaua, o anunță Bill pe Bridget în timp ce se așeză. Băieții domneau peste un morman de hârtii cerate, pahare de plastic, pliculețe de ketchup și ambalaje. Bill îi întinse paharul foarte mare și, instinctiv, ea își trase capul. Aroma cafelei era puternică. Încet, astfel încât Bill să nu observe, dădu cafeaua la o parte și atacă iaurtul cu lingura de plastic. Crema înghețată îi lăsa impresia de mătase pe limbă, bucurându-se de senzația rece, pentru că dintr-o dată i se făcuse îngrozitor de cald. Dădu la o parte hanoracul pe care îl ținea între umeri, sprijinindu-l cu spatele de marginea scaunului. Își șterse fruntea și buza de sus.

– Te simți bine? o întrebă Bill.

– Mi-e cam cald, atât.

– Mulțumesc pentru masă, spuse Brian, un băiat care își aducea aminte de bunele maniere la ore ciudate, uneori la o oră după masă, coborând scările în fugă din camera lui Matt pentru a-i mulțumi lui Bridget, care se afla în bucătărie, după ce spălase toate vasele.

– Să-ți fie de bine, îi răspunse Bridget, sperând ca Brian să se simtă foarte bine în week-end-ul acela, că el și Matt vor găsi activități care să îi țină ocupați până la nuntă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bill încet.

– Cred că trebuie să mă duc la baie, spuse ea. Mă întorc imediat.

Bridget detesta băile publice, germenii, hârtia igienică aruncată pe jos, toaletele înfundate. Detesta robinetele automate care refuzau să dea apă, uscătoarele cu aer care

îi induceau nevoia disperată de a se da cu cremă pe mâini. Când ajunse în fața ușii unde scria FEMEI, bobițe de transpirație îi apăruseră deja pe frunte și avu o senzație familiară de panică și amețeală. Se duse în ultimul a cubicul de pe al doilea rând, din nevoia de a fi cât mai departe posibil de celelalte.

Închise ușa și se aplecă în față. Ridică capacul toaletei cu cizma. Închise ochii și se sprijini cu pumnii de peretele de metal din față, așteptând. Un val de greață o cuprinse. Tuși. Nimic. Transpirația îi udase părul sub perucă, iar acum se prelingea pe șira spinării.

O, Doamne, își zise. Va trebui să facă asta singură. Bill nu putea intra aici. Când o să înceapă să se îngrijoreze? O să trimită pe cineva după ea? Se ridică un alt val, iar Bridget se aplecă și mai tare. Ar trebui să încerce să vomite, să scape de senzația aceasta, dar nu îndrăznea să își bage degetele în gură. Dacă a atins ceva murdar? Acum trebuia să fie deosebit de atentă cu microbii și se obișnuise să se spele pe mâini de doisprezece ori pe zi. Veni un alt val, și încercă încă o dată să vomite.

După un timp, Bridget își îndreptă spatele. Un moment de respiro? Așteptă un minut, după care îndrăzni să deschidă ochii. Luă un pumn de hârtie igienică cu care își șterse fruntea și fața. Ridică peruca la spate și șterse și transpirația care se adunase acolo. Se simțea mult mai bine. Oare câștigase o bătălie? În săptămâna în care se căsătorea? Aruncă hârtia la coș.

Ieși din toaletă și se duse în fața unei oglinzi ca să se spele pe mâini. Fața îi era palidă și nedefinită, gramele în plus de pe față atenuând linia maxilarului. Peruca îi fusese spălată și aranjată săptămâna aceasta. Bridget nu știa niciodată când deschidea cutia mică de carton care venea de la Brooklyn cine avea să fie luna respectivă. O

matroană cu o coafură de paj? O bătrână inocentă cu bucle? Sau cineva mai la modă, cu părul curgându-i pe spate? Bridget scria „fără bucle" în biletele care însoțeau peruca pe care o trimitea la spălat în fiecare lună (prin FedEx: dacă Bridget o trimitea la șase după amiaza luni, o primea înainte de ora zece dimineața miercuri – patruzeci de ore fără perucă, timp în care purta un batic sintetic și nu ieșea din casă), dar probabil cuvântul bucle nu se traducea foarte bine în idiș. O deranjase nițel când a primit peruca văzând că trebuia să se mărite cu bucle, dar știa destule cât să nu se apuce să o spele singură, cum făcuse o dată, iar rezultatul fusese dezastruos, adică o perucă ce arăta ca o coafură afro.

Când ieși din baie, îi găsi pe băieți stând la masă cu scaunele date pe spate. Erau sătui și ar mai fi dormit nițel. Bill se uită cu atenție la ea, dar e posibil să nu fi lipsit atât de mult încât să se îngrijoreze. Bridget zâmbi, un zâmbet plin de recunoștință pentru momentul de respiro. (Recunoștință față de cine? Față de Dumnezeu? Oare mai avea El timp să se gândească la Bridget și la greața ei când avea pe cap evenimentele din septembrie și o bandă de teroriști? Parcă îl și auzea pe tatăl ei care spunea tot timpul: „Nu valorăm nici cât o grămadă de fasole", afirmație care putea liniști sau deranja, depinde de punctul de vedere al fiecăruia).

– Băieți, spuse ea, oprind din scurt întrebarea de pe buzele lui Bill. Sunteți gata?

Băieții împinseră scaunele și luară tăvile. Bill șterse o pată de pe masă și duse gunoiul la coș. Acum se îndreptau iar către Berkshire, unde aveau să își ia în primire camerele. Băieții aveau să poarte frac, iar Bridget avea să se strângă în taiorul ei roz. Agnes, Harrison și Rob vor toasta, iar mâine, Bill și Bridget vor fi căsătoriți.

Cei doi adulți și cei doi băieți ieșiră la soare. Bridget simți aerul blând pe ceafă și pe gât. Era ușurată – atât de ușurată! – că nu se simțea rău în acel moment. Îl luă de braț pe Bill, care se i oferi cu totală dedicație. Voia să știe dacă era ceva mai bun decât sentimentul că te simți bine. Pur și simplu că te simți bine.

Harrison porni pe jos să urce dealul din spatele hanului. Copacii goi aduceau aminte că era iarnă, dar aerul era primăvăratec, și i se părea destul de confuz, deși într-un mod plăcut, să se gândească că peste doar trei săptămâni avea să fie Crăciunul. Urmă o cărare bătătorită care șerpuia printre rădăcini de mesteacăn și movile stâncoase și era pe alocuri suficient de abruptă cât să îl determine să caute un băț de sprijin. Soarele scălda pădurea și, o vreme, Harrison se lăsă vrăjit de lumina blândă din toiul iernii.

Dealul devenea mai puțin abrupt pe măsură ce urca. Ajunse la un zid de piatră care îi venea până la genunchi și era incredibil de bine păstrat, în ciuda vechimii. Urmă linia zidului o bucată și fu surprins să descopere că se termina brusc, fără a lăsa nicio indicație asupra a ceea ce îngrădise cândva. Se întoarse, se așeză pe marginea lui zgrunțuroasă și observă că de acolo priveliștea era extraordinară, nu doar asupra hanului, dar și asupra munților care se întindeau în zare. Poate că zidul fusese construit în acest scop.

Se întrebă unde o fi Nora, ce făcea în momentul acela. Își aduse aminte de imaginea pe care o avusese mai devreme, prima dată când a văzut-o. Cu câtă claritate și-a amintit-o...

Își dădu seama că era duminică și că se plimbase prin sat cum făcea uneori după ce studia câteva ore și simțea nevoia să facă o pauză. Ultimul octombrie din liceu, își aminti, datorită mirosului de frunze arse din aer. Spre deosebire de colegul lui de cameră, Stephen, Harrison se trezea devreme

duminica și încerca să rezolve cât mai multe din temele de peste săptămână. Harrison nu avea o mare pasiune pentru somn, în vreme ce Stephen se pricepea la asta așa cum se pricepea la aproape orice. Harrison și-a adus aminte cum Stephen, agățat cu capul în jos de patul suspendat, îi explica poezia lui Randall Jarell, „Moartea tunarului", deși nu o citise decât o dată. Și-a adus aminte cum a făcut Stephen toată clasa să râdă cu glumele lui bine plasate în timpul discursului pe care l-a ținut când a candidat pentru șefia clasei – și asta în fața unui corp de elevi care apreciau ironia și simțul modei înainte de orice alte calități. Încă și-l putea aminti pe Stephen încuviințând respectuos, chiar cu convingere, la cele câteva cuvinte pe care i le-a spus tatăl său despre talentul pe care fiecare trebuie să și-l descopere și să îl exploateze cât mai bine – lângă tata, care stătea cu paharul în mână, se afla recipientul pentru cocktail-urile Old Fashioned – iar Harrison avea impresia că tatăl îi acorda rareori atenție fiului, și tocmai de aceea cuvintele lui erau cu atât mai prețuite.

Harrison își aduse aminte că probabil plecase la plimbarea aceea înainte de masa de duminică. Da, cu siguranță așa a fost, pentru că se vedea un șir de mașini care porneau motoarele și plecau de la Biserica congregațională. Să fi fost unsprezece și un sfert. Oare și Nora venea de la biserică? Ciudat că nu s-a gândit niciodată la asta.

Harrison se plimba foarte mult pe atunci, de obicei duminica, uneori la apus, după câteva activități sportive, alteori dimineața devreme, înainte de a începe prima oră, nu ca activitate fizică, pentru că avea din plin parte de asta în orele de sport obligatorii de la Kidd. Mai degrabă să își limpezească mintea și să fie în mijlocul naturii. Încă din copilărie, și-a dat seama că iubea natura și s-a întrebat adesea dacă faptul că se simțea atât de aproape de natură

nu era cumva pentru a compensa o pierdere mai mare – poate dorul de tată? – deși niciodată nu a urmat ipoteza aceasta mai departe de atât.

Fata, își aminti Harrison acum, traversa strada, puțin înaintea lui. Harrison putea observa albastrul pal al hainei, modul cum își înfășurase fularul de lână de câteva ori în jurul gâtului, împingându-i părul într-o buclă castanie care se legăna încet dintr-o parte în alta în ritmul mersului. Spre deosebire de Harrison, nu părea să observe căsuțele și mormanele de frunze din jur. Nu se uita nici la ferestre sau în curți. Părea în schimb că se uită fix la un punct care se afla tot timpul la câțiva metri înaintea ei, pe stradă.

Harrison mări pasul, schimbând ritmul plimbării. Voia să o depășească, chiar dacă și numai pentru a-i vedea chipul. Credea că o cunoaște. Era nou venită la ei în clasă. Venea de undeva din vest. O văzuse traversând campusul și în sala de mese. Numele ei era... Sarah? Nu, altfel. Nora.

Fata mergea cu mâinile în buzunarele hainei, iar ritmul era neschimbat. Harrison o ajunse din urmă repede, dar avea rețineri dacă să se apropie sau nu. Dacă s-ar fi uitat în direcția lui, cum a făcut și ea, atunci ar fi trebuit să-i vorbească și poate chiar să meargă alături de ea. Și deși perspectiva unei conversații și plimbări alături de ea i se părea minunată, avea impresia că fata nu ar aprecia abordarea.

Harrison era acum suficient de aproape cât să îi vadă bărbia și mișcarea genelor negre. Fumul negru, mirosind a carbon, era des și plăcut în aerul rece. Era fata pe care și-o imagina. Nora. Nora și mai cum? Se întreba ce o preocupa atât de mult de nici măcar nu ridica privirea din pământ.

Pe măsură ce se apropia de ea, Harrison își dădu seama că probabil fata nici măcar nu era conștientă de prezența lui. În cel mai rău caz, i-a auzit pașii. Nu putea

rămâne foarte aproape în urma ei fără să spună ceva, pentru că asta ar fi însemnat că o urmărea. Ea ar fi fost tentată să mărească pasul sau, și mai rău, să se întoarcă și să-l înfrunte. Harrison se confrunta cu o dilemă.

Într-un final și-a dat seama că nu prea avea alternativă. Fără voie, se apropie și se uită peste stradă. Zise „Bună", ezită o secundă și apoi continuă să meargă.

Conștient că fata se uita la el din spate – cu o privire care părea că arde și îi face o gaură în spate – Harrison mergea cu o hotărâre falsă, de parcă ar fi avut o destinație anume. O văzuse doar o fracțiune de secundă (ochii negri nu reflectau uimire, ci doar surpriză; nu i-a răspuns la salut) și, mult prea repede, Harrison ajunse la poartă la Kidd. Nu voia să intre în curtea școlii, și doar un efort fizic imens l-a ajutat să nu se întoarcă și să se uite în direcția ei în timp ce trecea prin poarta care era mai degrabă o arcadă din fier forjat. Acum se gândea că mai bine s-ar fi întors. Cu ce ar fi greșit? Ar fi putut să pretindă că s-a oprit ca să-și lege un șiret. Oricât de lamentabilă și transparentă ar fi fost această scuză, întârzierea i-ar fi dat ocazia de a discuta cu ea. Ar fi întrebat-o în ce cameră stă. Dacă se plimba vreodată pe plajă și nu pe stradă. Și (la naiba cu Stephen), ar fi mers împreună în sala de mese ca să ia prânzul, stând unul în fața celuilalt, își imagina el, descoperind ce îi lega: profesori comuni, materii care le plăceau sau nu.

Harrison se gândea acum că universuri întregi se construiau din astfel de decizii de moment. Dacă ar fi vorbit în ziua aceea cu Nora, ea ar fi devenit prietena lui și nu a lui Stephen. Astfel nu ar fi avut lor nici scena de la căsuță.

Se ridică de pe zidul de piatră și căută locul unde cărarea ducea înapoi către han. Harrison știa că șansele nu puteau fi oferite a doua oară. Deciziile de moment nu puteau fi retrăite.

Deși excursia până în vârful dealului a durat patruzeci de minute, la întoarcere i-au trebuit doar cincisprezece, iar Harrison se întoarse la han cu dureri la genunchi și cu poftă de mâncare. Se întreba dacă a pierdut prânzul. Observă în hol un anunț despre o altă nuntă (oare avusese loc mai devreme?): Repetiția pentru cină a cuplului Karola-Jungbacker, Sala Pierce, ora 7:00. După ce intră în sufragerie și se așeză la o masă, apăru o chelneriță cu un meniu. Aperitivele erau destul de puține, dar variate: brânză raclette cu castraveciori și cartofi copți, clătite umplute cu vinete coapte, ficăței de pui de la fermele Misty-Knoll. Comandă o salată de spanac și smochine pentru început, urmată de brânza raclette. Sorbi și câteva guri dintr-un pahar de Cabernet Sauvignon. Prin fereastră avea o priveliște plăcută a munților din vest. Mai erau ocupate alte trei mese, una de un cuplu care părea obișnuit cu entuziasmul fără margini al unui băiețel care avea cam aceeași vârstă cu Tom, care colora ceva, întrebându-și mereu părinții dacă vor merge cu gondola și vor vizita Magazinul North Face și dacă vor avea timp să se întoarcă la han suficient de devreme pentru a face și câteva ture de bazin înainte de cină. Harrison încercă să surprindă privirea tatălui, sperând să zărească vreo formă de înțelegere paternă.

Buna dispoziție a lui Harrison fu ușor umbrită atunci când i s-a adus salata, unde văzu o muscă moartă sub o frunză de spanac. Chelnerița nu observase și deoarece Harrison nu voia să o stânjenească (pe ea sau pe Nora), hotărî nici să nu i-o arate. Fata observă musca moartă abia când veni să ia salata aproape neatinsă.

– O, Doamne, zise imediat, ar fi trebuit să-mi spuneți.

– Nu e nicio problemă.

– Să vă aduc altă salată?

Chelnerița era blondă, cu părul strâns bine pe cap și prins într-o coadă la spate. Se murdărise cu ruj pe un dinte. Părea atât de stânjenită, încât Harrison și-ar fi dorit să fi ascuns pur și simplu musca, doar ca să o scutească de confuzie.

– Serios, spuse el, nu este nicio problemă. Dar poți să-mi mai aduci un pahar de Cabernet, dacă vrei neapărat.

Fata păru ușurată și lua farfuria cu probleme, iar Harrison se gândi că prezența muștei în mijlocul lui decembrie nu l-a deranjat cine știe ce, dar că era încă un semn al capriciilor anotimpului. Aproape imediat, fata îi aduse un alt pahar de vin, pe care el îl savură în timp ce își mânca brânza. Se gândi iar la ziua în care a cunoscut-o pe Nora.

Fără a se uita înapoi, Harrison a intrat pe poartă, s-a întors în cameră și a așteptat până la ora unu ca să îl poată trezi pe Stephen. Îl deranja o senzație de indecizie. Voia să se întoarcă la momentul în care a depășit-o pe Nora și să îl mai trăiască o dată, pentru a nu alege să treacă pe lângă fata cu haină albastră, ci să inițieze o conversație sau, chiar și mai puțin subtil, să o aștepte la poartă. Dar pentru că pierduse ocazia, nu a încercat, așa cum ar fi făcut alt băiat, să redreseze situația imediat. În după amiaza aceea, Harrison a văzut-o pe Nora în sala de mese, dar nu i-a vorbit, deoarece zgomotul și mișcările produse de prezența lui Stephen l-au făcut să o piardă din vedere (când Harrison a ridicat privirea, ea deja plecase). Și mai târziu, în aceeași zi, s-au dus la meciul de poker săptămânal de la ora trei și apoi la meciul celor de la Patriots până la ora opt, ora de studiu, în timpul căreia Harrison a citit „Bătrânul și marea", pentru că își terminase toate temele dimineață.

Harrison își amintea bine ziua aceea, dar nu-i spuneau nimic zilele care au urmat, iar acum nu-și mai aducea aminte chiar luni întregi. Își amintea cu claritate momente importante petrecute la Kidd, majoritatea legate de sport și apoi de Nora, și dacă era presat și i se dădeau câteva indicii, își putea aminti chiar un anumit incident, dar marea parte a ultimilor doi ani de liceu era deja pierdută. Își amintea altă fată, Maria, cu care mersese la schi în vacanța de Crăciun din primul an de liceu, când au stat în apartamentul părinților Mariei din Sunday River. Spre surpriza lui Harrison, la puțin timp după ora unu dimineața, fusese trezit din somn de atletica Maria, care i se strecurase în pat. La început, era extrem de atent să surprindă zgomotele făcute de părinții care s-ar fi trezit și ar fi ieșit pe culoar. Atenția sa concurase și pierduse în fața entuziasmului fetei pe care o avea în pat și a experienței ei remarcabile, de care nu avea neapărat nevoie, deoarece Harrison era un partener deschis, chiar dacă reținut, dornic să scape de virginitate. După aceea, Harrison și Maria au fost o vreme un fel de cuplu, deși Harrison simțea că Maria, cu părul ei blond și lung și cu sânii mult prea dezvoltați, ar putea oricând să se furișeze în patul altcuiva. Fata cu haină albastră – care s-a transformat într-o geacă de jeans pe măsură ce iarna lăsa locul primăverii – s-a îndepărtat și mai mult în trecut, un trecut care acum se popula de ocazii ratate, șanse pierdute și regrete nostalgice.

În prima jumătate a lui aprilie, la începutul sezonului de baseball, Harrison și-a amintit de un meci împotriva Liceului North Fenton, o echipă foarte bună, deși se presupunea că cei de la Kidd aveau să câștige. Memoria lui Harrison intercepta meciul înainte de cea de-a patra ocazie la serviciu, înainte de momentul acesta totul era

confuz, deși își amintea că echipa de la Kidd era deja învinsă. Jerry Leyden, care servea, era un munte de frustrare. Mai devreme, în vestiar, prinzătorul spusese: „Băieți, facem asta împreună", pentru că restul echipei nu îl ajutase deloc la partea de alergat. Măcar de data aceasta, Harrison nu a dat vina pe apărare. După părerea lui, totul era din cauza serviciului slab de prindere, deoarece Jerry trimitea mingea prea sus. Lucru pe care îl știau și cei de la North Fenton, așa că nu s-au grăbit deloc la cele patru runs: două simple, un run triplu care a dus la două alegări, un batter și un homer. Când memoria slabă a lui Harrison a întrerupt jocul, la prima bază se afla un tip care îl scotea din minți. Dacă Jerry ar lansa mingea mai jos, primul jucător de la bază ar prinde-o cu ușurință.

Harrison se întreba de ce antrenorul D. nu se dusese încă la movilă și de ce nu l-a băgat în joc și pe al doilea aruncător. Stephen, în spațiul dintre a doua și a treia bază, lovea cu pumnul în mănușă. Singurul căruia i-ar părea și mai rău decât Harrison în cazul unei înfrângeri ar fi Stephen. Jucătorul dintre cele două baze s-a aplecat, și-a pus mâinile pe genunchi, legănându-se dintr-o parte în alta, gata de alergat. Harrison se plimba în spatele liniilor bazelor, vrând să vadă ceva acțiune. Baseball-ul în Maine era un sport de iarnă, cu terenurile sale noroioase, temperaturile scăzute și vânturile puternice dinspre Atlantic, care trimiteau orice lovitură reușită deasupra gardului, deși Rob Zoar era cel mai bun outfielder pe care l-a cunoscut Harrison.

O pală de vânt a trecut pe deasupra movilei unde se afla aruncătorul. Jerry se opri, așteptând o pauză. Supervizorul îi spuse să trimită mingea. Jerry și-a luat poziția, apoi a ridicat piciorul dramatic în sus, deși asta era o mișcare deloc bine calculată, după părerea lui Harrison.

Orice alergător bun ar fi putut ajunge la baza a doua și apoi ar începe să alerge. Mingea a stat o bucată în aer, iar batter-ul a bătut undeva între a doua și a treia bază. Harrison a văzut cum Stephen s-a arcuit într-un unghi aproape imposibil, a prins mingea care sărea prin praf, apoi o trimise peste el în timp ce se ridica în aer, o mișcare pe care niciun alt licean nu ar fi putut-o realiza. Harrison, care aștepta mingea, o prinse în mănușă în timp ce se arunca în direcția alergătorului și apoi o aruncă la prima bază, cât batter-ul se afla încă acolo. Două mingi afară. Ei patentaseră jocul dublu, cel pe care Stephen și cu el îl rafinaseră în anul anterior, despre care au discutat iarna întreagă și pe care l-au tot practicat fără oprire. În joc, Stephen era elementul cheie, pivotul, deoarece totul se datora învârtelii sale celebre. Era prima dată în ziua aceea când aveau ocazia să îl pună în aplicare.

Stephen, mai ușor acum și foarte agitat, cu părul blond care îi ieșea de sub șapcă, cu uniforma adunată pe piept, îi făcu lui Harrison gestul victoriei, dar atât de discret, încât nu a putut fi observat de ceilalți. Dacă Jerry ar putea ține mingea jos la acest ultim serviciu, s-ar putea retrage de pe părți și ar reîncepe în ordine: Harrison, primul batter, Rob Zoar, al doilea batter, Billy Ricci, la prindere, ca power hitter și apoi al treilea batter și apoi Stephen, ca ultimul batter. Încă mai puteau recupera.

Harrison a văzut cum Jerry a trimis mingea foarte sus. Batter-ul știa să aprecieze o ocazie bună. Mingea s-a ridicat foarte sus, cu o traiectorie lungă, trecând apoi atât de sus peste gard, încât nu avea niciun sens să încerce să o prindă.

0-6.

Jerry a ieșit, iar în locul lui a venit să se încălzească un alt aruncător. Harrison trase o ocheadă în tribunele unde

stăteau fanii, mai puțini în aprilie decât în mai, mult mai mulți la meciurile de acasă, și a văzut un grup de părinți, dintre care știa că unii au venit de la câteva sute de kilometri pentru a-și vedea copiii jucând. Și deoparte, în tribuna cea mai de sus, cu coatele sprijinite pe iarba proaspătă, se afla Nora, cu geaca ei de jeans și cu o eșarfă roz la gât. Harrison observă fusta kaki, cizmele lungi, negre, cu tocurile fără flecuri. Ținea o palmă peste ochi, pentru a se apăra de soare, dar Harrison a putut observa direcția în care se uita. Venise pentru Stephen.

Chiar și acum, în sufrageria hanului ei, Harrison simți o undă din șocul pe care l-a resimțit în după amiaza aceea. La început a fost uimit. Apoi surprins de-a dreptul și, într-un final, cuprins de furie împotriva lui Stephen, deși Harrison știa că trădarea acestuia nu fusese intenționată: Harrison nu îi vorbise niciodată de șansa pe care o ratase, iar o șansă ratată era, prin definiție, o poveste inexistentă.

Harrison, mult prea preocupat acum, nu s-a putut relaxa când aruncătorul a lansat prima minge. Prima lovitură. Harrison se uita de la Stephen la Nora și invers, ca în desenele animate, iar intuiția i-a fost confirmată când l-a văzut pe Stephen privind către lojă și zâmbind. Cum de nu văzuse zâmbetul acela înainte? Cu siguranță nu era primul din timpul meciului.

Batter-ul a trimis altă minge neinspirată – a doua lovitură – care ar fi trebuit să îl facă pe Harrison să se ridice în vârfurile degetelor, gata pentru un grounder și pentru a treia lovitură afară. Batter-ul trimise a treia minge sus și afară, vrând să o trimită către Harrison, care a prins-o în spatele omului de la prima bază, un tip dintr-un an mai mare, care, la rândul lui, a trebuit să alerge după ea, încercând să o prindă în momentul în care aceasta a ricoșat într-un gard de lemn.

Om la baza a doua.

Harrison, uitându-se la Stephen, surprinse o primire uimită pe fața prietenului său. Harrison se întoarse, furios. Aruncătorul celor de la North Fenton se afla la home base; fusese o minge ușoară, trimisă afară, deși fusese lansată pe teren, printre picioarele aruncătorului de la Kidd. Harrison o prinse, dar era prea joasă pentru a o scoate din mănușă, așa că alergătorul avu timp să parcurgă toată distanța. Când Harrison ridică privirea, văzu că alergătorul de la a doua bază deja înscrisese.

0-7.

Memoria lui Harrison nu mai putea recupera restul meciului, deși își amintea că după aceea, când își luau bâtele și căștile, mâncând negresele și limonada pe care le adusese unul dintre părinți, îl zări pe Stephen îndreptându-se către locul unde Nora stătea întinsă. Ea se ridică și își întinse fusta la spate. Stephen urcă până la ea și îi vorbi. Oare despre meciul jalnic? Despre jocul lui minunat, dar zadarnic? Nora ridică privirea o dată și îi zâmbi. Și deși cei doi nu s-au atins, Harrison știa, după felul în care Nora l-a lăsat pe Stephen să se așeze atât de aproape de ea, că ei se atinseseră înainte, și poate chiar se sărutaseră. Oare era posibil să fie deja iubiți?

Harrison simți cum cineva îl atingea ușor pe umărul stâng și își ridică privirea. Nora veni în fața lui.

– Se pare că musca nu a aterizat și pe fructe, zise ea. Nici nu pare să se fi înecat pe neașteptate. Ci, judecând după poziția sa ușor senzuală, pare să fi savurat din plin sosul vâscos. Nora purta o fustă neagră, subțire și o bluză albă prin care Harrison vedea furoul. Se ridică, dar ea îi făcu un semn cu mâna și se așeză în fața lui. Nu e o crimă, în sensul strict al cuvântului, adăugă. Iar nefericitul eveniment nici nu poate strica senzația de bine pe care am

simțit-o mai devreme pe verandă. Nu așa cum m-ar deranja niște țevi blocate, de exemplu. Dar mă întreb dacă nu e vreun semn sigur pentru săptămâna viitoare. Starea de bine ți-o poate da și un fruct pe care îl cojești încet.

Harrison zâmbi, amuzat de scuzele baroce.

– Glumesc, spuse Nora, dar voiam să-mi cer scuze pentru povestea cu musca.

– A, nu e cazul, răspunse Harrison, mai ales dacă rezultatul este imaginea aceea încântător de obscenă.

– Judy mi-a adus farfuria ca să văd și eu. Nora avea niște cercei cu perle și, spre deosebire de cum arăta dimineață, acum era și ușor fardată. Buzele îi străluceau, iar ochii erau conturați cu negru.

– Înseamnă că Judy este foarte cinstită și ar trebui să o păstrezi. Și-a cerut scuze cât pentru voi amândouă.

– Judy este o fată drăguță, dar fără pic de șarm, spuse Nora. Dar este atât de rapidă și de isteață, încât nu îndrăznesc să o supăr.

– Îmi închipui că musca, năucită de vremea ciudată, a zburat în bucătărie, unde a fost atrasă de smochina zemoasă, zise Harrison.

– O să le spui celorlalți?

– Ce haioasă ești. Se pare că ești în toane bune.

– În ciuda mușteI, chiar sunt.

– De ce?

Nora să sprijini de spătarul scaunului.

– Sunt uimită, pur și simplu încântată de ziua asta. Și fiind încântată, am un sentiment incredibil de fericire.

– Mă bucur. Brânza raclette e foarte bună. Complimentele mele bucătarului.

– Eddie. O să-i transmit. Îmi dai voie? întrebă ea, arătând către paharul de apă neatins al lui Harrison.

Acesta îi întinse paharul.

– Mă întrebam de ce ai început afacerea asta cu hanul. Nu am nicio îndoială că drepturile de autor ale soțului tău...

– Banii ăștia erau foarte puțini, răspunse Nora, întorcându-se ușor într-o parte și așezându-se picior peste picior. Tu ar trebui să știi cel mai bine dintre toți. Ținea paharul la nivelul gulerului, iar Harrison fu surprins de atitudinea sa. Dar nu acesta este adevăratul motiv, ci că asta voiam cu adevărat să fac.

Sorbi lung din pahar.

– Cum l-ai cunoscut pe soțul tău? întrebă Harrison, dându-și seama că se confrunta cu o problemă minoră de apelare. Dacă i-ar fi spus Carl, aceasta ar fi presupus o familiaritate de care Harrison nu se bucura. Pe de altă parte, să îl numească domnul Laski în prezența Norei era puțin ciudat. Dar nici nu se putea referi la el ca la „soțul său".

– Aș vrea să nu îmi mai pui întrebări al căror răspuns îl știi deja.

Repezit, Harrison luă o gură de vin. Nora puse pe masă paharul de apă.

– „Licența poetică" mi s-a părut o lucrare slabă. Am refuzat să cooperez cu Alan Roscoff. Ai citit-o?

– Da.

– Nu că nu era atât de respectuoasă pe cât și-ar fi dorit orice văduvă, ci că era insipidă. Și neuniformă. Cred că habar nu avea despre munca lui Carl.

– Mie mi s-a părut cartea făcută în grabă și cam subțirică, spuse Harrison, loial. Scrisă anume pentru a stârni senzație.

– Mă tot întreb dacă nu a venit timpul ca cineva să facă un portret real al lui Carl, spuse gânditoare Nora. Își mușca pielița de la o unghie, iar în această pauză i se păru lui Harrison foarte dragă. Poate mi-ai putea sugera tu un scriitor, cineva pe care îl respecți.

Harrison se simți flatat de invitație, dar se întrebă dacă nu cumva nu era total lipsită de inocență. Cu siguranță că Nora Laski era invadată de cereri pentru interviuri din partea unor oameni care voiau să aibă acces la documentele poetului. Presupuse că deja se lucra la vreo două sau trei biografii literare ale lui Laski.

– Cu plăcere, zise.

– Stăteam cândva pe o bancă în Piața Washington. Mâncam un sandviș, iar Carl s-a așezat lângă mine și m-a întrebat dacă îi dau și lui jumătate. Pe atunci îl știam drept Profesorul Laski. Câteva minute n-am putut să-i răspund. Eram în al doilea an la Universitatea New York, iar profesorul Laski era... era o adevărată vedetă. Cu un an înainte alesesem un curs al lui și deși în ziua aceea susținea că își aduce aminte de mine, mai târziu mi-a mărturisit că mințea.

Harrison nu își putea închipui cum ar putea cineva să o uite pe Nora așa cum era în tinerețe.

– De atunci, Carl venea în parc la aceeași oră. Și era de la sine înțeles că eu aveam să îi aduc prânzul. Am început să pregătesc prânzuri din ce în ce mai elaborate, până când am ajuns să facem adevărate picnicuri. Știam că e căsătorit. Îi cunoșteam și reputația. Credeam că atâta vreme cât nu se întâmpla nimic altceva decât ce făceam în parc, totul era în regulă. Și o perioadă destul de îndelungată așa a fost.

Nora făcu o pauză.

– Nu prea mă gândeam la vârsta lui, continuă ea. Atunci diferența nu părea așa mare ca acum. Fetele care se culcau cu profesorii căpătau un anumit statut.

– Cât timp a continuat povestea? întrebă Harrison.

– Săptămâni la rând. L-am cunoscut în primăvară. A continuat până vara, când eu a trebuit să plec.

– Unde ai plecat?

– Lucram ca ospătăriță în Provincetown. Locuiam într-o cameră cu altă fată. Așa se făcea pe atunci. Ne împărțeam bacșișurile după muncă. În iulie, am văzut un afișa care anunța o conferință a lui Carl Laski la Biserica Unitariană. Cred că mi-a scăpat și i-am spus prietenei mele că îl cunosc. Și odată ce am spus asta, a trebuit să merg la conferință, pentru a-i dovedi că spuneam adevărul. Mă gândeam să pregătesc un picnic, așa, ca un fel de glumă.

Nora zâmbi.

– Carl citea de la pupitru. Acesta era locul lui. Și... ei bine, îți imaginezi... Cu părul pe care îl avea și vocea de tunet... L-ai auzit vreodată citind?

– Da. O dată, cred. La New York.

–...era minunat, spuse Nora. Un adevărat spectacol. Și cuvintele... cuvintele... Își duse mâna la piept, ca și cum chiar și după atâția ani, era încă fermecată de cuvintele acelea moarte de mult. Citea din „Oase de nisip". Mă văzuse de la pupitru. Nu cred că și-a luat vreun pic ochii de la mine cât timp și-a citit foile. De fapt, nu citea propriu-zis. Memora totul dinainte. Așa că spectacolul, dacă vrei să-i spui așa, era pregătit cu mult timp înainte.

– Mi-l imaginez ca pe un calvinist fermecător predicând în New England, zise Harrison.

Nora se uită la ceas, iar Harrison descoperi că începea să îl deranjeze gestul acesta constant.

– Își luase o cameră la hotel, spuse ea. Dar nu vrei să auzi toate astea.

Harrison voia și nu prea.

– Ca editor, mi se pare fascinant, răspunse el. Uneori apar fapte care aruncă o lumină nouă operei.

– O poezie, zise Nora, este un act de imaginație. Rareori, aproape niciodată, este o simplă redare de evenimente.

Harrison nu prea era de acord.

– Nu crezi că soțul tău a văzut copilul cu valiza roșie așteptând la aeroport?

– Nu, răspunse ea, cu un aer de oboseală care îl surprinse pe Harrison. Am renunțat să mai fac astfel de legături cu mulți ani în urmă. Nu cred că cititorii au suficientă încredere în imaginația scriitorilor. Întotdeauna vor să știe: asta i s-a întâmplat scriitorului? Când, de fapt, nu este deloc adevărat. Nu exact așa cum apare descris. Imaginația dă viață evenimentelor.

– Dar părul șaten, adăugă Harrison încet. Presupun că tu ai fost muza pentru „Dimineață de luni" și „Conversație după cină".

– Nu chiar, spuse Nora, privind în altă parte. Muza a fost înaintea mea.

Afirmația era plină de sensuri, iar Harrison se prefăcu a nu înțelege.

– Dacă tot veni vorba, spuse el, am căutat cuvântul soție. Dumnezeu spuse că îi va face o soție lui Adam. Știi, Geneza, Adam și Eva... Presupun că vi s-a potrivit vouă, ție și lui Carl.

– Unii bărbați au nevoie de femei pentru a le întări sentimentul existenței.

Harrison puse șervetul lângă farfurie.

– Vrei o cafea? Îl întrebă Nora.

– Da, mulțumesc.

Harrison o privi făcând un gest cuiva care stătea în spatele lui.

– Nu dai impresia unui proprietar de han, zise el.

– Adică?

– Când spun proprietar, mă gândesc la un bărbat cu fața congestionată sau la o domnișoară bătrână, rigidă, și nu... Dar aici se opri, pentru că s-ar fi creat o intimitate

prea mare dacă i-ar fi spus cum o vedea el. În altă epocă, ai fi fost mamă de eroi, zise el în schimb, sau soția vreunui medic respectat sau poate chiar poetă.

– Pe atunci mi-ar fi spus poetesă.

– Ai dreptate.

– Ai putea spune că este mult mai bine să fii proprietar de han, bucurându-te de independență financiară și fiind responsabil doar pentru propria persoană decât să fii mamă și soție. Cu siguranță că este mai bine decât să fii poet.

– Adevărat, răspunse Harrison. Îi luară farfuria din față și îi aduseră o ceașcă de cafea. Tu nu bei?

– Am băut deja prea multă.

– Am ieșit la plimbare mai devreme, spuse Harrison, turnându-și câțiva stropi de lapte. Am ajuns la un zid de piatră. Părea că nu duce nicăieri.

– Cândva împrejmuia o casă.

– Ce loc ciudat pentru o casă.

– Sunt multe drumuri de acces prin pădurea asta care par să nu ducă nicăieri.

– Presupun că aceasta este ținuta ta pentru repetiția în vederea nunții? întrebă el, arătând către ea cu linguriță.

– Da.

– Foarte drăguță, adăugă, cu voce moale. Ce s-a mai întâmplat când te-ai întors la universitate, după episodul Provincetwon?

– Carl era căsătorit și avea doi băieți. Soția lui îi tolerase mai mult sau mai puțin fostele aventuri, dar de data aceasta, Carl voia să se mute, iar ea nu era deloc de acord. Nu avea să îl ierte pentru că a lăsat-o singură cu doi copii și a umilit-o. Deși ai putea spune că fusese umilită de multe ori și înainte.

– Pari a avea înțelegere față de ea.

Nora se întinse către paharul de apă al lui Carl și mai sorbi o înghițitură.

– Așa este, spuse ea. Acum. Dar atunci, nu. Niciodată nu ești mai egoist decât atunci când ești îndrăgostit. Soția lui s-a răzbunat cerând custodia unică asupra celor doi copii. Carl a angajat un avocat bun și era sigur că va câștiga, dar nu a fost așa.

– Probabil că a fost greu pentru amândoi.

– Atunci când un bărbat își părăsește soția și copiii pentru altă femeie, toată povara cade pe umerii acesteia. Așa că trebuie să merite sacrificiul.

Harrison spuse peste ceașca de cafea.

– Sunt sigur că tu ai meritat.

– Nimeni nu merită genul acesta de sacrificiu. În cazul lui Carl, a fost și mai rău. Pentru a merita sacrificiul, fiecare cuvânt trebuie să fie incandescent.

Harrison o vedea pe Judy care strângea farfuriile într-un colț al sălii.

– Dacă opera este extraordinară, ai putea spune mai târziu că măreția artistică a fost rezultatul sacrificiului, adăugă Nora.

– Cred că un singur mare poem merită sacrificiul, cum spui tu.

– Și crezi că are vreun astfel de mare poem?

– Evident, spuse el. Sunt multe poeme mari cu adevărat. Știu că „Valiza roșie" este considerată a fi cea mai bună lucrare a sa, dar eu cred că de fapt, cea mai bună este „Al patrulea canto".

Nora nu spuse nimic, iar Harrison înțelese din tăcerea ei că nu era de acord.

– Presupun că ești familiarizată cu poemul acesta.

– Ar trebui. A trebuit să le bat la mașină de câteva sute de ori.

– Literalmente să le bați la mașină?

– La început da.

– Pe hârtie de carbon și așa mai departe?

– Carl a avut oarece reticențe în a folosi un calculator. Cred că ceea ce l-a atras într-un final a fost mirajul pornografiei.

Harrison fu surprins de această confesiune intimă, cu întregul ei bagaj de implicații. Activitate sexuală conjugală nesatisfăcătoare? Amărăciune? Trădare? Sau era doar o glumă, iar el nu prindea poanta?

– Carl scria în biroul lui dimineața, spuse Nora. Se ducea acolo imediat după ce se trezea și îl mai vedeam în jurul prânzului.

– Scria întotdeauna dimineața?

– Obișnuia să spună că orice era scris după ora doisprezece la amiază nu merita păstrat. De obicei era foarte răutăcios când ieșea din birou și adesea era imposibil să legi o conversație cu el. Cred că detesta faptul că trebuia să iasă din starea de visare în care scria. Îi spuneam să facă un duș. Dar în majoritatea cazurilor voia doar să stea jos și să privească pe fereastră. Chiar nu îmi făcea nicio plăcere să-i fiu prin preajmă în astfel de momente. Dacă vorbea ceva cu mine sau eu cu el, invariabil ajungeam să ne certăm. Așa că îl evitam. Nora se uită iar la ceas. Agnes e aici, îi spuse.

– Serios?

– Mă mir că nu ai văzut-o la masă.

– Ce mai face?

– Crezi că Agnes a noastră se schimbă vreodată?

– Nu știu, spuse Harrison. Mi-ar plăcea să cred că a trăit o aventură extraordinară.

Nora zâmbi.

– Arată foarte bine. Sănătoasă și în formă.

– Ai rămas prietenă cu ea?

– Da, răspunse Nora. Când trăia Carl, venea des pe la noi. Aveau niște dispute fantastice.

– Adică se certau, nu?

– Nu neapărat. Consideram disputele lor ca niște spirale verbale, care se rotesc în interior, dar se mișcă la exterior în altă direcție. Carl putea dovedi pe oricine într-o dispută.

– Chiar și pe tine?

– O, mai ales pe mine, răspunse ea molcom. Trebuie să iau niște acte din birou. Vrei să vii cu mine?

Harrison a urmat-o pe Nora de-a lungul unui coridor, după care au urcat un șir scurt de trepte, au parcurs alt coridor și au coborât același număr de trepte. Apartamentul ei începea cu un vestibul care dădea într-o sufragerie/dormitor, prevăzut cu niște uși glisante care duceau într-un studio privat. Din cameră, Harrison zări câteva secunde o baie mare, albă. Sticluțe cu uleiuri exotice și colorate stăteau aliniate pe marmura din jurul căzii.

– Acesta este apartamentul tău? întrebă.

– Doar un dormitor și baia. Mănânc întotdeauna în bucătărie. Nu gătesc niciodată.

– Nu-i o viață chiar așa rea.

– Nu dacă ești genul de persoană care muncește cincisprezece ore pe zi.

– Serios?

– În timpul week-end-urilor, da, răspunse ea, ducându-se către birou și deschizând un sertar. Petrecerile durează adesea până după miezul nopții. Am încercat să le fac să se termine la unsprezece, dar nu reușesc. Și ar dura și mai mult dacă le-am permite. Ce s-o fi întâmplat cu ideea aceea că mirele și mireasa pleacă înainte de sfârșitul recepției și se pregătesc pentru luna de miere?

Astăzi, nu auzi decât de mese dinaintea nunții, repetiții pentru cină, golf, tenis, cumpărături, petreceri în baruri ca după cumpărături, micul dejun al miresei etc. Cred că toate acestea strică nunta de la bun început. Dacă eu sunt obosită deja duminica după-amiază, îmi imaginez că miresele trebuie să fie extenuate.

– Dar nu înseamnă că e bine pentru afacerea ta?

– Ei... da. Râse. De fapt, chiar încurajez toate astea.

Aspectul curat, proaspăt al hanului putea fi observat și în apartamentul Norei. Harrison privi scaunele, scăunelul de lângă una dintre ferestre și măsuța de cafea cu obiectele care se aflau pe ea: o vază, un teanc de cărți și o fotografie mică, probabil a mamei sale. Un perete era acoperit de picturi, afișe și fotografii, aranjate nu neapărat artistic, ci la întâmplare, ca și cum Nora le-ar fi agățat în ordinea în care le-a găsit, folosind fiecare bucățică de perete disponibil. Fotografiile i-au atras imediat atenția.

– Asta ești tu? întrebă el, arătând către o fotografie în care apăreau Carl Laski și o femeie care era în mod clar Nora în tinerețe.

– Da, răspunse ea, privind în sus. E făcută în ziua în care ne-am căsătorit.

Harrison începu să studieze fotografia. Nora, care abia părea de douăzeci de ani, purta o rochie cu flori portocalii și albastre, iar părul lung, castaniu, îi era prins într-un coc. Și Laski avea părul lung, rebel, neprins. Purta o cămașă albă, o jachetă sport și jeanși. Privirea îi era ușor disipată, de parcă ar fi băut deja ceva. Uitându-se la fotografie, Harrison își dădea seama de existența unei vulnerabilități pe care nu o descoperise mai devreme la Nora, aceea a unui copil care vrea să fie liniștit sau a unei soții speriate care are nevoie de atenție. Și înțelese dintr-o dată cum ar fi putut

cineva să profite de ea. Harrison simți nevoia de a intra în fotografie și de a-i despărți pe Nora și pe Carl Laski.

– Uite-o, spuse Nora, după ce găsi hârtia într-un dosar. Se întoarse către Harrison, cu o întrebare pe buze. A ezitat un moment apoi întrebă: Te gândești vreodată ce s-ar fi întâmplat cu Stephen?

Harrison făcu un efort să nu se uite în altă parte.

– Dacă ar fi trăit, adică?

– Da.

– Presupun că s-ar fi dus la Stanford cu o bursă de baseball, așa cum era planificat, apoi ar fi fost cooptat de Blue Jays. Ar fi urmat o perioadă de antrenamente cu Twins și mai târziu ar fi ajuns să joace în prima ligă pentru Red Sox, înainte de Nomar, evident. Ar fi câștigat de patru ori premiul Mănușa de Aur, ar fi avut un adevărat record la servit, iar acum probabil că ar fi fost introdus în Hall of Fame.

– Era chiar atât de bun? întreabă ea.

– A, da, răspunse Harrison, trecând cu degetele peste muchia unei mese de mahon.

– Tu erai la fel de bun?

– Nu. Păream bun datorită lui Stephen. Noi doi puteam juca împreună mai bine decât oricine din ligă. Dar meritul era în întregime al lui Stephen – felul în care prindea mingea, o arunca în aer și o lansa către mine. Singurul jucător pe care l-am mai văzut făcând așa ceva este Nomar.

Nora se așeză în scaunul de la birou.

– Totul este atât de...

– Trist? completă Harrison.

– Și asta. Dar mai degrabă fără sens.

Da, se gândi Harrison. Completamente fără niciun sens.

– Când mă gândesc la Stephen, spuse el, îmi fac griji pentru cei doi băieți ai mei.

– Se spune că acum e mai rău decât pe vremea noastră, spuse ea.

– Nebunia cu băutul, nu?

– Anul trecut, a venit aici în oraș un grup de băieți care au plecat la o plimbare cu mașina, au patinat pe gheață și au intrat într-un stâlp de telegraf. Unul dintre ei a fost decapitat.

Imaginea îl sperie pe Harrison.

– E de mirare că am supraviețuit, zise el încet.

– Ai dreptate, încuviință Nora, ridicându-se. E aproape ora trei. Trebuie să plec.

Se îndreptă către ușă, dar se opri în prag.

– Te descurci până la șase jumătate?

– A, da, răspunse Harrison, ridicându-se din scaun și îndreptându-se și el către ușă. Mi-am adus ceva de lucru. Poate că o s-o caut și pe Agnes.

Stătea atât de aproape de Nora încât putea simți parfumul șamponului ei.

– În seara aceea..., spuse ea.

Harrison negă dând din cap.

– Nu, ai dreptate. Nora îl atinse pe Harrison cu dosul palmei în spațiul dintre umăr și claviculă, atingere pe care Harrison o simți direct pe piele. Totuși, imediat ce își dădu seama de ea, se și terminase, iar Nora se îndrepta acum iar către coridor. Abia aștept să îl văd pe Rob, zise ea de la o distanță care părea de câțiva kilometri în fața lui.

Agnes își scoase lucrurile din geanta portocalie de sibir, așezându-și hainele pe pat. O pereche de jeanși și un pulover împletit. Un costum roz pentru petrecerea din seara aceea. O rochie albastră din lână pe care s-o poarte la nuntă, mâine. Se așeză pe marginea patului și mâncă un baton energizant. Știa că la han serveau și masa de prânz, parcă așa spusese Nora, dar Agnes, care avea un buget destul de restrâns din cauza salariului modest de la Kidd, își adusese cu ea ceva de mâncare, neștiind dacă oferta generoasă a Norei includea și mesele. Agnes nu voise să întrebe.

În timp ce mânca, se gândea la turul hanului pe care îl făcuse mai devreme, în sufrageria austeră și totuși confortabilă, în bucătăria splendidă cu noua aparatură, în coridoarele proaspăt văruite. Oare Nora a angajat un designer sau decorul era reflectarea propriului ei simț estetic? Agnes se gândi că era ca un fel de purificare, ca și cum hanul fusese pus într-o mașină de spălat din care a ieșit altceva. Da, era elementul de nou – o entitate cu greutate și textură – care o deranja.

Dar mai era ceva care o preocupa pe Agnes, o jumătate de idee care îi trecuse prin minte înainte de a fi întreruptă. Ce era oare? Deși bucătăria era splendidă, ceva i s-a părut că nu era la locul lui. Agnes închise ochii. A, da: mirosul de carne. Delicios în sine, dar complet inexistent în vechea bucătărie. Carl fusese vegetarian, purist. Agnes își amintea cu o strângere de inimă bucățile de săpun făcut în casă, untoase și grunjoase în același timp, din baia mică de la capătul holului.

Mirosul de carne din bucătărie. Carl Laski s-ar întoarce în mormânt. Dacă tot veni vorba, oare unde era îngropat?

Agnes, care venise îmbrăcată cu hainele bune, cu care se ducea la școală, neștiind dacă avea să dea imediat peste Jerry, Bill sau Bridget, se schimbă într-un pulover, niște jeanși și o pereche de cizme L.L. Bean, termină batonul energizant, luă o gură de apă dintr-o sticlă pusă la dispoziție de cei de la han și vără în buzunar cheia aurie Apoi își aruncă rucsacul pe umăr.

În hol, la recepție, găsi o hartă cu trasee pentru excursioniști. Se opri câteva momente pe scările de la intrare, studiind harta și încercând să se orienteze. Îi era cald cu puloverul pe ea, dar nici nu avea chef să se întoarcă în cameră și să se schimbe. Cu siguranță avea să se răcească mai spre după amiază și ar putea să i se facă frig. O zi extraordinară, de care voia să profite din plin. Era o noutate că putea să se plimbe fără ca vântul să îi bată în față, așa cum se întâmpla mai tot timpul în decembrie în Kidd.

Agnes o porni la drum nerăbdătoare, dornică să își pună la lucru mușchii care se chinuiseră în lungul drum din Maine până aici. Voia să urce dealul, dar, mergând, observă că era mult mai abrupt decât părea la început. O lumină blândă se strecura printre copaci, iar crengile creau o imagine ca de vată asupra hanului și a munților care se profilau în depărtare. Dacă Jim ar fi venit cu ea în week-end-ul acesta, nu ar fi mers cu ea în drumeție. Având o natură contemplativă, nu îi plăcea să facă sport. Putea fi convins să meargă la o plimbare, dar rareori îi făcea și plăcere. Din câte își aducea aminte Agnes, Jim nu venise niciodată cu inițiativa unei plimbări sau a unei drumeții, ceva ce o soție, dar nu și iubita, ar începe să considere enervant și chiar ar ajunge să disprețuiască.

Agnes depăși un zid de piatră și urmă cărarea, care devenea din ce în ce mai abruptă. Gâfâia deja, transpirând pe sub pulover (pe care și-l împletise singură) și era furioasă pe sine că nu se îmbrăcase cu mai multe bluze, pe care să le poată da jos pe rând. Totuși, garderoba ei complet nepotrivită nu era vina ei, nu-i așa? Cine ar fi crezut că vor fi temperaturi de 22°C în decembrie în New England? Se sprijini de trunchiul unui copac pentru că simțea nevoia să își tragă sufletul. Transpirația i se prelingea pe ceafă, pe sub brațe și în momentul acela se gândi că probabil a uitat să își dea cu deodorant dimineață. Dacă e așa, înseamnă că nu mai putea purta puloverul. Nu mai putea scoate mirosul, nu în totalitate. Privi în jur să vadă dacă mai sunt și alții ca ea, dar, judecând după liniștea perfectă a pădurii, își dădu seama că era singură. Își scoase puloverul.

Imediat, transpirația începu să se usuce pe piele. Stătea pe o stâncă în jeanși și sutien, incitată de gândul că se afla pe jumătate goală în pădure, ușor deranjată de un colăcel de grăsime care atârna peste talia pantalonilor. Va trebui să crească numărul abdomenelor de la cincizeci la o sută pe zi. Îi era groază să se gândească la faptul că Jim avea să stabilească o întâlnire, iar Agnes să descopere că se îngrășase. Agnes se întreba: dacă o femeie avea în fiecare zi un bărbat lângă ea, reușea să nu se mai îngrijoreze dacă s-a mai îngrășat cu un kilogram-două?

În seara aceasta, cineva o va întreba de ce nu s-a căsătorit, de ce nu și-a dorit copii. Altcineva va presupune, dar nu va spune, că e lesbiană. Era normal să te gândești la asta. Nu s-a căsătorit niciodată. Nu are niciun iubit cunoscut. Antrenează echipa de hockey pe iarbă. Agnes își pusese aceste întrebări și înainte și chiar au existat femei care s-au dat la ea (una chiar în excursia în

Nova Scotia). Întrebările, pe care Agnes încerca să le evite sau să le ignore, au început să o irite în ultimul timp din cauza presupunerilor lor repetate. Nu tânjea să aibă copii. Uneori se întreba dacă aceasta nu se datora lipsei sale de imaginație. Nu se putea imagina alături de un copil cum nu se putea închipui lângă un cal.

Un vântișor se ridică și îi trecu peste piele și peste sutienul din bumbac. Își duse o mână pe piept, ceea ce îi aminti cât de moale și fină îi era pielea acolo și cât de mult timp trecuse de când cineva o atinsese. Peste un an. Agnes se întreba câți ani aveau să mai treacă până când pielea avea să își piardă din moliciune și avea să se încrețească pe decolteu, așa cum observase la femeile mai în vârstă, îmbrăcate mai sumar. Totul va fi pierdut atunci, pielea aceasta, drăgălășenia aceasta, o idee deprimantă care dădu naștere alteia. Oare pierderea tinereții o deranja mai puțin pe o femeie care a fost iubită total decât pe una care nu s-a bucurat de aceeași iubire?

În ultimul an au fost toți elevii lui Jim. Harrison, Nora, Rob, Jerry, Bill și Stephen. Nu și Bridget, care era cu un an mai mică, singura persoană mai mică acceptată în cercul lor. La cursul de literatură contemporană americană se intra pe baza unei liste de așteptare, așa că cei care luau parte la el se simțeau privilegiați. Stăteau pe o canapea în barul Bloomfield, discutând despre Bellow, Kerouac și Ginsberg. Stephen, care rareori citea cărțile, avea talentul de a-și susține punctul de vedere. Nora, o adevărată erudită, scria lucrări pe care uneori profesorul îi cerea să le citească întregului grup. Agnes și-l amintea pe Harrison ca fiind gânditorul grupului; ideile și dezbaterile aprige erau punctul forte al lui Stephen. Rob făcea tot timpul un comentariu abia auzit la cele expuse cu voce tare, ceea ce îi amuza teribil pe cei suficient de norocoși cât să stea lângă el, uneori fiind vorba chiar de domnul Mitchell. Agnes își

aducea aminte că Jerry era tot timpul bine pregătit și abrupt, uneori recurgând chiar la atacuri ad hominem când nimic altceva nu mai funcționa; și totuși, când credeai că a mers prea departe, dădea grațios înapoi și lansa întrebarea extrem de inteligentă pe care niciunul dintre ei nu reușise să o formuleze. Și domnul Mitchell (nu era încă Jim) încerca să îi răspundă, schimbând încet direcția conversației către un fel de concluzie, ceea ce le permitea și lor să se manifeste intelectual. În urma acestor dezbateri chiar se adunau cunoștințele. Abia mai târziu, când a devenit și ea profesoară, a înțeles eficiența metodelor lui.

Era în noiembrie, în ultimul lor an, mai exact 13 noiembrie, dată pe care Agnes a sărbătorit-o de atunci în fiecare an ca pe un fel de aniversare secretă. Intrase în biroul domnului Mitchell după ore pentru a discuta despre nota unei lucrări. În timpul studiilor la Kidd, nu avea obiceiul să își hărțuiască profesorii (așa cum făceau alți elevi), așa că i s-a părut că asaltul ei era perfect justificat. Intră pregătită pentru o bătălie și nu i-a permis domnului Mitchell să adauge un cuvânt până nu a terminat ce avea ea de spus. La sfârșit deja scuipa în timp ce vorbea, înroșindu-se toată. Jim, așezat la biroul de stejar în timp ce ea stătea în picioare și își susținea punctul de vedere, se legăna în scaun, cu mâinile încrucișate.

– Domnișoară O'Connor, spuse el, așa cum se adresa tuturor cu domnule sau domnișoară, a fost cel mai convingător argument pe care l-am auzit vreodată pentru a schimba o notă. Mai convingător, trebuie să recunosc, decât orice altceva ai scris pentru ora mea. Sunt impresionat. Atât de impresionat încât îți voi schimba nota. Cu o condiție.

– Serios? întrebă Agnes, extenuată și ușor surprinsă de succesul ei atât de ușor dobândit.

– Vreau să îmi promiți că vei avea aceeași stare când îți vei transcrie gândurile în scris.

Agnes se întreba dacă era vreo capcană.

– Bine, zise ea.

– În regulă, reluă domnul Mitchell. O să scrii iar lucrarea și o să iei un zece. Se ridică și își îndreptă cureaua. Își puse mâinile în șolduri. Agnes se uită la șoldurile lui, observă cum cămașa îi atârna nițel peste curea, observă și cei câțiva centimetri de piele la încheieturi, acolo unde își suflecase mânecile și își dădu seama că îl dorea. În mod pur. Ciudat. Inocent. Își ridică privirea spre el, către ochii aceia albaștri pe care nu îi observase înainte. Fusese la orele bărbatului acestuia de douăzeci sau treizeci de ori, dar niciodată nu se uitase cu atenție la fața lui. Imposibil.

Domnul Mitchell, vizibil uimit de comportamentul lui Agnes, își lăsă capul în jos.

– Păi..., spuse el.

Agnes nu se putea mișca.

– Deci, reluă el, de data aceasta stânjenit de atitudinea ciudată a lui Agnes, dacă îți dau timp până miercurea viitoare, crezi că termini?

Agnes încuviință, dar nu făcu niciun gest să ia lucrarea pe care o trântise pe birou în toiul discuției.

– Mai e ceva? întrebă el.

Agnes încercă să îi calculeze vârsta. Nu era bătrân. Poate în jur de treizeci. Avea să se intereseze. Poate că într-o zi o să-l întrebe la ce facultate a studiat și în ce an a terminat; erau atâtea de aflat despre el!

– Nu, răspunse ea. Eu doar...

Domnul Mitchell așteptă ca eleva lui să își termine propoziția.

– Doar ce? întrebă el blând, aplecându-și capul.

(Mai târziu, Jim i-a spus lui Agnes că a crezut că generozitatea gestului său a dezlănțuit în ea dorința de a se despovăra de angoasele ei adolescentine – se aștepta să îi povestească despre situația ei familială dificilă, vreo altercație cu o colegă de cameră, o poveste de iubire nefericită, pentru niciuna dintre ele nesimțindu-se pregătit și nevoind să audă niciuna dintre ele).

– Trebuie să plec, spuse el, din moment ce Agnes nu mai adăuga nimic.

Agnes își luă lucrarea de pe birou.

– Mulțumesc. Miercuri este bine.

– Perfect, spuse el, ca și cum s-ar fi felicitat pentru că a reușit să facă față cu succes unui moment dificil cu un elev.

Dar Agnes a înțeles altceva.

Sprijinindu-se de un copac în pădure, amintindu-și ziua aceea, Agnes și-a dat seama că trebuia să își cenzureze dorul. Dacă nu, avea să plângă și nu era tocmai drăgălașă când plângea. Ochii i se umflau, iar pleoapele căpătau culoarea șuncii crude. Nicio cantitate de machiaj nu ar mai fi ajutat-o în acest caz. Își puse iar puloverul și respiră adânc de câteva ori. Se gândi la lucrările pe care nu le-a corectat încă, la contul ei bancar, la cercul de grăsime din jurul taliei. Se gândi la dezastrul de la Halifax, locul acela plăcut unde mintea ei tot călătorea de ceva vreme. Ridică rucsacul unde căută carnețelul și pixul.

La cină, Innes stătea în fața Louisei, o tânără mai mărunțică decât sora ei. Louise avea niște ochi fantastici, de culoarea alunei (da, nu era altă culoare pentru a-i descrie ochii; Innes era cunoscător în culoarea ochilor), ceea ce era nițel deconcertant, de vreme ce Hazel[1] avea ochii căprui. Oare soții Fraser au regretat numele primei lor

[1] (n.t.) În limba engleză, hazel = alună.

fiice atunci când a apărut Louise? Sau au apreciat gluma genetică?

– Suntem atât de bucuroși că ai venit la noi, spuse Louise cu grabă, dându-și de gol nervozitatea prin modul în care ținea strâns buzele. Deși Domnul știe că nu ducem lipsă de bărbați, câtă vreme războiul nu s-a terminat. Trecători, mai degrabă. Vin și pleacă. Trecători, nimic mai mult.

Ce observație stranie, se gândi Innes, care parcă cerșea întrebarea de ce Louise nu s-a atașat de nici unul. Sau poate Innes a înțeles greșit, și Louise avea și ea un inel de logodnă. Nu-i putea vedea mâinile acum.

– Puțini care să aibă calificarea doctorului Finch, asta e sigur. Remarca venea din partea doctorului Fraser, care lipsise când serviseră băuturile, dar care a ajuns la timp pentru masă. Un bărbat cu o ținută milităroasă, iar gulerul ridicat, cravata cu buline și mustața bine pieptănată aduceau aproape a uniformă. Innes ar fi vrut ca înainte de cină să fi avut ocazia să discute cu doctorul Fraser, nu doar ca să aibă ocazia de a se prezenta cum trebuie, ci și pentru că nu știa foarte bine care îi erau îndatoririle.

– Cum ai călătorit? îl întrebă Louise.

– A fost destul de rece, dar surprinzător de lejer, i-a răspuns Innes, gândindu-se că Louise ar fi mai drăguță dacă i s-ar relaxa fața, dacă ar renunța la nervozitatea aceea pe care a moștenit-o de la mamă, cu siguranță nu de la tată, care, pe durata mesei, s-a dovedit a fi taciturn, imun la pălăvrăgeala fiicei sale mai mici și a soției, fiind mai degrabă preocupat de imaginea clară și dinamică a unor răni, de instrumentele chirurgicale sau de chipurile soldaților. Deoarece soldații răniți și morți soseau aici „cu bărcile", după cum a aflat Innes din puținele

propoziții ale doctorului Fraser, o imagine neguroasă, în contrast cu „trecătorii" Louisei.

În timp ce se serveau ficatul și șunca, doamna Fraser vorbea despre o casă nouă, departe de Richmond, într-un cartier mai bun, pe Strada Young, Innes știa unde vine asta? Nu, nu știa. Doamna Fraser se arătă dezamăgită și adăugă, în caz că Innes nu ar fi prins ideea: „Acolo unde locuiește lumea bună". Evident, Innes nu se număra printre cei din lumea bună, deși avea potențial, ceea ce doamna Fraser, soția unui medic, știa foarte bine. Oare Hazel a zâmbit la auzul acestui schimb de replici? Innes credea că da. Se întreba dacă cerculețul cu diamante era vreun cadou de la bunica. Dar aproape imediat, numele Edward fu pronunțat alături de cel al lui Hazel, asocierea făcând-o pe Louise să se încrunte. Așadar era adevărat, se gândi Innes. Hazel era deja dată înainte chiar de a fi apucat să schimbe cu ea câteva propoziții. Dată chiar dinainte de sosirea lui. Era conștient de cât de absurde erau pretențiile lui, complet exagerate comparativ cu timpul petrecut în prezența ei. Nu îi oferise nimic lui decât, poate, acea jumătate de zâmbet. Era o străină.

Atracția pe care o simțea Innes era, totuși, viscerală.

– Am moștenit casa aceasta de la unchiul meu, spuse doamna Fraser, încercând încă o dată să-și ia gândurile de la Richmond. Avea o rafinărie de zahăr.

– Stai mult timp aici, domnule Finch? întrebă Louise, trecându-i vasul cu legume.

– Trebuie să stau șase luni, spuse el cu un ton întrebător care i se adresa doctorului Fraser. Acesta nu răspunse.

– Adică până la Crăciun, continuă Louise. Rămâi aici de Crăciun sau te duci la familia dumitale? De unde ești?

– Din Cape Breton.

– O călătorie mult prea lungă, spuse Louise.

– Este posibil ca munca să mă împiedice să mă duc acasă în perioada aceea, zise Innes atent, stânjenit de întrebarea Louisei. Este foarte posibil ca familia Fraser să dorească să fie între ei de sărbători și ar fi vrut ca el să plece undeva câteva zile. Adevărul era că Innes nu își permitea o călătorie până la Cape Breton.

Soții Fraser mâncau cu poftă. Louise, dornică să le facă pe plac, umplu toate spațiile goale din conversație, stilul ei rapid trădând mai mult decât o simplă nervozitate. Innes îi puse diagnosticul de isterie în formă ușoară. Părul ei, șaten deschis, fusese tuns scurt și acum cădea în valuri în jurul feței.

– Ne-am bucura să îl avem pe domnul Finch alături de noi de Crăciun, spuse doamna Fraser politicoasă, deși nițel cam târziu.

Innes și-l imagina pe logodnicul lui Hazel. Un bărbat în uniformă. Un chirurg, oare? Ofițer în Franța poate? Louise vorbea despre o petrecere dansantă la bordul unui vas din port și îl întrebă pe Innes dacă nu ar vrea să meargă și el. Innes își aduse aminte de costumul lui de civil, singurul lui costum, care nu ar fi făcut față la bordul unui vas plin de ofițeri marini în uniformă.

– Domnule Finch, spuse doctorul Fraser, ridicându-se în momentul dintre ficat, șuncă și desert. Am niște hârtii peste care vreau să te uiți în seara aceasta. Ne vedem mâine dimineață, în hol, la nouă jumătate. Vom avea o zi plină. Ne vin noi răniți din Franța.

Propoziția lui, ca un gaz care plutește pe deasupra mesei, opri conversația. Tăcerea se insinua acum, din ce în ce mai greu de suportat. Chiar și volubila Louise tăcea, deși se uita într-o parte, către Hazel. Bănuiala îi era confirmată. Hazel era logodită cu un ofițer care se afla în Franța.

– Am pierdut cincisprezece vase săptămâna trecută, adăugă doctorul Fraser, aparent ignorând efectele observațiilor sale. Poate că femeile de la masă erau obișnuite cu ele. Se spune că durata de viață a unui om pe front se presupune a fi de trei luni, iar cea a unui cal de o lună.

În mod straniu, Hazel fu cea care rupse tăcerea de gheață.

– Joci cărți, domnule Finch?

Se întâmplă ca Innes Finch să fie foarte bun la cărți.

– Da, răspunse el.

– O să jucăm gin rummy, spuse Louise în vreme ce toți se ridicau de la masă. Se îndreptă spre Innes, pentru a-l lua de braț. Noi doi vom fi o echipă, pentru că Hazel este mult prea bună. Nu-i așa, Hazel? Pregătim și niște ciocolată caldă și o să ne distrăm de minune.

Cei trei se întoarseră în sufrageria în care au băut mai devreme înainte de cină. Lângă masa hexagonală fusese aprinsă o veioză electrică. Lumina scăzută și perdelele negre creau impresia interiorului vreunei ghicitoare, iar Innes avu senzația ciudată că urma o ședință de spiritism. Se liniști când văzu un ghem de lână așezat pe brațul lat al unui fotoliu. Probabil că Louise croșeta șosete pentru soldați. Era sigur că nu și Hazel.

Cele două femei se așezară de-a dreapta și de-a stânga lui Innes. Doamna Fraser nu avea să li se alăture. Invocase un ușor deranjament digestiv. Louise continua cu comentariile despre război. Fuseseră pierdute o mie de vase britanice. John Ferguson a fost ucis. Tatăl lui Mary își făcuse un stoc de muniție. Hazel nu părea deloc impresionată de observațiile nepăsătoare ale surorii sale.

Chiar și cu lumina slabă, Innes observă că încăperea era destul de sărăcăcioasă, ceea ce îi scăpase mai

devreme, nu neapărat în ceea ce privește mobilierul, care părea prea maiestuos pentru simplitatea intimă a camerei, ci mai degrabă din lipsa ornamentelor, scândurile înguste din pardoseală, un loc exact deasupra unei uși de unde se desprinsese o bucată de var. Simțea curentul prin fereastra din spatele lui. Innes realiză cum se zgudui casa în momentul în care un camion trecu huruind prin fața sa.

Innes câștigă pentru Louise, iar jocul de cărți era ca un râu care curge pe sub gândurile conștiente. Juca automat și îndemânatic, chiar și atunci când a lăsat-o intenționat pe Hazel să câștige. La facultate jucau pe bani, câștigând sau pierzând banii de bere. Innes fusese învățat să gândească metodic și precis la un anumit nivel, intuitiv la altul, un truc pe care mentorul său îl punea să îl exerseze seara în cabinetul lui. Un truc la îndemâna oricui, dar stăpânit în mod conștient și folosit în momentul discuțiilor cu pacienții programați pentru operație.

Servitorul ursuz care i-a cărat bagajele lui Innes ca și cum ar fi conținut peste mort își făcu apariția în pragul unei uși pentru a vorbi cu Louise. Louise se ridică de la masă pentru a vorbi cu el, și imediat Innes și Hazel schimbară câteva priviri; fata își ridică privirea exact în momentul în care el se uita în altă parte. Inima începu să îi bată foarte repede când Hazel se ridică pentru a vedea ce face Louise. Innes le auzi pe cele două surori șușotind, apoi Louise spuse ceva supărată, după care părăsi camera urmându-l pe majordom.

Hazel, oprindu-se lângă cămin, zise:

– Mama nu se simte bine și a trimis după Louise. Sora mea face o băutură tonică ce pare să o ajute pe mama.

Innes puse imediat diagnosticul de constipație.

– Îmi pare rău că nu se simte bine, spuse, ridicându-se de la masa hexagonală.

– Nu-ți place să joci cărți, nu-i așa? întrebă Hazel, întorcându-se cu spatele la foc.

– Ba da, uneori, dar nu în seara aceasta.

– Eu lucrez cu tata la clinică.

– Serios? întrebă Innes cu uimire neprefăcută.

– Mai vrei să bei ceva?

– Nu dacă trebuie să fiu pregătit pentru mâine, spuse Innes îndreptându-se și el către foc.

Hazel se așează pe canapea, într-un capăt. Innes, neștiind unde să se așeze, alese un scaun din capătul opus al canapelei. Îi putea admira chipul lui Hazel în lumina focului.

– Și cu ce te ocupi la clinică?

– Pun pansamente și îi liniștesc pe pacienții speriați.

– Mie prezența ta chiar mi s-ar părea liniștitoare, îndrăzni Innes să spună.

– De ce nu ai rămas în America? întrebă Hazel, ignorând complimentul.

– Am considerat că locul meu este aici, răspunse Innes. Sentimentul național este foarte puternic acum peste tot, nu crezi? De asemenea, mi se pare o mare onoare să lucrez alături de tatăl tău.

– Războiul acesta îl uzează fizic, spuse Hazel, încruntându-se. Și nervos. A văzut mulți pacienți care au murit din cauza rănilor. Trebuie să te avertizez că este un maestru destul de dur.

– Abia aștept provocarea, zise Innes.

– Sunt sigură, domnule Finch.

– Ce-ai zice, întrebă Innes, dacă mi-ai spune pe nume, din moment ce voi sta aici o perioadă? Și apoi adăugă fără a aștepta un răspuns: să înviorez focul?

– Eu mă duc la culcare în curând, dar dacă tu mai stai...

Și Innes avea să plece la culcare în curând. Speră că au făcut focul în camera sa. Dacă nu, așternuturile vor fi îngrozitor de reci. Când stătea la cămin, la capătul patului se formau adesea țurțuri de gheață.

– Louise are ușoare probleme nervoase, spuse Hazel.

Innes încuviință, întrebându-se dacă aceasta nu era cumva trădare din partea lui Hazel, stricându-i astfel șansele Louisei, sau dacă era un simplu avertisment. Innes nu spuse ce gândește, că Louise era disperată să iubească pe cineva care ar iubi-o în schimb. Innes își dădea seama că toată atenția se îndreptase către sora mai mare, care probabil că nici nu o voia. Peste serile din Halifax plutea un fel de neliniște monotonă. Croșetatul șosetelor. Banalitatea jocului de bridge. Dansurile la bordul navelor. Un ofițer francez, dacă reușește să se întoarcă, i-ar putea oferi o alternativă lui Hazel.

– Presupun că ești logodită, spuse Innes.

– N-ai fi un bun candidat pentru chirurgie dacă nu ai fi dedus asta, răspunse Hazel.

– Povestește-mi despre el.

– Într-o propoziție? Este comandant în serviciul naval al armatei regale britanice.

Innes, gândindu-se că dacă ar fi iubit pe cineva, nu i-ar fi ajuns o propoziție pentru a descrie acea persoană, întrebă:

– Atunci înseamnă că nu e chirurg.

– Nu, răspunse Hazel, luându-și privirea de la Innes și uitându-se la foc. Lucrează în comerț.

Innes se gândi că au atras-o banii sau felul în care arăta, știind, chiar în momentul în care gândea aceasta, că atracția fizică sfida logica, așa cum se întâmpla acum în sufrageria familiei Fraser.

– Vă veți stabili aici? întrebă el.

– Edward va lua decizia aceasta, răspunse ea, ridicându-și bărbia.

Înseamnă că Hazel va pleca de aici. Nici chiar strada Young, cu lumea ei bună, nu ar mai fi încântat-o. Innes descoperi că îl afecta deja viitoarea absență a lui Hazel. Halifax, care i se părea plin de aventuri până acum câteva ore, avea să fie pustiu fără ea.

– Domnule Finch, Innes, cred că te vei descurca foarte bine profesional.

– Sper să ai dreptate.

– Ai intuiție și înțelegere. Am văzut asta în timpul mesei și când jucam cărți.

– Mulțumesc.

Hazel arătă către ferestre.

– Detest perdelele, spuse ea cu însuflețire. În lumina lunii se vede o priveliște minunată cu portul și vasele ancorate. Când se va termina războiul și voi avea casa mea, nu voi pune perdele la ferestre. Vreau să văd stelele, luminile.

Apoi se ridică și adăugă:

– Mă duc la culcare.

Innes, gândindu-se cu drag la casa ei fără perdele, se ridică odată cu ea.

– Ne vedem la micul dejun, spuse ea. Ellen, bucătăreasa noastră, va pregăti un mic dejun scoțian în cinstea ta.

– Mă simt onorat.

– Îți este dor de familia ta?

– Tot mai mult pe măsură ce trec anii, mărturisi el. La început, eram nerăbdător să plec. Cred că era destul de crud din partea mea. Am un frate în Franța.

Urmă o pauză în care fiecare se gândi la fratele din Franța, țară pe care niciunul dintre ei nu o vizitase.

– Te-ai gândit vreodată să urmezi facultatea de medicină? întrebă el.

– Nu am fost încurajată în direcția asta, spuse ea, îndreptându-se către ușă. O să-i pară rău Louisei că nu ți-a spus noapte bună. Probabil că mama se simte mai rău decât am crezut.

– Sper să le văd pe amândouă la micul dejun.

– Detest războiul acesta, spuse Hazel întorcându-se către el. Îl detest.

Innes fu surprins de tonul afirmației.

– Cu toții simțim același lucru, spuse el.

– Nu, nu toți. Unii prosperă.

Innes se întrebă dacă Hazel se referea la Edward, care lucra în comerț.

– Unii spun că medicii prosperă, sugeră Innes. Poți face carieră în vremurile astea.

– Pentru medici cred că înseamnă mai multă oboseală, spuse ea.

– Tatăl tău face parte dintre ei?

– Da, și îmi fac griji pentru el. Dar este un om foarte disciplinat.

– Și tu? întrebă Innes, deschizându-i ușa. Hazel trecu pragul, foarte aproape de el.

– Deloc, răspunse ea. Nu, nici măcar un pic.

În curând Innes avea să meargă la culcare, se gândi Agnes. Va adormi între așternuturile reci... ba nu, calde. Dimineața va lua un mic dejun scoțian și apoi se va petrece evenimentul acela crunt. O parte dintre membrii familiei Fraser vor muri. Unul dintre ei va orbi. Puterea pe care Agnes o avea asupra lui Innes, a lui Hazel și a Louisei, ea, care avea atât de puțină putere asupra propriei vieți, o speria și o entuziasma în același timp.

Agnes se întoarse la han, fără a se gândi prea mult la drumeția de pe deal. Se înnoptase deja când trecu pragul hanului, închizând ușa în urma ei. Urcă scările câte două odată, pentru că nu voia să o vadă nimeni în puloverul acela, cu părul răvășit. Închise ușa după ea ca un fugar și își trase sufletul. Începu să se dezbrace în drum spre baie. Se uită la cada de jacuzzi. Oare toate camerele aveau așa ceva? Prima senzația a fost aceea de plăcere. Cea de-a doua de durere. Oare totul în viață trebuie să ducă spre altceva? Nu exista chiar nimic care să nu-i amintească de Jim?

Agnes își scoase lenjeria intimă și își studie fața în oglinda de deasupra chiuvetei. Avea privirea clară, iar pielea o ușoară nuanță roșiatică. În niciun caz nu va plânge. De fapt, va ignora complet cada pe care o va considera ca simplu suport pentru duș. Pe raftul argintiu de sub chiuvetă descoperi recipientele cu șampon și gel de duș. Scoase capacul tubului de șampon și mirosi. Era cu parfum de rozmarin și grapefuit.

Harrison se întoarse în camera lui, iar amintirea clară a palmei Norei pe umărul lui alunga orice gânduri, intenții, odihnă. Nefiind deocamdată dispus să o caute pe Agnes, deși asta intenționa, se duse la fereastră și privi cum apărea și dispărea din vedere la curbe, pe drumul de sub stânci, o limuzină lungă care se îndrepta către han. Limuzina îi atrase atenția, deoarece credea că probabil erau zBill și Bridget, care își făceau o intrare grandioasă (brava, Bill, se gândi Harrison). Harrison trecu în celălalt capăt al camerei, pentru a vedea partea din față a hanului. Pe portiera din dreapta a limuzinei își făcu apariția o femeie care nu era Bridget. Era îmbrăcată elegant, cu un pulover negru și pantaloni de aceeași culoare, iar linia hainelor îi scotea în evidență înălțimea, adică probabil 1,82. Femeia era blondă, cu părul întins, iar Harrison văzu, în momentul în care femeia se întoarse, că se apropia de patruzeci de ani, dacă nu chiar îi împlinise. Dinăuntru, din limuzină, cineva îi întinse o blană, pe care femeia o puse pe braț. Harrison o urmări intrând direct în han fără a privi înapoi.

Din cealaltă parte a limuzinei apăru un bărbat pe care Harrison îl recunoscu imediat datorită înălțimii, a staturii sale vânjoase, a părului cârlionțat, roșcat. Bărbatul păși pe aleea pietruită și se uită la han ca la o proprietate pe care avea de gând să o cumpere. Nu era chiar straniu că Jerry venise cu o limuzină; doar locuia în Manhattan și e clar că nu voia să facă atâta drum cu propria mașină, dar oare chiar era nevoie de toată opulența asta?

Totuși, Jerry nu avu parte de o intrare triumfală, pentru că nu îl aștepta niciun portar, niciun ușier. Șoferul limuzinei

scoase bagajul – o valiză din piele de cămilă, moale, impresionantă – și îl așeză ușor pe prima treaptă a hanului, ultima obligație pe care o mai avea de făcut. Șoferul avea aerul unui bărbat al cărui cod strict de conduită abia reușea să mascheze faptul că era nerăbdător să plece. (Oare îi era foame? Trebuia să meargă la baie? Oare Jerry a fost nesuferit pe drum?). Pe Jerry avea să îl deranjeze că trebuia să se ocupe singur de bagaj (sau poate că Judy trebuia să ia gențile și să le ducă în cameră), iar Nora, pe răbojul lui Jerry, căpăta astfel una sau două bile negre înainte de a-i arăta hanul în întregime. Harrison avu impulsul de a deschide ușa și de a se duce în capul scărilor, doar ca să audă ce avea să zică Jerry în momentul în care intra în han și vedea că nu e nimeni care să îl întâmpine. Sau poate că zgomotul limuzinei alertase deja trupele.

Harrison se gândi că ar trebui să mai facă o ieșire. Simțea nevoia să își pună ordine în gânduri. Perspectiva de a vedea fețe pe care în alt timp le-a cunoscut îndeaproape – iluzia că oamenii ăștia chiar erau prietenii lui apropiați, deși pe unii dintre ei nu i-a văzut de douăzeci de ani – ca și ideea de a se supune ochilor lor pentru a fi analizat (Ce mai face? E fericit în căsnicie? Arată de patruzeci și patru de ani?) îl stânjeneau oarecum. Deși nu la fel de mult ca atingerile rapide ale Norei, pe genunchi și pe umăr, cu siguranță fără nicio intenție la vârsta lor, când nu au alt înțeles decât acela de a-și susține punctul de vedere, și totuși creând o senzație care încă mai plutea în aer. Și apoi, mai era Stephen, care fusese menționat de două ori și a cărui prezență fantomatică apărea ca un efect special din filmele de categorie B. Se va vorbi și de el, iar Harrison trebuia să se aștepte la asta. Bărbați și femei pe care el nu i-a văzut de două decenii se vor uita la el și se vor gândi la Stephen. Era normal. Era de așteptat. În fond, Stephen fusese cel mai bun prieten al lui Stephen și colegul lui de cameră.

Biblioteca Metropolitană

Harrison se așeză la biroul pe care erau aliniate veioza, sugativa și telefonul. Dădu deoparte materialele promoționale ale hanului (ofertele, lista cu atracțiile locale), pentru a elibera biroul cât de mult posibil. Ar mai fi vrut o ceașcă de cafea și se gândi la mașina de espresso din bibliotecă, dar astfel s-ar fi putut întâlni cu Bridget sau cu Agnes sau chiar cu Jerry și nu era încă pregătit pentru asta. Nu, acum trebuia să ia legătura cu familia lui, cu Evelyn, oricât de inutil ar fi fost (Harrison avea să ajungă acasă înaintea scrisorii). Ar fi putut să sune, dar nu voia să audă vocea grăbită a soției sale, întrebările ei de convenienţă: Cum te simți? Cum ai călătorit? Cum e hanul? Ar fi preferat să o vadă pe Evelyn relaxată, cuibărită pe canapeaua de piele din camera folosită drept bibliotecă, cu rafturile care pe trei sferturi erau pline cu cărți pentru copii, stând cu o ceașcă de cafea (fericita!), citind scrisoarea lui. Efortul de a scrie o scrisoare părea inutil în era e-mail-ului – conștient anacronic și care, pe deasupra, mai lua și o groază de timp – și totuși imaginea aceasta a lui Evelyn, pe care rareori a văzut-o în realitate, îl inspiră să caute în sertarul biroului pentru a găsi instrumente de scris: coli simple, de mărime obișnuită, cu numele hanului ștanțat în alb pe alb pe capacul plicului, ca să nu deranjeze cu aspectul său comercial gândurile celui care avea să compună scrisoarea.

Exact stilul Norei, se gândi el.

Dragă Evelyn,

Oare cât timp a trecut de când nu ți-am mai scris? Un an? Din deplasarea aceea la Londra? Mă simt inspirat să repet gestul și sper că nu te deranjează scrisoarea aceasta incoerentă și nici faptul că mă voi afla deja la Toronto când vei primi scrisoarea. Ca întotdeauna, mă gândesc la zilele

când tu locuiai la Toronto și eu la Montreal și ne scriam încontinuu. Îmi aduc aminte cum ascultam pașii poștașului pe alee (eram ca un câine, îl simțeam de la o distanță de trei case) și cum mă năpusteam pe scări pentru a-i smulge plicul – întotdeauna gri -, după care îl purtam cu grijă, de parcă s-ar fi sfărâmat, în camera mea sărăcăcioasă. Citind, mă lăsam pradă unui deliciu molatic. Poate că acum încerc să retrăiesc tocmai acel sentiment, tot mai rar pe măsură ce îmbătrânesc. Cred că mi se întâmplă mai des când îi privesc pe băieți. Că veni vorba, ce mai fac? (O întrebare absurdă, de moment ce voi ști deja răspunsul când vei citi). Sper că nu sunt prea obraznici cât timp sunt eu plecat. Deși, în mod secret, cred că și ei ca și noi, ne bucurăm de absența părinților, orice noutate fiind preferabilă în timpul școlii decât acelorași vechi istorii.

Am ajuns la han dimineața aceasta. Este deosebit – peste tot sunt frontoane, verande și acoperișuri cu linii interesante care dau un aer gotic, deși nu este cazul. Poate că așa era în vremurile când Carl Laski locuia aici, dar Nora, văduva lui, cea care deține hanul și care a aranjat nunta lui Bill și a lui Bridget (îți amintești că ți-am vorbit de Nora) a transformat locul într-unul extrem de plăcut – foarte la modă, cu aparate de espresso și jacuzzi în baie. Camerele au un aer liniștit, unde te simți „ca acasă". Cred că Nora se pricepe de minune la asta. Poate că și-a descoperit adevărata vocație. Cu siguranță pare fericită, chiar dacă ușor distrată, iar vremea ne-a uimit pe toți, pentru că este extrem de însorit – sunt 21^{0}C. Acasă e la fel de frumos? Consider că e un semn bun pentru Bill și Bridget, cărora le doresc tot binele din lume. Bridget are un băiat de cincisprezece ani pe care abia aștept să îl cunosc. Mă întreb dacă Bill l-a inițiat deja în tainele baseball-ului.

Nu ți-am vorbit foarte mult despre perioada petrecută la Kidd. Odată m-ai întrebat de ce. Cred că, nu, știu că e din cauză că timpul petrecut acolo s-a încheiat atât de trist. Ți-am povestit că Stephen, colegul meu de cameră, a murit cu o lună înainte de absolvire, dar nu cred că ți-am spus cum.

Eram o gașcă de prieteni. Stephen, Bill, Jerry, Rob și cu mine eram cu toții în echipa de baseball încă din al doilea an. Dintre noi toți, Stephen era cu adevărat talentat și era foarte probabil că avea să meargă la facultate cu o bursă de baseball, o facultate mai bună decât ar fi meritat, aș putea spune, deoarece era un elev mediocru, strecurându-se și descurcându-se datorită aptitudinilor sale oratorice. După cum îți poți imagina, aceasta era o sursă continuă de tensiune între noi, deoarece eu eram tocilarul, cel care citea toate lecturile, probabil cu trei sau patru zile înainte de termenul dat. Dar eram apropiați, în ciuda diferențelor noastre intelectuale. Stephen era deosebit, genul care vede lucrurile în ansamblu, care ne făcea să gândim. Și, evident, toți voiam să fim ca el. „Frumos" e prea puțin spus. Cuvântul e prea static. Chipul lui prindea viață într-o secundă, și avea un zâmbet foarte larg. Ai fi vrut să îi fii tot timpul prin preajmă. Avea și bani, ceea ce nu se putea spune despre noi toți (Kidd nu era genul acela de liceu). Tatăl lui se îmbogățise în primii ani ai industriei telecomunicațiilor și aveau o casă imensă în Wellesley. Cred că avea șapte băi. Tatăl lui divorțase și se căsătorise cu o femeie mai tânără, Angelica, așa cred că o chema. Avea doar zece ani mai mult decât noi, ceea ce era destul de straniu (cred că în primul an am fost nițel îndrăgostit de ea). În casă la Stephen am băut alcool prima dată (nu era

prima oară însă pentru Stephen), când ne-am furișat jos într-o noapte în primul an, am descuiat barul tatălui său și împreună am băut aproape o sticlă de Jack Daniels. Nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de rău ca atunci.

Bill și Jerry erau colegi de cameră. Ți-l amintești pe Bill din cele două excursii la schi la care am fost cu copiii. La școală, Bill era tăcut și timid, în timp ce Jerry „îți sărea în ochi". Era un prinzător foarte bun la baseball și dacă putea ține mingea jos, cealaltă echipă nu putea marca. Când eram elevi, Jerry era pe jumătate incisiv, pe jumătate extrem de curios. Am sperat întotdeauna că va câștiga jumătatea aceasta, dar l-am întâlnit acum cinci ani la New York unde am luat prânzul împreună și am fost dezamăgit să descopăr nu numai că băiatul incisiv a câștigat, ci că l-a și anihilat complet pe celălalt, ca un virus. Nu cred că s-au schimbat foarte multe, pentru că tocmai l-am văzut coborând în fața hanului dintr-o limuzină. La început am crezut că sunt mirele și mireasa până când a ieșit Jerry din mașină, cu gâtul lui lung și picioarele subțiri (îmbrăcat acum într-un costum scump). Cu toată fandoseala asta, este totuși cel mai deștept dintre noi și abia aștept să văd cum se manifestă la petrecerea din seara aceasta.

Rob, un tip înalt, slăbănog, juca pe latura dreaptă, dar probabil că nu era o alegere foarte înțeleaptă. Nu știam pe atunci, dar voia să meargă la Juliard pentru că era foarte talentat la pian (după ce am absolvit liceul, a trebuit să încerce de două sau trei ori înainte de a fi admis). Sunt sigur că după asta i s-a spus că nu mai avea voie să mai prindă vreodată vreo minge. Mă întreb dacă acum măcar mai urmărește meciurile. Era fan înrăit al celor de la Red Sox. E de mirare că nu și-a rupt vreun

deget în perioada petrecută la Kidd. Chestiile astea se întâmplă tot timpul.

Ceilalți trei membri ai grupului nostru erau fete (femei în toată firea acum, evident): Agnes, Bridget și Nora. Dintre toate, pe Bridget o cunosc cel mai puțin. Era cu un an în urma noastră, dar stătea cu noi datorită lui Bill. Dacă Bill era liniștit și timid, Bridget era mută și surdă la orice în afară de vocea lui Bill. Erau cuplul ideal, genul de pereche despre care știi că vor fi împreună toată facultatea și se vor căsători în ziua următoare după absolvire. Nu știu sigur ce s-a întâmplat – deși presupun că a intervenit Jill – dar îmi aduc aminte că am fost șocat când am auzit că Bill s-a căsătorit cu altcineva.

Pe Nora o cunosc destul de bine. Era iubita lui Stephen și venea tot timpul la noi în cameră atunci când se permiteau vizite sau în galerie la meciuri. Dacă liceul nostru ar fi fost genul acela la care se aleg regele și regina balului (la Kidd nici măcar nu am avut vreun bal), ei ar fi fost câștigătorii. Cred că Nora avea o atracție către bărbații dificili. Până în primăvara ultimului an de liceu, Stephen devenise aproape alcoolic. Din câte știu, Carl Laski era și el alcoolic și un ticălos. Nu știu dacă s-a purtat urât cu Nora, dar era, în cel mai bun caz, un bărbat cu probleme.

Către sfârșitul anului, Stephen găsea motive pentru a bea de două sau trei ori pe săptămână. Spunea „Hai să dăm o petrecere" sau „Hai să ne îmbătăm". Băutele erau de rigueur vineri și sâmbătă seara. A fost prins o dată și exmatriculat patru zile. S-a dus acasă dispus să facă o cură de dezintoxicare. Nu știu de ce Nora îi suporta asta, în afara faptului că Stephen era periculos, interesant și îngrozitor de arătos. Și nu cred că știa totul, așa, ca mine. Când voma, când era mahmur, când se detesta. Și, ca să

fiu sincer, până în semestrul de primăvară din ultimul an, mulți dintre noi beam și chefuiam, fiind siguri, așa credeam, de faptul că suntem deja acceptați pe la diverse facultăți. În majoritatea cazurilor beam în casele goale de pe plajă, care erau atât de prost întreținute încât puteam intra cu ușurință. Așteptam până se întuneca și dădeam petreceri înăuntru dacă ploua și afară, pe plajă, dacă vremea era cât de cât bună. Erau vremuri frumoase și mi-aș dori să mi le amintesc cu drag, dar nu pot. La una dintre petrecerile acestea Stephen s-a îmbătat, a intrat în ocean și s-a înecat.

Ne-am dat seama că lipsea când era deja prea târziu. Am presupus cu toții că s-a întors în campus pe plajă, cântând fals, așa cum făcea când era băut. Când am văzut că în seara aceea nu a apărut în cameră, m-am dus și am anunțat un pedagog. Nu mi-am iertat niciodată că nu m-am dus mai devreme să îl caut pe plajă.

Valurile i-au scos cadavrul o săptămână mai târziu, pe Insula Pepperell. Mi-au trebuit zile, săptămâni, luni, ani ca să uit noaptea aceea. A urmat înmormântarea și absolvirea la care nu ne-au strigat pe nume, după care ne-am împrăștiat cu toții, mult prea rușinați și deprimați ca să mai păstrăm legătura. A fost o adevărată tragedie pentru Stephen și pentru familia lui. O tragedie oribilă, încărcată de vinovăție pentru noi.

Harrison puse pixul jos și își șterse fruntea. Nu era decât pe jumătate adevărat ce scria el.

N-am vorbit despre Agnes, cea mai rațională dintre noi toți. Colega de cameră a Norei, Agnes a fost dintotdeauna nițel demodată, dar era o prietenă bună pentru fiecare dintre noi. Nu cred să fi avut vreo întâlnire cu un

băiat cât a învățat la Kidd. Acum e profesoară acolo, singura dintre noi care a rămas în Maine. Nu s-a căsătorit niciodată. Nu știu de ce. Îmi place să cred pentru că știe că noi, bărbații, suntem niște ticăloși. E și ea aici, dar nu ne-am întâlnit încă.

Așa că aceasta este distribuția. Cu toții extrem de prezenți la un nivel profund al ființei mele. Uneori am impresia că îi cunosc mai bine decât pe prietenii pe care îi am acum – George, de exemplu, cu care lucrez de douăzeci de ani. Trebuie să-mi spui cândva dacă și tu simți la fel față de prietenii pe care i-ai avut în adolescență. Îmi aduc aminte că vorbeai de Rowena, dar nu cred că ai menționat prea multe despre altcineva.

Mi-e dor de tine, Evelyn. Mi-aș dori să te privesc când te îmbraci pentru petrecerea din seara aceasta, după care să ieșim, eu cu tine de braț. Toți bărbații m-ar invidia. Apoi, ne-am întoarce în camera aceasta spilcuită, ne-am prăbuși în patul care arată obscen de confortabil și apoi am face dragoste. Nu facem dragoste suficient de des, dar știi și tu asta. De fiecare dată, mă întreb de ce nu o facem mai des. Presupun că de vină este viața pe care o avem, nu? Și băieții, a căror prezență o invocăm. Sunt o comoară, ca și tine.

Cu recunoștință, soțul tău,
Harrison

Puse scrisoare într-un plic pe care scrise propria lui adresă. Apoi sprijini plicul de veioză.

Începu apoi să caute în valiză trusa de toaletă, după care se îndreptă către baie, dezbrăcându-se din mers. După ce intră în duș, lăsă apa fierbinte să îi curgă pe ceafă. Cu capul aplecat și mâinile lăsate să atârne în jos,

refuza orice gânduri, fredonând în schimb câteva note din cântecul lui Lady Marmelade, „Voulez-vous coucher avec moi ce soir?" Stătea în poziția aceasta de câteva minute bune când începu să își facă griji din pricina boilerului de apă caldă al Norei și gândindu-se la toți ceilalți oaspeți care făceau duș în același timp, pregătindu-se pentru diversele petreceri din seara aceea. Se săpuni, se spălă pe cap și apoi se clăti repede. Se uscă apoi cu prosopul, după care șterse oglinda aburită într-un colț ca să se poată bărbieri. Hoarda de gânduri mărunte îl invadă iar. Vor lua și masa după cocktail sau fiecare se descurcă pe cont propriu? Și în cazul acesta, cum se vor așeza? Harrison spera că Nora s-a ocupat deja de asta. Apoi începu să se gândească la nuntă. Nimeni nu pomenise nimic despre vreun preot sau vreun primar. Oare Bridget nu era catolică? Se întreba cum va fi ceremonia și dacă Bridget va fi îmbrăcată în alb. Să te căsătorești când ești bolnav de cancer este o manifestare a disperării?

Bărbierit și spălat, Harrison alese între două cămăși. În seara aceasta va purta o jachetă sport, iar mâine costum. Oglinda nu mai era aburită când intră în baie ca să își facă nodul la cravată. Arăta de patruzeci și patru de ani? Cum arată persoanele de patruzeci și patru? Oricum ar fi, se gândi el, Nora nu-și arăta vârsta. Încă mai avea aerul acela de puștoaică pe care vârsta nu i-l răpise.

Harrison verifică dacă are cheia la el, apoi ieși din cameră. Imediat, percepu un zumzet care venea din hol. Evident că mai erau și alți oaspeți la han – doar văzuse plăcuța cu nunta Karola-Jungbacker – și cu toate acestea părea straniu să audă toate vocile acelea când cu ceva vreme înainte totul părea atât de liniștit. Preferă scările liftului, călcând elegant, fiind conștient acum că s-ar putea să dea peste cineva cunoscut. Conștient, de

asemenea, de ridicolul grijilor sale. În hol, observă un cuplu mai în vârstă care se îndrepta către lift pentru a merge în sufragerie, iar Harrison presupuse că era vorba de prima serie pentru cină. Un cuplu mai tânăr părea că nu-și găsește locul, deoarece plecaseră din cameră prea devreme pentru cină, neștiind acum unde să se așeze.

Harrison se îndreptă către bibliotecă. Pe măsură ce se apropia, observă că ușile duble erau deschise. Se opri un moment, timp în care auzi vocile dinăuntru. O recunoscu doar pe cea a lui Bill. După ce dădu colțul și intră în cameră, fețele tuturor se îndreptară în direcția sa. Îl zări pe Rob Zoar discutând cu un bărbat pe care nu îl cunoștea. Rob îl luă pe după gât și se aplecă pentru a-și șopti ceva. Harrison era ușor surprins. Nu știa că Rob era homosexual. Oare era încă din perioada petrecută la Kidd? Ceilalți știau? Dintr-un colț, Jerry Leyden îi făcea cu mâna. Cu brațele larg deschise, Agnes O'Connor se apropia de el. Harrison își auzi numele repetat și fu cuprins de o senzație de „aprindeți reflectoarele, ridicați cortina", ca și cum ar fi fost vorba de o adunare extrem de importantă.

– Harrison!

– Agnes!

– Ia te uită!

– Arăți fantastic!

– Și tu.

Harrison se aplecă să o îmbrățișeze. Luând-o în brațe, Agnes i se păru și mai voinică decât își amintea (dar așa era și el, își aminti, așa era și el). O îndepărtă puțin și se uită la ea. Agnes părea cu adevărat încântată că îl vede și ușor stânjenită să fie astfel analizată. Harrison îi dădu drumul. Chipul ei era mai îmbătrânit decât ar fi crezut. Harrison își dădu seama că hainele pe care le purta Agnes nu mai erau la modă. O călugăriță într-un taior roz. Din atitudinea pe care o arbora, înțelese că nu era obișnuită să se îmbrace oficial.

– Cum îți este? întrebă ea.

– Bine. Ție?

Agnes râse și sorbi din paharul cu vin.

– Așa va fi toată seara? întrebă. Numai exclamații de genul „Ia te uită" și „Arăți fantastic"?

– Doar puțin. Ar fi mult mai rău la o întâlnire cu toți colegii.

– Aceasta este o astfel de întâlnire.

– Oarecum.

– Incredibilă povestea lui Bridget și a lui Bill, spuse ea.

– Am fost complet surprins.

– Și tu îl cunoști pe Bill mai bine. Adică, ați păstrat legătura, nu?

– O perioadă. Am cunoscut-o pe soția lui. Pe fosta lui soție.

– Mă bucur pentru ei. Foarte curajoasă Bridget. Și Bill.

Harrison simți prezența Norei lângă ușă. Într-un colț, un chelner stătea în spatele unei mese drapate. Harrison simți nevoia subită să bea ceva.

– Hanul acesta e minunat, spuse el.

– Are niște priveliști extraordinare. Împreună, cei doi se întoarseră pentru a privi prin ferestrele înalte priveliștile care, evident, nu se vedeau noaptea. Încă nu îmi vine să cred ce transformări a făcut. Ai mai fost aici înainte?

– Cu excepția lui Bill și a lui Jerry, nu am mai văzut pe nimeni din camera aceasta de douăzeci și șapte de ani, spuse Harrison.

– N-ai fi ghicit că e vorba despre același loc.

– Nu știam că Nora era interesată de genul acesta de muncă.

– Cine ar fi putut spune ce o interesa pe Nora?

– Am crezut că voi ați păstrat legătura.

– Așa este. Vreau să spun doar că era completamente în umbra lui Carl.

– Sunt sigur că avea și ea personalitatea ei.

– Nu chiar.

Harrison simți o nuanță de resentiment.

– Nu pari să îl fi plăcut foarte mult.

– A, las impresia asta? întrebă Agnes.

Harrison râse. Ca și cum chelnerul i-ar fi citit gândurile – ceea ce Harrison își închipuia că trebuia să facă un chelner – își făcu apariția lângă el întrebându-l ce dorea să bea. Harrison se uită la paharul lui Agnes.

– Tu ce bei? o întrebă.

– Vin alb. Mult mai bun decât ce beau eu de obicei.

– Atunci vreau și eu tot vin alb, îi spuse Harrison chelnerului.

– Ești redactor, spuse Agnes după ce chelnerul se îndepărtă.

– Da. Lucrez la o editură mică din Toronto. Publicăm mai ales autori canadieni și britanici. Ai auzit de Audr Heinrich sau de Vashti Baker?

Agnes negă, dând din cap.

– Și ai copii, nu? întrebă ea.

– Doi băieți. Charlie are unsprezece ani și Tom nouă. Chelnerul îi aduse un pahar cu margini foarte delicate, plin cu vin alb, rece. Nora mi-a spus că ești profesoară la Kidd.

– Sunt singura care nu a plecat niciodată de acolo. Știi, în fiecare clasă este câte unul care nu părăsește niciodată locul unde a învățat. Cine vrea să fie student pentru totdeauna?

– Cum mai e școala?

– N-ai mai recunoaște-o, Harrison. Foarte multi culturală acum. Se pune foarte mult accentul pe științe. Clădirile au aripi noi. Eu am un apartament în Casa Rowan.

– Ca să vezi, spuse el. În turn? Harrison îi trase o ocheadă lui Rob și bărbatului pe care nu îl cunoștea. Simțea că e îmbrăcat prea formal, cu cravata la gât.

– Așa e, răspunse Agnes.

– Mă faci invidios. Întotdeauna mi-am dorit să văd cum e în turn.

– Dacă ai vreodată drum încolo...

Harrison zâmbi.

– N-ai venit la niciuna dintre întâlnirile noastre, spuse ea, iar din tonul firesc și oarecum de dojană al lui Agnes, Harrison deduse că ea luase parte la toate.

– Nu.

– Oamenii cu adevărat interesanți nu vin niciodată.

Harrison lua o înghițitură de vin. Rob și prietenul lui discutau cu Jerry și Julie. Rob era foarte elegant într-un costum gri cu cămașa cu gulerul răsfrânt.

– Cine e tipul care e cu Rob?

– Îl cheamă Josh. E violoncelist.

– N-am știut că Rob...

– Nici eu, spuse Agnes.

– Oare știa încă de pe când era la Kidd? întrebă Harrison, știind chiar în momentul în care lansă întrebarea că nu era treaba lui. Încercă să își aducă aminte ce iubite a avut Rob în liceu.

– Presupun că da, răspunse Agnes. Din ceea ce am citit eu, din punct de vedere biologic, sigur știa. Dar în vremurile acelea nu s-ar fi putut manifesta, nu? Sau măcar nu atât cât să observe cineva. Acum evident că avem și uniune a homosexualilor și lesbienelor. E bine și mă bucur că există, dar îmi fac griji că cei mai tineri dintre elevi care tocmai își descoperă sexualitatea vor gravita în jurul grupului acestuia încă înainte de a ști cu adevărat care e orientarea lor. Agnes își aranjă breteaua de la sutien care se răsucise. Rob și Josh vor să meargă mâine pe la magazine. E un Emiglio Zegna și un Armani pentru ei, iar pentru mine un J. Crew. S-ar putea să fac și ceva cumpărături de Crăciun. Nu vii cu noi?

– Mulțumesc. S-ar putea.

Agnes se dădu un pas înapoi, analizându-l din cap până în picioare.

– Ia să vedem... cămașă cu gulerul prins în nasturi, jachetă albastră – Brooks Brothers, nu-i așa?

Harrison zâmbi.

– E chiar atât de rău?

Prin perete sau de pe coridor, Harrison putea distinge zgomotele animate ale unei alte petreceri, o adunare mai mare, cu muzică. Jerry, care stătea lângă masa cu băuturi, îi spuse soției sale: „Fă ce vrei. Nu-mi pasă".

– Ce mai face mama ta? întrebă Agnes.

Întrebarea îl surprinse pe Harrison. Nimeni din Toronto nu îl întreba vreodată despre familia lui. Pur și simplu nu știau că are o familie.

– Locuiește încă în casa aceea veche din Tinley Park, la ieșirea din Chicago. Sora mea, Alison, locuiește în Los Angeles. E scenaristă.

– Serios? exclamă Agnes, ridicând din sprâncene la auzul acestei noutăți spoite cu strălucire. A scris ceva ce am văzut?

– Când am fost ultima dată la Los Angeles, destul de recent, Alison lucra la un film cu Ben Affleck și Morgan Freeman. Băieții i-au privit pe cascadorii care îi dublau îmbrăcați în echipament special, filmând efectele speciale. Soția mea, Evelyn, a reușit să vorbească nițel cu Ben Affleck, ceea ce, evident, a binedispus-o pentru întreaga zi.

Nora, cu părul dat după o ureche, discuta cu chelnerul de la masa cu băuturi. Harrison se aștepta să o vadă în uniformă – bluza subțire și fusta de mai devreme – dar acum purta o rochie neagră cu un decolteu adânc. Încă o dată, Harrison se gândi imediat la femeile din Europa.

– Ai venit cu avionul? îl întrebă Agnes.

– E un zbor direct de la Toronto la Hartford.

– A fost lung? Așa am auzit. Eu n-am mai zburat de la evenimentele din 11 septembrie.

– Liniile erau proaste și a trebuit să mă descalț. În afară de asta...

– Evident, ar fi trebuit să se întâmple în Portland, de unde a pornit totul, spuse Agnes. Cred că toți cei care locuiesc în Maine se simt răspunzători.

– Îmi imaginez că au căzut câteva capete.

– Eh, cu siguranță nu îți dorești să pleci cu avionul din Portland acum, avertiză ea. Sunt cele mai lungi trasee din America. E mai sigur în Canada?

Harrison observă că Agnes purta niște pantofi cu toc cui, foarte sexy, care nu prea i se potriveau. Se întrebă dacă și i-a cumpărat pentru această ocazie.

– În Toronto? Deloc.

Agnes trecu în revistă persoanele din încăpere.

– Mă întreb unde sunt Bridget și Bill.

– Sunt sigur că l-am văzut pe Bill, spuse Harrison. Da, acolo, discutând cu soția lui Jerry.

– Cine sunt puștii cei doi în costum?

La masa unde se serveau aperitive, doi adolescenți se aflau în misiune de recunoaștere. Dacă erau ca băieții lui, nu aveau să plece de la masă până când nu și-ar fi făcut plinul cu echivalentul unui meniu complet.

– Cred că unul dintre ei este băiatul lui Bridget, iar celălalt e prietenul lui. Dar nu știu care și cum sunt.

– Bietul Bill, spuse Agnes, iar Harrison nu înțelese dacă se referea la faptul că familia lui Bill nu avea să vină la nuntă sau la situația și mai gravă a bolii lui Bridget. Sper că ea se simte bine, adăugă, răspunzând imediat întrebării lui Harrison. Eu mai iau un pahar cu vin. Mai vrei și tu unul?

– Nu acum, mulțumesc.

Nora era tot lângă ușă. Harrison se îndreptă în direcția ei.

– Excelent vin, spuse când ajunse lângă ea. Îmi place și paharul.

– Le găsesc în piețele de vechituri. Iar pentru vin am luat lecții.

– Serios?

– La o vie care nu e foarte departe de aici.

– Nu știam că se face vin și în New England.

– Sunt multe vii mici răspândite peste tot în Vermont, Massachusetts și Connecticut. Unele fac un vin chiar foarte bun.

– Încă mai ești fericită? întrebă el.

Nora se gândi un minut.

– Nu ca mai devreme. Ziua e gata, nu? Dar mă bucur că i-am adunat pe toți la un loc după atâta vreme.

– Asta e uniforma ta pentru cocktail-urile din bibliotecă? întrebă el, arătând către rochia pe care o purta.

Nora ridică din umeri.

Harrison simți nevoia acută și nepotrivită de a-i atinge pielea de pe brațe.

– Agnes și cu mine ne întrebam unde este Bridget. A ajuns aici cu bine?

– Da. Încă e în camera ei, se schimbă. E timidă. Ți-o aduci aminte așa timidă?

– Mi-aduc aminte că era lipită de Bill ca marca de scrisoare.

– Toată lumea crede că Bill vrea să facă asta pentru Bridget pentru că s-ar putea să moară, spuse Nora, dar motivul adevărat este că nu a depășit niciodată gândul că a făcut-o să sufere când s-a despărțit de ea la facultate și a început să iasă cu Jill. N-am cunoscut-o. Pe Jill, vreau să spun.

– Din câte îmi amintesc eu, Jill este o femeie extrem de atrăgătoare, cu o atitudine puternică, manipulatoare. Este posibil ca Bill să nu fi avut nicio șansă.

– Acum Bill crede că i s-a dat o nouă șansă alături de Bridget.

– Sper că e adevărat. Harrison făcu o pauză. De fapt, sper să fie adevărat pentru noi toți.

Nora zâmbi.

– Cum a fost repetiția? o întrebă Harrison.

– Mireasa a început să plângă din motive pe care niciunul dintre noi nu le-am înțeles.

– Tu nu bei? întrebă Harrison arătând către paharul cu apă minerală al Norei.

– Lucrez.

– Nu prea pare corect.

– O să beau un pahar de vin la cină. Își dădu părul după ureche. Spune-mi o poveste, zise.

– Poftim?

– O povestioară. Nu am mult timp la dispoziție.

– Aici? întrebă Harrison.

Nora încuviință.

– Bine. Ia să vedem..., spuse Harrison și apoi făcu o pauză. A, da, uite o poveste, începu el, gândindu-se că o bate cu propriile sale arme. Într-o dimineață de duminică mă plimbam prin Kidd, când am zărit-o peste stradă pe una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată. Am ajuns în dreptul ei – mă aflam încă pe partea mea de drum – și mă gândeam să o strig, să îi vorbesc, să o întreb cum o cheamă, dar m-am intimidat în ultima secundă: cred că am salutat-o, după care pur și simplu mi-am continuat plimbarea. Și vrei să știi ceva? Mi-a părut rău toată viața că nu am traversat strada și nu am inițiat o conversație.

Între ei se instală o tăcere prelungită. Nora își încrucișă brațele, iar paharul gol i se clătina între degete pe piept.

– Am fost dezamăgită că nu mai erai la poartă, îi spuse ea într-un târziu.

Harrison simți cum un val de căldură i se ridica spre ceafă și apoi spre urechi.

– E sexy să spui adevărul, zise Nora. E ca și cum ai deschide gura larg pentru un sărut.

Senzația de tremur pe care Harrison o simțise mai devreme peste zi îi învălui iar pieptul.

– E ceea ce fac iubiții atunci când se întâlnesc, spuse el.

– Nu-mi doresc să am vreodată un iubit, spuse ea.

– Un bărbat nu poate spune asta, răspunse Harrison. Adică, poate s-o spună, dar nu înseamnă nimic.

– Presupun că tu nu vrei o amantă pentru că ești căsătorit.

Harrison nu ezită.

– Ai dreptate, răspunse.

Simți o lovitură ușoară pe umăr.

– Salutare, zise Jerry.

– Jerry, exclamă Harrison, strângându-i mâna, simțind în același timp că Nora se îndepărta.

– Tot în Toronto locuiești? întrebă Jerry.

– Da, răspunse Harrison, ușor indispus de plecarea Norei.

– Te-ai gândit vreodată să te muți la New York? Adică nu acolo e centrul afacerii tale? Edituri, nu?

– Soția mea este din Toronto, zise Harrison, absolut sigur că avusese exact același schimb de replici cu Jerry la New York, în urmă cu cinci ani.

– Știu un tip de la Random House dacă vrei vreodată să te prezint.

– Lasă-mă să ghicesc. Îți e dator vândut.

– I-am câștigat o groază de bani în '90, spuse Jerry luând o înghițitură din ceea ce părea a fi coniac. Era îmbrăcat într-un costum scump din cașmir, singurul dintre ei care nu purta jachetă.

– Cred că tocmai am văzut-o pe soția ta acum câteva minute, zise Harrison.

– S-a dus sus să își aranjeze machiajul. Se întoarce ea. Cine ar fi crezut că Nora poate face așa ceva? Știi cumva cine o sprijină?

– Nu, răspunse Harrison. Credeam că e pe picioarele ei.

– Toaletele sunt de rahat și... ar trebui să angajeze un portar. Dar camerele arată bine. N-am nicio reclamație de făcut în sensul acesta. Arată încă bine, nu?

Harrison își dădu seama că, în numele Norei, îl deranja această observație ușor sexistă.

– Arată minunat, spuse.

– Du-te de-aici. Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru ea, zise Jerry, golindu-și paharul. Îl ridică apoi deasupra capului pentru a-i arăta chelnerului că avea nevoie de altul.

– Era iubita lui Stephen, spuse Harrison, detestând faptul că a trebuit chiar să rostească numele lui Stephen cu voce tare.

– Tu și Steve erați prieteni foarte buni, zise Jerry.

Harrison era destul de sigur că la Kidd nimeni nu-i spunea lui Stephen Steve.

– Și erai acolo, nu? întrebă Jerry. În noaptea în care a intrat în apă? Pe bune, chiar asta a făcut, a intrat în apă? Adică... cine ar face așa ceva? Nu cred că apa era foarte caldă. Se spune că pescarii de homari nici măcar nu se obosesc să învețe să înoate pentru că dacă pici din barcă în perioada aceea a anului, ai doar un minut sau două la dispoziție să ieși din apă înainte ca inima să înceteze să mai bată. Așa că înotul nu-i ajută cu nimic.

– N-am văzut de fapt ce s-a întâmplat, răspunse Harrison.

– Aha.

Harrison nu mai scoase un cuvânt.

– Vreau să zic, continuă Jerry, că dacă ai fi văzut...

– Dacă l-aș fi văzut pe Stephen ducându-se în apă, spuse Harrison cât de neutru posibil, cu siguranță că l-aș fi oprit.

– Evident, răspunse Jerry, uitându-se la el pe deasupra paharului de coniac. Te duci pe la magazine mâine? întrebă.

– Poate, răspunse Harrison.

Jerry îi aruncă o privire nerăbdătoare chelnerului.

– Cine ar fi știut că Bill și Bridget se vor împăca? Ciudat, nu?

– Da, ciudat.

– Ce mai bărbat. Am auzit că Bridget are cancer la nodulii limfatici.

Harrison încuviință încet.

– Dacă nu dă randament chimioterapia, trăiește cel mult doi ani. Cel puțin așa mi-a spus tipul acesta de la Lenox Hill cu care joc tenis, zise Jerry.

– Atunci va trebui să sperăm că va da roade chimioterapia, nu? spuse Harrison.

– Mda. Ei bine..., spuse Jerry, dând din cap în așa fel ca pentru a da de înțeles că nu ar băga mâna în foc.

Harrison încercă să își amintească de un articol pe care îl citise cu câteva luni în urmă în Wall Street Journal.

– N-am citit oare că Bird a pierdut fuziunea cu Cole? îl întrebă pe Jerry, jucându-și singura carte.

– Presa a exagerat totul, răspunse Jerry repede.

– Au fost, totuși, foarte multe disponibilizări, continuă Harrison.

– Câteva.

– Ai fost norocos că ți-ai păstrat slujba, spuse el.

– Hei, am optzeci de oameni sub conducere.

– Ia te uită, exclamă Harrison, ușor satisfăcut de schimbarea direcției dialogului.

– Îți vine să crezi ce face Rob? întrebă Jerry după o vreme.

– Nu înțeleg.

– Vorbești serios? L-ai văzut pe tipul cu care a venit?

– N-am apucat să vorbesc încă cu Rob, răspunse Harrison.

Jerry făcu un semn cu mâna pe deasupra umărului lui Harrison.

– Rob, strigă. Salutare.

Harrison se întoarse în timp ce Rob se îndrepta către ei.

– Jerry, Harrison, spuse el, vi-l prezint pe Josh. Josh, ei sunt Harrison Branch și Jerry Leyden, cândva cel mai bun prinzător de baseball din Maine.

– Din toată regiunea New England, adăugă Jerry.

Harrison și-l amintea pe Rob ca pe un adolescent vesel, cumsecade, cu un ten chinuit, dar acum abia dacă distingea oarece trăsături ale băiatului aceluia în bărbatul din fața lui. Croiala și materialul sacoului lui Rob erau extrem de fine și nu se mai vedea nicio urmă din acneea din vremea liceului.

– Doamne, oare chiar nu poți bea nimic aici? spuse Jerry, gesticulând cu paharul gol în direcția mesei cu băuturi. Vorbim mai târziu.

– Felicitări pentru succesul pe care îl ai, îi spuse Harrison lui Rob după ce Jerry s-a îndepărtat. Am auzit că acum cânți în fața unui public imens.

Rob ridică din umeri, o stea în universul lui, o persoană obișnuită cu complimentele.

– Vin împreună cu Josh aici vara. Orchestra Simfonică din Boston la Tanglewood, spuse el. Acum pentru că știm că Nora are hanul acesta, vom veni și vom lua masa aici mereu. Se uită la Josh, căruia îi puse o mână pe umăr. Josh va cânta cu London Symphony săptămâna viitoare.

– Felicitări, îi adresă Harrison lui Josh.

– N-am știut că ce să-i spun lui Bill, i se confesă Rob lui Harrison. N-am știut dacă să încep cu felicitările pentru nuntă sau să-mi exprim simpatia pentru Bridget și pentru situația prin care trece.

– Cred că începi și termini cu felicitări, spuse Harrison.

– Știi cum s-au reîntâlnit?

– Cineva mi-a spus că la cea de-a douăzeci și cincea întâlnire de clasă. Tu te-ai dus?

– Nu. Nu-mi aduc aminte de ce. Probabil că eram în turneu. Cred că altfel m-aș fi dus. Da, sunt sigur că m-aș

fi dus, spuse, iar Harrison se întrebă dacă era cazul să facă un comentariu de ordin politic: Da, dintotdeauna a existat o activitate homosexuală la Kidd.

– Tocmai mă gândeam în după amiaza aceasta că ultimul lucru pe care ar fi trebuit să îl faci la Kidd era să joci baseball, spuse Harrison. Ai fi putut să-ți rupi vreun deget și astfel să-ți distrugi întreaga carieră.

– Cred că încercam să îmi manifest masculinitatea, zise Rob, iar Josh zâmbi. Harrison bănui că era vorba de o glumă pe care o știau doar ei.

– Ei bine, te-ai descurcat perfect, zise Harrison, amintindu-și aruncările spectaculoase ale lui Rob pe latura din dreapta.

– Ai venit cu soția? întrebă Rob.

– Totul a fost prea din scurt și nu a putut pleca. Are un caz acum.

– E avocat?

– Da.

– Ai poze?

Harrison negă. Nu i-a trecut prin cap să aducă poze cu familia lui.

Josh scoase un plic.

– Sunt fotografii din excursia noastră în Grecia, spuse.

Harrison studie fiecare poză din teanc. Rob și Josh pe o plajă albă. Rob și Josh pe un iaht mult prea mare pentru a încăpea în poză. Rob și Josh în frac, pe un balcon din marmură albă cu priveliște către marea de un verde intens.

– Rob este invitat peste tot în lume, explică Josh, de către diverse persoane care iubesc pianul.

– Ai dat vreun concert la Kidd? întrebă Harrison.

– Obișnuiam să dau concerte la biserica congregațională din oraș. N-am spus nimănui de la Kidd. Pe atunci nu eram foarte sigur de povestea cu pianul. Dar aveam la școală o profesoară de muzică. Doamna Lamb, parcă.

– Îmi aduc aminte de ea vag.

– Cu părul ridicat și ochelari roz. M-a luat sub aripa ei și m-a pregătit în ultimul an de liceu și încă doi după aceea. Lucram ca vânzător la supermarketul din oraș pentru a-mi plăti lecțiile. Datorită ei am intrat la Julliard.

– Și au am lucrat la supermarket, spuse Harrison, înapoindu-i lui Josh pachetul cu fotografii.

– Nora arată excelent, nu crezi?

– Ba da.

– Chiar are gusturi.

– Pare să-și fi găsit vocația, sugeră Harrison. Voia să mai bea ceva. Își aduse aminte cum Jerry pur și simplu a ridicat mâna și a făcut un semn. Și ce eficient a mai fost! Îți place să locuiești în Boston? întrebă el.

– Ador orașul, răspunse Rob. Locuim în partea de sud. Au niște restaurante fantastice. Evident, eu nu sunt mai niciodată acasă. Sau așa dau impresia.

– Te deranjează că mergi în turnee? îl întrebă Harrison, gândindu-se la autorii lui, care se plângeau că trebuie să meargă în turnee și cereau cele mai scumpe hoteluri.

– Face parte din meserie, nu? răspunse Rob amabil.

Harrison observă că soția lui Jerry, îmbrăcată într-un taior alb de cașmir, fusese abandonată lângă masa cu băuturi.

– Mai vreți ceva de băut? întrebă el. Eu îmi mai iau un pahar.

Rob se uită la Josh.

– Nu, mulțumim, răspunse Josh.

– Ne vedem mai târziu, spuse Rob. Vii la cină, nu?

– Da, cu siguranță.

Harrison se îndreptă către masa cu băuturi. Îi întinse paharul chelnerului care și-a dat seama din resturile din pahar ce băuse înainte.

– Același? îl întrebă chelnerul, iar Harrison încuviință.

– Bună, o salută Harrison pe Julie, întinzând mâna. Eu sunt Harrison Branch, coleg cu Jerry.

– Julie, spuse ea, strângându-i mâna cu vârfurile degetelor. Harrison observă că și Julie bea tot apă.

– Probabil că ești niței pierdută, îi spuse.

– Puțin. Părul lung, lins, al lui Julie îi încadra bine pomeții înalți și ochii mari.

– E greu să fii într-un loc unde ești singurul străin, adăugă Harrison, luând paharul pe care i-l întindea chelnerul.

– Oarecum, răspunse ea, încă reticentă.

– Să văd dacă pot să-ți ușurez situația, spuse Harrison, întorcându-se cu fața către ceilalți din cameră. Toți bărbații de aici, zise, cu excepția prietenului lui Rob, cel cu sacou negru, am făcut parte din echipa de baseball de la Kidd. Bill și Jerry au fost colegi de cameră, dar probabil că știai asta. Agnes și Nora, proprietara hanului, au fost și ele colege de cameră. Iar Bridget și Bill formau un cuplu. Cam ăștia suntem toți. Puștii de acolo au venit cu Bridget și cu Bill. Unul dintre ei este băiatul lui Bridget.

– Mulțumesc, spuse Julie. De unde ești?

– Din Toronto. Lucrez la o editură. Și tipa asta, adăugă Harrison, trăgând-o pe Agnes de mâneca sacoului ei roz, este Agnes O'Connor. V-ați cunoscut?

– Oarecum, răspunse Julie.

Harrison privi cum cele două femei își dădeau mâna. Cașmir alb. Amestec de poliester.

– Unde locuiți în New York? întrebă Agnes.

– Avem un apartament în Tribeca, răspunse Julie rece, iar Harrison era aproape sigur că Agnes habar nu avea unde e Tribeca.

Harrison voia s-o întrebe pe Julie cu ce se ocupă, dar genul acesta de întrebări, adresate unei femei, erau de

obicei încărcate de alte conotații. Pur și simplu mai bine nu întreba.

– Vremea este fantastică, spuse el în schimb.

Agnes o provocă pe Julie la o discuție despre hockey-ul pe iarbă, iar Harrison nu și-ar fi imaginat că subiectul o interesa pe Julie. Poate că avea o fată care juca. Harrison observă cum cei unsprezece din încăpere se adunau, se despărțeau și se adunau iarăși, iar exclamațiile de surpriză erau mult mai rare acum. Își dorea să fie în altă parte și se gândi să se întoarcă în cameră, după care avea să coboare la cină. Se simțea ca atunci când mergea la conferințe de vânzări și simțea nevoia de o gură de aer proaspăt. În încăpere plutea o senzație de amorțeală, de parcă toți se plictisiseră deja de partea întâi și voiau să treacă deja la partea a doua. Dar își dădu seama că partea a doua nu putea începe fără Bridget. Observase că Bill venea și pleca, și uneori absențele erau mai îndelungate. Harrison trecu în revistă persoanele din cameră, căutând-o pe Nora. O zări prin deschizătura unor uși duble care dădeau într-o sală privată. Harrison putea vedea o masă aranjată cu farfurii albe, lumânări aprinse și flori albe.

– Bridget se simte bine? întrebă Harrison când intră în sală. Nora inspecta tacâmurile de argint.

– Coboară imediat, răspunse aceasta. Mai vrei ceva de băut? întrebă, uitându-se la paharul lui gol.

– Nu, mulțumesc. Am băut suficient deocamdată.

– Vinurile de la cină vor fi foarte bune.

– Ești ca un coregraf.

– Cam așa ceva.

Harrison privi chipul Norei.

– Spune-mi o poveste, zise el dintr-o dată, surprinzând-o și pe ea și pe sine în același timp.

– Care?

– Cea despre căsnicia ta cu Carl Laski.

– E o poveste foarte lungă.

– E și bună?

– Bună ca divertisment?

– Nu, bună în sensul că tu l-ai iubit pe el, el pe tine și ați trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

– Nu cred că știu povestea asta, spuse Nora încet.

Nora privi peste umărul lui Harrison, care se întoarse. În prag, într-un costum gri, cu părul extrem de des, castaniu deschis, stătea Bridget Kennedy, timidă, suferindă. Zărind-o pe Nora, zâmbi în direcția lui Harrison.

Bridget, în pragul uşii de la bibliotecă, văzu totul în privirile lor. Compasiune. Panică. Milă. Curiozitate. Un bărbat (Jerry Layden?) începu să cânte „Vine mireasa". Imediat, Bill apăru lângă ea, luând-o de braţ. Nunta, toată reuniunea aceasta, era o idee foarte proastă, un adevărat fiasco. Toţi oamenii aceştia erau nişte străini. Străini. Ce naiba fusese în capul ei?

Nora o îmbrăţişă, iar Bridget era sigură că fosta ei colegă de şcoală a simţit toată armura de sub taiorul gri de caşmir. Chimioterapia îi producea lui Bridget puseuri de căldură drept avertisment, care se manifestau sub forma transpiraţiei deasupra sprâncenelor şi a obrajilor roşii, iar acum era unul dintre acele momente.

– Arăţi minunat, spuse Nora, nu pentru ceilalţi, ci doar pentru Bridget. O luă pe Bridget de la braţul lui Bill şi se îndreptară împreună către masa cu băuturi. Ne vom aşeza la masă imediat, spuse Nora, dar mai avem timp să bem un pahar. Avem şi apă minerală.

– Vreau un pahar cu apă, răspunse Bridget, căreia i se făcuse sete dintr-o dată, neştiind ce efect ar fi produs asupra ei un pahar de vin.

– Mi-am făcut griji pentru tine, îi spuse Nora.

– M-am îmbrăcat, dar nu mi-a plăcut ce mi-am pus, apoi m-am îmbrăcat iar...

– Nu aşa facem toate? Îţi place camera?

– E minunată. Îţi mulţumesc din suflet.

Nora refuză cu un gest mulţumirile.

– Matt şi Brian au un apetit sănătos, spuse ea.

– Sper că n-au mâncat toate aperitivele. Am vrut să le spun.

Nora zâmbi.

– Mai avem.'

Matt, care se îndepărtase de masă, o mângâie stângaci pe umăr pe mama sa.

– Salut, mamă.

Matt se pieptănase, se bărbierise și văzându-l așa, în costum, simți cum o inundă lacrimi nedorite. Îl îmbrățișă repede pentru a-și ascunde emoția.

– N-ai mâncat nimic, îi spuse Bridget cu un ton care spera că sună a reproș.

Matt ridică din umeri. Bridget se uită la Brian și zâmbi.

– Spre că nu te plictisești, îi spuse ea băiatului.

– Nu, mi-e bine, răspunse el.

La masa cu băuturi, Nora comandă un pahar cu apă minerală pentru Bridget.

– Cina va fi scurtă, zise apoi. Vom avea felul întâi, apoi antreurile, și apoi îi vor ruga pe toți să meargă în bibliotecă unde vom servi cafeaua și desertul. În momentul acela, îți va fi mai ușor să dispari în camera ta, dacă vei simți nevoia.

– Mulțumesc, zise Bridget. Ești...

– Te-am așezat între Bill și Matt, adăugă Nora repede. Dar pot schimba asta, dacă vrei să stai lângă altcineva.

– Nu, răspunse Bridget, ușor copleșită de toate deciziile care fuseseră luate pentru ea. Nu, e perfect.

– Acum cred că va trebui să te împart cu ceilalți. Au sunat de la florărie și au spus că nu e nicio problemă cu anemonele.

Când Bill și Bridget au ajuns la han, Nora s-a întâlnit cu Bridget în hol, după care au băut o ceașcă de ceai împreună în bibliotecă discutând despre nuntă, fiecare hotărâtă să facă totul cât mai simplu. Bridget a descoperit că Nora se ocupase de toate detaliile cu ajutorul lui Bill, muzica, florile, fotograful, masa, și încet-încet, simțea

cum i se ia o povară de pe suflet. (În ultimele săptămâni, Bridget se gândise de multe ori că o nuntă era ca un fel de piesă de teatru, cu scenariu, public și actori care își jucau fiecare partea). Nora, care părea să își fi dezvoltat niște aptitudini empatice extrasenzoriale, observă exact momentul în care Bridget simți nevoia să se așeze.

– Odihnește-te, îi spuse. Te deranjează dacă trimit pe cineva de la room service la tine în cameră?

Bridget, care rareori avusese ocazia de a folosi acest gen de servicii, se mulțumi să zâmbească.

– O să-ți trimit câteva sandvișuri, spuse Nora, ridicându-se.

Bridget era complet încântată de camera ei. Era cu siguranță apartamentul nupțial, pentru că avea salon și o baie mai mare decât propriul ei living de acasă. În mijloc, pe un fel de platformă, era o cadă imensă, cu robinete cromate. Matt și Brian făcuseră mai întâi ochii mari, apoi se simțiră ușor stânjeniți de toate facilitățile oferite: cada extravagantă, lumânările de la capul patului, recipientul din argint pentru șampanie din salon.

Bridget a tras un pui de somn sub pătură, apoi se trezi când îi aduseră mâncarea. Nora, care nu avea copii, părea să înțeleagă că adolescenții aveau un apetit fantastic. În fața lor era un munte de sandvișuri: cu vită și pui pentru băieți și pentru Bill, cu castraveți fără coajă pentru ea. Castraveții cu pâine erau crocanți, reci, iar Bridget își notă în minte să cumpere și ea câțiva când vor ajunge acasă. În ultimele săptămâni, se numărau printre puținele feluri de mâncare care mai aveau vreun gust pentru ea. După masă, băieții au spus că vor să meargă într-o drumeție, iar Bridget a insistat ca Bill să îi însoțească. Susținea că vrea să fie singură să se gândească, să se odihnească, să își lase mintea să hoinărească.

Apoi, Bridget a făcut o baie, lăsând jetul de apă să cadă în apă stropind-o. Când a ieșit din cadă era toată roz, cu pielea încrețită și descoperi că era foarte relaxată, stare care a durat cât i-a luat să înceapă să se machieze și să își pună lenjeria aspră. Avea două posibilități pentru cocktail. Prima, o rochie care i se părea că vine bine, cu liniile ei lejere în jurul taliei; după ce o îmbrăcă, îi dădu impresia că arată ca Madeleine Albright. O mai îmbrăcă o dată cu peruca, crezând că părul va îmbunătăți impresia generală, dar peruca, cu tot fixativul pe care îl avea, o făcu să se gândească la Margaret Thatcher. Nu mai avea altă soluție decât taiorul gri, care știa că e prea strâmt, dar pe care va trebui să îl suporte. Își puse mai întâi body-ul, apoi dresurile și la urmă jupa. Transpirase deja înainte de a apuca să îmbrace fusta. Din când în când, Bill bătea la ușă, aducându-i vești de jos. Matt și Brian se îmbrăcaseră foarte frumos. Jerry se certa cu soția. Rob venise cu perechea lui, un tip. Auzind asta, Bridget deschise puțin ușa, lăsând aburul să iasă din baie. Insistase asupra tuturor detaliilor. După o vreme, Bill începu să bată tot mai des la ușă.

– Te așteptăm, îi zise el, cu o voce ezitantă, controlându-și cu greu îngrijorarea.

Din cauza aburului, peruca lui Bridget se lăsase. Își spuse că dacă nu respiră prea puternic, găicile sacoului nu aveau să se lărgească. Ieși din baie, iar la ușă o aștepta Bill.

– Arăți extraordinar, îi spuse, aceasta fiind observația care se impunea, deși Bridget nu îl crezu nici măcar o secundă. La un moment dat pur și simplu nu trebuie să te mai preocupe modul în care arăți, hotărî ea luându-și poșeta și încălțându-se. Trebuia să își accepte vârsta și boala. În fond, aceasta era nunta ei. Ceea ce conta era evenimentul în sine.

Coborî scările, clătinându-se în mers. Într-o oglindă de pe hol, observă că se machiase cam tare, că fusta tot mai

făcea cute pe burtă. Își aduse aminte cum stătea în copilărie în camera ei, la opt sau nouă ani, uitându-se la concursul Miss America și cântând „Și acum..." privindu-se în oglindă, absolut sigură că într-o zi va participa și ea la concursul acesta. Reușise atât de bine să își imagineze momentul în care câștiga, de parcă ar fi fost acolo.

Miss America, într-adevăr.

Bridget își auzi numele și se întoarse. Harrison o cuprinse ușor de după umeri și o sărută pe obraz.

– Felicitări, îi spuse.

– Harrison, exclamă ea, nevenindu-i să creadă că era el cu adevărat. Nu încărunțise la fel de tare ca Bill, dar părul începea să i se rărească în creștet. Își aducea aminte de ochii lui căprui blânzi, de cuta în formă de V deasupra unei sprâncene (amintire din copilărie, când căzuse dintr-un copac, parcă), de corpul lui deșirat, diferit de cel de acum. Era exact bărbatul care își închipuia că va deveni, deși chipul nu era tocmai la fel. Probabil din cauza vârstei, deși Bridget credea că era vorba și de altceva. Poate regrete. Poate înțelepciunea, deși Bridget nu era sigură cum arată înțelepciunea. Harrison zâmbea și îi spunea ce bine arată. Ea spera că nu toată lumea va simți nevoia să îi spună că încă mai era atrăgătoare. Știa foarte clar cum era și cum nu era. Era bolnavă. Nu era sănătoasă.

Uitându-se la Harrison, își aducea aminte de momentele petrecute cu el la școală. Odată o ajunsese din urmă în timp ce mergea de la sala Ford către sala de mese, pe viscol, dezbrăcată, pentru că își lăsase geaca în cameră. Harrison făcuse din haina lui un fel de cort care să îi acopere pe amândoi (își aducea aminte și că ferestrele care dădeau spre ocean deveniseră opace, acoperite cu o pojghiță de gheață din cauza apropierii de apă). Își aducea aminte de discursul lui când a candidat pentru a deveni casierul clasei. În fundal, Pink Floyd cânta melodia

„Money". Își aducea aminte ziua în care Harrison fusese lovit pe când se afla la home base. Căzuse ca secerat, deși purta cască. Și, evident, nu-l putea uita cum era la ultima petrecere de pe plajă, tensiunea dintre el, Nora și Stephen fiind la fel de prezentă ca aerul sărat. Își amintea și ultimele săptămâni cumplite când Harrison s-a închis în el și nu voia să discute cu nimeni.

– Am fost surprins când am primit e-mail-ul de la Bill, spuse Harrison acum, singurul din tot grupul care o cunoscuse pe fosta soție a lui Bill, care a petrecut ceva vreme cu Jill. Bridget voia să îl întrebe dacă Bill părea fericit cu ea, cum se comporta cu copiii, fapte pe care Bridget nu avea de unde să le știe. Dar alături de Harrison venise acum Agnes, care o striga și ea. O îmbrățișă pe Bridget cu toată forța, iar Bridget era bucuroasă că Agnes nu o considera fragilă. Agnes îmbătrânise mai tare ca Harrison. Dar oare un chip mai trecut nu era un semn al unei vieți mai bogate?

– O, Doamne, nu-mi vine să cred, exclamă Agnes.

(Asta sunt eu? se întreba Bridget. O parte din mine? Mai mult din mine?)

– O poveste atât de romantică, spuse Agnes. Să te întâlnești iar cu Bill după atâția ani...

– Aproape douăzeci și doi.

– Probabil că a fost... ca un fel de... dragoste la a doua vedere. Am fost și eu la întâlnirea aceea, dar am ajuns abia duminică.

– A fost puțin mai complicat de atât, spuse Bridget, dar cred că amândoi am știut imediat.

– E o poveste atât de minunată, repetă Agnes. Viața nu funcționează niciodată așa, nu?

Era o întrebare retorică pentru că, evident, viața chiar funcționa așa. Dar iată-l și pe Rob, care o sărută pe obraz

după care i-l prezentă pe Josh. Apoi Jerry, care o învălui într-o îmbrățișare de urs și i-o prezentă pe soția lui, Julie. Bridget, în mijlocul acestui grup, mai populară decât fusese vreodată la Kidd, se simțea ca și cum ar fi câștigat un premiu extrem de important.

Și apoi se gândi că poate așa și era. Premiul era produsul tuturor posibilităților și ocaziilor aproape pierdute. Faptul că soția lui Bill, Jill, s-a îmbolnăvit de gripă în joia din săptămâna când avea loc întâlnirea cu colegii. Faptul că Bill a hotărât să nu se ducă singur, dar Jill l-a convins să meargă, pentru că nu avea nimic grav. Bill i-a promis că va participa doar la cocktail-ul de vineri seara. Apoi faptul că Bill a vrut să bea un pahar cu Jerry, Harrison, Rob și chiar profesorul lor de engleză, Jim Mitchell, care le-a făcut o surpriză tuturor apărând. Compania de software al lui Bill începuse în sfârșit să se impună pe piața tehnicii de vârf, iar el simțea dorința egoistă, aproape copilăroasă, de a le povesti prietenilor despre asta. Melissa, fiica lui Bill, care pe atunci avea șaptesprezece ani, dormea peste noapte la o prietenă. Jill spunea că se va simți mai bine după o ceașcă de ceai, bucurându-se de ocazia de a avea telecomanda doar pentru ea.

Bridget se dusese la petrecere împreună cu prietena ei, Anne, membră în toată puterea cuvântului a promoției 1974, dar care nu avea curajul să intre în încăpere singură. Pentru că multe dintre prietenele lui Bridget – inclusiv iubitul ei de atunci – erau din aceeași clasă, Bridget se lăsase convinsă să o însoțească. Se gândea că avea să îi revadă pe Nora, pe Agnes sau pe Harrison, dar niciunul dintre ei nu veniseră la întâlnire. Și, evident, Bridget bănuia că avea să îl vadă și pe Bill. Era cel puțin la fel de curioasă să o cunoască pe Jill, femeia care îl câștigase

într-un final, pe cât era de curioasă să își vadă fostul iubit după o absență de douăzeci și cinci de ani.

Bridget își amintea de petrecere ca fiind o serie de șocuri de dimensiuni reduse. Din când în când, un chip apărea din corpul unui străin ca o fotografie care ieșea la iveală dintr-o soluție chimică. Anii se topeau și apoi, într-o secundă, reveneau, și fiecare întâlnire necesita un număr de ajustări afective și mentale. Fusese o experiență emoționantă și tristă în același timp, știind că toți cei care o salutau trebuiau să recurgă la aceleași ajustări. (Deși, evident, erau vreo șase persoane fără vârstă care colectau complimente după complimente, prietena ei, Anne, fiind una dintre ele și ceea ce, fără îndoială, explica și nerăbdarea ei de a lua parte la petrecere).

După o jumătate de oră, Bridget simțise o atingere pe umăr. Când s-a întors, știa deja că era el. Avea ceva magic în privire, mult mai intens decât fusese în urmă cu două decenii.

– Bill, exclamase.

El o sărută pe obraz.

Și un minut, poate chiar două, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Bridget era conștientă că tremurul degetelor devenise atât de puternic, încât trebuia să țină paharul cu ambele mâini. Privea în sus și în jos. Nu știa în ce direcție să se uite. În timp ce Bill se uita fix la ea.

Lui Bridget experiența îi tăiase respirația, dar mai târziu Bill i-a mărturisit că fusese unul dintre cele mai triste momente din viața lui. Pentru că observase ceea ce Bridget era mult prea năucită ca să înțeleagă: numărul imens de zile și ani pe care nu îi petrecuseră împreună.

Deși Bridget se gândea adesea la coincidențe și soartă, rareori discuta cu Bill despre întâlnirea aceea și atunci cu voce joasă, pentru că niciunul dintre ei nu voia să atragă

atenția zeilor care le permiseseră să se regăsească, ambii fiind conștienți de trădarea pe care o implica norocul lor. Matt nu știa că Bill își părăsise soția pentru a fi cu Bridget, iar ea știa că va trebui să i-o spună cât de curând. Oricum avea să afle într-o zi, poate chiar de la Melissa cea zglobie. Un fior o traversă când își dădu seama că s-ar putea să afle chiar în week-end-ul acela. Nu-i plăcea să aibă secrete față de fiul ei, considera că era neproductiv pentru o relație deschisă. Dar de fapt nu era sigură că era posibilă o relație complet cinstită între o mamă și fiul ei de cincisprezece ani. De exemplu, oare ce secrete păstra Matt în suflet?

Timp de opt luni după întâlnirea aceea, Bill și Bridget au corespondat prin e-mail. Bridget nu voia să ia masa cu el pentru că era căsătorit, iar masa la care o invita nu era doar o simplă masă, știa asta, ci mai degrabă un semn că voia să meargă mai departe. Nu se îndoia de sinceritatea lui când îi povestea despre anii pe care i-a petrecut gândindu-se la ea, despre faptul că era sigur că trebuiau să fie împreună. Amintirile ei despre onestitatea lui Bill din adolescență erau încă vii. Totuși, își spunea că nu intenționa să intre într-o relație care implica minciuni sau situații în care trebuia să se furișeze, deși știa că așteptarea era un fel de văl care masca sentimentele ei tot mai puternice pentru Bill, sentimente care proveneau dintr-un set bogat de amintiri, reînviate de întâlnirea aceea electrică de la petrecere. Și presupunea că a știut dintotdeauna că avea să capituleze într-un final, că restricția pe care și-o impusese era o încercare slabă de a-și diminua sentimentul de vinovăție, de a evita haosul inevitabil care avea să se pună în mișcare dacă ar fi fost împreună. Totuși, abia după șapte luni de la întâlnire Bridget a fost de acord să ia masa împreună cu el, biriyani și tikka de

pui la un restaurant indian din Cambridge. Mirodeniile din tikka i-au intrat cumva sub lentilele de contact, iar rezultatul a fost un episod scurt, dar destul de stânjenitor, până când s-a dus și s-a spălat pe ochi la toaletă, stricându-și astfel machiajul.

Și după prânzul acela, Bridget s-a surprins pe sine descoperind cât era de dispusă să compromită etica pe care o avea cu privire la dragoste. Înainte de a-l reîntâlni pe Bill, ar fi spus categoric că nici măcar nu lua în calcul o relație cu un bărbat însurat. O astfel de relație nu era doar complicată și riscantă, dar era pur și simplu nepotrivită. O femeie pe care nu o cunoștea ar fi suferit îngrozitor din cauza ei. Bridget știa asta din proprie experiență. Chiar ea trecuse prin așa ceva în urmă cu unsprezece ani, când Arthur a părăsit-o. Pur și simplu a anunțat-o că o părăsește, cu o oră înainte ca Matt să se întoarcă de la școală, cu mâinile larg deschise de parcă ar fi redat un fapt științific. Vestea fusese atât de șocantă, încât Bridget nu putea înțelege ce i se spunea, așa cum în primul an de facultate nu reușea să înțeleagă calculele matematice. Se vedea așa cum era în după amiaza aceea: cum dădea din cap de la stânga la dreapta și invers, cu gura deschisă, punând întrebări de telenovelă pe care nu ar fi crezut să le întrebe vreodată: Cine e? Când ai cunoscut-o? De cât timp? Unde? Cum rămâne cu Matt? Răspunsul la ultima întrebare a înfuriat-o atât de tare, încât a aruncat în el cu cel mai apropiat lucru la îndemână, poșeta, iar rujul, crema de mâini, mărunțișul și chitanțele de la supermarket s-au risipit pe drumul dinspre mâna ei către pieptul lui Arthur și apoi s-au împrăștiat pe covor, pentru că el nu a făcut nici cel mai mic efort să le prindă din zbor. Deja nu-l mai interesa conținutul poșetei ei. Avea să o dea în judecată pentru a obține custodia lui Matt.

– Pe ce motiv? întrebase ea.

– Eu îl pot întreține, i-a răspuns Arthur simplu, pe când tu nu.

Știind chiar dinainte de a-l rosti că recurgea la un clișeu, Bridget emisese cea mai adevărată afirmație pe care o știa: „Peste cadavrul meu".

A urmat un război urât, în care dragostea s-a transformat peste noapte în ură; în dezgust peste o lună, în milă peste un an și într-un final în indiferență. Bridget, cu resursele întinse la maximum, primind lovitură după lovitură, câștigase primele două bătălii. În mod miraculos, a treia nu a mai fost necesară, deoarece s-a ajuns la o înțelegere: Matt avea să își vadă tatăl din două în două săptămâni, la sfârșit de săptămână, și o lună vara.

(Bridget aștepta, ca un om de știință care studiază cobaii, ca Matt să își joace rolul din piesa pusă în scenă în după amiaza aceea. Unde, de exemplu, îi era furia? Cu excepția Incidentului cu Alcoolul, Bridget nu a mai detectat nimic. Matt pleca să petreacă o lună cu tatăl lui despărțindu-se de a ea cu o îmbrățișare rapidă și intensă – și, până anul acesta, cu lacrimi în ochi – și se întorcea fericit, aparent fără nicio traumă, pregătit să își reia viața obișnuită. Evident, se gândea Bridget, vizitele la tatăl său făceau parte din viața lui obișnuită, exact ca și prezența lui Bill acum, copiii fiind extrem de flexibili față de persoanele de care se atașau).

Deși poate nu toți copiii. Fiica lui Bill, Melissa, cu siguranță nu a fost deloc flexibilă. La douăzeci de ani, rebelă fiind, luase partea mamei sale, ceea ce lui Bridget i se părea perfect normal. Bill o invita la masă de fiecare dată când putea pe fiica sa, care era în primul an de facultate la Universitatea Boston. Bridget a întâlnit-o doar de două ori, o dată înainte de diagnostic și o dată după, și ambele întâlniri au fost un dezastru. Faptul că Bridget avea

cancer nu a produs, așa cum sperase Bill, o fisură în carapacea ei de gheață, ci mai degrabă Bridget părea să își facă mea culpa în fața Melissei, condamnată să nu își mai vadă tatăl.

Bridget avu un fior când își aminti cea de-a doua întâlnire la masă, în Boston. Nici acum nu înțelegea de ce Melissa acceptase invitația la cină. Poate că Bill o forțase în vreun fel despre care Bridget nu știa nimic. În timpul mesei, Melissa i se adresa, atunci când catadicsea să vorbească, doar lui Bill, aducând-o pe mama sa în discuție de fiecare dată când se ivea ocazia. Era ca și cum Bridget nici nu era de față, iar prezența mamei ei se făcea simțită în fiecare reminiscență de discuție, în fiecare raport de acasă. Melissa se uita fix la tatăl ei, mijind ochii atunci când îi vorbea, ca și cum i-ar fi transmis un mesaj secret: „Vino acasă".

Bridget punea întrebări și primea răspunsuri monosilabice. Era frustrant, se gândea ea, pentru că înțelegea că în alt univers, ea și fiica lui Bill ar fi avut o afecțiune sinceră una pentru cealaltă. Nu era greu să o îndrăgești pe Melissa. Armura gata de bătălie acoperea o fire caldă. Avea părul negru care îi curgea pe spate și care, din când în când, îi acoperea umerii. Avea un fel aparte de a și-l da mereu pe spate. Bridget îi admira talia îngustă și gura care forma o curbă perfectă într-un punct deasupra nărilor. Bridget considera că are un look parizian, iar talia îngustă și gura frumoasă erau moștenire de la mama ei. Dacă și-ar fi permis asta, Bridget presupunea că și-ar fi putut induce o stare de gelozie moderată față de prima soție a lui Bill, pe care o văzuse în fotografii dar niciodată în realitate.

La cafea, Bill i-a spus fiicei sale vestea despre nunta lor, iar răspunsul Melissei era exact așa cum se aștepta Bridget. Tânără a pus pe masă paharul cu apă, s-a șters la

gură, s-a ridicat și, fără să se uite nici la Bill, nici la Bridget, a plecat din restaurant. De atunci nu i-a mai răspuns lui Bill la telefon.

– O să-și revină, spunea Bill, deși Bridget a înțeles că nu e așa ușor și că ar putea dura ani până când cei doi se vor împăca.

Matt a avut o reacție complet diferită la auzul veștii despre nuntă. Bridget îi spusese lui Bill că este prea devreme pentru a discuta cu Matt despre căsătoria lor, dar el susținea contrariul, pentru că, după părerea lui, Matt avea nevoie de o familie. Și avea dreptate, pentru că Matt a zâmbit când l-au anunțat despre nuntă. Bill l-a rugat să fie cavaler de onoare (deși nu prea aveau nevoie de așa ceva), după care imediat au început să discute despre locații, servicii de catering, ca și cum era perfect normal să discute despre căsătoria unui bărbat și a unei femei a cărei șansă de viață în doi ani era de doar 50%.

Bridget trecu în revistă persoanele din încăpere. Era oare nepotrivit că se căsătorește în situația în care se afla? Bill și Bridget erau împreună doar de cincisprezece luni când ea a primit primul diagnostic, ceea ce a făcut-o să se gândească dacă nu cumva cancerul era un fel de pedeapsă divină. Și-a amintit o conversație de când se afla la începutul tratamentului, între două femei care stăteau în sala de așteptare de la oncologie-hematologie, una din ele spunându-i celeilalte cu respirația întretăiată că se căsătorește peste două săptămâni. Bridget credea că respirația îngreunată se datora entuziasmului, până când a auzit-o pe femeie spunând că deja cancerul care pornise de la plămâni se extinsese spre creier. Cancer cerebral și nuntă. Bridget era de-a dreptul năucită. Dar oare nunta ei, care urma să aibă loc, nu era la fel de stranie?

* * *

Nora îi anunță că era timpul să meargă cu toții în sufrageria privată de alături. Toată lumea se uita la cartonașele pe care scria numele lor. Nora îi promisese lui Bridget că va sta între fiul și viitorul ei soț, și se ținuse de cuvânt. Brian stătea lângă Matt. Masa era ea însăși o nuntă, cu fața de masă din damasc, farfuriile din porțelan, paharele de cristal și argintăria grea. Scaunul lui Bridget era așezat astfel încât să poată vedea ferestrele de la celălalt capăt al camerei. În depărtare se zărea doar o luminiță care licărea. Ceea ce vedea era în mare parte reflecția chipurilor mesenilor. Harrison, cu bărbia sprijinită de dosul palmei, ascultându-l pe Bill. Agnes care se apleca spre Julie într-un unghi drept. Nora care discuta cu un chelner. Meniul serii era imprimat pe niște cartonașe albe așezate în farfurii. Bridget avea oarecare probleme cu somonul, dar salata de sfeclă și brânză de capră părea apetisantă.

Un chelner umplu cu șampanie un pahar din mica pădure care se afla în fața lui Bridget.

– Un toast, spuse Jerry, ridicându-se. Părea în formă, așa, cum se ridicase complet. Puloverul lui din cașmir en coeur îi drapa umerii bine făcuți. Era evident că Jerry mergea la sală cu regularitate.

Un val de tensiune traversă masa de la un capăt la altul. Jerry, întotdeauna imprevizibil, ar fi putut spune orice. Bridget observă că paharul lui Matt și al lui Brian fuseseră umplute pe jumătate cu șampanie. Chipul lui Julie își păstră aparența de mască impenetrabilă în momentul în care soțul ei ridică paharul.

– „Nunta lui Bill și a lui Bridget, spuse Jerry. O comedie care rulează la cinematograful din vecinătate, avându-i în distribuție pe Tom Hanks și Andie McDowell" (Aici se auzi o tentativă de râsete). „Un film de divertisment produs de

studiourile Universal cu un final fericit neașteptat". (Râsete forțate, deoarece posibilitatea unui sfârșit nefericit era imprimată în mintea tuturor). Jerry continuă: sper că vorbesc în numele tuturor când spun că n-am văzut niciodată un cuplu care merita mai mult ca voi să fie împreună. (Aici urmă o pauză stânjenitoare, deoarece toți mesenii se uitară la Julie, exclusă în mod clar de la nominalizările pentru premiul special). Când v-am cunoscut la Kidd, erați inseparabili, continuă Jerry. Și, sincer, cu toții vă invidiam fericirea. (Așa e, încuviință Rob). Apoi a fost o sincopă pe undeva... hmm... o sincopă de vreo douăzeci și doi de ani... și acum sunteți iar împreună, gata să vă legalizați relația. (Bridget îi trase o ocheadă lui Matt, întrebându-se dacă îl deranja faptul că nașterea și copilăria lui fuseseră incluse în noțiunea de sincopă). Jerry ridică paharul puțin mai sus și toți cei de la masă se ridicară. Bill și Bridget au rămas așezați. Pentru întâlniri și reîntâlniri, spuse Jerry. Vă dorim zece mii de zile fericite.

Jerry, spre surpriza tuturor și relaxarea evidentă a lui Julie, se achitase de îndatorire cu grație și umor. Bill îi mulțumi călduros ridicându-se, apoi îi mulțumi și Norei pentru generozitate. Jerry întări afirmația lui Bill, iar Nora zâmbi. Un chelner se învârtea în jurul lui Agnes, gata să ia comanda. Matt și Brian scurseseră paharele. Bridget își aminti să îi spună chelnerului să nu le dea băieților vin. Nu voia ca fiul ei să se îmbete în seara dinainte nunții, sau pur și simplu să se îmbete a doua oară.

Bridget calculă că zece mii de zile însemnau în mare treizeci de ani. Ar însemna că ar avea în jur de șaptezeci de ani când se termina fericirea.

Măcar de-ar fi...

Banta fustei îi intra în abdomen. Comandă salata cu brânză de vaci și somon, întrebându-se dacă va reuși să

mănânce ceva din toate astea. Îi șopti „Mulțumesc" lui Jerry peste masă, iar acesta îndreptă spre ea țeava unui pistol imaginar. Aproape imediat, nivelul decibelilor din încăpere crescu atât de mult, încât trebuia să ridice vocea de fiecare dată când voia să vorbească cu Bill, iar zgomotul creștea exponențial pe măsură ce fiecare descoperea că trebuie să țipe ca să se facă auzit. Totul dădea impresia unei petreceri, ceea ce o mulțumea pe Bridget. Îi fusese teamă că masa avea să fie rigidă și plictisitoare. Ar fi deranjat-o asta mai mult pentru Nora.

Bill ținea o mână pe coapsa ei. Bridget se gândea că dacă i-ar fi putut transmite sănătate prin mâna aceasta, ar fi făcut-o, chiar și cu riscul de a și-o pierde pe a lui, un fel de transfuzie de sănătate pe care ar fi efectuat-o din toată inima. La un moment dat se făcu puțină inițe, iar Julie (ea, dintre toți cei prezenți) o rugă pe Bridget să povestească cum l-a reîntâlnit pe Bill. Bridget se întoarse către Bill în speranța de o ajuta, ambii fiind conștienți că esența poveștii – rezervările misterioase de camere la hotel, trădarea soției din partea lui Bill, telefoanele pasionale când fiul lui Bridget era deja la culcare – nu putea fi redată în prezența lui Matt și a lui Brian. Bill se uită cu înțeles către băieți, pentru a sugera grupului că filmul cu pătrățel roșu nu avea să ruleze în seara aceea. În schimb, avea să le spună varianta scurtă și cenzurată. *M-am dus la cea de-a douăzeci și cincea întâlnire de la terminarea liceului, m-am uitat în încăpere, am văzut-o pe Bridget și douăzeci și doi de ani pur și simplu s-au împrăștiat ca norii. Era ca și cum nu ne-am despărțit niciodată.*

Nu pomeni însă nimic de furia lui Jill, de suferința Melissei și de prețul plătit de Bill, ceea ce nu era de neglijat. Dacă Bridget avea să moară în curând – ceea ce era foarte posibil și aproape sigur, conform statisticilor –

înseamnă că Bill a riscat foarte mult pentru foarte puțin: trei, poate patru ani împreună, în cel mai bun caz. Peste douăzeci de ani, va fi de aceeași părere că a meritat?

Bridget își puse ușor mâna peste cea a lui Bill care se odihnea pe coapsa ei. Nora îi îmbrățișa pe Matt și pe Brian. Le spusese ceva care îi amuzase teribil. Jerry, care probabil că se amețise puțin, povestea celorlalți cum se lăudase în fața altora că era prieten foarte bun cu soția lui Carl Laski. Nora clipi repede de câteva ori. Bridget își dădu seama că probabil Nora considera prietenia aceasta din altă perspectivă.

– Evident, nu citesc niciodată poezii, spuse Jerry, anulând intenția afirmației care voia să sune a flatare. Citește careva?

– Nu fi ridicol, spuse Harrison.

– Aha, bine, spune-mi titlul ultimei cărți de poezii pe care ai citit-o.

– Mă ocup de publicarea operei lui Audr Heinrich, răspunse Harrison.

– Tu nu intri la socoteală, zise Jerry, arătând cu paharul în direcția lui, în timp ce câteva picături se prelingeau pe fața de masă. Dar tu? îl întrebă pe Rob, ignorând-o pe Julie care îi pusese o mână pe braț pentru a-l potoli.

– Ce să zic, răspunse Rob, obișnuiam să îl citesc pe Yeats.

– Eu citesc Billy Collins, spuse Agnes. Îl ador, de fapt.

– Cine-i Billy Collins? întrebă Jerry.

– Poetul vostru național, zise Harrison încet.

– Ce ziceți de Robert Frost? spuse Jerry. Ăsta da poet care să merite titlul de poet național.

– Opera soțului tău mi se pare magnifică, zise Rob în direcția Norei, aducând conversația în punctul în care trebuia să se afle.

– Mulțumesc, răspunse Nora, în momentul în care doi chelneri începeau să servească salata. Analiza fiecare farfurie pe măsură ce era așezată pe masă.

– Eu nici măcar nu știam cine este până nu l-am cunoscut pe Rob, spuse Josh, dar acum cred că am citit tot ce a scris Carl Laski. Zâmbi larg, aparent inconștient de complimentul indirect.

– Dacă aș pune pe cineva pe lista mea, zise Harrison, cu siguranță persoana aceea ar fi Carl laski.

Bridget surprinse un schimb de priviri între Nora și Harrison. Oare să fi fost vorba de o glumă între ei doi?

– Tu însuți erai pe jumătate poet, spuse Jerry, mușcând cu poftă dintr-o felie crocantă de baghetă franțuzească.

– Cum așa? întrebă Harrison.

– Eh, nu știu. Erai oarecum visător. Tot timpul te plimbai de unul singur. Ieșeai în natură, chestii din astea.

– Presupun că așa e, răspunse Harrison, și până și Bridget simți cum plutește în aer nespusul „Și ce dacă"? Și Harrison băuse destul de mult. Nu se atinsese încă de salată. În aer plutea o senzație bruscă de – Bridget nu-l putea descrie exact – pericol? Posibil pericol? Se străduia să se gândească la ceva pentru a dezamorsa situația.

– Stephen, însă, nu era așa, continuă Jerry, fluturând cuțitul de unt. Nu l-ai fi văzut pe Stephen citind vreo poezie.

– Nu, spuse Agnes, el doar ar fi vorbit despre vreo poezie.

Rob emise un fel de pufnet, iar Bill se înecă.

– Nu l-ai fi văzut citind nimic, spuse Harrison, cu intenția de a păstra discuția în limite rezonabile. Bridget observă că în păduricea din fața lui Harrison erau pahare cu vin alb și roșu. Un chelner tocmai îi umplea paharul cu vin alb. Bridget voia să se întindă peste Bill și să pună și

ea mâna pe brațul lui Harrison pentru a-l calma. Dacă l-ar fi atacat pe Jerry, rezultatul ar fi fost un dezastru. Era singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care putea discuta inteligent pe marginea oricărei bucăți literare, fie că era o nuvelă, fie că era o poezie, fără să o fi citit măcar o dată.

– Cum reușea? întrebă Julie.

– Asculta câteva minute, aduna indicii și avea un talent excepțional de a surprinde esențialul sau tema centrală și de a discuta asta și se pare că sistemul funcționa pentru el. Până să te dumirești, Stephen era deja în centrul dezbaterii.

– Dar era fals, spuse Julie.

– Păi era și nu era, răspunse Harrison.

– Și ziceți că mâine facem un meci? întrebă Bill.

– Un meci de ce? întrebă Rob.

– Tu poți arbitra, zise Bill, arătând către degetele de câteva milioane de dolari ale lui Rob. Bridget se întreba dacă și le-a asigurat. Am cumpărat niște mingi, câteva bâte și mănuși, continuă Bill.

– Super, zise Matt.

– O să ne împărțim în două echipe. Agnes și Nora – și aici Bill se întoarse spre Bridget pentru a o include și pe ea (deși știa la fel de bine ca oricine că nu va putea juca; de exemplu, și-ar putea pierde peruca), va trebui să jucați și voi. Avându-i și pe Matt și pe Brian, s-ar putea să reușim să facem o treabă bună.

– Contați pe mine, spuse Jerry. Branch, va trebui să joci shortstop. Crezi că faci față?

Harrison puse jos paharul cu grijă. Jerry, cu bărbia ridicată, se uita fix la el. Agnes privea în farfuria din fața ei. Julie se uita în depărtare, dorindu-și cu siguranță să fie la New York. Doar Bill se uita de la Jerry la Harrison și

invers, ca și cum, în orice minut, ar fi trebuit să se urce pe masă să facă pe arbitrul.

– Las-o baltă, spuse Rob șoptit.

– Ce să las baltă? întrebă Jerry, prefăcându-se că nu înțelege.

Nora ridică mâna și pocni din degete, o chemare scurtă, profesionistă, care risipi tensiunea pe dată. Doi chelneri își făcură apariția și începură să strângă salatele și să servească antreurile. Somonul lui Bridget era translucid. Al lui Bill era bine făcut. Schimbară farfuriile. Jerry fu nevoit să renunțe la atitudinea agresivă pentru a permite chelnerului să îi pună dinainte farfuria cu friptură de vită.

– Timpurile s-au schimbat, spuse Nora, cu o inspirație strălucită de a pune capăt discuției de mai devreme.

– Cu siguranță, spuse Rob, încărcând afirmația Norei cu semnificații arbitrare. Din păcate, Bush le va folosi pentru a obține toate avantajele politice posibile.

– Erai acolo? întrebă Jerry, gesticulând către el cu cuțitul de friptură de astă dată.

– Eram la Boston, răspunse Rob.

– Păi dacă n-ai fost acolo, nu ai niciun drept să judeci. Julie și cu mine eram acolo. Am văzut cadavrele. Giuliani a fost magnific. Polițiștii, pompierii, toți îl adorau pe Bush când și-a făcut apariția.

L-ai fi putut bănui pe Rob că ar fi democrat, dar cine ar fi ghicit că Jerry e republican?

– Chiar ai văzut cadavrele? întrebă Agnes de la celălalt capăt al mesei.

– Sărind, zise Jerry. Căzând. Puteai auzi bufniturile. Biroul meu era chiar peste drum.

Urmă un moment de tăcere în care fiecare își imagina teroarea de a trebui să sari, să te arunci în neant. O sută două etaje. Bridget închise ochii.

Când îi deschise, se uită la Matt, care se făcuse palid. Matt văzuse imaginile la televizor, dar oare în imaginație își închipuise corpurile căzând? Se uită peste farfuria lui Matt către Brian, care împungea cu furculița un morcov. Conversația nu putea continua așa.

– Jerry, zise Bridget cu un ton care îi făcu pe toți să se uite în direcția ei. Îmi pare rău că a trebuit să fii martor ocular la ceea ce tocmai ne-ai povestit. Și cred că toți cei prezenți sunt de acord că persoanele care se aflau la New York pe 11 septembrie erau cuprinse de groază. Dar toți de la masa aceasta au fost afectați, nu au rămas de piatră. Catastrofa aceasta ne-a atins pe toți.

– Asta e chestia cu catastrofele, zise Rob, ștergându-și buzele cu șervetul greu din damasc. Adesea sunt evenimentele cele mai democratice.

– Spui că ai fost mișcată de asta, insistă Jerry, deși Bridget putea vedea că energia îl cam părăsea, dar nu poți să-ți dai seama ce și cum dacă nu ai fost acolo.

– Nu cred că cineva de aici vrea să aibă exclusivitatea evenimentului, Jerry, spuse Julie.

Jerry se încruntă la ea.

– Jim Mitchell a spus asta cândva, spuse Agnes din colțul ei de masă. Democrația catastrofei. Nu vă aduceți aminte? Pe când citeam „Nimic nou pe frontul de vest".

– Memoria ta este mai bună decât a mea, răspunse Harrison.

– Dintre toți profesorii pe care i-am avut, el a fost cel mai bun, continuă Agnes.

– Da, Mitchell, zise Jerry. Într-adevăr. Mai predă la Kidd?

– Nu, răspunse Agnes. S-a mutat în Wisconsin. Predă acolo la o școală particulară.

– Wisconsin, repetă Jerry. E de prin părțile acelea?

– Nu, e din Massachusetts. Ne-am intersectat timp de trei ani după ce m-am întors la Kidd.

– Era ciudat să fii colegă cu un fost profesor? întrebă Josh.

– Oarecum. La început. Dar te obișnuiești repede.

Agnes se înroși toată. Probabil că și ea are bufeuri, se gândi Bridget, deși s-ar putea să fie puțin cam prea devreme pentru menopauză pentru ea.

Apoi își amintiră și de alți profesori. Și-au adus aminte și de momentul în care au pictat cu spray fațada sălii Ford. Bill a pomenit de seara în care Rob „a împrumutat" un camion din garajul școlii pentru un drum dus întors până în Portland. Cei patru ani petrecuți la Kidd erau rememorați din fragmente și bucăți disparate, ca un fel de mozaic al memoriei: nu au refăcut imaginea completă, ci doar momentele mai importante. Noaptea în care Jerry a închiriat o cameră de hotel unde a organizat o petrecere și la care au apărut niște polițiști. Ziua în care Harrison s-a urcat pe scenă și a l-a imitat pe Mick Jagger („N-am făcut niciodată asta", spuse el). Julie părea complet pierdută în această litanie de anecdote, ca și Matt și Brian. Nora, cu un sentiment foarte dezvoltat al organizării timpului, anunță adunarea că era momentul să se întoarcă în bibliotecă pentru cafea și desert. După masă cei care doreau mai puteau rămâne la un pahar. Bridget bănui, deloc imprevizibil, că cei care au băut deja multișor vor mai cere coniac sau Drambuie. Harrison se ridică cu grijă. Jerry își suflă nasul în ceea ce părea a fi șervetul de la masă.

Oare cum suporta Julie toate astea?

Bridget se gândea să se retragă. Nu le va spune noapte bună, pentru că ar fi atras atenția asupra faptului că îi părăsea. Până acum, nimeni nu pomenise cuvântul cancer, lucru pentru care le era profund recunoscătoare. Era un miracol, dacă se gândea la Jerry și la aplecarea lui pentru săritul la jugulară.

Bill rămase în urmă, iar Nora dispăru la bucătărie. Bridget voia să îi mulțumească încă o dată pentru masă, dar știa că va trebui să aștepte până dimineață.

– Unde sunt Matt și Brian? întrebă ea.

– Se pare că la subsol e o masă de biliard, îi răspunse Bill.

– Asta i-a încântat mai devreme. Ai grijă să își agațe undeva sacourile. Bridget știa că dacă încep să joace biliard, sacourile ar fi sfârșit aruncate pe un scaun, de unde ajungeau pe jos, iar băieții, cu tacul în mână, aveau să se dea câțiva pași înapoi și aveau să calce pe ele. Așa era scenariul.

– Tu ce faci? o întrebă Bill.

– Cred că mă duc să mă întind.

– Vin cu tine.

– Nu, răspunse Bridget. Stai cu ceilalți. Fii arbitru între Harrison și Jerry.

Bill râse. În prag, Bridget observă cum Josh își trecea mâna peste spatele lui Rob, îmbrăcat în sacoul acela impecabil. Mâna se opri exact deasupra taliei. Julie se apleca să culeagă de jos un cercel care îi căzuse. Jerry îi anunță pe toți că trebuie să se ducă la baie. Agnes îl întreba pe Harrison dacă a auzit de dezastrul de la Halifax.

Bridget se întoarse către Bill, așa încât genunchiul ei drept să îi atingă genunchiul lui stâng. Bill îi puse iar mâna pe coapsă. Stătea cu cotul sprijinit de masă și cu bărbia în palmă.

– Chiar arăți minunat în seara asta, îi spuse el.

Bridget oftă și zâmbi. Nu știa ce să răspundă.

– Ce mai figură și Jerry ăsta, zise.

– Unii oameni nu se schimbă niciodată. Probabil că niciunul dintre noi nu se schimbăm. Totuși, toastul a fost simpatic.

– Ce are soția lui?

– Crăiasa zăpezilor?

– Poate că e așa doar în prezența lui, spuse Bridget. E prima lui soție?

– Așa cred.

– Îmi place Josh. E drăguț. Întotdeauna am crezut că homosexualii, cuplurile adică, par să aibă grijă unul de altul cum nu prea vezi în cuplurile de heterosexuali. E ca și cum se bucură de momentele mărunte, cărora le acordă o importanță majoră, în vreme ce noi, ceilalți, nici nu le observăm.

– Viața pur și simplu trăită, replică Bill.

– S-ar putea să fie așa pentru că nu au copii, continuă Bridget. Copiii îți iau tot oxigenul, nu crezi? Creează haos. Nu știam că Harrison și Jerry nu se suportă.

– Nu cred că era așa și înainte. Toată povestea asta mi se pare nouă. Uneori, când Jerry observă o slăbiciune, o exploatează la maximum.

– Dintotdeauna a fost așa.

– Da, dar cred că acum mai mult ca niciodată, răspunse Bill.

Bridget se gândi cum vârsta șlefuiește oamenii astfel încât să rămână doar trăsăturile dure.

Voia să se dezbrace.

– Nora a fost extraordinară, zise. Știu că e și datorită faptului că vrea să ne arate ce a făcut din locul acesta, dar e mai mult de atât. A fost deosebit de generoasă.

– Va trebui să facem ceva pentru ea, spuse Bill. Să o invităm cândva la noi.

– A, desigur. Iar premiul doi este să petreacă două seri la noi.

Bill se aplecă spre ea și o sărută. Era un sărut extrem de puternic, iar Bridget îi puse o mână pe piept.

– Pupăcioșii, zise Jerry, trecând pe lângă ei.

– Deci nu știi povestea asta, zise Harrison.

Stăteau pe niște scăunele în mijlocul bucătăriei. Un singur bec era aprins, care lumina dintr-un glob de deasupra mesei. Harrison putea vedea totuși pereții vopsiți în crem, scândurile din care erau făcute rafturile suspendate pe care stăteau aliniate farfurii albe, vechi, chiuveta din inox. Sub un șir de ferestre se afla o bancă zidită în perete, cu o pernă îmbrăcată în broderie. În afara bucătăriei, Harrison vedea interiorul întunecat al unei cămări, închisă peste noapte.

Luă o gură din cafeaua făcută la un aparat asemănător cu cel din bibliotecă. Cafea. Ar fi un noroc dacă ar reuși să adoarmă înainte de răsărit. Azi a băut mai multă cafea decât în ultimii ani. Pe de altă parte, a băut și alcool mai mult decât în ultimii ani. Credea că această combinație avea să aibă drept rezultat o mahmureală zdravănă, ale cărei începuturi le simțea deja undeva, la marginea intuiției.

Hanul era afundat în liniște. Ceasul mare, din lemn, de deasupra rafturilor cu vase arăta ora 1:25. Timp de o secundă, Harrison și-i imagină pe ceilalți în camerele lor. Jerry și Julie, cu spatele unul la altul, fiecare pe marginea lui de pat. Bill încolăcit în jurul lui Bridget, sforăindu-i ușor în ceafă (oare Bridget purta perucă? Și oare dormea cu ea?). Agnes dormind pe spate, cu mâinile încrucișate peste piept, o femeie cu conștiința curată, care nu se mișca prin somn. Rob și Josh: unul în brațele celuilalt. Nu se putea gândi mai departe de atât. Sau poate greșea. Poate Jerry și Julie, ostili unul față de celălalt în public, erau foarte pasionali în pat. Poate Bridget și Bill dormeau

separat pe perioada în care ea urma tratamentul de chimioterapie. Poate Agnes strânsese pătura toată în brațe, iar somnul îi era agitat, plin de coșmaruri. Dacă Harrison știa câte ceva despre viața privată în general, era că oricine privește din afară nu poate cunoaște niciodată adevărul.

Nora părea extenuată, iar Harrison știa că ar fi trebuit să o lase să se culce. Mâine trebuie să se trezească devreme, pentru a organiza micul dejun.

– Cea despre Carl și mine? întrebă ea. Nu. Se uită pe fereastră pe deasupra capului lui Harrison. Ninge, zise.

Harrison se întoarse. Fulgii mari se alergau în lumina unui felinar.

– E tare ciudat, spuse el, ridicându-se. Se îndreptă către ușă, o deschise și simți aerul rece, umed. În timpul cinei și cât timp li s-au servit băuturile după aceea, temperatura scăzuse. Harrison se uită la termometrul care se afla afară, deasupra ușii.

– Doar 0° C, spuse. Asta înseamnă... o scădere a temperaturii de 20 de grade? Ca să vezi!

Închise ușa și se întoarse la masă. Se urcă pe jumătate de scaun și mai luă o gură de cafea. Rujul se dusese de pe buzele Norei, iar sub ochi avea o dungă de ceva negru.

– O căsnicie de douăzeci și doi de ani e o poveste lungă, spuse Nora. E un continuum cu momente dramatice, cu perioade de plictiseală îngrozitoare. Momente de speranță dincolo de limite. Momente de resemnare. Nu poți povesti o căsnicie. Nu există nicio formă narativă care să o poată descrie. Nici chiar un jurnal zilnic nu ți-ar putea spune ce vrei să afli. Cine și când a crezut ce. Cine ce vise a avut. În cel mai rău caz, o căsnicie este formată din două povești care se intersectează, iar din astea două nu o vom ști niciodată pe cealaltă.

Harrison își înghiți toate întrebările care îi veniseră în minte. Care ar fi povestea căsniciei lui? Ar include și

sfârșitul de săptămână petrecut de el și de Evelyn la Chateau Frontenac cheltuindu-și bugetul pe room service pentru că nu se ridicaseră deloc din pat? Sau poate cearta pe care au avut-o cu privire la cauciucurile de iarnă și care avusese loc cu un week-end în urmă, în parcarea blocului în care locuiau? Ar fi fost povestea incompletă fără plictiseala pe care o simțea și de care îi era teamă duminica seara, când băieții erau ocupați, iar el și Evelyn nu mai aveau ce să-și spună? Sau oare povestea lor ar putea fi definită de momentul de bucurie maximă pe care l-a trăit când, împreună cu Evelyn și cu băieții, s-au urcat în tren la începutul excursiei de la Calgary la Vancouver primăvara trecută?

– Voiam doar să știu dacă ai fost fericită, zise el.

– Am fost fericită uneori, răspunse Nora.

– E bine.

– Jerry era pus pe harță, nu? întrebă Nora. Vrei un pahar cu apă?

– Da, mulțumesc. Simt începutul unei mahmureli crunte.

Nora luă două pahare de pe raft, deschise robinetul și lăsă apa să curgă. Puse degetele sub jetul de apă ca să verifice temperatura și apoi umplu paharele.

– Dacă Jerry ar mai fi spus un singur cuvânt despre Stephen, jur că l-aș fi lovit, spuse Harrison.

Nora râse în timp ce punea paharele pe tejghea.

– Nu râde. Asta aș fi făcut.

– Cred că aș leșina dacă te-aș vedea lovind pe cineva. Nu mă îndoiesc de faptul că ai alte metode de a-ți eviscera oponenții, dar lovitul nu e una dintre ele.

– Oare cum îl suportă Julie?

– A fost cumsecade, să stea atâta cât a stat. A ascultat răbdătoare toate amintirile noastre. Probabil că au năucit-o complet.

– Câți ani crezi că are?

– Treizeci și șase? Patruzeci? Mi-a plăcut Josh. Mă bucur pentru Rob.

– Cred că niciunul dintre noi nu știa de asta cât era la liceu.

– Poate că nici el nu era sigur, zise Nora, luând și ea o gură de cafea. E foarte elegant, foarte manierat, nu ți se pare?

– Probabil că e influența Europei, răspunse Harrison. Ce s-a întâmplat, mai exact? Și-a descoperit talentul așa, din senin?

– A, nu, zise Nora. Lua lecții de pian încă din copilărie. I-au descoperit talentul devreme. Pur și simplu a decis că în perioada liceului nu voia să se preocupe de asta. Prima dată când a dat examen pentru Julliard, l-au refuzat. Abia atunci abia a început să ia toată treaba în serios.

– Întotdeauna mi-a plăcut Rob, zise Harrison.

– Cred că toți am simțit la fel.

– Dar nu înțeleg cum de Bill și Jerry au rămas prieteni.

– Să știi că atitudinea asta provocatoare a lui Jerry e doar de fațadă, spuse Nora. Donează milioane, dar milioane serioase, la evenimentele de caritate.

– Serios?

– Îl interesează în special societatea Medici fără Frontiere. Mi-a spus Julie.

– Nu știam.

– Va trebui să încheiați un armistițiu înainte de nuntă, continuă Nora. Poate că Jerry e dispus să o eclipseze pe Bridget, dar nu cred că același lucru se poate spune despre tine.

– Nu, evident că nu, răspunse Harrison, pocăit.

– Vrei o felie de tort? Ne-a rămas o groază de la repetiția nunții Jungbacker. E delicios. Îți place nuca de cocos, nu?

– O ador.

Nora intră în cămara întunecoasă și ieși cu un tort tăiat pe jumătate, așezat pe un platou de sticlă.

– Interesant ce-a spus Agnes, zise Harrison, că atunci când a obținut postul la Kidd a trebuit să renunțe să predea engleză în favoarea istoriei. Că nu sunt decât niște povești, așa că nu a afectat-o foarte mult. Presupun că e extraordinară ca profesoară.

– Echipa ei de hockey pe iarbă a câștigat un premiu destul de important, spuse Nora, luând de pe un raft două farfurii de tort.

– Îmi povestea ceva despre dezastrul de la Halifax. Ai auzit de asta?

– Nu.

– Se pare că în timpul Primului război mondial, în portul Halifax a luat foc o navă. Privelișteа incendiului i-a atras pe toți locuitorii la ferestre, pentru a privi ce se întâmplă. Câteva secunde mai târziu, nava a explodat – a fost cea mai mare explozie din istorie produsă de om până la bomba atomică – și toți cei care priveau pe fereastră au fost orbiți de sticla spartă care a zburat în toate părțile. Adică, nu toată lumea, dar destui.

Nora tăie două felii groase de tort și îi întinse una lui Harrison.

– Oare e lesbiană? întrebă Harrison.

– Agnes? zise Nora, deschizând sertarul cu argintărie. Nu.

– De unde știi?

– Din felul în care vorbește despre bărbați, răspunse Nora, întinzându-i o furculiță.

– A avut vreo relație?

– Cred că da. Și cred că era însurat. Uneori vorbește despre asta pe departe.

Harrison mușcă din tortul delicios. Glazura era făcută dintr-un amestec de frișcă și fulgi de nucă de cocos.

– E delicios, zise.

– Am descoperit o cofetăreasă fantastică. Are șaptezeci și trei de ani și de ani de zile pregătește torturi pentru familia ei. Am auzit de ea de la nora ei și așa am întrebat-o dacă nu vrea să facă torturi pentru noi. Se lucrează foarte bine cu ea. Face torturi unul mai bun decât altul.

– Foarte bine pentru amândouă.

– Băieții au un apetit fantastic.

– Îmi place băiatul lui Bridget. Și prietenul lui. Deși e un șmecher. M-a bătut la biliard după ce m-a fraierit să pariez. Am pierdut zece dolari.

Nora zâmbi.

– Tu îți aduci aminte, continuă Harrison, cine te-ai gândit că vei fi când aveai șaptisprezece ani? Cine ți-ai imaginat că vei fi douăzeci și șapte de ani mai târziu?

Nora se întoarse cu fața către fereastră. Pe una dintre mânecile rochiei ei negre era o urmă albă, probabil făină. După ce intrase în bucătărie, și-a prins părul, ca și cum s-ar fi pregătit pentru culcare, și, ca urmare, arăta ciufulită, de parcă acum s-ar fi trezit.

– Presupun că îmi imaginam că voi deveni profesoară, spuse. Cred că asta aveam în plan. Tu?

– Credeam că voi deveni inginer chimist, răspunse Harrison. M-am dus la Northeastern pentru programul lor de studiu.

– La Kidd erai cu bursă.

– Da, spuse, privind-o pe Nora cum lingea furculița.

– Ce s-a întâmplat la Northeastern?

– Vechea poveste. Aveam un profesor extraordinar de engleză, mi-am dat seama că detestam matematica și asta a fost tot. Am absolvit facultatea la McGill.

– De ce în Canada?

– Era mai ieftin.

– Și așa ai cunoscut-o pe soția ta? întrebă Nora, luând ultimele bucăți de glazură din farfurie cu furculița.

– Chiar ți-a plăcut tortul.

Nora ridică privirea și îi zâmbi.

– Așa e.

– Da, așa am cunoscut-o pe Evelyn.

În bucătărie se așternu tăcerea. Harrison auzea cum ceasul mare, de lemn, marca secundele. Voia să-i spună Norei că, pe când avea șaptesprezece ani, credea că el și ea vor rămâne împreună. Fiind mai băut decât ar fi trebuit, o spuse cu voce tare.

– De fapt, credeam că noi doi vom rămâne împreună.

Nora tăcea în continuare.

– Îți aduci aminte de seara aceea, în bucătăria casei de pe plajă?

– Evident că îmi aduc aminte, răspunse ea.

– Era doar o chestiune de timp.

Nora își duse farfuria la chiuvetă.

– Nu l-am mai văzut niciodată pe Stephen după aceea, continuă ea.

– Nu.

La fereastră, ninsoarea se întețea în timp ce cei doi se gândeau la Stephen.

– Asta nu ne ajută cu nimic, spuse Nora.

– Mă întreb dacă acesta e scopul reuniunilor ăstora, zise Harrison. Acela de a ne despovăra de secretele pe care le avem. De a spune ceea ce nu s-a spus atunci.

– Dacă va continua să ningă așa, până dimineață se vor depune cel puțin nouă-zece centimetri. Meteorologii zic vreo zece.

– Știai că va ninge?

Nora încuviință.

– Chiar și azi dimineață, când vorbeam despre cât e de frumoasă vremea, știai că avea să ningă?

– E un front atmosferic dinspre Canada.

– A, continuă, zise Harrison, dă vina pe Canada.

Nora râse. Harrison se îndreptă către chiuvetă și se opri lângă ea. Voia să o sărute pe ceafă. I se părea că fiecare moment de peste zi dusese la asta. Că acesta avea să fie sfârșitul unei povești deosebite. Și poate începutul alteia.

– Nu e treaba mea, dar Carl ți-a fost fidel?

– În realitate da, răspunse Nora. Dar în imaginație nu.

Harrison fu redus la tăcere de răspunsul primit.

– E două fără un sfert, spuse Nora. Observă pata albă de pe mânecă și încercă să o șteargă.

Harrison simți că Nora i-ar permite să o atingă acum. Puterea pe care o simțea acum și faptul că își dădea seama de consecințele gestului său – pentru el, pentru ea, pentru Evelyn – îl aduseră la realitate. Dorința pe care o simțea și de care a devenit conștient din momentul în care a văzut-o în hol, la recepție, crescuse din ce în ce mai mult pe parcursul zilei datorită apropierii și amintirilor și atenuate de alcool și de experiență. Dacă nu făcea ceva acum știa că va regreta mai târziu. Luni în șir. Poate chiar ani. Și dacă ar săruta-o ar regreta. Poate ani în șir.

Nora stoarse pe una dintre farfurii câteva picături de detergent de vase și apoi luă buretele. Harrison îi puse o mână pe umăr.

– Mergi la culcare, îi zise. Mă ocup eu de astea.

Ar fi putut fi căsătoriți de ani de zile. O recompensă a sorții.

Nora se strecură pe lângă el. Rupse o fâșie dintr-un sul de hârtie și se șterse pe mâini.

– Ar trebui să te culci și tu, spuse.

În sacou și în pantofi, Harrison ieși afară, în zăpadă. Dacă cineva ar fi privit de la una dintre ferestrele de la etaj, l-ar fi putut lua drept careva care și-a uitat servieta în mașină și care nu mai putea aștepta până a doua zi să o ia din mașină. Dar Harrison tânjea după aerul ca un medicament, după gerul înțepător pe care-l simțea pe față. Simțea cum începe să i se limpezească mintea. Aerul rece îi pedepsea plămânii. Nora avusese dreptate când a amintit de lac și de băț, de noroiul stârnit care murdărește apa. Venirea lui aici comporta un anumit pericol pentru el, care evitase pericolul ani la rând. Alunecă puțin pe gheața formată. Se depuseseră deja vreo doi centimetri, poate chiar trei. Deschise portiera din spate a mașinii Taurus pe care o închiriase și își luă servieta în care avea manuscrisul extraordinar de bine scris al unui romancier britanic absolut încântător. Știa deja că romanul era bun. Citise recenziile din ziarele englezești. L-ar fi putut publica fără măcar să arunce un ochi peste el, dar în seara aceasta, cu puțin noroc, cartea avea să fie biletul lui către o lume departe de Berkshires. Cu puțin noroc, avea să fie biletul lui către un somn odihnitor.

Ieși din mașină. Din cauza pantofilor lui cu talpa din piele trebuia să meargă cu foarte mare atenție. Trecu pe lângă treptele din față ale hanului și traversă peluza care după amiază era verde. Dacă un insomniac la fel ca el ar fi privit de la fereastră, urmele pașilor lui Harrison i-ar fi indicat traiectoria pe care o urma. Înaintă până când, după colț, ajunse la anexa unde se afla apartamentul Norei. Luminile erau încă aprinse. Își aminti de ușa din camera ei care dădea spre verandă, își închipui o intrare teatrală și șansele ca ea să îl lase să intre. Credea că sunt destul de ridicate.

Nu avea mănuși la el. Sacoul lui era de toamnă. Avea capul descoperit, ud acum din cauza zăpezii. Nu voia o viață plină de regrete. Credea că e prea bătrân pentru povești de dragoste. Nu voia decât a doua șansă, o ocazie de a da ceasul înapoi. Dar aproape imediat, își retrase dorința, pentru că dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi însemnat că anulează existența fiilor lui, Charlie și Tom. Nimeni nu ar putea regreta ceva care a dus la nașterea copiilor. Era la fel de axoimatic ca o formulă matematică. Dar adevărul acesta, oricât de pur și de profund era, nu putea înăbuși dorința. Ceea ce voia Harrison în seara aceasta era să trăiască în două lumi paralele: una în Toronto alături de copii și alta cu Nora, în camera ei.

Dar nu putea trăi decât o singură viață. Cealaltă trebuia doar să și-o imagineze. Își scutură zăpada care i se depusese pe cap și se întoarse pe aceleași urme. Trase o ocheadă la camerele hanului. La etajul al doilea, lumina era aprinsă, dar nu se vedea nimeni la fereastră.

Sâmbătă

Când se trezi, lui Innes îi era și frig și foame. Preț de o secundă, înainte de se trezi complet crezu că e în căminul de la facultate. Ridică nițel capul și își aduse aminte că se afla în camera lui, la ultimul etaj din casa familiei Fraser din cartierul Richmond, în Halifax. Uitându-se la ceas, își dădu seama că dormise prea mult. Intenționase să se trezească cel târziu la ora șapte pentru a se uita peste hârtiile pe care i le dăduse doctorul Fraser. În cel mai bun caz, va arunca un ochi peste ele.

Tremurând, se spălă și își puse unicul costum pe care îl avea, o cămașă curată, nu cea pe care o purtase în ziua anterioară. Va trebui să întrebe despre modalitatea de a-și spăla hainele. Va trebui să găsească și un croitor bun. Doamna Fraser îi va da sigur informații despre ambele. Pentru că nu reușea să găsească șosetele pe covor, se duse la fereastră și dădu la o parte draperiile grele. În față se întindea, strălucitoare și dură, priveliștea portului. Apa strălucea printre nave de marfă, de transport și bărci de pescuit. Dimineața era frumoasă, în ciuda fumului și aburului de la zecile de furnale și boilere. Peste stradă, respirația unei case călduroase se evapora prin hornul subțire în aerul rece, uscat.

Lui Innes portul i se părea urât din cauza războiului și a comerțului – tancuri cu petrol, fabrici de textile, kilometri de cale ferată și bacuri încărcate – și încercă să își imagineze peisajul așa cum era probabil cu câteva sute de ani în urmă: portul care strălucea, țărmurile din Dartmouth de dincolo de pădure. Innes observă că două nave imense se pregăteau să iasă din port.

Ieşi din cameră şi se îndreptă către bucătărie luându-se după miros. Doamna Fraser şi Louise erau deja la masă, fiecare în alt stadiu al micului dejun. Pentru că terminase deja de mâncat, doamna Fraser scria o listă, cu o ceaşcă de ceai alături. Louise tocmai îşi pusese o porţie generoasă din mâncarea aburindă. Innes se gândi că până şi rochiile doamnelor aveau un aer oarecum milităresc în perioada asta. Bluza doamnei Fraser avea un guler lat, de marinar. Bluza Louisei avea nişte epoleţi cu nasturi de metal. Innes le salută şi se îndreptă către masa din mahon pe care se aflau câteva platouri din argint uzat de la atâtea curăţări. Ridicând capacele, Innes descoperi că pe unul se aflau ouă scoţiene, pe altul heringi afumaţi, iar pe al treilea un fel de budincă. Într-un suport din argint pentru pâine prăjită se aflau nişte felii groase de pâine neagră. Pe alt platou fusese aranjată o varietate de gemuri şi condimente.

Innes îşi umplu farfuria cu ouă, heringi (care erau o delicatesă) şi două felii de pâine. Pentru că nu dorea să îşi imagineze cine ocupa scaunele din capul mesei, se aşeză în faţa celor două femei. Despături apoi şervetul de bumbac.

Louise şi doamna Fraser se aşezaseră astfel încât să îi permită oaspetelui să aibă o priveliştе asupra portului. Peretele dinspre port, construit special în acest scop, era flancat de patru ferestre semicirculare. Innes se gândi că în vremuri de pace, priveliştea ar putea fi mai atrăgătoare. Totuşi, drept urmare a modului în care se aşezaseră la masă, doamna Fraser şi Louise se aflau în umbră din cauza luminii puternice care intra prin ferestre. Innes se întreba dacă eticheta casei includea conversaţia în timpul mesei.

– Domnule Finch, spuse Louise, o zi minunată pentru a-ţi începe ucenicia la Halifax.

– Într-adevăr, răspunse acesta. Cerul e senin. Aici făcu o pauză. Aseară i-am spus surorii dumitale să îmi spună pe nume și mă întreb dacă pot să îți cer același lucru.

Doamna Fraser ridică imediat ochii de pe listă și Innes regretă imediat remarca de mai devreme. Fără îndoială doamna Fraser se întreba asupra circumstanțelor în care Innes se simțise suficient de îndrăzneț pentru a-i face o astfel de invitație fiicei sale mai mari.

– Dacă nu te deranjează, adăugă Innes.

Louise, îi zâmbi încântată, interpretând, probabil, eronat intenția lui Innes.

– Nu mă deranjează deloc, spuse. Ai emoții? E prima zi aici.

Lui Innes nu îi trecuse încă prin minte că ar putea avea emoții. Poate că așa ar fi trebuit.

– Sper să mă descurc, răspunse.

– A, sunt sigură că ai să te descurci, zise Louise, fără să știe că o firimitură de pâine îi atârna de buza inferioară. Dar dacă aș fi eu în locul tău... nici nu-mi pot imagina cum ar fi să tai ochiul cuiva. Se cutremură ușor, pentru a da mai multă greutate ideii care nu îi surâdea deloc, în timp ce Innes era surprins de observația ei. Cu siguranță că Louise, ca fiică a doctorului Fraser, avusese destul timp pentru a se obișnui cu ideea chirurgiei oculare.

Ușa sufrageriei de deschise larg. Innes spera să fie Hazel, iar speranța nu îi fu zadarnică. Se ridică, dar Hazel îi făcu semn să se așeze. Îmbrăcămintea ei nu avea deloc aer milităresc. Avea o bluză de mătase de culoarea piersicii, cu dantelă bej în jurul gâtului. În dimineața aceea își prinsese părul mult mai strâns. Deasupra sprâncenelor dispăruse acea încruntare grațioasă. Toate simțurile lui Innes se îndreptau către Hazel. În ceea ce o privește, aceasta nu transmitea semnele pe care cu o seară în urmă Innes le considerase ca stabilind un fel de

intimitate. Se forță să mănânce încet (încercând să ignore obiceiul căpătat în timpul facultății de a înfuleca), deși tot nu citise hârtiile pe care i le dăduse doctorul Fraser. Ceasul de pe bufet arăta ora 08:36.

Hazel, care se servise doar cu pâine prăjită și ceai, se așează lângă mama ei cu instinctul unui maestru de șah. Voia oare doar să pară că se distanțează de Innes sau era doar un gest protector? Era poate un gest generos, prin care îl ceda pe Innes Louisei? (Sau poate reflecta doar dorința de a nu fi văzută atât de devreme, dimineața).

– Bună dimineața, domnule Finch, spuse Hazel, luând în râs fără să știe invitația lansată de el mai devreme către Louise.

– Bună dimineața, se chinui Innes să îi răspundă.

Prin urmare, nimeni n-o să-și spună pe nume la masa de dimineață.

– Mama, am lăsat pe pat hainele pentru Ellen, zise Louise de la capătul mesei care părea cu adevărat foarte lungă.

– Poate că azi o să primești o scrisoare, i se adresă doamna Fraser fiicei sale mai mari, ignorând-o complet pe Louise.

Nu exista nicio îndoială cu privire la semnificația cuvântului „scrisoare".

– E nevoie de săpun în baie, continuă Louise.

– Spune-i lui Ellen să ducă săpun, răspunse doamna Fraser. Hazel, astăzi te duci la clinică?

– Da, voi fi la clinică până la unu.

– Nu-mi amintesc dacă e ziua de operații a tatălui vostru, spuse doamna Fraser.

– Nu-mi găsesc eșarfa colorată, zise Louise.

– Poate ai pierdut-o ieri, când ne întorceam de la cumpărături, sugeră Hazel.

– O, sper să nu. E preferata mea.

Deși schimbul domestic de replici avea rolul neintenționat de a-l include pe Innes în treburile familiei Fraser, acesta nu consideră că era momentul potrivit pentru a întreba cum să procedeze cu spălatul hainelor sau cum să găsească un croitor. Ușa s-a deschis, iar doctorul Fraser, cu cămașă cu guler tare și cravată, păru că plutește prin cameră.

– Finch, zise, frecându-și mâinile cu putere. Se simte gerul. Îți biciuiește fața. Foarte bun pentru plămâni.

Doctorul Fraser avea obrajii roz și îi curgea nasul. Lui Innes nu îi trecuse prin cap ideea de a face sport dimineața.

– Patru mile, anunță doctorul, răsucindu-și mustața și analizând oferta de pe bufet. Sper că ai o haină groasă, adăugă, ca și cum în cameră nu mai era altcineva decât el și Innes.

– Destul de groasă, răspunse Innes.

– Bine, pentru că până la spital o să mergem pe jos, evident.

Doctorul își luă locul în capul mesei.

– Au venit noi răniți din Franța, adăugă cu o nuanță surprinzătoare de veselie, aparent fără să-și dea seama că spusese același lucru cu o seară înainte. Totuși, cuvintele lui nu au avut același impact în lumina soarelui; pe deasupra mesei nu mai plutea niciun strat de aer dens. Hazel mușcă încet dintr-o felie de pâine prăjită. Poate că se gândea la compensația pe care i-ar fi adus-o scrisoarea.

Un val masiv de fum, în vârful căruia se vedea ca o minge de foc, se ridică deasupra pervazului ferestrelor.

– Un incendiu, zise Innes, ridicându-se pe jumătate din scaun.

Doctorul Fraser se mișcă în scaun.

– Ce naiba...?

Innes se îndreptă către una din cele patru ferestre arcuite.

– Se pare că în port s-a petrecut un accident, îi anunță pe ceilalți.

– Doamne! exclamă doctorul Fraser apropiindu-se de Innes.

Fumul era gros și negru, străbătut de limbi de foc. Două vapoare mari se legănau pe apele din port.

– Fumul e uleios, spuse doctorul Fraser. Phyllis, unde-i binoclul?

– În bibliotecă.

– Îl aduc eu, se oferi Hazel. Innes se întoarse la timp pentru a o vedea ridicându-se și îndreptându-se către ușa batantă. Avea mișcări grațioase, felul în care s-a întors și s-a ridicat din scaun, chiar și pentru o acțiune cât de simplă. Și probabil că asta era diferența dintre Hazel și sora ei. Hazel nu mai avea nicio urmă de copilărie.

Louise și doamna Fraser s-au alăturat bărbaților care stăteau lângă fereastră. În port, din unul dintre cele două vapoare începură să sară în aer diverse obiecte.

– Uite, arată ca niște artificii, spuse Louise.

Înspre port, pe străzi, oamenii au început să se adune în grupuri pentru a se uita la „spectacol".

– N-am văzut așa ceva de când a început războiul, a spus doctorul Fraser. Presupun că nu e vreun sabotaj.

– Să fie nemți în Halifax? întrebă Louise, ridicând tonul.

– Nu, sunt sigur că nu, o auzi Innes pe doamna Fraser spunând ușor iritată.

Innes, care avea o privire foarte ageră, vedea cum din vaporul care ardea erau lăsate la apă bărcile de salvare. Fumul era într-adevăr des și uleios din cauza a ceea ce păreau a fi containere cu petrol care luau foc pe rând.

Hazel se întoarse cu binoclul și se îndreptă direct spre fereastră, unde i-l întinse tatălui său.

– Abandonează vaporul în grabă, spuse doctorul după câteva secunde în care a ajustat binoclul.

– Vaporul plutește și se apropie de țărmul orașului, spuse Innes. Calamitatea aceasta, cu toată groaza pe care o implica – oare incendiul făcuse victime? – i se părea chiar frumoasă, cu limbile ei de foc și artificiile neașteptate.

– Pe cealaltă navă se văd cuvintele Belgian Relief, spuse doctorul Fraser.

Mai jos, pe stradă, două surori medicale se opriseră pentru a privi spectacolul din port. Un băiat, care probabil că întârziase deja la școală, se cățărase pe o cutie pentru a vedea mai bine. Hazel stătea atât de aproape de Innes, încât mâneca rochiei îi atingea sacoul. Oare să fi făcut asta intenționat? Timp de un moment, Innes nu se putu gândi decât la apropierea de Hazel.

– Mai bine ne întoarcem la micul nostru dejun, spuse doctorul Fraser, lăsând binoclul pe pervaz. Innes, nevoind să se așeze la masă acum, când Hazel era atât de aproape de el, luă binoclul și se uită în direcția vaporului. Hazel se îndepărtă de el, așa cum se cuvenea.

– Nu cred că am mai văzut vreodată un fum atât de negru, îi spuse Innes doctorului Fraser.

– Se vor ocupa de tot, răspunse acesta.

Dar Innes nu era la fel de sigur. Urmări cu binoclul traiectoria unei bărci de salvare. Vedea cum cei din barcă vâsleau cu disperare către malul Dartmouth.

Innes își aminti de hârtiile peste care trebuia să se uite înainte de a pleca împreună cu doctorul Fraser la spital. Puse binoclul pe pervaz.

– Trebuie să iau ceva din cameră, i se adresă Innes doctorului. Ne vedem în hol la nouă și un sfert?

– Da. Chiar mai devreme, dacă vrei să te uiți cu atenție la incendiu.

– Cred că de aici se vede la fel de bine ca de oriunde altundeva, spuse Innes, luând o ultimă gură de cafea și uitându-se la Hazel, care se întorsese la locul ei. S-a întors către el și Innes simți din nou acea privire secretoasă, intimă, îmbietoare. Sau oare așa își dorea Innes să fie? Inima lui Innes începu iar să bată cu putere, reacție pe care doar Hazel reușea să o declanșeze.

Innes urcă scările câte două o dată, alunecă pe lângă stâlpul din capul scărilor și se îndreptă către camera sa. Găsi hârtiile pe care doctorul i le dăduse împrăștiate pe jos, lângă pat. Încercase să le citească în seara anterioară înainte de a adormi, dar nu-și amintea niciun cuvânt. Se uită la titlu. Oftalmia purulentă la nou născuți.

Observă că valul de fum uleios se ridicase mai sus pe cer și acum se lăsa purtat de vântul ușor. Cu hârtiile în mână, Innes se îndreptă către fereastră. Sticla geamului reflecta lumina care venea dinspre răsărit, sugerând că nu fusese spălată de mult. Innes observă un turn cu ceas și turla unei biserici. Zeci, poate chiar sute de locuitori ai orașului ieșiseră pe stradă pentru a privi incendiul. Cu siguranță că orașul-garnizoană nu avusese parte de prea multă acțiune în timpul războiului. Fără binoclu era mai greu să își dea seama ce se petrecea la locul incendiului. Innes credea că vaporul era deja părăsit. Probabil că avea să eșueze pe țărm. Se uită la rezumat: Inflamația se dezvoltă în mai puțin de trei zile după naștere, citi el.

Fluierul de la o fabrică îl făcu pe Innes să ridice privirea. La două străzi mai încolo văzu un tramvai

oprindu-se. Pe sub fereastra camerei lui trecu o femeie pe bicicletă.

O lumină strălucitoare, orbitoare, ca o rază mai puternică decât orice altceva a văzut Innes vreodată, ascunse toată priveliștea de dincolo de geam, având pentru ochi efectul unei explozii. Cu o mișcare rapidă, Innes lăsă hârtiile jos, își ridică brațele pentru a-și proteja ochii și se întoarse cu spatele la fereastră.

Auzi un bubuit înfundat, apoi o explozie extrem de puternică și sunet de geamuri sparte. Se chirci din cauza durerii – bucățile de geam îl izbeau din toate părțile – și apoi fu aruncat în aer. Auzi un scrâșnet metalic și simți cum hainele i se rup în fâșii. Cu un gest defensiv, Innes încercă să își țină brațele deasupra capului.

Simți un vânt cu o putere de sucție atât de mare, încât avu impresia că avea să îi smulgă membrele. Era conștient de faptul că se mișca în aer. Se lovi de ceva ce părea a fi o bârnă de lemn verticală și apoi căzu pe podea. Impactul se realiză în zona umărului. Rămase întins și își pierdu cunoștința.

Când își reveni, după o minut sau poate cinci minute, își simți nările înfundate de praf. Timp de câteva secunde de panică, Innes fu sigur că avea să se sufoce. Cât timp fusese inconștient?

Tuși, după care își suflă nasul. Încercă să se ridice, dar nu reuși. Ce se întâmplase? Unde se afla? Nu-și amintea.

Când deschise ochii, descoperi că era jumătate înăuntru și jumătate în afara unei clădiri pe care nu o recunoștea. Era ca și cum fusese tras în alt univers, într-un adevărat iad îngropat sub mormane de praf. La mai puțin de trei metri de unde zăcea, pardoseala se încovoiase, iar scândurile de lemn aveau capetele arcuite. Aerul era gros din cauza fumului. Peretele de lângă el se

curbase într-un unghi aproape imposibil, astfel încât Innes se gândi că avea să se dărâme în foarte scurt timp. Printr-o fereastră care explodase cu totul observă că aterizase la etajul superior al unei case. De fapt, nu era o casă, se gândi Innes, analizând mormanele de bumbac și lână aruncate unele peste altele. Să fi fost o fabrică de textile?

Innes privi în sus. Nu mai exista nici măcar o bucată de acoperiș.

Timp de câteva minute bune nu se auzi niciun sunet. Era ca și cum lumea s-ar fi oprit pur și simplu din mers.

Își amintea o rază de lumină și înainte de asta un incendiu. Simți o durere ascuțită în spate. Ajunse cu mâna la locul unde era rănit și se tăie la deget într-un ciob de sticlă. O bucată de geam îl lovise în spate exact sub omoplat. Scoțându-și o șosetă – pantalonii și pantofii îi dispăruseră în mod inexplicabil – își înfășură degetele în ea și încercă din nou să ajungă la ciobul din omoplat. Trase și reuși să îl scoată, presând cu șoseta rana sângerândă.

Ce naiba se întâmplase?

Atunci își aduse aminte de familia Fraser. Își aduse aminte de Hazel. Oare fusese aruncat din casa acestora? Și dacă așa se întâmplase, unde erau ei?

Innes întinse un picior încercând să tragă un fuior de lână, însă nu reuși decât să îl împingă mai departe. Innes se aplecă în față și apucă fuiorul cu o mână, punându-l înapoi în poală. Simțea cum din rană sângele i se prelingea pe spate, udându-i bluza de corp. Repede, Innes apăsă cu putere rana cu mâna înfășurată în cealaltă șosetă și se legă cu un fir de lână în jur, trăgând cât de tare putea, fără a rupe firul. Trebuie să ajungă la un spital. Nu știa cât de profundă era rana.

În mod ciudat, durerea nu era foarte puternică, deși acum începea să simtă frigul. Se uită în jur în colțul mic de podea care rămăsese intact, căutând o haină. Era atâta lână, dar nimic de îmbrăcat. Și-o aminti pe mama sa croșetând. De jos auzi o femeie țipând, sunetul îl îngheță și rămase astfel nemișcat un minut. Încercă să strige și el, dar nu-i răspunse nimeni. Într-un cuier văzu un șorț de piele cu mâneci scurte. Încercând să se ridice, simți în toți mușchii durerea din spate.

Îl durea și fața. Își trecu palma peste obraji și astfel descoperi că cioburi mici se înfipseseră pe toată porțiunea între pomeți și maxilar. Pe pipăite, reuși să scotă cioburile unul câte unul. Duse mâna la ureche să vadă dacă nu are și acolo vreo bucată de sticlă, dar nu găsi nimic. Sprijinindu-se de o bârnă căzută de-a curmezișul, Innes păși peste scândurile încovoiate și trase șorțul din cuier.

Acum, că stătea în picioare, Innes putea vedea, prin peretele parțial distrus din fața lui o priveliște înspăimântătoare. Apa înainta pe un țărm devastat. Era ca și cum oceanul încerca să cucerească orașul. Privi cum apa avansa către oraș și apoi se retrăgea.

Pe cer, zări un Zeppelin, dar, uitându-se mai atent, descoperi că era un nor de abur, cu margini zimțate, care radia fascicule de lumină. Auzi un geamăt de la etajul inferior. Louise, cu toată isteria de care dăduse dovadă, avusese dreptate. Halifax fusese atacat de nemți.

Innes privi cu atenție ruinele mansardei în care se afla, căutând o modalitate de a coborî în stradă. Nu mai era mult până când perete le avea să de prăbușească și, o dată cu el, întreaga clădire. Teama, pe care Innes nu o simțise până atunci, îl motivă să coboare încet peste ruine. Începu să tremure din toate mădularele.

Găsi niște scări care scăpaseră intacte, deși fuseseră smulse din perete, iar acum atârnau în așa fel încât Innes trebui să coboare aproape vertical. Se sprijinea de balustradă cu mâna sănătoasă. Trebuia să ajungă neapărat la spital, se gândea în timp ce simțea sângele curgându-i pe spate. Nu la fel de abundent ca mai devreme, dar totuși nu exista suficientă presiune pe rană.

Analiză parterul clădirii, un adevărat labirint de obiecte stricate și bucăți de ghips. Încercă să găsească persoana care țipase mai devreme. Ridică bârne și bucăți de mobilă. Apoi strigă de câteva ori. Pentru că nu primea niciun răspuns, hotărî să iasă din clădire, ieșind în stradă prin ceea ce mai rămăsese dintr-o fereastră, complet lipsită de geam. Ieși afară într-un oraș la fel de încremenit ca moartea.

Se gândi că nu putea fi mâna nemților. Dezastrul era prea uniform, avea proporții mult prea mari. Strada pe care se aflase cândva casa familiei Fraser pur și simplu nu mai exista. Cât putea cuprinde cu ochii, în orice direcție ar fi privit, casele fuseseră rase la nivel cu pământul sau distruse aproape în întregime, cu acoperișurile smulse și pereții dărâmați. De sus cădea o ploaie de cenușă și moloz. Stâlpii de telefon atârnau înclinați în toate părțile. Un nor de fum se ridica deasupra orașului.

La vreo doisprezece metri de unde stătea, Innes văzu o femeie imobilizată sub o bârnă. Își croi drum către ea, călcând cu picioarele goale peste bucăți de metal, sticlă și lemn. Fața femeii era plină de sânge, singura pată de culoare în peisajul cenușiu. Cioburile de sticlă îi străpunseseră ochii. Innes se aplecă să-i ia pulsul, dar femeia nu mai trăia. Bârna îi zdrobise pieptul.

O fetiță de vreo zece ani apăru de după colț ieșind de sub un cărucior răsturnat. Pe ea atârnau doar niște zdrențe.

– Unde-i mama ta? întrebă Innes, ridicându-se și îndreptându-se către ea.

Fetița privea înainte, cu chipul lipsit de orice expresie. Innes se întrebă dacă vedea. Își trecu mâna prin fața ochilor ei, moment în care fetița clipi.

– Ia-mă de mână, îi spuse, observând că nu primea nicio reacție. Trebuie să găsim ceva ca să te îmbraci.

Innes, tremurând acum, știa că trebuia să găsească o bucată de material pentru a înnoi bandajul cu care își acoperise rana. După câțiva pași pe care îi făcu împreună cu fetița, își aminti de femeia moartă de sub bârnă.

– Stai aici, îi spuse fetei. Nu te mișca. Revin imediat.

Se întoarse repede către cadavru și smulse fâșii din fusta și jupa femeii. Luă și pantofii și șosetele.

Deja asta se chema profanare.

Se întoarse la fetiță, căreia îi întinse pantofii și șosetele, spunându-i să și le pună. Fata părea în continuare că nu îl aude. Să fi fost fata vreunor imigranți și de asta nu vorbea engleză? Innes îi vorbi în franceză cu același rezultat. Încet, Innes o așeză pe una dintre pernele care ieșeau din căruciorul răsturnat și îi puse șosetele și pantofii. Evident, îi erau mari, dar era tot ce avea în momentul acela.

Își dădu seama că fata nu îl va putea ajuta să își bandajeze rana. Își dădu jos șorțul, dezlegă firul de lână, rupse fâșii din fusta femeii moarte și le așeză apăsat peste rană. Folosindu-și mâna liberă și dinții, se înfășură cu bucățile de material. Se legă în dreptul pieptului cât de strâns îi permiteau puterile pe care le mai avea, după care își puse șorțul pe deasupra. Apoi ridică fetița de pe pernă.

– Vino, îi spuse, luând-o de mână.

Împreună cu fata, se îndreptă către dealul din față, sperând că explozia își pierduse din putere și impact în vârful acestuia.

Peisajul devastat era mai presus de orice și-ar fi putut imagina vreodată. Peste tot erau incendii, iar orașul întreg era acoperit de funingine uleioasă. Liniile electrice erau rupte, mașinile răsturnate complet, iar în mijlocul a ceea ce fusese cândva o șosea se afla turla unei biserici.

Innes vedea peste tot cadavre fără cap sau supraviețuitori care mergeau clătinându-se, goi. Văzu un scaun în care se afla un copil mort și o femeie așezată în genunchi pe trotuar, rugându-se. Văzu un bărbat care se agăța cu disperare de zidurile dărâmate ale unei case și se opri să-l ajute, dar incendiul dinăuntru era mult prea puternic, așa că trebui să dea înapoi. Deasupra lui, dintre funingine și cenușă începu să se ridice un soare alb, care aducea mai mult a lună.

În orice direcția privea, Innes vedea oameni cu fețe pline de funingine, cu părul ars sau cadavre care arseseră până la os. Innes păși peste un radiator, peste un ciob de vas din lut, peste un braț de om. Pe străzi erau împrăștiate semnele vieții domestice liniștite trecute a orașului: o bucată dintr-o haină tricotată, un scaun intact, o ghirlandă de Crăciun, un teanc de hârtii. Innes spera ca fetița de lângă el să nu păstreze toate imaginile care i se imprimau acum pe retină. Se opri la un moment dat pentru a pansa o tăietură adâncă de pe ceafa unei femei cu fâșii rupte din fusta cu care era îmbrăcată. Apoi îi spuse acesteia să îl urmeze. O priveliște care l-a mișcat pe Innes era un bărbat care se sprijinea cu spatele de un cal mort, legănând în brațe un bebeluș. Din felul în care se bălăbănea capul copilului, Innes își dădu seama că murise.

Mai erau și alții care urcau dealul alături de Innes. Citadela, o fortăreață de pe deal, părea să fie destinația tuturor. Innes trecu pe lângă un container cu însemnele unei companii navale, pe lângă un bărbat fără un picior și o casă complet dărâmată. Văzu zeci de animale – pisici, câini, vaci – unele moarte, altele încă vii, dar sângerând. După un timp, zări o clădire intactă – să fi fost o casă? Un magazin? – în pragul căreia stăteau doi bărbați. Innes se gândi că îi vor ajuta. În cel mai rău caz, vor putea să îi indice direcția către cel mai apropiat spital.

Când se apropie de clădire, o femeie între două vârste veni către ei și luă fetița de mână.

– Cum te cheamă, drăguțo? întrebă ea. Fetița nu răspunse. Fără a-i adresa un cuvânt lui Innes, femeia luă fetița cu ea și intrară în clădire. Deasupra ferestrelor sparte era o pancartă pe care scria Farmacie.

Innes le urmă. De-a lungul unui perete erau aliniate cadavre ca într-o morgă, unele desfigurate, altele cu fețele străpunse de cioburi. Multe erau pe jumătate dezbrăcate. Innes se gândi că tot orașul ieșise la fereastră pentru a privi spectacolul oferit de incendiu și într-o secundă aproape toți fură uciși sau răniți.

– Sunt medic, îi spuse primei persoane pe care o întâlni. Am nevoie de un bandaj mai puternic pentru rana din umăr, de niște pantofi și niște haine și apoi pot să vă ajut.

I-au căutat pantofi și haine. Innes bănuia că proveneau de la cei morți, dar nu întrebă nimic. Femeia între două vârste îi curăță rana cu alcool și apoi o bandajă cu pansament presurizant.

– Cineva are grijă acum de fiica dumneavoastră, îi spuse.

– Nu e fiica mea, răspunse Innes. Am găsit-o singură pe stradă.

– Nu vrea să vorbească.

– E în stare de șoc, îi explică Innes.

Tejgheaua pe care farmacistul obișnuia să prepare alifiile era folosită acum pe post de masă de operație. Innes află că farmacistul se ocupase de suturi și aplicase alifii acolo unde era nevoie. Innes preluă operațiunea, ceru instrumente, antiseptice și anestezice. Farmacistul și femeia de mai devreme îl ajutau ocupându-se de cazurile mai puțin grave. Innes se gândea cutremurat că în urmă cu o oră mânca file afumat de somon și pâine prăjită în sufrageria familiei Fraser.

Innes lucra eficient, iar activitățile pe care le făcea erau un fel de medicament împotriva fricii și curiozității care îl măcinau. Nu avea timp decât să se gândească la ceea ce făcea, să discute cu răniții și chiar să se întrebe asupra ocupației acestora de dinainte de explozie. Pentru că majoritatea aveau hainele rupte și fețele înnegrite, nu prea avea indicii cu privire la ocupația sau clasa socială a celor pe care îi trata. Scotea cioburi de sticlă din ochi și fețe. Fixa oase rupte. Sutura răni profunde. Nu era muncă de expert pentru că instrumentele de care dispunea erau rudimentare. Fiecare pacient avea să fie transportat la spital pentru a primi îngrijiri avansate imediat ce aveau să găsească o mașină.

Camera transformată în sală de urgențe era un amestec de strigăte și gemete. Când morga de-a lungul peretelui deveni neîncăpătoare, începură să așeze cadavrele pe pământul înghețat din fața clădirii. Bărbați și femei își căutau rudele, indicând cu un țipăt atunci când căutarea lua sfârșit. Innes află că la școala St. Joseph fuseseră uciși cincizeci de copii. Aproape toți cei

din fabrica de textile muriseră. Explozia golise pe moment portul de apă. Vapoarele săriseră în aer.

Innes lucră până când simți că leșină. Îl așezară pe un scaun. Îi aduseră supă, care fierbea într-un vas așezat pe focul aprins în aer liber în spatele clădirii. Nu mai era lumină, gaz sau apă în tot orașul. Innes se gândi la familia Fraser și își dori să meargă în căutarea lor. Dacă el supraviețuise exploziei, poate că același lucru li se întâmplase și lor. Nu-și putea imagina trupul sfâșiat al lui Hazel.

Târziu, după amiază, Innes fu înlocuit de un medic ofițer. Întrebă unde se află cel mai apropiat spital și primi informațiile necesare. Acolo Innes spera să îl întâlnească pe doctorul Fraser pentru a-l ajuta.

Plecă de la farmacie, bucuros că scăpase de mirosul dinăuntru, dar după câteva minute își dori să nu fi plecat. Dădu peste o școală în ruine. O femeie cu niște lucruri într-o față de pernă părea să hoinărească fără nicio direcție. Un bloc încă mai ardea. Fragmente ciudate de obiecte zăceau în aleile care fuseseră cândva șosele: axul unui camion, o mașină de cusut, un corset din dantelă, o pungă de pâine. Niște bărbați trăgeau de niște bârne de lemn. Pe pereții verandei unei case care scăpase surprinzător de întreagă încă se mai vedea varul. O scrisoare, adresată lui Craig Driscoll, era prinsă între două bucăți de lemn. Innes observă prezența soldaților, ceea ce era un semn bun. Se știa acum că explozia s-a datorat faptului că nava Mont Blanc care transporta muniție a sărit în aer în port. Innes își aminti marinarii care vâsleau către țărmul dinspre Dartmouth pentru a-și salva viețile.

Ajunse la spitalul către care se îndrepta. Își anunță prezența unei asistente îmbrăcate într-un halat albastru,

șort alb și mască de păr și care îl întâmpină cu un sentiment de ușurare. Îl conduse apoi într-o sală unde medicii bandajau răni și operau. Arătau ca niște măcelari la sfârșitul unei zile interminabile. Innes întrebă de doctorul Fraser, dar nu primi niciun răspuns satisfăcător. Îi spuseră să își scoată haina și să se ocupe de un bărbat care se afla în operație de câteva ore. L-au informat că fuseseră extirpați șaizeci de globi oculari. Nu pomeni nimic de rana pe care o avea.

Numărul persoanelor care orbiseră era într-adevăr uimitor, relația dintre curiozitate și răni fiind uluitoare. Mai târziu, Innes avea să afle că nouă mii de persoane din oraș fuseseră rănite din cauza exploziei. Două sute muriseră.

Paturile mobile intrau și ieșeau. Innes se ocupa de primul ajutor, opera, administra morfină. Botezul care începuse dimineață se transforma într-un coșmar. Până seara, se epuizaseră toate anestezicele și antisepticele. Pentru prima dată în viață, Innes trebui să opereze fără cloroform. Dacă nu ar fi amputat brațul stâng zdrobit al unei fete știa că în curând ar fi murit din cauza rănilor. Dând cel mai drastic ordin din viața lui, Innes îi spuse unei asistente să se așeze pe genunchii fetei. Apoi îi spuse alteia să țină strâns brațul drept al pacientei. Fata dădu un țipăt când văzu bisturiul. Din fericire, așa cum se aștepta, leșină la scurt timp după aceea, permițându-i lui Innes să termine operația și să cauterizeze rana.

Răniții era triați, iar cazurile cele mai grave erau distribuite pe paturile mobile aliniate de-a lungul unui perete. Femeile care se oferiseră voluntare să ajute treceau de la un pat la altul, alinând răniții atunci când puteau. Innes se gândi că dacă Hazel ar fi în viață ar putea face același lucru.

Într-o pauză, Innes dădu o tură prin sălile de operații, pășind peste paturile de metal și peste răniți. Nu mai văzuse niciodată atâția răniți și morți. Chiar și cele mai sângeroase imagini pe care și le închipuia despre Franța erau mai puțin haotice și sângeroase.

Întrebă de nenumărate ori de doctorul Fraser, fără a primi niciun răspuns. Innes se gândi să plece din spital, pentru a merge în locul unde fusese cândva casa familiei Fraser și a căuta printre ruine. Dar se îndoia că avea să găsească locul pe întuneric. Printr-un geam spart, intră mai întâi un vânt rece care aduse cu el zăpada.

Doamne, își spuse Innes. Nu mai lipsea decât un viscol.

Îi dădură să mănânce pâine, apă și mazăre uscată, o combinație ciudată pe care o mâncă plin de recunoștință. I s-a spus că la etajul al doilea al spitalului se aflau pacienții care fuseseră tratați și care se odihneau acum. Urcă scările și pe una dintre ele dădu peste o asistentă în uniformă, ghemuită, care dormea. Nu o trezi.

Prin ușile batante de la al doilea etaj văzu un hol imens cu saloane pe ambele părți. Innes intră în primul salon, învăluit de liniște și întuneric, iar la capătul fiecărui pat se afla o lumânare și un vas alb cu apă. O asistentă, extenuată dar eficientă, se ocupa singură de aproape cincizeci de pacienți. Pe Innes îl surprinse numărul mare de copii.

Dintr-un salon îndepărtat, Innes auzi o femeie care se tânguia.

Își continuă drumul prin saloane, căutând membrii familiei Fraser, singurele persoane pe care le cunoștea în Halifax. La capătul unor paturi, pe o plăcuță, erau scrise numele pacienților. Alte paturi nu aveau nicio indicație, arătând faptul că pacienții nu mai puteau vorbi sau nu își aminteau cine sunt. Innes le examină chipurile. Se gândi la

fetița de zece ani care îl luase de mână. Oare a început să vorbească? Oare i-au spus ce s-a întâmplat cu familia ei?

Plânsetele pe care le auzise mai devreme se întețeau pe măsură ce se apropia de capătul culoarului. Sunetele se auzeau acum ca un bocet isteric, ca o pasăre care țipă. Ceva din vocea femeii îl determină pe Innes să grăbească pasul, iar în momentul în care ajunse la ușă deja alerga. O femeie, cu capul bandajat, stătea într-un scaun cu rotile, scoțând sunete guturale, puternice în timp ce bătea aerul cu brațele. Sub bandajul care îi acoperea ambii ochi, Innes recunoscu bretonul șaten, bluza cu epoleți și butoni de metal. O asistentă încerca cu disperare să o liniștească.

– Mă ocup eu, spuse Innes, apropiindu-se de asistentă.

– A luat-o razna.

Innes văzu la picioarele asistentei un bol din care se vărsase niște supă. Se așeză în genunchi, privind pacienta în față. Îi luă mâinile, ținându-i-le strâns în ale sale. Simțea tremurul și panica din brațele femeii în timp ce aceasta încerca să și le elibereze din strânsoare.

– Louise, spuse, sunt Innes.

Femeia întoarse capul, îndreptându-i urechea dreaptă către el. Innes și-a dat seama, deși Louise încă nu știa, că aceasta era urechea sănătoasă, cea cu care avea să comunice cu ceilalți pentru tot restul vieții.

– Domnule Finch? întrebă ea.

– Da, Louise. Eu sunt.

– O, Doamne, se tângui ea, întinzându-se către el. Innes îi permise fetei să îi atingă fața și părul. Degetele ei erau stângace. Innes închise ochii.

– Au murit toți! strigă ea. Sunt toți morți!

– Cine a murit, Louise? întrebă Innes.

– Mama, tata, Hazel. Toți.

– De unde știi? întrebă Innes, încercând să păstreze un ton calm. Bănui că era imposibil ca Louise să îi fi văzut, judecând după bandajele însângerate care îi acopereau ochii.

– Mi-a spus bărbatul care m-a găsit pe mine. Mi-a spus că erau toți morți. Louise începu să tremure fără să se poată controla, iar Innes se aplecă pentru a o lua în brațe. Bluza cu care era îmbrăcată emana un miros fetid. Probabil că făcuse pe ea.

– Soră, zise Innes, femeia aceasta are nevoie de o baie.

– Acum, domnule?

– Da, acum, răspunse Innes, ridicându-se. Cu apă caldă. Și apoi vreau să îi scot bandajele.

– Domule, e ora două dimineața.

– Nu mă interesează ce oră e.

– Dar nu avem apă caldă, domnule doctor.

Louise se întinse către Innes.

– Nu pleca, strigă. Innes luă una dintre mâinile Louisei în timp ce asistenta împingea scaunul către baie. Roțile mari, de lemn, nu produceau niciun sunet pe pardoseala acoperită cu linoleum.

– De ce nu poate merge? o întrebă Innes pe asistentă.

– Și-a rupt glezna, domule doctor. E complet zdrobită.

Innes se aplecă pentru a ridica pătura de pe picioarele Louisei. Glezna dreaptă îi era înfășurată într-un ghips făcut la repezeală.

– Mă întorc imediat, îi spuse Louisei. Mă duc puțin dincolo. Poți să mă auzi și să vorbești cu mine.

Innes privi cum asistenta o întinse pe un pat. Cu dexteritate, îi scoase hainele și o spălă. Innes observă că va trebui să refacă ghipsul. Spera că nu va trebui să îi

fixeze și osul. Nu își întoarse privirea când o văzu pe Louise goală. Sânii mici, abdomenul plat, piciorul umflat. Din când în când Louise îl striga pe nume, iar Innes îi răspundea.

– Va trebui să găsim ceva ca să o calmăm, îi spuse Innes asistentei.

– Nu mai avem medicamente.

După ce asistenta a terminat-o de spălat și a îmbrăcat-o cu un halat de spital, Innes se apropie de ea și o luă de mână.

– O să-ți scot bandajele să mă uit la ochi, îi spuse.

– Mă doare, răspunse Louise, dar Innes observă că deja vocea nu mai avea tonul acela isteric.

Cu gesturi lente, Innes îi luă capul în mâini și desfășură bandajul. Asistenta era lângă el, cu un vas cu apă. Rănile erau grave. În ochiul drept, majoritatea mușchilor externi ai globului fuseseră afectați, ieșind din orbite. Va trebui extirpat. În ochiul celălalt, o rană cu o profunzime considerabilă traversa corneea, extinzându-se și pe pielea de dincolo de ochi.

– Nu văd, spuse Louise.

Innes știa acum că Louise avea să rămână oarbă pe viață.

Agnes, cu capul sprijinit de tăblia patului, puse caietul în poală. Afară ningea. Oare pomenise careva ceva de zăpadă? Agnes sări jos din pat și tropăi mărunțel, încălțată cu șosete, către fereastră. Zăpada căzuse în strat gros. Se depuseseră deja șapte-opt centimetri. Surprinzător! Se pare că vor avea cu adevărat o nuntă de iarnă.

Își încrucișă brațele peste piept. Așadar, Louise orbise. Păi, așa trebuia să fie, nu? Agnes știa că în mai puțin timp decât i-ar fi luat să scrie o propoziție, ar fi putut-o

face sănătoasă, i-ar fi putut reda vederea. Dar Agnes nu prea vroia asta. Realitatea exploziei fusese cu siguranță mult mai cruntă decât Agnes își putea imagina, cu toată bibliografia pe care o citise. De exemplu, Innes ar fi putut-o găsi foarte ușor pe Louise cu cioburi de sticlă înfipte în ochi. Ar fi operat-o în condițiile acestea?

Ciudată satisfacția pe care i-o dădea faptul că o făcuse pe Louise oarbă pe viață.

Imensă și satisfacția de a putea scrie povestea lui Innes Finch. Cu o seară în urmă Agnes abia se putea abține să nu scape câteva cuvinte despre o altă poveste, cuvinte care i se urcaseră până pe vârful limbii. Pomenise numele lui Jim și aceasta îi dăduse o stare de entuziasm, dar nu era suficient. O bucura, totuși, să audă cât de mult îl apreciau ceilalți pe fostul lor profesor. Cum spusese Jerry? Că domnul Mitchell era un adevărat bărbat?

Da, se gândi Agnes. Era un adevărat bărbat.

Începu să îi zvâcnească o tâmplă. Dacă ar mânca, dacă ar bea o ceașcă de cafea, ar fi putut alunga senzația de mahmureală. Nu voia încă să se îmbrace și mai ales nu voia deloc să îi vadă pe ceilalți la micul dejun. Poate avea nevoie de un calmant.

Răscoli în rucsac. Descoperi pe fund tubul de Advil, scoase două pastile și umplu un pahar cu apă de la chiuveta din bucătărie. Două calmante și avea să uite de toate. Acesta era sfatul pe care îl dădea fetelor din echipa de hockey atunci când se plângeau de dureri nesemnificative.

Agnes se văzu o secundă în oglindă și nu îi plăcea deloc ceea ce vedea. Fața avea o expresie obosită, iar ochii erau injectați. Părul i se pleoștise pe o parte din cauza somnului. Respirația îi mirosea urât. Găsi pasta de dinți în trusa de toaletă și se spălă pe dinți. Știa că ar trebui să intre în duș și să lase apa să îi limpezească mintea, dar ideea

unui duș – să se spele, să se șamponeze, să își usuce părul – îi părea acum un efort imens. În schimb, se duse și se așeză la birou. Privea fix zăpada depusă.

Ce avea să facă toată ziua? Era clar că meciul de baseball ieșea din discuție. Să meargă să dea o tură prin magazine? Dar oare curățaseră drumurile? Să meargă oare să se dea cu sania? Agnes se gândi că o tenta gândul de a coborî panta dealului înalt care se afla la ceva distanță de han. Dar activitatea aceasta i-ar putea ocupa complet mintea așa cum se întâmpla altă dată când schia? Sau avea să se simtă urmărită în continuare de fantoma bărbatului care o urma pretutindeni? Era cu ea și totuși nu era. Prin definiție, activitățile sau plăcerile noi trebuiau experimentate întotdeauna doar pe jumătate.

Își trecu degetele peste sugativa de pe birou. Ar putea să-i scrie lui Jim. Da, chiar așa. Activitatea aceasta, prin însăși natura sa, îi sugera un sentiment de satisfacție. Agnes scria din Massachusetts. Scrisoarea avea să călătorească până în Wisconsin. Jim avea să ridice scrisoarea din cutia poștală de la școală. Va deschide plicul. Va citi scrisoarea. Circuit complet.

În sertarul biroului, Agnes descoperi mapa din piele unde se aflau obiectele de papetărie. Erau trei coli mari de scris, două plicuri și o carte poștală. Evident că Agnes nu putea trimite o carte poștală.

Se întinse să ia pixul de pe birou. Avea un scris mărunt și foarte ordonat.

Dragă Jim, începu.

Cred că în urmă cu câteva săptămâni ți-am trimis un e-mail în care te anunțam că Bridget Kennedy (fostă Rodgers, viitoare Ricci, începând din seara aceasta) se

căsătorește cu Bill Ricci. Ți-o amintești? Era tot timpul în grupul nostru de prieteni la Kidd și știu că noi doi am discutat despre ea cândva. Evident că pe Bill ți-l aduci aminte de la cursul de literatură americană. Da, acel curs de literatură americană.

Acum mă aflu în hanul cel nou al Norei. Îmi pare rău că nu ai apucat să vezi casa așa cum era înainte. Dormeam într-o cameră de oaspeți, unde mă înveleam cu o pătură trăsnită din catifea și mătase, destul de uzată, dar foarte frumoasă. Nora a făcut o treabă minunată transformând casa cea veche într-un han și presupun că a costat-o destul de mult. Hanul e luxos, cu un aer mult mai european decât Country Living. Acum câteva minute m-am ridicat din patul în care m-am lăsat răsfățată de atingerea cearșafurilor de mătase și a cuverturii moi. Evident, mi-ai lipsit.

Și acum iată că m-am apucat să fac ceva ce nu voiam cu niciun chip. Intenționam să îți trimit o scrisoare pe un ton săltăreț în care să îți povestesc despre mica noastră reuniune. Îmi doream să păstrez un ton lejer. Dar nu reușesc. Ești alături de mine tot timpul. Uneori am impresia că am un iubit care a murit și a cărui amintire încerc să o păstrez vie. Faptul că sunt departe de tine este un fel de agonie specială: despărțirile sunt dureroase, dar amintirile minunate.

Amintirile cele mai vechi sunt cele care îmi plac cel mai mult. Aseară mi-am amintit ziua aceea dinainte de Ziua Recunoștinței când m-am întors de la facultate și am venit la Kidd ca să te văd. Mă tot gândisem la tine de la absolvirea liceului și cred că am venit la Kidd cu intenția de a-ți mărturisi asta. Dar apoi, aflându-mă față în față cu tine, mi-am dat seama că sunt mult prea timidă pentru a-ți spune ceva, orice. Tu stăteai la birou, în fața mea,

punându-mi întrebări la care eu răspundeam, fiind conștientă tot timpul că peste câteva minute va trebui să mă ridic și să plec și că nu voi mai avea nicio scuză să vin să te văd iar. Probabil că te-au surprins răspunsurile mele vagi, maniera distrată în care îți răspundeam. Eram îngrozitor de emoționată. Ca o proastă, am stat fără să fac nimic, până când, într-un final, mi-ai spus că ai o ședință și că mă conduci până la mașină.

Pentru mine era ca și cum m-ai fi condus către moarte, toți pașii aceia înceți de la birou, de-a lungul coridorului. Mă gândeam să fac un gest teatral, să mă întorc și să-ți spun că te iubesc. Îmi închipuiam șocul pe care l-ai fi avut, sărutul à la Hollywood, periculos și incitant pe coridoarele de la Kidd. Dar locul era plin de oameni care se pregăteau să plece în week-end. Dean Cropsey a ieșit din birou, ne-a salutat și m-a întrebat cum mergea treaba la colegiul Holyoke și, timp de o secundă în care am fost cuprinsă de panică, am crezut că aveai să te scuzi și aveai să pleci. Am fost tăioasă cu el, dar n-aveam ce face. Și apoi am ieșit amândoi afară; zăpada începuse să se topească, iar vremea era așa cum ne place nouă, celor din New England, să numim „cocktail de iarnă".

Mi-ai spus cândva că ai crezut că am alunecat intenționat. Îți plăcea să mă necăjești cu asta, îți amintești? Dar eu nu cred că a fost așa. De fapt, sunt sigură că n-a fost așa. Picioarele îmi tremurau, călcam foarte nesigură și cred că din cauza asta am alunecat. Și acum mai am pe fund o cicatrice, de la căzătură, cred.

Nu-mi aduc aminte cum m-ai dus până la mașină. Dar îmi amintesc sala de așteptare de la urgențe. Mă țineai de mână și cred că intenția ta era aceea de a face un gest patern, liniștitor. Mă durea, dar durerea părea undeva, departe. În schimb, tot corpul mi se concentra asupra

mâinilor tale. Nu îndrăzneam să-mi mișc degetele nici măcar un milimetru, de teamă să nu-mi dai drumul la mână.

M-au dus într-un cubicul și apoi m-au trimis jos pentru o radiografie. Eram sigură că plecaseși deja, că te-ai dus la soție și la fetiță. În fond, era după amiaza de dinainte de Ziua Recunoștinței, un moment nu tocmai potrivit pentru un accident. Mi-am atins mâna acolo unde o ținuseși tu, fără să-mi dau seama că în sală intrase un medic. Mi-a spus că nu aveam nimic rupt, că aveam o vânătaie cam urâtă care avea să treacă peste câteva luni, că am avusesem noroc. Mi-a spus să merg cu atenție pe gheață. Și apoi, în spatele lui, te-am văzut cu geaca descheiată, cu cravata cu nodul lărgit. Îmi zâmbeai încurajator. Stăteai cu mâinile în sân uitându-te la mine. Îl priveai pe doctor în timp ce îmi ridica fusta, dădea la o parte elasticul de la chiloți și examina locul unde avusese impactul cel mai puternic. Știam că mă puteai vedea. Nu te-ai întors. M-ai ajutat să îmi pun paltonul și m-ai sprijinit până la mașina ta. Vremea se stricase deja, se făcuse un frig tăios. Ninsoarea îmi înțepa obrajii. M-ai băgat în mașină și apoi te-ai urcat și tu. Eu tremuram, mai mult din cauza șocului, cred, decât de frig. M-ai luat în brațe ca să mă opresc din tremurat.

– Mai bine te duc înapoi, ai spus.

Sărutul acela... tandru, lung, care recunoștea totul...

Îmi aduc aminte fiecare detaliu, Jim. Fiecare zbor cu avionul, fiecare călătorie cu mașina, fiecare cameră de hotel. Înainte îmi aduceam aminte și date, dar acum le-am uitat. Îmi doresc să fi ținut un jurnal (toate detaliile acelea prețioase s-au dus). Povestea noastră de dragoste a fost o entitate cu viață proprie. Cineva ar fi trebuit să o pună pe hârtie. Iar eu, Agnes O'Connor, care trăiesc din

istoriile altora, nu am scris despre singurul lucru care a contat în viața mea.

Da, știu că am avut și momente grele. Agonia ta ciudată, pe care n-am putut niciodată să o împart cu tine. Dar am avut și eu agoniile mele. Lunile lungi în care nu mi-ai scris și nu m-ai sunat. Ziua în care, la un pahar de vorbă în Boston, mi-ai spus că nu mai puteam continua. Ziua în care m-ai anunțat că iar era gravidă Carol. Dar cel mai nefericit dintre toate momentele acestea a fost când am venit la Kidd pentru a te surprinde cu vestea venirii mele acolo ca profesoară. Ți-am spus că aveam să predau acolo. Că vom fi colegi. Îmi aduc aminte că ți-a picat fața, iar vestea mea minunată s-a risipit într-o secundă. Înțeleg acum de ce erai îngrijorat. Bineînțeles că înțeleg. Îți înțeleg dorința de a păstra afacerea noastră în afara vieții „reale" (cum ai numit-o tu la un moment dat). Dar nu așa stăteau lucrurile pe atunci. Credeam că vei fi la fel de fericit ca și mine, și când am văzut că nu asta a fost reacția ta, m-am simțit rănită și furioasă.

De cele mai multe ori aleg să nu-mi amintesc ziua aceea. În schimb, îmi aduc aminte de căsuța pe care am închiriat-o în Portul Bar și mesele pe care le pregăteai pe grătarul mic de pe punte. Parcă ai făcut și pizza. Îmi amintesc hotelul acela sordid din Portland, în care am făcut dragoste pe o canapea acoperită cu un pled. Mai târziu am plâns, de dragul bucuriei de a plânge. Îmi aduc aminte de plimbările noastre prin oraș sâmbătă seara, când toate magazinele erau închise și clădirile cu jaluzelele trase. Era ca și cum am fi fost singuri pe lume. Te iubesc deja de douăzeci și șapte de ani. În tot acest timp nu m-am culcat cu alt bărbat. Sunt cealaltă soție a ta, cea de-a doua, cea care te așteaptă în colibă. Vizitele tale mă fac fericită și mă hrănesc timp de luni în șir. Dacă ar ști

alții, m-ar compătimi. Investesc atât de mult pentru a primi, aparent, atât de puțin. Dar mă uit la alte cupluri și sunt convinsă că ceea ce aveam, ce avem noi, este mai presus de orice și-ar putea ei imagina.

Jim, n-am vrut să scriu asta. Știu că uneori te înfurii când îți scriu despre relația pe care nu o putem avea. Dar nu mă pot preface că nu mi-e dor de tine. Îmi doresc să fii aici, cu mine, să ne strecurăm amândoi sub pătură. Știu că nicio altă femeie nu a mai făcut dragoste cu tine așa, ca mine. Știu că sunt încă fantezia ta.

Agnes lăsă jos pixul. Își luă capul în mâini. Durerea era atât de prezentă și de ascuțită de parcă Jim tocmai ar fi ieșit din cameră pentru a nu se mai întoarce câteva luni.

Se ridică de pe scaun și merse în baie să ia un șervețel. Își șterse nasul. Nu avea să trimită scrisoarea. Nici măcar nu avea s-o termine. Va trebui să o ia cu ea, în rucsac. Nu putea risca nici măcar să lase bucățelele rupte de hârtie în coșul de gunoi. Dar oare era atât de nepotrivit să împărtășească povestea ei unei persoane? Norei, de exemplu? Cu siguranță că Nora i-ar respecta secretul. În tot acest timp, Agnes s-a hrănit din istoria aceasta. Va trebui să trăiască cu ea până la sfârșitul vieții? Dacă murea subit? Dacă nimeni nu știa de povestea lor, cine avea să îl anunțe pe Jim?

Amintirile, eliberate, provocate de scrisoare, o bombardau acum. Își aducea aminte cum își ducea capul înainte, iar Jim o săruta până la capătul coloanei. Cum, cu două zile înainte de Crăciun, într-o cameră de motel în Bangor, a deschis o cutiuță în care se afla un inel, nu unul de logodnă, ci un ineluș de argint. De atunci l-a purtat încontinuu. Își aducea aminte senzația pe care i-o dădeau mușchii lui Jim în timp ce îi mângâia. Grupe întregi de

mușchi. Emoția primului sărut al serii. Discuțiile interminabile despre ei, despre povestea lor, ca și cum nu mai era nimic altceva în univers la fel de important. Sosirea băuturilor negre care promiteau o cameră cu un pat. Își aducea aminte de o cameră de hotel din Montreal, o cameră ca o peșteră, cu multe paturi. Vreo șase sau șapte. Chiar și acum, o numea Camera cu Multe Paturi.

Agnes se îndreptă repejor înapoi către pat și se strecură între cearșafuri. Inima îi bătea cu putere. Se întoarse pe o parte, cu fața către ferestrele fără persiene. Da, probabil că a băut prea mult aseară. Era vina coniacului. Era o nebunie să mai accepte un pahar după terminarea mesei, dar cum să-l ignore pe Jerry, care ridica o sticlă pântecoasă, iar lui Agnes i se oferea atât de rar un pahar...

I-ar plăcea să adoarmă iar. Amintirile o dureau. Înțelegea că, într-un fel, erau profund masochiste. Poate că ar fi o idee bună să meargă la un doctor care să o hipnotizeze și să încerce să îi șteargă în întregime amintirea lui Jim. Era posibil așa ceva? Și dacă ar reuși să-l șteargă pe Jim din viața ei, ce i-ar mai rămâne? O sferă cenușie, căreia îi lipește centrul strălucitor.

Se ridică brusc și își dădu seama că, la periferia vederii, apăruseră iar bulele acelea ciudate, uleioase, care păreau să se ridice ca într-un cilindru în colțurile ochilor. Se gândi că va trebui neapărat să își facă o programare la oftalmolog. Agnes nu-și putea imagina o soartă mai crudă decât aceea de a nu vedea. Se gândi la Louise, oarbă în spatele bandajului. Oare cum se descurcă cineva în situația aceasta? Să-i schimbe soarta Louisei?

Nu, se gândi Agnes găsind carnetul între așternuturi. Louise va rămâne așa cum era.

Innes bandajă ochii Louisei cu pansamente proaspete. Probabil că nu el o va opera dimineață, când se așteptau să sosească un transport de cloroform.

Medicii se retrăseseră într-o cameră cu provizii de la primul etaj. Întinseseră vreo șase paturi metalice. Medicii care abia se mai țineau pe picioare așteptau ca altcineva să îi elibereze, să le ia locul. Asistentele se aflau la etajul superior. Chiar și în situații de calamitate, trebuiau respectate anumite limite. Innes căzu într-un somn adânc, dar îl treziră peste patru ore. Aveau nevoie de paturi și alți medici.

Timp de trei zile, Innes a lucrat în sala de operații. Proviziile de medicamente și bandaje le erau trimise pe tren din alte părți ale Canadei. Cei din Boston le-au trimis un tren cu care erau transportați răniții la spital. Mii de oameni fără casă își căutau adăpost în tabăra improvizată pentru a se apăra de viscol și de ger, în vreme ce alții își căutau morții și răniții prin morgi și spitale. În cele câteva minute libere pe care le avea la dispoziție, Innes studie lista victimelor pe care o prezentau ziarele: *Nr. 221. Femeie în jur de douăzeci de ani. Păr blond, ochi albaștri. Lenjerie franțuzească. Dresuri roz. Nr. 574. Rămășițe carbonizate de adult. Nr. 371. Băiat. Vârstă – în jur de cinci ani. Chipul desfigurat. Pulover maro cu dungi, lenjerie albă. În buzunar s-a găsit o scrisoare adresată Domnului William Finn, Strada Buckingham nr. 45, Toronto.* Innes citi toate aceste descrieri cu atenție, căutând o propoziție care să menționeze o bluză de culoarea piersicii, un inel cu diamante mici. Credea că doctorul și soția lui erau morți, deși doar cadavrul femeii fusese găsit și identificat. Nu credea, însă, că și Hazel murise. Se gândea adesea care era locul exact unde s-ar fi putut

aflat în momentul exploziei. Încă stătea la masă? Dacă da, era imposibil să fi supraviețuit exploziei geamurilor celor patru ferestre arcuite. Dar dacă s-ar fi aflat pe holul interior, ar fi putut să se strecoare afară din clădirea dărâmată.

La spital, Innes câștigă reputația unui chirurg excelent, ridicându-se în rang mai repede decât ar fi făcut-o dacă era ucenicul doctorului Fraser. Acum nu mai era nicio ucenicie. Zilele și orele erau pentru Innes ca un fel de ceață care îl extenua. Locuia la spital, mâncând și dormind acolo pentru că, la fel ca mulți alții din personalul spitalului, nu avea unde să se ducă. Un întreg oraș era fără adăpost și în doliu.

Innes era îngrozit de suferința suportată de localnici. În mintea lui începu să încolțească ideea unui Dumnezeu malefic. Cum altfel ar fi putut explica morțile capricioase ale atâtor copii și suferința mamelor? Familiile intacte erau rare și deveniseră subiect de comentarii. Innes putea înțelege doar momente disparate – despre momentul prezent putea spune: da, asta s-a întâmplat sau nu, asta nu s-a întâmplat – dar nu putea prinde sensul întregului tablou. Nu se mai gândea la muzică, artă sau războiul din Europa. Viața se reducea la muncă, hrană și somn. Ziua opera, iar noaptea citea lista cu victime. Își spunea că o face pentru Louise. Zi după zi, verifica fiecare listă: Nr. 83. Femeie. În jur de douăzeci și cinci de ani. *Păr șaten. Bluză crem din nailon. Pe talpa cizmelor scrie „Paris". Femeia purta verighetă, care poate fi recuperată la Spitalul Camp Hill. Pe obrazul drept se văd cicatricile unei răni mai vechi. Pe abdomen are cicatrice de la o cezariană.*

În timpul pauzelor, Innes o vizita pe Louise, care fusese mutată la etajul al treilea, împreună cu majoritatea pacienților a căror stare se îmbunătățise. Louise plângea și striga după el. I se spusese că mama ei murise, dar și acum o mai striga pe nume. Se panica adesea gândindu-se la viitorul care o aștepta. Cum avea să supraviețuiască dacă era oarbă? Îl implora pe Innes să o vindece, crezând că medicina o putea salva. Ironia era cruntă: fiica unui chirurg oftalmolog faimos, oarbă.

Louise nu își amintea explozia. Innes o întreba unde se afla în momentul acesteia. Louise nu-i putea răspunde. Nu-i putea spune nici unde se afla Hazel în acel moment, dacă mai era în sufragerie sau plecase. Innes descoperi că același lucru se petrecea cu mulți alți pacienți. Cele câteva momente de dinaintea exploziei fuseseră pur și simplu șterse din memorie.

În cea de-a cincea zi, când Innes ajunse la spital, o găsi pe Louise într-o stare de agitație maximă. Vărsase paharul cu apă, iar acum o infirmieră ștergea apa de pe jos.

– Louise, o întrebă Innes când se apropie de ea, ce s-a întâmplat?

– A fost aici, strigă Louise. Și i-am spus că acum are totul. I-am spus că eu eram mai frumoasă, dar acum nu mai am nimic. Nu am casă. Nu am un soț. Nu am copii.

– Cin a fost aici, Louise? întrebă Innes, așezându-se pe pat. O mângâia pe mână, pentru a o liniști.

– I-am spus că poate vedea și poate merge. E atât de nedrept. Ea vede și merge, iar eu nu. N-o să-mi mai găsesc niciodată un soț. Cine ar putea iubi o femeie oarbă? Cine s-ar căsători cu o femeie care nu-și poate vedea copiii?

– Louise, întrebă Innes din nou, cine a fost aici? Cu cine ai vorbit?

Louise își ridică nițel capul de pe pernă.

– Cu Hazel, răspunse. Hazel a venit aici, iar acum a plecat.

Deși se aștepta la aceasta, numele, pronunțat cu voce tare, veni ca o lovitură.

– Ți-a spus unde se duce? o întrebă Innes.

– Nu.

– Ți-a spus unde locuiește acum?

– Nu, răspunse Louise tăios, simțind tonul extrem de interesat al vocii lui Innes.

– Era rănită? Explozia o rănise în vreun fel?

– Nu mi-a spus, răspunse Louise cu o voce clar furioasă.

– Și tatăl ei, tatăl vostru. Știa ceva despre el?

– E mort, zise Louise.

Apoi începu să se tânguie, iar Innes o mângâie pe mână. Voia să o liniștească, dar nu putea face mai mult decât să stea lângă ea. Dacă Hazel plecase doar cu câteva minute mai devreme, era posibil să se afle încă în clădire. Privi cum infirmiera ștergea apa. Innes o ridica pe Louise de pe pernă și îi dădea să bea ceva, când îi aduseră un alt pahar cu apă. Îi spunea, așa cum i-a mai spus de câteva ori înainte, că femeile oarbe aveau și ele o viață plină, fericită. Aveau soți și copii. Existau școli unde putea învăța și putea pune în practică unele activități domestice.

Louise nici nu voia să audă.

După un timp, Innes îi spuse că va trebui să plece. Își negocie plecarea, spunând că avea să se întoarcă pe seară și că avea să îi citească ziarul. Și căpitanul și adjunctul de pe vasul Mont Blanc fuseseră arestați și acum îi aștepta un proces. Vestea aceasta îi captă atenția fetei.

– Doar dacă promiți, îi zise lui Innes.

Innes verifică fiecare salon și coridor din spital. Ieși alergând pe stradă, crezând că tocmai o pierduse pe Hazel, sperând că avea să îi vadă silueta îndepărtându-se de spital. Îi făcu o descriere scurtă pentru asistente. Niciuna dintre ele nu o văzuse.

În timpul pauzei de cină, Innes ieși pe străzile din apropiere. Logica îi spunea că nu avea să o găsească pe Hazel în aceste hoinăreli, dar acum, că știa că trăiește, pur și simplu nu se putea abține. Se întoarse fără chef la spital pentru a-i citi Louisei ziarul, așa cum promisese. Voia să o întrebe mai multe, dar știa că întrebările ar deranja-o.

Ziua următoare, când Innes avea două ore libere, se duse la spitalul Camp Hill și apoi la trenul chirurgical trimis de la Boston. Căută prin saloane și vagoane, dar nu descoperi pe nimeni care să semene cu Hazel. Punea întrebări la care nu primea niciun răspuns. Să fi plecat oare deja din oraș? Să fi mers pe continent? Sau pur și simplu locuia cu niște prieteni într-o parte a orașului care nu fusese afectată de explozie?

Innes își făcu un plan. Avea să caute în fiecare cartier din oraș, până când avea să se convingă că Hazel nu se mai afla în Halifax. Sarcina pe care și-o impusese îi părea la fel de importantă ca și respiratul.

Se întoarse la spital pentru tura de după-amiază. Își atârnă paltonul în vestiar. Cu o zi înainte, Innes descoperise, în fundul buzunarului de la palton, o chitanță pentru o lustră adresată domnului Jean LeBlanc. Innes presupunea că haina pe care o purta îi aparținea acestui domn. Dar se întreba cui îi aparținuseră pantofii și restul hainelor.

Necesitatea operațiilor nu scăzuse deloc în intensitate. În ultima vreme, fuseseră operații repetate, deoarece primele aveau menirea strict de a slava viața

pacientului. Innes repara acum operațiile făcute în grabă, uneori chiar de el. Vizita pacienții, majoritatea dintre ei aflându-se la al doilea etaj. Spitalul nu mai mirosea a cenușă și moarte, ca în prima zi când ajunsese aici. Între paturi nu se mai aflau pacienți întinși pe jos. La etajele superioare, se aflau pacienții ținuți mai mult decât era necesar pur și simplu pentru că aceștia, ca și el, nu aveau unde merge în altă parte. Sute de copii rămăseseră orfani.

Din când în când mai erau și momente de bucurie, atunci când se întâlneau membrii aceleiași familii. Strigătele de fericire, destul de rare, îi făceau pe cei din personal să ridice capul de la treburile cu care se ocupau pentru a detecta sursa bucuriei. În dimineața aceea, un tată își descoperise fiica pe care o credea pierdută, dar bucuria se transformă în plânset atunci când tatăl trebui să o anunțe că mama murise.

Innes se gândi la fratele lui, Martin, care se afla încă în Franța. Se gândea la soldații care se întorceau acasă de pe front și găseau aproape întreg orașul distrus. O altă ironie brutală: soldații se întorceau sănătoși, dar familiile care trebuiau să îi aștepte acasă erau moarte.

Citind o fișă în timp ce se îndrepta către etajul al doilea, Innes văzu, printr-o ușă dublă, o femeie stând lângă un pat. Se opri brusc și privi cu atenție. În ultimele două zile, Innes mai confundase alte femei cu Hazel, iar odată chiar a alergat după una care semăna foarte mult cu ea din spate, dar când s-a întors, asemănarea era inexistentă. În acel moment se gândi că astfel de scene se petreceau, probabil, peste tot în oraș.

Cu fișa sub braț, Innes intră în salon. Femeia nu-l putea vedea și Innes trebui să își stăpânească impulsul de a o striga. S-ar putea să o deranjeze. Discuta ceva cu o pacientă. Aceasta, așezată în pat, avea ochiul stâng

bandajat. Femeia care arăta ca Hazel, îmbrăcată cu o rochie gri din lână pe sub halatul alb de spital, ridica o lingură la gura pacientei. Innes se uită să vadă dacă aceasta avea și mâinile bandajate și, într-adevăr, așa era. Probabil că suferise arsuri din cauza exploziei.

Innes așteptă, prefăcându-se că citește fișa. Nu văzu nimic altceva decât numele Ferguson. O asistentă îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor. Negă dând din cap. Deja nu mai putea aștepta. Se îndreptă către Hazel și își curăță glasul.

– Domnișoara Fraser? întrebă.

Hazel se întoarse, cu lingura în mână.

– Domule Finch, răspunse aceasta, iar Innes observă că era extrem de surprinsă.

– Sunt fericit să te văd, continuă Innes, cu însuflețire. Abia ieri am aflat de la Louise că trăiești.

Se vedea după ochi că era obosită, iar părul nu-i era spălat de ceva vreme. Avea o contuzie serioasă pe frunte și cicatrici pe obraz.

– Îmi pare rău pentru părinții dumitale, îi spuse Innes.

– Mulțumesc.

– Nu vreau să te deranjez. Poate după ce termini putem sta puțin de vorbă.

– Da, răspunse ea. Evident.

Innes se opri exact în fața ușilor. Se uită la ceas, știind că întârziase cu vizita. Niciunul dintre pacienți nu avea să moară în următoarele zece minute. Din când în când trăgea cât o ocheadă prin geamul din ușă. Asistentele împăturau niște pături. Hazel se așezase pe patul pacientei. Spusese ceva ce o făcuse să râdă. După un timp, Innes văzu cum Hazel se ridică de pe pat și puse bolul și lingura pe o tavă de lângă masa asistentelor.

Innes o aștepta, răbdător.

Biblioteca Metropolitană

– Innes, îl strigă Hazel, ieșind prin ușa dublă și făcându-l fericit pentru că îl strigase pe nume. Mă bucur să te văd. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu tine.

– Și eu în ceea ce te privește. De fapt, am fost destul de îngrijorat.

– Serios? întrebă ea. Își desfăcu șorțul, pe care și-l scoase pe cap.

– Unde erai când a explodat nava? o întrebă Innes.

Fata își mușcă buzele, stăpânindu-și un zâmbet.

– La toaletă.

Innes râse, pentru prima dată după explozie.

– Și asta ți-a salvat viața.

– Așa se pare. Hazel își lăsă în jos mânecile suflecate, ceea ce îl deranjă pe Innes, pentru că îi plăcea să-i vadă încheieturile. Și tu? Unde erai?

– În camera mea, în fața ferestrei. E o minune că n-am murit.

Hazel îl studie cu atenție.

– Pari întreg, îi zise.

– Am doar o rană mică pe spate.

Hazel se uită în josul coridorului.

– Presupun că n-ai avut timp de nimic.

– Cred că același lucru se poate spune despre noi toți.

– Nu, eu mă refeream la operații.

– A fost o nebunie.

– Da.

Innes mută fișa din mâna dreaptă în cea stângă.

– Sora ta se vindecă bine.

– Tu ai operat-o?

– Nu, nu eu.

Hazel se încruntă.

– A fost îngrozitor. Ș-a supărat atât de tare când am vizitat-o, încât nu am îndrăznit să mai merg să o văd. Țipa la mine.

– E normal să aibă o anumită doză de isterie.

– Da, așa e, răspunse fata.

– Nu știai că e aici? o întrebă.

– Mi s-a spus că a murit în incendiu, odată cu părinții mei.

Acum era rândul lui Innes să fie surprins.

– Casa a luat foc?

– Nu știai?

– Îmi pare atât de rău, spuse Innes, închipuindu-și oroarea de muri în foc. Să sperăm că părinții dumitale au murit imediat după explozie. E foarte posibil să se fi întâmplat așa.

Bărbia lui Hazel începu să tremure, moment în care fata se întoarse cu spatele. Innes își dădea seama că era copleșită, așa că așteptă.

Hazel scoase batista din mânecă și își șterse nasul. După ce puse batista la locul ei, se întoarse iar către el.

– Ieri dimineață, mătușa mea a primit un mesaj de la o prietenă care o văzuse pe Louise aici. Sora mea este foarte sensibilă.

– Era foarte sensibilă și înainte, răspunse Innes, iar Hazel îl privi curioasă.

– Va trebui să îi găsesc un adăpost.

– Te ajut și eu, zise Innes, deși în acel moment nu cunoștea nicio școală pentru orbi care să fi rezistat exploziei. Totuși, aveau să reconstruiască școlile. Așa era normal. S-ar putea să poată părăsi spitalul peste câteva zile, adăugă el. Ai unde să o duci pentru moment?

– Eu stau cu mătușa mea. Casa lor n-a fost dărâmată. Hazel își dădu un fir de păr după ureche. Evident că e loc și pentru Louise.

– La început va fi foarte greu să ai grijă de un astfel de pacient.

– Da, îmi imaginez, răspunse fata. Orașul e un adevărat iad, nu-i așa? Cel puțin Louise nu va vedea asta.

– Nu va mai vedea niciodată.

– N-am crezut că era posibilă o astfel de explozie.

– Nimeni nu și-ar fi putut imagina așa ceva.

– Și ironia situației, cu toți oamenii adunați la ferestre.

– Ironie crudă, spuse Innes, uitându-se iar la ceas, fără chef. Trebuie să plec. Mă așteaptă pacienții. Când pleci de la spital?

– M-au rugat să stau până la șase.

– Faci o plimbare cu mine? întrebă el. Nu pot merge prea departe, pentru că sunt de gardă în seara aceasta. Dar am la dispoziție măcar jumătate de oră.

Fata ezită.

– Bine, răspunse într-un final. Mergem la o plimbare.

Innes se afla deja în fața spitalului la ora șase. Aranjase să aibă o pauză de treizeci de minute. Aștepta nerăbdător, știind că fiecare moment care trecea îl priva de câteva minute cu Hazel.

Fata ieși pe ușa dublă îmbrăcată elegant cu o bluză din catifea albastră și un palton cu margini de blană și nasturi mari din metal, care se încheiau pe diagonală. Pe cap avea o pălărie neagră cu borduri de care era prins un voal scurt. Innes își închipuia că paltonul și pălăria erau împrumutate. Spera că nu proveneau de la morți. Hazel își punea mănușile în timp ce se apropia de el.

Fără un cuvânt, Innes îi deschise ușa și apoi ieșiră împreună în noapte. Efortul de a îndepărta molozul de pe străzile din apropierea spitalului fusese un adevărat succes. Pe lângă ei treceau trăsurile cu cai. Încă nu exista suficientă benzină pentru mașini. Innes era

impresionat de câtă liniște domnea în oraș, așa cum observase în plimbările sale de seară. În port traficul era liniștit. Se auzea voci în depărtare.

– Vrei să mergem undeva anume? o întrebă.

– Nu, îi răspunse fata. Mă bucur doar de aerul proaspăt.

– Cât de departe e casa mătușii tale?

– Să fie vreo opt kilometri de aici.

– Cum ajungi acasă? întrebă Innes, iar cuvintele lui formau cerculețe de abur în aerul înghețat.

– Vine unchiul meu să mă ia. Are o trăsură. Dar tu?

Innes râse și arătă înapoi către spital.

– Acela este umilul meu adăpost.

– Locuiești la spital? întrebă Hazel, uimită.

– Suntem mulți care locuim acolo. Avem unde dormi și mâncarea e bună. Nu pomeni nimic despre faptul că nu avea unde să se ducă în altă parte.

– Mi-am impus să gândesc că nu ai murit, zise fata. Credeam că probabil te-ai întors la familia ta.

Innes simți din nou starea de euforie de mai devreme. Hazel s-a gândit la el. Sperase că nu a murit.

– Sunt atâtea de făcut aici. Locul meu e alături de ei. Am trimis o telegramă acasă, așa că nu mă așteaptă curând.

– Înseamnă că vrei să te stabilești în Halifax? întrebă ea, ridicându-și fusta pentru a păși peste o movilă de zăpadă topită.

– Dacă Halifax va mai fi vreodată casa cuiva.

– Am auzit că vor construi case. Unchiul meu face parte din consiliul orașului.

– Sunt mii de oameni fără casă.

– Tâmplarii sunt foarte norocoși în zilele astea, zise ea.

Innes râse în timp ce dădeau colțul spitalului.

– Crezi că au fost nemții? îl întrebă.

– Așa am crezut la început. Până când am ieșit din spital și am văzut priveliștea. Nicio bombă nu ar fi putut face asta.

– Te-ai trezit printre ruinele casei noastre?

– Nu, cred că am aterizat într-o fabrică de textile.

Hazel se gândi un moment.

– La Looms. Acolo ai aterizat. Era în spatele străzii noastre, la distanță de o clădire. Nu e o fabrică de textile, ci mai degrabă o organizație de meserii.

– Vrei să ne oprim să mănânci ceva? întrebă Innes.

Hazel negă, dând din cap.

– Mă așteaptă cu masa la mătușa acasă. Sincer, mă bucur doar de aerul curat.

Aerul era curat și rece pentru prima dată în ultimele zile. Miasmele emanate de moarte și de corpurile carbonizate păreau să se fi evaporat.

Hazel se opri brusc și se uită la Innes.

– Acum despre sora mea, spuse. Nu văd cum aș putea s-o vizitez în zilele care vin.

– Nu mi se pare o părere bună deocamdată, răspunse Innes, surprins de maniera bruscă în care Hazel abordase problema. Cred că se va liniști. Am văzut mulți alți pacienți care au orbit din cauza exploziei. Majoritatea au depășit sentimentul de teamă maximă care se pare că încă o stăpânește pe Louise.

Hazel era atât de aproape de Innes încât îi putea simți respirația.

– Aș vrea să plec de aici, spuse ea. Să las totul în urmă.

Innes nu era sigur că înțelege ce vrea să spună.

– Să pleci din Halifax?

– Da. Nu vreau să stau aici. Știu că par nepăsătoare, când atâția au suferit aici. Inclusiv sora mea.

– Și unde să te duci? întrebă Innes, simțind cum se tensionează.

Hazel își smulse pălăria de pe cap. Din câteva mișcări, părul începu să i se reverse pe spate.

– Poate în America, răspunse. Nu știu. Când se va termina războiul, aș putea pleca în Europa. Știu doar că nu mai suport orașul acesta. Simțeam asta și dinainte de explozie.

– Da, mi-am dat seama.

– Și acum nu mă mai leagă nimic de Halifax.

Innes se simți lezat de afirmația fetei.

– Nu simți nevoia de a fi lângă sora ta? o întrebă.

– Bineînțeles că voi avea grijă de ea, spuse. Avem niște bani puși deoparte. Și voi veni să o văd, atunci când va voi să mă primească. Dar nu, nu simt nevoia de a fi lângă ea în fiecare minut. Cred că e bine pentru amândouă dacă ne-am despărți o perioadă.

Innes nu era surprins de gândirea fetei și nici de lipsa de afecțiune pe care o manifesta.

– Dar logodnicul tău? Nu trebuie să se întoarcă din Franța?

Hazel se juca acum cu pălăria pe care o ținea în mână.

– I-am scris, răspunse.

– I-ai scris, repetă Innes, neștiind ce să înțeleagă din propoziția aceasta.

– N-o să mă căsătoresc cu el, zise fata, uitându-se la Innes. O calamitate, o catastrofă schimbă totul, nu crezi? Te face să înțelegi că nu poți indiferent față de propria viață. Nu poți pur și simplu să renunți la ea. Nu voiam să mă căsătoresc cu el nici înainte de explozie. Așa că acum e mai simplu.

– Nu și pentru el, cred, spuse Innes.

– Trebuie să rămână în Halifax după ce se întoarce. Toate companiile lui sunt aici.

– Presupun că unele dintre ele sunt distruse.

– Da, dar acesta e un motiv în plus. Va trebui să le reconstruiască.

– Hazel, zise Innes, iar fata își întoarse capul în altă parte. Voi fi trist dacă pleci.

– Nu mă cunoști, răspunse ea.

– Nu pot să-mi imaginezi că tu crezi asta, răspunse Innes, știind că trebuie să își aleagă cuvintele cu grijă. Situația aceasta de urgență o impunea.

– Am flirtat cu tine în seara aceea, spuse Hazel. Și îmi pare rău. Nu aveam niciun drept să fac asta.

– Dar sunt sigur că ai simțit ceva.

– Probabil, răspunse ea încet.

– Deci nu vrei să dai frâu liber imaginației, zise. Hazel, uită-te la mine.

Hazel se întoarse către el.

– Trebuie să plec din orașul ăsta, spuse ea pe un ton neutru.

Innes se gândi că dacă era dispusă să își părăsească sora, n-avea niciun motiv să nu părăsească un bărbat pe care abia îl cunoscuse.

– Noi n-am avut decât o seară, continuă Hazel. Nici măcar atât. Ce poți afla într-o singură seară?

– Cred că timpul nu prea are importanță în sine, zise Innes și simți o notă vag pedantă în propria voce. Într-o secundă, un întreg oraș a fost distrus. Cine ar fi crezut că așa ceva e posibil? Oare dragostea nu poate apărea și ea într-o secundă?

Innes se bucura că era întuneric. Fața îi ardea, iar cuvintele pe care le rostea le folosea pentru prima dată. Evident că nu intenționase să folosească cuvântul dragoste atât de repede. Niciodată în viață nu repetase această scenă. Voise doar să facă o plimbare cu Hazel, pentru a stabili o altă întâlnire. Dacă ar fi știut că la mijloc

era viitorul lui, și-ar fi pregătit cuvintele înainte de a ajunge la ușă.

– Nu poți să crezi că mă iubești, spuse Hazel. Pur și simplu e imposibil.

– Nu poți vorbi în numele meu.

– Nu, evident, răspunse Hazel. Îmi cer scuze. Ai vrut să fii amabil.

– Amabil e un cuvânt dur în acest moment.

– Da, spuse ea. Presupun că așa este.

Innes știa că pierduse. Pentru că nu era pregătit, bătălia aceasta îl luase pe neașteptate. Era învins înainte ca lupta să înceapă. Faptul că Hazel se gândise la ei doi împreună, că își pusese această problemă i-ar fi adus puțină bucurie lui Innes dacă speranța nu i-ar fi fost distrusă atât de repede.

– O să-mi lipsești, spuse el simplu. O să-mi lipsească ideea prezenței tale.

– Ai multe alte posibilități, răspunse Hazel. Se ridică în vârful degetelor și îl sărută pe gură. Sărutul, scurt și vaporos, sugera un întreg univers pe care nu avea să îl cunoască niciodată. Trebuie să plec, spuse ea, punându-și pălăria, ca și cum sărutul ar fi fost doar un alt eveniment din ziua aceea lungă și agitată. Trebuie să fiu la locul de unde vine unchiul să mă ia. Nu vreau să fie nevoit să lase trăsura și să intre în spital după mine.

– Hazel, zise Innes. Te rog.

Hazel dădu din cap. Își duse mâinile înmănușate la ochi, ca pentru a șterge imaginea lui. E foarte greu, zise.

Innes întinse mâna să o atingă pe umăr, dar ea se îndepărtase deja. Alergă înapoi către spital. Innes privi până când imaginea ei dispăru în întuneric. Scoase un sunet care era jumătate furie, jumătate frustrare. Știa că vocea se auzea de la distanță.

Se întoarse la spital pentru garda de noapte. Evident, pierduse cina. Starea de extenuare pe care încercase să o controleze îl copleși acum și își îndeplini obligațiile parcă plutind. Un alt medic îl întrebă dacă se simțea bine. Innes îi răspunse că era obosit, ca mai toți cei din spital. Colegul aprobă, dând din cap.

Lucră până când îi veni schimbul. În ciuda oboselii, nu se îndreptă către camerele de dormit, ci către etajul al treilea. Știa că era o încercare de a o păstra pe Hazel cu sine câteva momente în plus. În Louise o vedea pe sora ei. Cu mâinile în buzunare, împinse ușile duble cu umerii. Se opri de partea cealaltă.

Într-un colț, lângă o veioză, se afla Louise într-un scaun cu rotile. Innes se întreba de ce nu e în pat. Nu intenționa să-și anunțe prezența, voia doar să o vadă dormind. Îl surprinse și mai mult atitudinea fetei. Stătea dreaptă în scaun, cu fața înainte, ca și cum ar fi văzut. În lumina veiozei, trăsăturile păreau neobișnuit de calme. Se întreba dacă îi dăduseră calmante și dacă da, de ce. Făcu câțiva pași înainte, mișcându-e încet, ca să nu fie auzit. Când ajunse la câțiva pași de ea, văzu cu uimire că Louise plângea. Era foarte calmă, dar plângea.

Innes își aminti sânii mici și albi și abdomenul plat. Se gândi la mama sa, care era oarbă și care avea adesea nevoie de ajutorul lui.

Mai făcu un pas înainte și se lovi de o tavă de metal cu rotile. Zgomotul răsună în tot salonul, iar Louise se întoarse în direcția lui.

Harrison ajunse primul în sufragerie, pentru că nu reușise deloc să doarmă, în ciuda orei târzii la care se dusese la culcare. Luă un ziar de pe măsuța joasă și apoi se îndreptă către un scaun de lângă fereastră. Priveliștea care se întindea dincolo de geam arăta un peisaj complet diferit de cel din ziua anterioară: albastrul munților care se vedeau în zare fusese înlocuit de albul unei furtuni de zăpadă, mult mai puternică decât în urmă cu câteva ore, când se despărțise de Nora. Se gândi că drumurile erau înfundate și se întrebă dacă rudele lui Bridget, care trebuiau să ajungă azi, vor putea să ajungă la ceremonie. Harrison nu auzise niciun buletin meteo. Poate că ninsoarea avea să se oprească în scurt timp.

Avea nevoie de o cafea și de un mic dejun consistent. Durerea de cap de la început se stabilise acum în lobii frontali. Se uită la titlu: TALIBANII ABANDONEAZĂ ULTIMA FORTĂREAȚĂ: OMAR NU E DE GĂSIT. Deschise la pagina unde ziarul Times prezenta secțiunea „Portrete ale suferinței", cu scurte descrieri ale victimelor atentatului de la World Trade Center. Citi despre un bărbat care absolvise Facultatea Wharton și Universitatea Pennsylvania și care inventase un model matematic superior pentru analiza curbelor aplicate în economie. Apoi citi despre altul care lucrase noaptea la restaurantul Spazzio's pe Bulevardul Columbus și își cumpărase recent o casă în Union City, New Jersey. Harrison încerca, așa cum făcea din când în când, să își imagineze situația de a fi închis în clădire, știind că aveai să mori. Sticla care zbura în toate părțile și culoarele blocate.

Flăcările care câștigau teren și fumul înăbușitor. Corpurile adunate la ferestre și telefoanele către rude, la început pentru a cere ajutor și apoi pentru a-și lua rămas bun. Probabil că teama era de nesuportat. Și aceste imagini i-l aduseră în minte pe Jerry aseară, la cină, cu insistența lui ciudată că dacă nu te-ai aflat în apropierea dezastrului, nu aveai niciun drept să vorbești despre el. Într-o proporție redusă, Harrison era de acord cu el. Probabil că era un adevărat coșmar să vezi oamenii căzând din turnuri și apoi să respiri cenușa care rămăsese în urma catastrofei. Literalmente au trebuit să o inhaleze, să o absoarbă – o formă stranie de proprietate. Dacă altcineva, nu Jerry, ar fi deschis discuția, Harrison i-ar fi sărit în ajutor, dar tonul vocii lui Jerry, simpla lui prezență, îl făcuseră pe Harrison să-și țină gura. Nu-l plăcea, deși în adolescență nu avea nicio problemă cu el. Și la Kidd Jerry fusese o pacoste, dar pe atunci era mai degrabă nostim decât enervant. Și evident că avea să continue în direcția aceasta.

O ospătăriță, alta decât Judy, îl informă pe Harrison că sâmbăta aveau bufet suedez și îi indică locul. Putea să comande și ceva din meniu, dacă dorea, dar îl asigură că bufetul era foarte bogat. Îi turnă o ceașcă de cafea care părea mai mult apă prin comparație cu espresso-ul puternic din bibliotecă. Harrison hotărî că după micul dejun avea să meargă în bibliotecă să mai bea o ceașcă și să citească ziarul. Nu prea reușea să citească ziarul la micul dejun la altă masă decât cea de acasă, pentru că nu avea spațiu să îl desfășoare.

Harrison se îndreptă către bufet. Alese ouă, câteva felii de șuncă bine prăjite, câteva cărpșune (nu se putea abține să se uite după muște) și o plăcintă de morcovi. Dacă nici asta nu avea să îi vindece durerea de cap, atunci

era un caz pierdut. În timp ce se întorcea la masă, îl zări pe Bill care tocmai intra.

– Bill, strigă Harrison, cu o voce mai puternică decât cea obișnuită și pe care o folosesc bărbații atunci când se adresează unul altuia.

– A, Harrison, zise Bill, îndreptându-se către acesta și uitându-se la ce avea în farfurie. Arată bine, foarte bine.

Harrison arătă cu mâna în care ținea farfuria către masa de lângă fereastră.

– Eu m-am așezat acolo, zise.

– Vin și eu imediat. Trebuia să-mi iau porția zilnică de colesterol.

Harrison puse pe masă bolul și farfuria. Împături ziarul și îl așeză în spațiul dintre scaun și perete. Peste câteva minute, Bill se așeză în fața lui, îmbrăcat cu o cămașă în carouri și vestă gri. Harrison observă un început de burtă, părul rărit, de culoarea oțelului, mai vizibil acum în lumina dimineții decât la petrecerea din seara anterioară. Bill luase doar fructe.

– Unde-i colesterolul? întrebă Harrison.

– Încerc să slăbesc puțin.

– În ziua nunții?

– Trebuie să intru în frac.

– E cam târziu pentru asta.

– Mă păstrez pentru cină, spuse Bill. Ar trebui să vezi meniul. Și vinurile. Își duse mâna la frunte, cu un gest care voia să spună că era incredibil. Mă bucur că nu am exagerat aseară. Azi nu-mi lipsea decât o mahmureală.

– E bine, spuse Harrison, adunând ultimele bucăți de ochiuri de pe farfurie. Sunt eu mahmur pentru amândoi. Cum se simte Bridget?

– Minunat, zise, apoi făcu o pauză. Minunat, repetă. Încă doarme. Băieții n-o să se trezească până la prânz,

doar dacă nu-i trezesc eu înainte. Trase o ocheadă pe fereastră. Nu cred că vom juca baseball azi.

– Nici eu.

– Băieții abia așteptau. M-au tot auzit săptămâni la rând vorbind despre echipa pe care o făceam în liceu. Mi-e teamă că tu, împreună cu Jerry și Rob ați căpătat în ochii lor statutul de eroi.

Harrison râse.

– Vorbesc serios. Va trebui să dați autografe pe mingile pe care le-am cumpărat pentru Brian și Matt.

– Sigur, răspunse Harrison. Voi semna cu numele Nomar.

– Bridget se simte extraordinar, continuă Bill, lăsând ultima căpșună. Medicii spun că rezultatul va fi cu atât mai bun cu cât chimioterapia este mai greu de suportat. A fost îngrozitor să o văd trecând prin toate astea. Îmi doresc să fi fost eu în locul ei.

Harrison se sprijini de spătarul scaunului.

– Billy Ricci. Cred sincer că numele tău ar trebuie să fie definiția iubirii adevărate.

– În viitor, oamenii vor considera chimioterapia o metodă barbară, inumană, o formă legală de tortură. Sau, în cel mai bun, caz, drept un exemplu de medicină eronată.

– Cum considerăm noi astăzi lipitorile.

– Chiar mai rău. Dar cu fiecare zi care trece observ că îi revin puterile.

– E extraordinar.

– Da, e bine, spuse Bill și făcu iar o pauză. Chiar e bine.

Harrison simți în cea de-a doua repetiție o urmă de bravură, cea a unui bărbat care își amintește mereu că trebuie să fie optimist. Bill turnă o lingură de smântână cremoasă peste căpșune și apoi o lingură de zahăr.

– Halal dietă, zise Harrison privind cum Bill amesteca fructele cu smântâna.

– Am crezut că vei fi supărat din cauza poveștii mele cu Jill și Melissa.

– Întotdeauna te gândești prima dată la copii. Nu pot spune că eram foarte apropiat de Jill.

Bill se foi în scaun.

– Nu ești primul care spune asta. Te simți oarecum ciudat să afli mai târziu că nimeni nu o plăcea pe femeia cu care erai căsătorit.

– Nu e chiar așa, spuse Harrison. Dar nu mi se părea că vă potriviți. Harrison privi cum un alt cuplu ocupa masa de lângă ei. Și el și ea păreau oarecum amețiți și presupuse că și ei băuseră puțin mai mult în seara anterioară. Probabil că erau invitați de la cealaltă nuntă.

Bill sorbi îndelung din cafea.

– Ce mai face Evelyn?

Harrison avu impresia că întrebarea lui Bill manifesta mai degrabă o formă de politețe decât de interes.

– Evelyn e bine, răspunse. Se pregătește pentru un caz important. Dacă nu ar fi fost asta, ar fi venit și ea.

– Despre ce e vorba?

– În cazul acesta? Despre lăcomie și futilitate umană.

Bill zâmbi.

– Îți sunt recunoscător că ai coborât până aici pentru nunta noastră.

– De fapt, cred că am zburat până aici. Ideea e că sunt bucuros să fiu cu voi.

– Întotdeauna când mă gândesc la Canada, o plasez undeva sus. E puțin ciudată situația, nu crezi? Faptul că suntem cu toții aici, Agnes, Jerry, Rob...

– Foarte ciudat, răspunse Harrison. Suntem într-un joc al timpului și al amintirilor cu care încă nu mă descurc foarte bine.

– Și Nora.

– Da, și Nora.

– A fost extraordinară cu Bridget. Of, Doamne, B. a trecut prin niște momente foarte grele și nu doar din cauza cancerului. Faptul că a părăsit-o soțul și că acum încearcă să crească singură un băiat de cincisprezece ani... Matt e un copil bun, dar, știi, are cincisprezece ani.

– Nu trebuie să spui mai mult.

– Mă simt atât de norocos, spuse Bill.

Harrison ridică privirea de la gogoașa pe care o mânca. Se gândi la ghinionul de a te căsători cu o femeie bolnavă de cancer în stadiu avansat.

– Mă refer la faptul că m-am reîntâlnit cu Bridget, adăugă Bill. Aproape că nu voiam să merg la întâlnirea aceea. Acum nu-mi pot imagina cum ar fi viața mea dacă nu m-aș fi dus.

– Lucrurile care nu ni se întâmplă și despre care nu vom ști niciodată că ni s-au întâmplat.

– Da, poveștile inexistente.

– Minutul în care te întorci să-ți iei servieta și datorită căruia nu ajungi la timp în locul unde un tractor zdrobește o altă mașină și nu pe a ta. Harrison mușcă din gogoașa pufoasă, gândindu-se la următoarele lui analize de colesterol.

– Femeia pe care nu ai cunoscut-o pentru că nu a reușit să găsească un taxi cu care să ajungă la petrecerea de la care a trebuit să pleci mai devreme, adăugă Bill. Viața este o serie de povești inexistente, dacă privești lucrurile din unghiul acesta.

– Nici măcar nu știm ce suntem, spuse Harrison.

Bill rase smântâna dulce de pe pereții bolului.

– Melissa nu vrea să vină la nuntă.

– Am auzit.

– De ce trebuie să fie totul atât de complicat? întrebă Bill, fluturând lingura în aer. Când sunt cu Bridget, nu

am nicio îndoială că am făcut ce trebuia. Ne-am regăsit și acum suntem împreună. Punct. Mi se pare la fel de simplu ca.... nu știu... ploaia, zise Bill după ce trecu în revistă încăperea în căutarea unui obiect care să îi ofere un termen de comparație. Luă șervetul și se șterse la gură. Dar apoi mă uit la Melissa și mă doare. Cum poate un bărbat în toată firea să le facă așa ceva propriilor copii?

– Ultima dată când am văzut-o, Melissa nu mai era copil.

– Știi ce vreau să spun.

– Trebuie să faci ce îți spune inima, spuse Harrison, nu tocmai sigur că și credea ceea ce tocmai spusese.

– Asta fac de ceva vreme, răspunse Bill, uitându-se la începutul lui de burtă.

– Cum merge afacerea cu software?

– Acum ne ocupăm de o sub-contractare pentru o companie din Boston ca să creăm un program de recunoaștere facială pentru companii precum Logan.

– Sper că ACLU nu vă pune piedici, spuse Harrison.

– Cred că s-au mai schimbat lucrurile. Afacerea ta cum merge?

– Nu prea bine. Cineva zicea, nu mai știu cine, că e ca și cum Dumnezeu sau Alan Greenspan ar fi apăsat butonul de oprire.

– Ceea ce se petrece în New York afectează afacerile în Toronto.

– Absolut, răspunse Harrison. Voia să îi pună o întrebare prietenului său, dar nu era sigur că se cuvenea. Presupun că tu și Jerry Leyden ați rămas prieteni, încercă el. Am fost puțin surprins să îl văd aici.

– Dă o groază de bani la o companie de caritate pe care o conduc în Boston, răspunse Bill.

Harrison își aminti dintr-o dată că, la casa de pe plajă, Jerry se oferise să cumpere pizza pentru toți.

– Că veni vorba, ce e între voi doi? întrebă Bill.

– Nu știu sigur, zise Harrison. Cred că nimic.

Bill se ridică.

– Mă duc să-mi mai pun niște căpșuni.

Harrison îl privi pe Bill îndreptându-se către bufet. Medită la conceptul de povești inexistente. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi ales cursul de Poezie franceză în secolul XVIII, n-ar fi întârziat în dimineața aceea de octombrie și nu s-ar fi așezat pe ultimul scaun de pe ultimul rând, lângă blonda drăguță cu pulover alb pe gât? Nu ar fi cunoscut-o pe Evelyn. Oare ar fi întâlnit altă femeie în seara sau săptămâna următoare? Și cum ar fi arătat această altă femeie? Ar fi avut acum fete în loc de băieți? Sau, într-un moment de curaj fantastic, ar fi plecat să o caute pe Nora, în ciuda faptului că era deja căsătorită? Harrison era încă la facultate când a auzit că Nora și Carl Laski erau împreună. Își aminti surpriza imensă pe care o produsese vestea aceasta asupra lui și apoi sentimentul de durere profundă. Era ca și cum un zid se ridicase deodată în jurul Norei. Nimeni nu putea concura cu Carl Laski. Deși Harrison nu mai vorbise cu Nora din seara aceea la casa de pe plajă, era mereu prezentă în gândurile lui și uneori își imagina cum ar fi dacă s-ar urca în mașină și ar merge la New York pentru a o vedea. La început, după ce a aflat că Nora s-a căsătorit cu Carl Laski, se întreba ce viață duce. Își imagina strălucirea în care trăia. Statutul de a fi căsătorită cu cineva atât de celebru. Apoi Harrison a început să lucreze în industria editurilor și astfel a aflat diverse zvonuri: despre exilul mizantrop al lui Laski, poveștile despre problema lui cu băutura. I se părea că Nora intrase într-o țară pentru care

el nu avea pașaport, că începuse să vorbească o limbă străină.

Bill se întoarse la masă fără fructe.

– M-am răzgândit, zise. Cred că o să merg să văd cum se simte Bridget. Voi comanda pentru ea ceva de mâncare. Voi răsfăța mireasa.

– Ăsta e rolul tău, răspunse Harrison.

Cu ziarul sub braț, Harrison descoperi că nu era nimeni în bibliotecă și că mașina de făcut espresso era în stare de funcționare. Apăsă pe buton și primi o jumătate de ceașcă de espresso, operațiune care îl umplu de satisfacție. Se așeză pe canapeaua pe care stătuse în ziua anterioară, când luase cafeaua împreună cu Nora. Când privi afară prin șirul de ferestre, observă că aproape nu mai ningea. Un soare palid își trimitea razele printr-un strat de nori translucizi.

Timp de câteva secunde, cu ceașca de cafea în mână, Harrison se mulțumi doar să se bucure de liniște, fără să deschidă ziarul. Privi cum lumina răzbea anevoie prin norul subțiat, făcând să lucească copacii și tufișurile încărcate de zăpadă. În mai puțin timp decât îi luă să își termine cafeaua, peisajul devenise aproape orbitor. Harrison închise ochii o secundă.

Ca o siluetă întunecată pe un fond luminos – precum niște negative – Harrison o văzu pe Nora așa cum era în primăvara aceea la Kidd și, după vacanța de vară, în timpul ultimului an: o fată cu jeanși și cercei lungi în tribunele meciurilor; o tânără cu părul pe spate, cu capul aplecat peste vreo carte în bibliotecă, fără să-și dea seama că Harrison se afla în spatele ei; iubita lui Stephen, legănându-se pe patul acestuia din camera de cămin, în timp ce toți trei, el, Nora și Stephen, ascultau Lynyrd

Skynyrd și Eddie Kendricks. După ce Harrison a observat că cei doi erau un cuplu, Nora părea să fie peste tot unde era Stephen și, prin urmare, toți trei deveniseră un fel de grup. Stephen nu părea deranjat de prezența lui Harrison. De fapt, chiar părea că îl încurajează. Harrison era publicul și Stephen, după cum Harrison știa foarte bine, adora să aibă un public.

În ultimul an de liceu, Stephen devenise deja un simbol al campusului, deși unul oarecum luat în râs. La meciuri izbucneau din când în când urale de încurajare: Ste-ven! Ste-ven! de fiecare dată când marca. Uralele aveau un statut aparte, ca multe dintre acțiunile elevilor din anul acela, după cum își amintea Harrison, complet ironice, un fel de ironie dublă care avea rolul de a-l ovaționa pe băiatul de aur al liceului. Din poziția pe care o avea la baza a doua, Harrison putea arunca din când în când câte o ocheadă în direcția Norei, atunci când prinzătorul își făcea încălzirea. De obicei nu se alătura galeriei, dar uneori Harrison îi observa jumătate din zâmbetul acela drăguț. Odată, când lui Harrison îi reuși o bătaie dublă, mulțimea ovațională Harri-son! Harri-son! ca un fel de ironie triplă, dacă putea spune așa.

Uneori, atunci când Stephen era la ore sau, și mai probabil, dormea, Harrison era singur cu Nora. Își amintea o zi la începutul lui mai când a întâlnit-o pe una dintre aleile din campus.

– Bună, a salutat-o Harrison. Te duci la antrenament?

Era o zi caldă. Nora purta o pereche de pantaloni scurți și un tricou, anticipând antrenamentul de tenis. El purta pantaloni obișnuiți și o cămașă cu mâneci lungi, așa cum le impusese antrenorul D. În ziua aceea aveau să se antreneze pentru aruncări.

– Da, răspunsese Nora. Dar...ă ăă..., spuse ea, privind în direcția mării.

– Dar ce?

– Putem discuta puțin?

Harrison nu avea nevoie să fie întrebat de două ori.

– Evident.

Nora lăsă jos rucsacul și geanta de sport, iar Harrison o imită. O urmă până la o stâncă imensă, plată, de unde se vedea intrarea într-o peșteră și unde se așezară.

– E vorba de faptul că Stephen bea, a spus Nora.

– Știu, îi răspunsese Harrison, deși era surprins de modul abrupt în care Nora deschisese discuția.

– Bea mult.

– Da, e destul de grav, a spus el, pentru că văzuse cu câteva seri înainte ceea ce considera că era culmea: pe Stephen, îmbrățișând vasul de la toaletă. Stephen avea nevoie de public și pentru asta, dar Harrison, după ce aruncase o privire, îl lăsase singur.

– De unde ia?

– Băutura? De la Frankie Forbes, a răspuns Harrison, referindu-se la un tip din localitate, de vreo douăzeci de ani, care lucra în construcții. Forbes cumpăra băutură și o vindea elevilor marțea după-amiază, direct din camionul pe care-l conducea. Doar cu banii jos. Nu cerea niciun act de identitate.

– Și tu bei, continuase Nora. Și eu beau din când în când, dar nu e același lucru.

– Nu.

– De ce? De ce face asta? Nora își prinsese genunchii cu brațele. Avea picioarele goale între pantaloni și șosetele de tenis. Harrison își aminti dorința pe care o simțea de a o mângâia pe coapsă.

– Nu știu, răspunsese. Motorul lui Stephen funcționează la o viteză diferită de al meu. Harrison, dominat de o oarecare obsesie de a-și cumpăra un Camaro 69 pentru care văzuse reclama în ziarul local, gândea în primăvara aceea în termeni mecanici. Dacă ar fi reușit să o determine pe mama să îi trimită banii pentru biletul de avion către casă și ar mai fi adăugat ce economisise lucrând duminica la supermarket-ul din oraș, ar fi putut încheia afacerea și s-ar fi dus acasă, în Illinois, cu propria lui mașină.

Nora își strânse părul care îi curgea pe spate și îl prinsese într-un coc la spate.

– Eu... nu știu, Harrison. Crezi că ar trebui să căutăm pe cineva să îl ajute?

– Cu toții avem nevoie de ajutor.

– Vorbesc serios. Sunt îngrijorată. Aseară era atât de băut, încât, sinceră să fiu, nici nu cred că și-a dat seama că eram și eu pe acolo.

– Unde erați?

– Pe plajă.

Harrison nu voia să și-i imagineze pe cei doi pe plajă. Se străduia să nu se uite la partea interioară a coapsei Norei, la care avea o vedere perfectă.

– Nu știu, zisese Harrison. Nu cred că ne-ar asculta. Sunt doar uimit că l-au prins de foarte puține ori. Sincer, nu-mi vine să cred că nu l-au exmatriculat încă.

– Acum are note mai mari.

– Pentru că îl ajuți tu.

– Da.

– Păi cred că faci bine, pentru că altfel n-ar mai primi bursa la Stanford, a adăugat Harrison. Stephen, care avea note mediocre, fusese recrutat de antrenorul de baseball al școlii. Nimeni de la Kidd nu ajunsese la Stanford.

Harrison urma să meargă la Northeastern, iar Nora la Universitatea New York.

– O să se scufunde la Stanford, zisese Harrison.

(Harrison, căruia îi stătuse inima în loc în bibliotecă, derulă imaginea înapoi. Oare chiar folosise cuvântul scufunda?)

Nora își mângâia ceafa cu o mișcare leneșă, senzuală.

– Ascultă, spusese Harrison, punând o mână pe umărul Norei, îndeplinindu-și astfel dorința la care visa de luni de zile de a o atinge. Dacă vrei să îl ajuți pe Stephen, sunt alături de tine.

Nora țipă, iar Harrison își luă mâna de pe umărul ei, ca și cum cineva ar fi dezvăluit secretul degetelor cu care o atinsese. Nora se aplecă înspre partea de unde Stephen o prinsese de talie. Nu fusese o atingere blândă. Harrison se gândea acum că gesturile lui erau mai mult niște lovituri. Stephen o ajută să se ridice și o înconjură cu brațele. O sărută pe gât, un sărut lung, posesiv, ostentativ, așa cum rareori făcea când era și Harrison de față. De fapt, acesta apreciase faptul că cei doi erau discreți în prezența lui. Coeziunea grupului lor ar fi fost imposibilă fără asta.

– Și zi așa, Branch, cu ce vrei s-o ajuți pe Nora? întrebase Stephen.

Nora se desprinsese ușor din îmbrățișare.

– O să întârziem la antrenament, reluase Harrison, uitându-se la ceas. Văzuse geanta de sport a lui Stephen la vreo cincizeci de metri mai jos de stânca pe care șezuseră el și Nora. Oare Stephen voise să se strecoare în spatele lor?

– Auziți, continuase Stephen, cu un zâmbet larg care dădea la iveală dinții de o albeață perfectă, avem petrecere vineri. La casa de pe plajă a familiei Binder.

– Stephen, șoptise Nora.

– Dar avem meci sâmbătă dimineață.

– De fapt, îi spusese Nora lui Stephen, dacă vrei să știi adevărul... Aici făcu o pauză. Vorbeam despre problema ta cu băutura.

– Ce? exclamase Stephen, dându-i drumul fetei. Și-a băgat mâinile în buzunarul pantalonilor scurți și a rămas nemișcat câteva clipe. Problema mea cu băutura? Pe bune? Adică?

– Ne facem griji pentru tine, răspunsese Nora.

Stephen dădea din cap, ca și cum ar fi procesa încet informația.

– Tu și Harrison vă faceți griji pentru mine. Harrison vedea cum uimirea lui Stephen se transforma în ceva mai dur. Eh, ce bine să știu că prietenii mei au grijă de mine. Nu-i așa, Harrison? I-ai spus Norei că erai varză sâmbătă seara?

– Nu-i același lucru, Stephen, ripostase Nora.

– Serios? Pentru că Harrison nu putea ajunge la toaletă, s-a ușurat pe clădirea Hodgkins, unde, după cum știm cu toții, se află căminul fetelor de clasa a noua.

Povestea era adevărată, iar Harrison sperase să o uite.

– Poate amândoi, continuase Nora. Poate că amândoi aveți nevoie de ajutor.

– Doar nu ne drogăm, spusese Stephen, iar Harrison a simțit pentru prima dată din momentul în care Stephen îi surprinsese, cum vocea lui căpăta o altă nuanță. Băuse deja?

Harrison s-a îndreptat către locul unde își lăsase rucsacul și geanta de sport și le puse pe umăr.

– Spune, Harrison, contăm pe tine vineri? strigase Stephen după el. Forbes vrea câte cinci dolari de la fiecare dintre noi până marți.

Și atunci Harrison simțise cum îl cuprindea un sentiment inexplicabil de neputință, o dorință de a nu lipsi de la o petrecere la care aveau să meargă Nora și Stephen.

– Sigur, răspunsese el, îndreptându-se către terenul de baseball. Contează pe mine.

– Am auzit că aici poți bea o cafea bună, spuse Rob din pragul bibliotecii.

Harrison, trezit din reverie, privi în direcția lui.

– Cea mai bună, răspunse.

– Erai cu gândurile la kilometri depărtare, zise Rob.

– La 400 de kilometri. Ai luat micul dejun?

– Nu mănânc la micul dejun. N-am mâncat niciodată.

– Așa ți-ai menținut silueta, spuse Harrison, admirând linia puloverului de cașmir și a jeanșilor pe care îi purta Rob.

– Nu, e din cauza emoțiilor, răspunse acesta, înaintând. Rob părea proaspăt ieșit din duș, cu părul încă umed.

– Ai emoții înaintea concertelor? îl întrebă Harrison.

– De fiecare dată. Rob se opri în fața mașinii de cafea și o studie cu atenție. Cum funcționează chestia asta?

– E incredibil de complicat, îi răspunse Harrison, ridicându-se. Va trebui să te ajut.

Harrison apăsă un buton și ridică din umeri. Rob zâmbi.

– Nu cred că mă pot descurca, zise.

– O să-ți ia câteva zile.

Rob se așeză în fața lui Harrison și trecu în revistă încăperea.

– Drăguț, nu?

– Foarte.

– Nu știam că Nora se pricepe la asta.

– Cred că week-end-ul acesta vom afla foarte multe lucruri unii despre alții, sugeră Harrison.

Rob încuviință.

– Despre tine, de exemplu. Abia acum două săptămâni am aflat că lucrezi în domeniul editorial.

Harrison se întrebă dacă să răspundă că nici el nu știa că Rob era homosexual. Oare Rob era deschis la astfel de discuții? N-avea de unde știi.

– Îmi place prietenul tău, Josh, spuse el în schimb.

– Acum repetă.

– Și-a adus violoncelul cu el?

– Repetă din memorie. Stă pe un scaun, închide ochii, atinge niște coarde invizibile și își vizualizează recitalul.

– Serios? exclamă Harrison. Îmi amintește de Beethoven compunând simfonii pe care nu le auzea.

– Da, oarecum. Rob se așează picior peste picior, iar Harrison observă șosetele lungi, pantofii de comandă. Era clar că Rob avea un talent înnăscut pentru eleganță. Ceea ce i se părea interesant lui Harrison era că Rob părea exponatul perfect al perioadei în care trăia. Cămașa de un alb imaculat pe sub puloverul en coeur. Ceasul Movado. Tunsoarea în trepte care nu atrăgea atenția, dar care sugera cu cei câțiva țepi din față un aspect mai îndrăzneț decât al celorlalți. Probabil că arăta extraordinar la pian, îmbrăcat în frac. Harrison își făcu o notă în minte să meargă la un concert al acestuia, în cazul în care ar fi ajuns și la Toronto.

– Vă admir pe amândoi, spuse Harrison. N-am avut niciodată talent la muzică.

– Da, îmi aduc aminte.

Harrison râse.

– Dar Stephen cânta bine, continuă Rob. Îți aduci aminte noaptea în care s-a trezit și ne-a oferit spectacolul â la Neil Young?

– Aaa, nu m-am gândit la asta de ani de zile, răspunse Harrison.

– De fapt, eram gelos pe tine. Eram îndrăgostit lulea de el.

Harrison își controlă reacția pe care i-o producea confesiunea lui Rob.

– Nu eram toți îndrăgostiți de el?

– Într-o zi l-am văzut alergând pe plajă, spuse Rob. Stăteam pe stânca de lângă casa Rowan și vedeam cum se apropie. Avea un sprint minunat, alergând în apă cu atâta lejeritate. Întotdeauna l-am considerat un exemplar superb. Cam ca un cimpanzeu. Părea că nu îl preocupa nimic altceva decât momentul prezent. Îl invidiam pentru asta...

Harrison continua să tacă.

– Îmi cer scuze, spuse Rob. Probabil că îți este greu să auzi toate astea. Faptul că ești aici cu noi cred că îți amintește mereu de el.

– Oarecum.

– Dacă am fi știut atunci ceea ce știm acum, continuă Rob. Că era singurul dintre noi care nu ar fi trebuit să ia nici măcar o gură de alcool. Obișnuia să spună că o bere era prea mult dar că doisprezece nu erau de ajuns.

– Așa spunea? întrebă Harrison. Mie mi-a spus cândva că nu se simțea deloc bine dacă bea o singură bere și apoi se oprea.

– Nu poți înșela soarta.

– Ai dreptate.

– Dar, pe bune, era cel mai nostim tip pe care l-am cunoscut. Îți amintești când l-au chemat pe Mitchell în timpul orei, iar Stephen s-a dus în față – jur că îl imita perfect – și a continuat ora pretinzând că era profesorul? Îl imita în cele mai mici detalii. Modul în care Mitchell șchiopăta puțin, accentul lui de Boston... I-a imitat chiar și râsul. A fost genial.

– Uitasem asta, spuse Harrison, zâmbind amintirilor.

– Era o figură, adăugă Rob.

– Într-adevăr.

În încăpere se așternu tăcerea.

– Nu este treaba mea, spuse Harrison, dar știai încă din perioada liceului?

– Că sunt homosexual?

Harrison încuviință, sperând că nu a depășit numite limite. Oare fiecare homosexual anticipa și detesta întrebarea aceasta?

– Evident, răspunse acesta.

– Dar ieșeai cu Amy Shulkin.

– Doar pentru că Bridget ne prezentase unul altuia. Întotdeauna făcea asta. Lipeli de genul acesta, continuă Rob, luând o gură de cafea. La început speri să nu fie așa, adăugă. Nu cunosc pe nimeni care, adolescent fiind, să se bucure că a descoperit asta. Puse ceașca pe masă și trase o ocheadă la revista New Yorker. Dar tu, Branch? Când s-a petrecut?

– Poftim?

– Când te-ai descoperit. Când ți-ai dat seama cine ești? Rob deschise revista și se uită la benzile desenate.

– Asta e o întrebare grea, răspunse Harrison. Nu cred că am ajuns încă în punctul acela.

– Ai rămas tot un existențialist? întrebă Rob, ridicând privirea. Iată un lucru pozitiv în faptul că sunt homosexual. Noi avem tendința de a clarifica totul foarte repede. De fapt, nu e singurul lucru bun.

– Sper că nu.

– Tu ai o familie, continuă Rob, închizând revista.

– Așa este. Și presupun că nu este tocmai corect din partea mea să susțin că nu știu ce e cu mine. Știu exact ce relație am cu băieții mei.

– Iată un lucru negativ în faptul că sunt homosexual, spuse Rob, lăsându-se pe spate și încrucișându-și brațele peste piept.

– Nu e singurul, adăugă Harrison încet.

– Nu.

– Cred că acum pe tine te definește muzica, adăugă Harrison, dorindu-și să fi ascultat unul dintre CD-urile lui Rob înainte de a veni aici.

– Asta... și Josh.... și... nu știu... Apoi adăugă zâmbind: Și Red Sox.

– Întotdeauna ai fost un ticălos masochist.

– Așteaptă și-o să vezi.

– Ce să aștept? Să mai treacă șaptezeci, optzeci de ani?

– Cuba nu sunt tocmai în formă.

– Pur și simplu și-au cam pierdut din energie, spuse Harrison. Anul excelent al lui Sammy și performanțele uluitoare ale lui Leiber n-au fost suficiente.

– Hei, se auzi o voce din prag. Bill era îmbrăcat cu o geacă albastră și cu bocanci.

– Billy, exclamă Rob. Ce faci?

– Până la urmă am hotărât să organizăm meciul.

Rob se uită pe fereastră.

– Pe vremea asta?

– O să jucăm baseball pe zăpadă, răspunse Bill, ridicând o minge și o bâtă galbenă de plastic. E ideea lui Jerry. Mi-a spus că odată a jucat asta în Aspen și i-au trebuit patruzeci și cinci de minute să marcheze în prima gaură.

– Aspen, repetă Harrison.

– Măi băieți, spuse Bill pe un ton implorator, o să înnebunesc dacă va trebui să stau pur și simplu și să aștept momentul nunții.

– Bine, contează pe mine, spuse Rob.

– Tu o să fii arbitrul, continuă Bill. Suntem pregătiți, cum se spune. Nora are niște discuri de plastic pe care le putem folosi. Problema este, zise el ridicând mingea, că asta este albă.

Harrison se gândi un minut.

– Stai, s-ar putea să am o idee, zise el.

– Când ești gata, ne găsești afară.

Harrison plecă în căutarea băiatului pe care îl văzuse în ziua anterioară și îl găsi în sufragerie, îmbrăcat cu un polo marca North Face. Ceru scuze părinților pentru că îi deranja la masă și întrebă băiețelul dacă mai avea cariocile pe care le folosise ziua anterioară. Harrison le povesti despre meciul care urma să aibă loc și îi invită pe tată și pe fiu să joace împreună cu ei. Apoi o invită și pe doamnă. Aceasta oftă și spuse că ar fi extraordinar dacă ar rămâne câteva minute singură în sufragerie.

Când Harrison se întoarse în hol îmbrăcat cu geacă și adidași, băiețelul îl aștepta deja cu cutia de carioci. Spuse că în câteva minute avea să coboare și tatăl lui. Harrison alese verde fosforescent. Băiatul părea copleșit de faptul că fusese invitat să joace alături de oameni mari, iar încercarea lui Harrison de a lega o conversație cu el se soldă cu un eșec: Te distrezi? Ai jucat vreodată în Liga de juniori? Ce geacă drăguță, ai primit-o ieri?

Cei doi ieșiră din han și îl văzură pe Bill pe o porțiune nivelată de zăpadă de pe gazonul de lângă parcare. Harrison flutură în aer carioca, iar Bill ridică degetul mare, în semn de încuviințare. Harrison coloră mingea cât de bine posibil, murdărindu-și degetele la fel de mult ca și mingea. Se întreba dacă avea să se ducă la spălat până la nuntă.

– Bine, ia să vedem, spuse Bill după ce s-a adunat toată lumea. Harrison, tu și Jerry și... cum te cheamă? îl întrebă pe băiat.

– Michael.

– Salutare, Michael, eu sunt Bill, spuse și se îndreptă cu mâna întinsă către tatăl acestuia.

– Eu sunt Peter, răspunse tatăl.

– Perfect, continuă Bill, întorcându-se către grup. Într-o echipă sunt Peter, Michael, Harrison și Jerry. În cealaltă sunt eu, cu Agnes, Matt și Brian. Nora, joci?

Nora, cu haina între umeri, îi privea de pe verandă.

– Nu, o să mă uit la voi câteva minute, spuse.

– Julie?

Aceasta, îmbrăcată cu o haină de blană, stătea sprijinită de balustrada care înconjura veranda. Refuză dând din cap.

Zăpada strălucea atât de tare din cauza soarelui puternic, încât provoca dureri de ochi. În afară de băiețel, toată lumea purta ochelari de soare.

Agnes a servit prima pentru echipa ei. Jerry, îmbrăcat cu geaca lui neagră, elegantă, începu să se legene de pe un picior pe altul de parcă se pregătea să prindă o minge trimisă de Ichiro Suzuki. Mingea de un verde fosforescent zbura prin aer, lăsând urme peste tot: pe degetele lui Jerry, pe bâtă, pe dârele din zăpadă, ca niște urme de iepure. Agnes aruncă în afara terenului.

– Minge înaltă la centru, anunță Rob, care comenta în timp ce făcea și pe arbitrul. Branch se întoarce la linia unde se afla. Se pare că a pierdut-o din cauza soarelui. Nu, a găsit-o. Frumoasă prindere peste umăr a lui Harrison Branch. Minge afară. Matt Rodgers la home base. Billy Ricci este în cercul on-deck. Iată-l pe Leyden la prindere. O, frumoasă prindere, exact la limită. Rodgers respiră greu, concentrat asupra prinderilor. Prima lovitură.

Faptul că se afla în ceea ce stabiliseră că este marginea terenului și că prindea mingea verde fosforescentă îi

produse lui Harrison retrăirea momentelor când, copil fiind, juca baseball pe stradă. Jucătorii se adunau la întâmplare, părăsind jocul și revenind în funcție de cum îi chemau mamele lor la masă și apoi îi trimiteau înapoi la joacă. Revedea locul gol de lângă magazinul de dulciuri, bazele delimitate în praf cu ajutorul unor bețe, loviturile puternice, sprinturile la bază, certurile de la sfârșitul partidelor. Amintirile acestea trecură prin fața ochilor lui Harrison ca o adiere de aer curat, purtând cu el aromă de iarbă proaspăt tăiată și pământ gras.

– Ricci, care a avut un sezon bun anul trecut cu Red Sox, își croiește drum către home base, spuse Rob, cu vocea și ritmul unui comentator sportiv. Jerry Leyden așteaptă un semn. Bună oprire a lui Michael în zăpadă. Prima minge.

Nora apărea și dispărea. Julie pur și simplu plecase. Harrison, mândru de sine în mod absurd, aruncă o minge înaltă, lungă, pe care niciunul dintre jucători nu o putu prinde și marcă astfel pentru prima dată. Scorul devenise ridicol de ridicat. Bill credea că este 18-11. Harrison susținea că era 17-13. Rob recunoscu imediat că nu ținuse socoteala, și ambele echipe îl huiduiră. Când Harrison se întoarse, văzu că Michael luase prima bază și o folosea pe post de sanie cu care cobora acum dealul. Cu picioarele în aer, părea că se distrează de minune.

– Nu-i o idee rea, spuse Harrison.

Scoaseră niște sănii și discuri de plastic dintr-un șopron de sub verandă, iar Harrison își aminti comentariul Norei despre bărbații care nu se mai suiseră pe sănii de ani în șir și care se dădeau mari în fața soțiilor și a copiilor. Se așeză pe un disc și își făcu vânt pe panta dealului. Zăpada era alunecoasă, astfel că aproape zbura. Harrison se întrebă de ce jocurile din copilărie erau niște amintiri atât de prețioase.

Căzu de pe disc, aproape lovindu-se de un copac. Își trase sufletul, apucă funia și începu să urce dealul trăgând după el discul ușor de aluminiu. Sări într-o parte în momentul în care Bill, pierzând controlul discului, trecu pe lângă el cu viteză. Agnes, care îl urma îndeaproape, îi strigă să se dea din drum.

– Bună alunecare, spuse Rob când Harrison ajunse în vârful dealului.

– Uite, dă-ți jos haina și dă-te și tu o dată. Îți dau geaca mea.

– Nu pot, răspunse Rob.

Harrison își aminti cât de prețioase erau degetele pentru el.

– Te deranjează?

– Uneori.

Harrison privi în josul dealului. Matt și Brian improvizaseră o rampă. Bill, înarmat cu un disc, încercă să alunece pe rampă, se ridică în aer și căzu cu putere de partea cealaltă.

– O să avem un mire în cârje, spuse Rob, întorcându-se către han. Mai bine mă duc să-l aduc și pe Josh, înainte de a-și rupe degetele virtuale, zise el peste umăr.

Harrison îl auzi pe Bill râzând. O văzu pe Agnes urcând dealul, cu respirația tăiată deja.

– Și eu, care credeam că sunt în formă excelentă, i se adresă ea lui Harrison.

Harrison admiră săritura.

– Încearcă și tu, îi spuse Agnes.

– Crezi?

– Ești tânăr doar o dată.

Harrison râse. Sări pe disc, își afundă mâinile în zăpadă ca să prindă viteză și simți cum se pregătește de

săritură. Distanța părea mult mai mare de la nivelul pământului decât din vârful dealului.

Sări, zbură prin aer, se învârti și căzu. Timp de un minut rămase întins pe zăpadă, simțind vântul în față. Privi cerul și își aminti din nou starea binecuvântată pe care i-o dădeau activitățile din copilărie, sentiment similar cu bucuria pe care o simțea atunci când se juca cu băieții lui sau când se aventura pe gheață împreună cu ei. Bill, care se îndrepta către vârful dealului târâind discul după el, spuse:

– Minunat, Branch. Pur și simplu minunat.

Harrison se întoarse, plin de zăpadă în adidași și pe geacă. Se așeză în genunchi și privi în jur. Discul lui se afla la jumătatea dealului. Aproape fără a-și simți picioarele, apucă discul și se începu să urce.

– Ce mai săritură, zise Nora atunci când Harrison ajunse în vârf. Își pusese haina pe care o ținea strâns la gât cu mâinile înmănușate. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii. Se pare că v-ați distrat serios jucând baseball, adăugă.

– Judecând după tonul vocii, aș spune că îți pare rău că n-ai jucat și tu.

– Din când în când îmi doresc să fiu doar un oaspete, spuse ea.

– Serios?

– Serios.

Harrison privi către pantă.

– Cineva o să lovească de copacul acela, spuse.

– Știu. M-am gândit să îl tai, dar e atât de frumos. Mai ales toamna.

– Ce copac este?

– Arțar.

Copacul singuratic de la poalele dealului îi produse o altă amintire. Ethan Frome, spuse el cu voce tare, referindu-se la romanul în care un bărbat și iubita lui încearcă să se sinucidă intrând cu sania într-un copac.

– Se presupune că acțiunea romanului are loc pe aici pe undeva.

– În Starkfield.

– Nu există niciun oraș cu numele acesta.

– Nu.

Harrison își mai aminti ceva.

– La începutul carierei, spuse el, soțul tău lăuda adesea Ethan Frome.

– Era singura operă a lui Wharton care îi plăcea lui Carl.

– E ciudat, nu ți se pare? Majoritatea persoanelor care îl plac pe Wharton preferă celelalte romane. Vârsta inocenței și așa mai departe.

– Oricum, continuă Nora, și-a schimbat părerea mai târziu.

– De ce?

Nora se lăsă încet pe un picior.

– Carl zicea că e anost. Artificial. Stângaci. Un roman nu trebuie să își arate arhitectura.

– Dar tu ce crezi? o întrebă Harrison.

Nora ridică din umeri.

– E ceea ce e. Un romănaș lejer pe care îl pot citi și elevii de liceu. Carl îl admira la începutul carierei deoarece credea că va scrie și el romane. Dacă ești poet și te gândești să devii romancier, un roman lejer e începutul.

Harrison se întoarse către ea și îi studie chipul.

– Nu m-am gândit la asta.

– Pari surprins, spuse ea, privindu-l în față.

– Da, enorm. Chiar a scris vreun roman?

Nora își puse mâinile înmănușate sub brațe.

– A început unul. M-a pus să ard paginile când a aflat că va muri.

– Cred că glumești.

– Îmi imaginez că e deranjant pentru un editor, zise ea.

– Puțin, răspunse Harrison cu putere. Presupun că e deranjant și pentru editorul lui. Despre ce era vorba în roman?

– Nu știu, zise ea, strângându-și mai bine haina la gât. L-am văzut prima dată în ziua în care Carl mi-a spus unde îl pusese. Nu l-am scos niciodată din cutie. Mi-a cerut să îl ard în căminul din sufragerie. El mă urmărea dintr-un scaun. Era foarte misterios în privința operelor lui atunci când scria.

Harrison își înfundă mâinile în buzunarele gecii. Lovi zăpada cu vârful adidasului.

– Te-am uimit cu adevărat, nu-i așa? întrebă ea. Ai rămas fără cuvinte.

– Mă gândeam la exploratorul Richard Burton. Când a murit, soția lui i-a ars toate operele pornografice pe care le scrisese. Aici Harrison făcu o pauză. Presupun că sunt prerogativele unei văduve, nu? Acelea de a proteja imaginea soțului.

– Probabil, răspunse Nora, uitându-se la ceas. Dar în acest caz, scriitorul s-a protejat singur. Trebuie să plec.

– Nu pleca, strigă Harrison mimând disperarea, implorând-o cu brațele întinse. Întotdeauna mă părăsești.

Harrison voia să facă o glumă, dar odată pronunțate, cuvintele păreau adevărate într-un mod oarecum incomod.

– Ne vedem mai târziu? întrebă Nora, iar Harrison simți fluturi în stomac. Ea se îndepărtă, mergând cu spatele și făcându-i cu mâna.

– Evident.

Harrison o privi urcând în fugă treptele și dispărând pe ușa din față. Când se întoarse, văzu că Jerry Leyden se afla la câțiva centimetri de el.

– Întotdeauna poți să-ți dai seama atunci când un bărbat e încă îndrăgostit, zise el.

– Poftim? întrebă Harrison. Lui Jerry îi curgea nasul. Dinții îi deveniseră translucizi din cauza albirilor repetate.

– Am căutat-o cândva pe Internet pe fosta mea iubită de la Kidd. Ți-o amintești pe Dawn Freeman? Acum locuiește în Idaho, crește oi. Ah, ce bine că nu m-am dus acolo.

Harrison își dorea ca Jerry să se dea cu un pas înapoi. Respirația îi mirosea a cafea stătută.

– Hei, zise Jerry. Aseară n-am vrut să mă iau de tine când am vorbit de Stephen. Știu că țineai la el.

Harrison nu scoase un cuvânt. Jerry se aplecă pentru a-și scutura zăpada de pe jeanși.

– Dar parcă am impresia că am omorât pe cineva și am scăpat nepedepsiți.

Palmele lui Harrison se transformau în pumni. Era tot ce putea face pentru a nu le scoate din buzunare.

Jerry se îndreptă cât era de înalt.

– Ești un bou, Leyden, șopti Harrison, după care îi întoarse spatele.

– Branch, așteaptă, strigă Jerry, prinzându-l pe Harrison de o mânecă. Acesta se uită la degetele care îl strângeau. Jerry îi dădu drumul, iar Harrison îl privi direct în față.

– Uite care-i treaba, continuă Jerry. Nu știu ce s-a petrecut în noaptea aceea pe plajă. Te-am tot tachinat și nu știu de ce. Să fiu sincer, cred că sunt furios pe mine însumi. În noaptea aceea, când m-am întors în cameră și am văzut că Stephen nu era, m-am simțit atât de... nu știu... Jerry se uită în josul dealului și apoi îl privi iar pe Harrison. Neputincios, zise. Stephen era deja mort înainte ca noi să ne dăm seama, iar noi eram cu toții vii. Cu adevărat vii. Jerry își scoase mănușile cu un gest brusc. Am simțit la fel și în povestea de pe 11 septembrie. Toate corpurile acelea care cădeau, iar eu... viu. Nu pot descrie sentimentul. Ai o senzație de durere. Vinovăție... cu siguranță. Furie... și mai

și. Dar sentimentul care te copleșește este acela de neputință. La naiba, detest să mă simt neputincios.

Harrison respiră profund, iar Jerry își îndesă mănușile în mâini.

– Stephen era un tip pe cinste, adăugă Jerry.

Harrison se așeză la volan și ieși cu viteză din parcare. Nu avea nicio destinație în minte; simțea doar nevoia de a porni mașina, de a o auzi făcând un zgomot.

Șoseaua lungă către han fusese curățată de zăpadă, dar aproape imediat Harrison își dădu seama că va trebui să încetinească. Nu voia să ajungă în vreunul din copacii de pe marginea drumului din cauza lui Jerry Leyden, Stephen Otis sau a altcuiva din trecut.

Își șterse din minte chipul și vocea lui Jerry. Luă drumul care ducea la han, patină puțin în momentul în care întoarse mașina și se îndreptă spre oraș. În ziua anterioară, venind încoace, se tot uitase după indicatoare și era cât pe ce să treacă pe lângă sat. De această dată, își însemnă în minte un oficiu poștal, o librărie care părea promițătoare, o școală care arăta a fabrică și alte două hanuri, pe care le analiză atent, ca o concurență, în favoarea Norei. Nu considera că aceasta avea motive de îngrijorare. Primul era o casă în stil victorian, vopsită în roz și roșu intens, care promitea un mic dejun „pe sătu-rate". Cel de-al doilea era o pensiune modestă, situată deloc inspirat lângă o benzinărie Mobil.

Harrison parcă Fordul pe strada principală și o porni pe jos, cu mâinile în buzunare și cu zăpada care se topea încet în adidași. Avea nevoie de o pereche uscată de șosete. Trecu pe lângă o clădire cu o arhitectură ciudată și privi pancarta de pe verandă. Era biblioteca orașului, Sfântul Potir al meseriei sale. De fapt, se gândi Harrison, amintindu-și

librăria, adevăratul Sfânt Potir al meseriei sale, cu vânzările pe care le implica și promisiunea profitului. Biblioteca arăta, totuși, ciudat, în casa aceea victoriană vopsită în galben, cu turlele rotunde și coloanele de piatră. Își închipui clădirea aceasta cu multă vreme în urmă, ca fiind căminul unuia dintre locuitorii cei mai prosperi ai orașului – doctorul sau vreun judecător venerabil. În timp ce urca treptele, Harrison încercă să și-l imagineze pe Carl Laski făcând același lucru. Sau oprindu-se la librărie. Sau, dimineața devreme, mușcând dintr-o gogoașă în drum spre școală. Oare Nora îl însoțea?

După ce intră în bibliotecă, Harrison se îndreptă către secțiunea de poezie. Spera să găsească ultimul volum al lui Laski, „Copaci în flăcări". Fiind sâmbătă dimineața, în bibliotecă era foarte multă liniște. Se aflau doar câțiva abonați așezați la calculatoare sau citind ziarele în sala de lectură. Lui Harrison îi plăcuse întotdeauna liniștea din biblioteci, ideea veche de când lumea că doar în tăcere poți percepe cuvintele.

Trecu în revistă cele două rafturi de volume de poezii (doar două rafturi din totalul de cinci sute sau o mie?) și se întrebă, nu pentru prima dată, de ce își dedicase viața, preocupările, unei activități atât de marginale ca aceea de a publica opere literare. Și mai rău încă, se afla undeva la periferia meseriei. Până în acel moment, Harrison publicase vreo șase biografii ale unor poeți și două volumașe de poezii. Unul semnat de poetul american Audr Heinrich, ceea ce le-a adus faimă și poetului și editurii lui Harrison. Celălalt volum îi aparține poetului canadiano-persan Vashti Baker, volum care alunecase atât de jos sub ecranul radarului încât se putea spune că se evaporase cu totul. Totuși, Harrison era cel mai mândru de cărțile acestea. Cu siguranță mult mai mândru decât de diversele

cărți de dezvoltare personală și romanele polițiste pe care fusese nevoit să le publice pentru a-și menține firma pe linia de plutire.

Harrison căută volumul lui Laski și se așeză la una din mesele de citit din lemn de cireș șlefuit. Deschise cartea. Știa că poeziile lui erau interesante și simple până la decepție. Răsfoi volumul, căutând poezii despre femei. Deși nu conștientizase asta înainte, acum știa că luase volumul în speranța de a găsi în versuri vreo referire la Nora. Îi atrase atenția expresia „ud de apă". Citi restul poeziei. Părea că este vorba despre o femeie care își spală părul în timp ce un bărbat o privește, gândindu-se la fiul lui care își privește propria soție spălându-și părul.

Harrison dădea încet paginile cărții, scanând poeziile, căutând cuvinte și versuri cheie. Era un truc pe care îl învățase ca editor. Dacă bănuia că un cuvânt se repeta într-un text, folosind această tehnică găsea prima referire în doar câteva secunde. Mai răsfoi volumul o dată, începând de la sfârșit. Zări cuvântul limbă. Puse cartea deschisă pe masă.

Poezia se intitula „Sub acoperișul înclinat" și conținea detalii sexuale destul de explicite, mai mult decât în celelalte poezii ale lui Laski. Versurile erau scrise în stil de reportaj. Deși nu citise mult din opera lui Laski, poezia aceasta i se păru lui Harrison ca fiind o nouă direcție. Femeia din poezie era blondă, dar nu avea nicio îndoială că poetul se referea la Nora. Coapsa îngustă; zâmbetul asimetric. Îi veni în minte zâmbetul acela drăguț al Norei, doar pe jumătate.

Închise ochii și se simți cuprins de un sentiment senzual de gelozie. Nu se învinuia decât pe sine. Asta sperase să găsească când intrase în bibliotecă, indicații intime despre căsnicia Norei cu Carl Laski. Deschise

ochii și reciti poezia, ca și cum ar fi sperat să descopere un detaliu încă și mai important, ascuns printre cuvinte.

Deși poezia era despre sexualitate, nu exprima multă bucurie. Extazul adăpostește sâmburii pierderii. Era acesta indiciul pe care sperase să-l găsească cu privire la căsnicia Norei?

În timp ce mai citea o dată versurile, Harrison își aminti o acuzație pe care i-o aruncase Evelyn în timpul unui schimb dur de replici, în urmă cu vreo patru ani. Spusese că e retras în sine. Că nu știa cum să iubească pe altcineva. Adică pe ea, iar Harrison își aminti că fusese jignit de critica aceasta aruncată în vâltoarea scandalului și retrasă imediat, în aceeași seară. Pentru că știa că ceva ce el considerase ca fiind extrem de activ – propria lui căsnicie – avea să fie supus diverselor critici, ca și cum se deschisese sezonul pentru asta. După ce Evelyn ieșise din dormitor, el se așezase pe pat, gândindu-se dacă soția lui avea dreptate. Oare undeva, pe drum, pierduse abilitatea de a iubi deplin o altă persoană? Dar apoi se gândi că și propriii lui copii erau „alte persoane" și era sigur că pe ei îi iubea, iar faptul că descoperise aceasta îi dădu un sentiment imens de siguranță de sine. Își aminti că se ridicase chiar, cu un fel de plăcere produsă de această descoperire.

Închise cartea. Știa că nu o putea împrumuta. Nu avea permis și nici nu exista posibilitatea de a-și face unul. Totuși, bănuia că ar putea găsi același volum la librărie. În fond, orașul acesta era un fel de Mecca pentru admiratorii lui Laski.

Ieși din bibliotecă și traversă strada către librărie. Când deschise ușa, un bărbat palid, cu o mustață șatenă, își ridică privirea către el. Harrison zâmbi, iar bărbatul dădu din cap. Nu se lansă în activitatea pe care o făcea de obicei când intra într-o librărie – căuta pe rafturi volumele publicate de

compania lui, întorcându-le pe toate părțile atunci când le găsea – deoarece în această librărie americană nu ar găsi niciuna dintre cărțile pe care le publicase el. Era o librărie mică, în care abia încăpeau două rânduri separate de rafturi. Găsi repede secțiunea de poezie (care se întindea pe jumătate de raft) și cumpără un exemplar din „Copaci în flăcări". În drum spre mașină, se opri să mănânce un covrig la una din cafenelele din oraș, timp în care citi și câteva poezii. Puse benzină și se îndreptă către han.

În hol, Harrison se opri câta clipe, sperând să dea de Nora, dar aceasta nu se vedea nicăieri. În timp ce urca scările își închipuia că Nora urcase în camera ei. Și-o imagină înmuindu-se în cada ei cea mare cu margini de marmură, cu apa de culoarea jadului datorită reflecției uleiurilor din recipientele vechi de sticlă.

* * *

Harrison se trezi tresărind și, preț de câteva secunde, se simți dezorientat. Unde era? Cât era ceasul? Se uită la ceasul de pe noptieră și își dădu seama că dormise prea mult. Se ridică repede. Doar trebuia să meargă la nuntă. Făcu un duș rapid și se îmbrăcă.

Cu costumul cel nou, pe care îl cumpărase special pentru această ocazie, Harrison își verifică în oglindă nodul de la cravată. Când a fost ultima oară la o nuntă? Se gândi că la cea de-a doua nuntă a surorii sale. În urmă cu cinci-șase ani. Cam așa. Nu-și amintea altă nuntă mai recentă. Își aminti fotografia cu Nora și Carl Laski în ziua nunții, cât de tânără și vulnerabilă părea Nora și cum ar fi vrut să pună o mână care să îi separe pe cei doi.

Coapsa îngustă; zâmbetul asimetric.

Își trecu degetele prin păr, dorindu-și să fi fost mai des. De dragul lui Bill, spera ca ceremonia să fie plină de

miez și petrecerea să fie pe măsură. Doamne, în fața lor se deschidea un drum tare greu.

Își luă portofelul și cheile din pantalonii pe care îi purtase mai devreme și le strecură în buzunarul pantalonilor de la costum. Privind în jos, observă că trebuia să-și lustruiască pantofii. Găsi în baie trusa de lustruit, își puse pe rând picioarele pe bara scaunului de la birou și lustrui bine. Se spălă și se șterse pe mâini. Deschizând ușa, se mai uită o dată roată în cameră, închise lumina și ieși.

Înainte de a ajunge în bibliotecă, Harrison auzea deja muzica, o piesă minunată cântată la pian. Să fi fost Chopin? Mozart? Se gândi că sonorizarea era excelentă. Dar când intră în încăpere prin ușile duble, îl văzu pe Rob așezat la un pian care fusese instalat acolo pentru această ocazie. Degetele lui se mișcau pe clape cu o precizie și delicatețe nepământeană și, pentru o secundă, Harrison rămase nemișcat. Își aminti comentariul lui Rob, acela că fusese cândva îndrăgostit de Stephen.

Nu eram toți îndrăgostiți de el?

Harrison se așeză într-un fel de transă hipnotică. Faptul că unul dintre ei avea un talent imens îl umplea de mândrie și plăcere. Harrison îl cunoscuse cândva pe bărbatul de la pian, indiferent câți ani trecuseră între timp, indiferent cât de puțin îl cunoscuse, indiferent cât de mult se schimbaseră lucrurile. Și ce șireți fuseseră Nora și Rob să păstreze această surpriză pentru ceilalți. Harrison se simțea ca un oaspete la un concert într-un conac din secolul XVIII, invitat să ia parte la un eveniment pentru cei privilegiați, elita.

Copleșit în mod paradoxal de o senzație de liniște și agitație, Harrison își trecu privirea roată prin încăpere. Buchete discrete de flori albe fuseseră așezate din loc în

loc, la distanțe neregulate. Cu siguranță era mâna Norei. Biblioteca își păstrase aerul de eleganță, în ciuda celor șase perechi de scaune legate cu panglici – câte trei pe fiecare latură a unui culoar îngust. Lustrele împrăștiau o lumină discretă, iar lumânările de lângă ferestre își reflectau flăcările pe chipurile celor prezenți. Harrison o observă pe Agnes, îmbrăcată într-o rochie albastră, lângă Josh, îmbrăcat în frac (vreo achiziție nouă de la magazinele din oraș?). În rândul din față, de partea cealaltă de locul unde stătea Agnes, Harrison văzu două femei pe care nu le cunoștea, una tânără, cealaltă mai în vârstă, cu o atitudine țeapănă. Să fi fost mama și sora lui Bridget? Julie, cu părul coafat într-un coc franțuzesc, prins cu o agrafă cu perlă, avea ochii închiși, ca la biserică. Jerry, cu părul strălucitor din cauza gelului, era așezat exact în spatele ei.

Harrison închise și el ochii și își dori ca Rob să continue să cânte câteva ore în șir. Își promise ca, imediat după ce avea să se întoarcă acasă, să meargă cu Evelyn și cu băieții la un concert al Orchestrei simfonice din Toronto. Nici nu-și amintea când fusese ultima oară la un concert împreună cu Evelyn. Avea să caute și un CD cu muzică interpretată de Rob. La o stradă de locul unde avea biroul se afla un magazin foarte bun de muzică. Nu-și putea imagina cum de se lipsise de atâta frumusețe. Era în întregime vina lui. Prea multă muncă, prea multă preocupare pentru câștig și cheltuială. Ar fi trebuit să își inițieze de mult băieții în tainele muzicii clasice. Se întreba dacă era prea târziu. Le va povesti despre prietenul lui, un jucător de baseball, care devenise un pianist celebru. Aveau să îl ajute CD-urile, totemuri magice pentru băieți.

Printr-o ușă laterală, Harrison auzi șoapte și agitație. Deschise ochii și îi văzu pe Bill și pe Bridget înaintând,

urmați de Matt și Brian. Părea că nu va avea loc nicio procesiune pe culoarul din mijlocul camerei. Acesta era al doilea mariaj pentru amândoi, iar petrecerea de după avea să fie restrânsă. Mai exact, presupuse Harrison, niciunul dintre ei nu voia multă agitație.

Bridget, îmbrăcată cu un taior roz, avea buzele strâns lipite. O roșeață puternică o cuprinsese, ceea ce îi dădea un aer de sănătate robustă. Bill și băieții erau îmbrăcați în frac, fapt ce dădea o notă de eleganță ceremoniei. O femeie pe care Harrison nu o cunoștea îi urma pe cei patru. Se gândi că probabil era ofițerul stării civile. Dinspre pian, muzica lăsă locul liniștii. Rob se sprijini de spătarul băncii, cu mâinile în poală, ca organistul la biserică.

Bill și Bridget se întoarseră cu spatele la invitați și cu fața la ofițerul stării civile.

„Ne-am adunat astăzi aici pentru a sărbători unul dintre cele mai importante momente din viață..."

Nora se strecură pe scaunul liber de lângă Harrison. Îi oferi un zâmbet scurt, care era în același timp expresia unui salut, dar și al unei stări de agitație. Urma să li se dezvăluie toată munca ei – coregrafia, organizarea, surprizele.

– Ce a cântat Rob? șopti Harrison.

– Handel, îi răspunse Nora tot în șoaptă.

Bill se întinse și o luă de mână pe Bridget. În picioare, lângă cei doi, Matt și prietenul lui păreau ușor uimiți, dar impresionant de solemni. Sora lui Bridget se ridică din scaun și o atinse cu mâna pe umăr. Iar Agnes – Agnes! – suspina. Suspine zgomotoase, însoțite de sughițuri și mișcări ale capului. Josh îi oferi o batistă, iar Agnes își suflă nasul. Harrison se întrebă care era motivul stării ei. Bucurie pentru Bill și Bridget? Îngrijorare pentru Bridget? Medită că o nuntă este un act de credință, în această situație poate mai mult decât oricând.

„...recunoașterea valorii și frumuseții iubirii..."

Harrison întoarse capul către capătul încăperii pentru că auzise o ușă deschizându-se încet. O tânără îmbrăcată cu un pulover alb și o fustă neagră, scurtă, cu o poșetă neagră din piele pe umăr, își făcu apariția în cadrul ușii duble. Părea stânjenită, ca un spectator care a ajuns la concert într-un moment extrem de liniștit din timpul unei simfonii. Harrison o recunoscu în timp ce aceasta căuta din ochi un scaun liber. Era Melissa, fiica lui Bill.

Bill se întoarse (probabil că, în secret, își dorise să se întâmple asta), o zări și în acel moment Harrison observă cum chipul i se transforma într-o adevărată hartă a emoțiilor. Neîncredere. Bucurie. Mândrie. Bill îi făcu un semn lui Bridget, care trase o ocheadă invitaților. O văzu pe Melissa. Pe chipul ei se observă sentimentul clar de ușurare.

„... unească pe Bridget Kennedy Rodgers și William Joseph Ricci în căsătorie..."

Pe durata scurtei ceremonii, mirele plânse. Nu și mireasa. Din când în când, Agnes emitea niște sughițuri sonore. Josh își trecuse un braț în jurul ei și îi vorbea cu voce scăzută. Cine ar fi crezut că Agnes, care întotdeauna părea să fie atât de stăpână pe sine, putea fi impresionată atât de ușor de o nuntă?

După câteva minute, Josu își luă brațul de după umerii lui Agnes și se ridică în picioare. Harrison se gândi că se pregătea să recite vreo poezie sau să țină un mic discurs. Josh nu-i cunoștea suficient de bine pe Bill și Bridget pentru a face aceasta. Cui îi aparținuse ideea? Dar apoi Harrison auzi primele note ale unei voci de bariton atât de puternice încât îi trecu un fior pe șira spinării. Nu mai auzise niciodată cântecul acela. Cuvintele păreau în italiană. Probabil că era un cântec de dragoste. Harrison își dădu seama că, înainte de orice dragoste fizică, între

Josh și Rob fusese mai întâi o atracție care depășea genul sau sexualitatea.

Vocea lui Josh era puternică. Părea mult prea puternică pentru încăperea aceea, și totuși, cântecul exprima o subtilitate care te făcea să te gândești la un dor molcom. Bill părea mai stăpân pe el acum, iar Agnes tăcea. Harrison o privi pe Nora, care tocmai înregistra un triumf organizatoric. Era cea mai frumoasă și mai impresionantă ceremonie la care luase parte vreodată, pe jumătate de lungă față de durata obișnuită și cu muzică îngerească.

– Bravo, îi șopti la ureche.

Nora, într-un moment de mândrie sau afecțiune, luă în palme mâna lui Harrison și o așeză în poală. Și el își dădu seama atunci că, în urmă cu ani de zile, în timpul acelei certe uitate de mult și fără urmări, Evelyn se înșelase în totalitate: el nu era deloc, dar absolut deloc, un bărbat retras în sine.

Începuse să tremure exact înainte de a intra în bibliotecă, atunci când ofițerul stării civile, o femeie pe care Bridget o vedea pentru prima dată, începu să le explice în ce constă ceremonia. În fundal, Bridget auzea preludiul la pian cântat de Rob. Josh, pe care îl cunoscuse în seara anterioară, avea să cânte către finalul ceremoniei. Rob zicea că are o voce extraordinară, dar părerea lui putea fi subiectivă. Bridget luase parte la nunți distruse din caza unor soprane netalentate, care nu puteau atinge notele de sus.

Matt, într-un colț, părea îngrozit.

– Matt, îl strigă Bridget, lăsându-l pe Bill să își însușească instrucțiunile.

– Totul e bine, mamă? întrebă Matt și cu un gest scurt, agitat, își trecu mâna prin păr.

– Te referi la ceremonie?

– La toată povestea asta, continuă el, uitându-se în ochii mamei sale, aceasta fiind una dintre calitățile majore ale lui Matt. Fiul lui Bridget avea prieteni care nu o priviseră niciodată direct.

– Asta e partea cea mai ușoară, răspunse Bridget. E un fel de amestec între o slujbă și o mică piesă de teatru. Cineva o să plângă. Eu voi fi emoționată. Tu o să fii în regulă. Nu ai nimic de spus. Tot ceea ce trebuie să faceți voi, tu și cu Brian, este să stați drepți și să arătați cât de frumoși posibil. Ca gărzile din Macbeth. Îmi amintești de Macbeth?

– Mamă!

– O să te simți bine.

– Dar verighetele sunt la mine.

– Da, așa este.

– Și când vi le dau?

– O să-ți spună ofițerul stării civile. Dacă n-o să fii atent, o să-ți dau un ghiont și o să îndrept degetul către tine.

Matt respiră din toți rărunchii.

– O să-ți placă, spuse Bridget, mângâindu-le pe mâneca fracului, deși nu era sigură că Matt avea să fie vrăjit de ceremonia care urma să aibă loc. De exemplu ei nu i-ar plăcea. Nu că nu ar fi vrut să se căsătorească cu Bill, pentru că nu era adevărat. Își dorea doar să termine odată cu povestea asta acolo, în hol. Dacă ofițerul stării civile tot îi inițiia în ceea ce avea să spună la ceremonie, de ce să nu îi căsătorească aici? De ce aveau nevoie și de public? Dar apoi se gândi la toate eforturile Norei, la muzica dumnezeiască a lui Rob, la modul în care biblioteca fusese transformată într-un spațiu unde trebuia să aibă loc o nuntă, așa că, evident, va trebui să suporte tot procesul. Cel puțin nu era slujba catolică de care avusese parte

prima dată când s-a căsătorit, un adevărat test de rezistență. Nouăzeci de minute în care a trebuit să stea în picioare, să se așeze, să se pună în genunchi pentru a se ruga, să se ridice iar în timpul cântecelor și apoi iar pe scaun pentru a asculta predica. (Bridget își spunea că ceremonia fusese gândită astfel încât să evite vreun atac cerebral la persoanele în vârstă).

La nunta ei cea scurtă nu vor trebui să se tot ridice și să se așeze. Va dura zece minute, după care vor ieși cu toții din încăpere pentru a bea o cupă de șampanie. Și, da, în seara aceasta, va bea și ea puțină. Își dorea să aibă un pahar la îndemână chiar acum.

Se uită în direcția lui Brian și îi zâmbi. Băiatul îi zâmbi înapoi; tenul lui arăta mai bine, ca și cum și-ar fi aplicat o mască de gomaj. Se întreba dacă Brian a mai jucat vreun rol la o nuntă până acum sau chiar dacă pur și simplu a mai participat la vreuna înainte. Va avea grijă de el, ca să se asigure că nu îl vor exclude de la festivitățile care urmau să aibă loc.

– Matt, zise ea, amintindu-și că trebuie să discute cu el. Îi puse o mână pe umăr. Trebuie să-ți spun ceva.

Matt deveni palid dintr-o dată.

– Nu, nu, reluă Bridget repede. Nu e vorba despre mine. De fapt, ba da. Ceva fără importanță. Atunci când ne-am reîntâlnit, eu și Bill, el era căsătorit.

Ușurarea lui Matt fu imensă.

– Știam asta, mama.

– Vreau să spun că eu și Bill...

Matt ridică brațele în aer.

– E în regulă, răspunse Matt. Pe bune.

– Ești sigur?

– Da, sunt sigur.

Bridget nu era sigură dacă Matt știa cam ce voia ea să îi destăinuie, dar era clar că nu voia să afle mai mult. Asta nu o deranja. Măcar încercase. Avea conștiința împăcată.

Ofițerul stării civile o luă de cot, ceea ce indica faptul că deja trebuiau să plece din hol și să își facă intrarea în bibliotecă. Prima avea să intre Bridget, urmată de Bill, apoi veneau Matt și Brian și ofițerul stării civile. Inima lui Bridget începu să ticăie repede, iar mâinile începură să-i tremure. Fu nevoită să își lipească strâns buzele una de alta, pentru a controla tremurul și – ca să vezi! – simți cum se înroșește. La început fața, apoi simți arsura în umeri și pe ceafă. Chiar și la subraț. O să-și distrugă taiorul, dar nu face nimic. Oricum îl detesta, pur și simplu îl detesta. Își făcea griji că avea să se vadă dunga de la jupă peste banta fustei. Și de ce trebuiau să stea cu spatele la oaspeți? Se gândea că aceștia își vor concentra atenția pe porțiunea din spate a perucii, partea cea mai nereușită.

Când intră în bibliotecă, le văzu pe mama și pe sora ei în primul rând. Ambele îi zâmbiră, iar sora ei îi făcu din mână. Ajunseseră la timp pentru prânz, care le fu servit în sufragerie, timp în care nu conteneau să discute despre călătoria îngrozitoare de la Boston încoace și despre starea execrabilă a șoselelor. Pretențiile lor exagerate erau de fapt un efort de a evita să pomenească în ziua nunții lui Bridget, cuvântul cancer. Bridget medita că era un cuvânt aproape medieval din cauza puterii sale de a evoca teama. Îi veneau în minte și altele care puteau fi folosite în același scop. Terorist? Nu, e prea impersonal. Război nuclear? Nu, deja sunt două cuvinte. Moarte? Prea comun, prea abstract. Nu conține sensul de declin lent, chinuitor. Terminal? Probabil că da. O variantă extrem de inspirată.

La prânz, sora ei spusese că abia aștepta să viziteze puțin magazinele din jur înainte de a se întoarce la han și

de a se coafa. Mama lor, care suferea de artrită, urcă în camera ei să se odihnească. Bridget, care nu se dăduse niciodată în vânt după sporturile de iarnă, preferă liniștea din apartamentul nupțial. Nu era normal să își dorească să fie singură în ziua nunții? I-ar fi plăcut să aibă camera ei. Nu voia să îl vadă pe Bill sau să discute cu el înainte de ceremonie. Dar ce motiv rezonabil ar fi putut invoca pentru a cere două camere separate? Doar virginele mai făceau asta în zilele noastre. De fapt, în zilele noastre, nu mai există femeie virgină.

Bill, în picioare, lângă ea, o luă de mână. În spatele ei, cineva suspina. Să fi fost mama ei? Nu, sunetul nu venea din partea aceea. Agnes? Se gândi că era imposibil să fie Agnes. Cine mai stătea acolo? Faptul că Bill o strângea tare de mână produse efectul dorit, acela de a-i calma respirația. Își dădu seama că se retrăgea și roșeața. Rob îi surprinse privirea și șopti ceva, dar nu prinse exact ce. Să fi fost „Te iubesc"?

„Promiți să îl iubești, respecți și aperi... "

Bridget trase cu coada ochiului în spate. Da, Agnes suspina. Dar de ce? Abia se cunoșteau. În perioada liceului nu fuseseră extrem de apropiate și nici nu s-au mai văzut de douăzeci și șapte de ani. Bill o strânse mai tare de mână, iar Bridget îi trase o privire discretă. El îi făcu un semn cu capul să se uite la invitați. Bridget se întoarse și trecu în revistă grupul restrâns. Harrison și Nora stăteau în spate. Apoi erau Agnes și Josh. Mama ei și... o, Doamne. Văzu părul lung, negru, puloverul alb și fusta. Melissa traversase tot statul pentru a veni la nunta tatălui ei.

Bridget se uită la Bill și îi surprinse privirea uimită datorită prezenței fiicei sale și zâmbetul abia reținut. Știa că Bill nu auzea nici măcar un singur cuvânt din ceea ce spunea femeia din fața lor. Bridget considera că era cel

mai frumos dar la care s-ar fi putut gândi cineva. Avea sentimentul că toate piesele jocului erau fiecare bine amplasate în locul lor. O stare de pace pe care nici ea și nici vreun preot nu i-ar fi putut-o induce. Nu contează dacă Melissa va sta agățată de brațul tatălui său la petrecere și o va ignora pe ea în totalitate. Simpla prezență a Melissei însemna totul pentru bărbatul care, în aproximativ un minut și jumătate, va fi soțul ei.

„... viața dată fiecăruia dintre noi..."

Când era tânără, Bridget își imagina cum ar fi fost dacă ar fi devenit doamna Ricci. Își închipuia asta încă dinainte de a face cunoștință cu Bill la Kidd. El era în ultimul an, iar ea în primul și își amintea cum îl admira de la distanță, felul în care traversa terenul din campus cu geanta de sport aruncată peste umăr, cu spatele drept, privirea înainte și un zâmbet pentru fiecare persoană cu care se întâlnea. Bridget încercase să se insinueze în viața lui, făcând în așa fel încât să i se afle în preajmă și când a văzut că strategia aceasta nu funcționa, a vorbit cu o prietenă să-l convingă să vină la o serată dansantă într-o vineri seara, la sfârșitul lui octombrie din primul ei an la Kidd. Nu îl urmărea pe Bill, dar știa că e timid în prezența fetelor și că va trebui să facă ea prima mișcare. Își aminti cum își strângea pumnii în timp ce se îndrepta către el, invitându-l să danseze pe o melodie a celor de la Jackson Five, timp în care nu erau nevoiți să vorbească. Și într-adevăr, nu au vorbit cine știe ce în seara aceea, deoarece muzica și vocile celorlalți erau atât de puternice, încât trebuiau să țipe ca să se audă.

După ce s-a terminat petrecerea, au plecat de la centrul elevilor și s-au îndreptat către malul mării, în noapte. Ambii erau transpirați, iar Bridget simțise imediat cum o ia cu frig. Deoarece era îmbrăcată doar cu un pulover, Bill

îi oferise geaca lui. Își aminti că nu se îndreptaseră direct către dormitorul fetelor, cum era de așteptat, ci au luat-o în jos pe cărarea care ducea spre plajă, ghidați doar de lumina lunii. S-a așezat pe nisipul umed, iar Bridget și-a distrus astfel perechea cea nouă de jeanși, privind cum marea avansa încet către ei. Atunci au vorbit, dar despre ce? Bridget nu-și mai amintea. Își aducea aminte doar cum se simțise stând alături de băiatul acela la care visase săptămâni la rând.

Se gândea acum că fusese o poveste simplă, care s-a repetat, probabil de zeci de ori în toamna aceea, în campusurile de peste tot. Doi copii care simțeau că ar trebui să fie împreună reușeau să se găsească unul pe altul. Bill nu o sărutase în noaptea aceea, dar înainte de sfârșitul săptămânii, s-au furișat încă o dată pe plajă și acolo au devenit iubiți. Viteza cu care îi permisese lui Bill să facă dragoste cu ea ar fi speriat o altă fată, ar fi determinat-o să acționeze cu grijă, dar Bridget nu simțea nici vinovăție, nici regrete și nici nevoia de a o lua mai încet. Faptul că deveniseră apropiați în cel mai primitiv mod i se părea perfect normal. Uneori se gândea – și îi spusese și lui – că simțea ca și cum îl cunoștea de o viață întreagă.

Ofițerul stării civile tăcea acum, arătând cu capul în direcția lui Matt. Cu un gest rapid, căutându-se în buzunare, băiatul scoase verighetele și le întinse cu mâna transpirată. Femeia le luă și dădu una lui Bill și cealaltă lui Bridget.

„... simbolul clar al cercului perfect al iubirii..."

Exact înainte de a ajunge în bibliotecă, Bridget se dăduse pe mâini cu loțiune hidratantă, pentru ca Bill să nu aibă probleme în momentul în care trebuia să îi pună verigheta pe deget. Își făcea griji că verigheta avea să i se înțepenească la articulația degetului din cauza faptului că

se mai îngrășase de când cumpăraseră inelele. Dar Bill, cu un gest calm, își îndeplini sarcina cu ușurință.

„... uitând alte femei și iubind-o doar pe ea?..."

În câteva secunde, vor fi căsătoriți cu drepturi depline. Își dorea ca povestea lor să fie simplă, un instantaneu din ziua în care s-au cunoscut și până azi. Dar nu era așa. Sincopa de care pomenise Jerry în toastul lui durase mai bine de douăzeci de ani.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că Bill i-ar putea fi necredincios. Era cel mai cinstit băiat pe care îl cunoscuse vreodată. Așa că a rămas fără grai în momentul în care a primit scrisoarea de la el, în primăvara primului ei an la facultate. În scrisoare spunea că se îndrăgostise de altcineva. Fata se numea Jill. Bridget citise și recitise scrisoarea de zeci de ori, din neîncrezătoare devenise sigură, deoarece Bill, un om bun, nu ar fi supus-o niciodată la o astfel de durere dacă nu ar fi fost sigur de afirmațiile sale. Dacă el spunea că se îndrăgostise de altă femeie, atunci cu siguranță așa era.

Lui Bridget nu îi plăcea limbajul excesului sau al melodramei, dar îi era imposibil să nu se gândească la momentele acelea fără a folosi cuvintele „uimită" și „catastrofal" și „dezastru" și „vreau să mor".

Nu i-a răspuns la scrisoare. Mama și colega ei de cameră o sfătuiseră să se ducă în Vermont, acolo unde învăța Bill și să discute față în față, dar Bridget nu voia să cerșească. Nu-și putea închipui scena în care bătea la ușa lui și o găsea în cameră pe femeia care se numea Jill și de care era îndrăgostit el. Bridget era destul de sigură că nu ar fi putut supraviețui unei astfel de întâlniri. Și chiar dacă ar fi trecut peste asta (evident că ar fi trecut peste asta), ceva s-ar fi rupt înăuntrul ei. Amintirea? Credința? Puterea de a crede iarăși în dragoste?

Așa că a suferit în tăcere. Vestea pe care o primise era cruntă. Hormonii îi erau în derivă. Își amintea zilele petrecute în pat, cu păturile trase peste cap. Plimbările riscante la ore târzii din noapte, sperând ca cineva să o ucidă. Mesele peste care sărise, nopțile insuportabile din timpul week-end-urilor, faptul că trebuia să explice prietenilor și familiei de ce nu mai era împreună cu Bill. Cel mai mult o deranja că nu mai avea viitorul la care visase. Își imaginase de atâta vreme cum ar fi fost viața lor împreună, nunta, casa, copilul, încât acum avea impresia că și iluziile acestea îi fuseseră furate. Și, evident, a plâns. Atât de mult încât a rămas cu o durere de cap care a ținut săptămâni în șir.

În bibliotecă, Bridget îi puse lui Bill verigheta pe deget și spuse la rândul ei „Da".

În momentul acela își dădu seama că Josh se ridicase în picioare lângă Bill. Se ruga ca ceea ce avea să cânte să nu fie prea penibil sau ciudat, încheind ceremonia într-o notă jenantă. Dar odată ce Josh începu să cânte, își dădu seama că vocea lui era minunată. Pur și simplu minunată. Se uită la Bill. Ce era cântecul acesta fantastic?

Acum nu îi mai păsa că stătea cu spatele la oaspeți. Vocea lui Josh o mișca mult mai mult decât cuvintele din timpul ceremoniei. Și cât era de ciudat, deoarece cuvintele erau în italiană. Pentru că nu înțelegea versurile, Bridget inventă altele: Am fost despărțiți atâta timp, dar acum ne-am regăsit. Îmi doresc să fi avut copii împreună. Am avut un corp frumos pe când aveam douăzeci și chiar treizeci de ani și îmi pare atât de rău că nu m-ai văzut atunci.

Josh lăsă ultima notă să vibreze, după care tăcu. Bill o luă pe Bridget de mână. Fiul ei, Matt, se afla la doar câțiva centimetri de ei. „Asta este ceea ce am acum", se gândi

Bridget. „Asta este. Un soț, un fiu și un viitor scurt în care trebuie să trăiesc fiecare oră ca și cum ar fi ultima".

Agnes știa că avea să plângă imediat ce Rob începu să cânte. Avea aceeași reacție la biserică atunci când cântau vreo rugăciune care îi plăcea, la concertele simfonice când asculta viorile, chiar și la meciurile de baseball atunci când se intona imnul național. Muzica era factorul care zgândărea emoțiile pe care în mod normal reușea să le controleze. Respect. Recunoștință. Sentimentul unei puteri care o depășea. Tristețe. Suferință. Singurătate.

Uneori plângea pentru oameni pe care nu-i cunoștea. Pentru miile de persoane ucise în genocidurile tribale din centrul Africii. Pentru victimele cutremurelor din sud-estul Asiei. Pentru sutele de persoane înecate în inundațiile din India. Uneori, plângea pentru toți cei dispăruți în Primul război mondial, pe Titanic sau la Masada. De curând, și pentru cei morți în dezastrul de pe 11 septembrie. Oare cum era să sari de la etajul 103 al unei clădiri, știind – știind – că vei muri în forma cea mai eficientă de sinucidere? E nevoie doar de gravitație. Oare erau conștienți în timpul căderii sau cădeau într-o stare de binecuvântat colaps? Cât de repede se loveau de pământ? Agnes și-o imagina pe femeia despre care citise în New York Times, cea care se ducea la aparatul de cafea, în cadrul ferestrei, uitându-se în jos, cu flăcările ridicându-se în spate. Nu, se gândea Agnes. Ea nu ar fi sărit.

Doamne, plânsul în sine era un fel de teroare personală. Oare ar trebui să își ceară scuze? Josh îi întinse o batistă și ea încercă să îi zâmbească, dar nu reuși. Corpul care i se zguduia în mod ritmic pur și simplu nu voia să se liniștească. Probabil că fața îi arăta de groază, iar ochii aveau să se dezumfle abia după câteva ore. Va

trebui să își afunde fața în apă cu gheață ca să scape de senzația de inflamare.

Dar nu se putea opri din plâns, deoarece acum se gândea la Halifax și la toate persoanele care au murit atunci. Și-o imagină pe femeia prinsă sub bârna de lemn, cu pieptul zdrobit. Poate că era mama cuiva. Evident că asta era. Sau la fetița de zece ani care își pierduse familia. Își închipuia cum ar fi fost să privești lumina orbitoare și apoi să te trezești într-un univers devastat în care să fii complet singur. Mai era și bietul bărbat care se sprijinea de cadavrul unui cal, legănând în brațe copilul mort. Oare șocul evenimentului atenua durerea? Durerea unui părinte poate fi atenuată vreodată?

Agnes nu avea să știe niciodată. Nu va fi niciodată mamă. Avea patruzeci și patru de ani, ciclul îi era deja neregulat, uneori la diferențe de două sau trei luni. Soția lui Jim, Carol (ce nume rece!) fusese mamă de două ori. Copiii erau mari acum, unul la facultate, celălalt proaspăt absolvent. Jim spusese cândva că s-ar putea să o părăsească pe Carol după ce copiii terminau facultatea (înainte spunea când copiii vor absolvi liceul, dar, așa cum indicase el, nu era o alegere inspirată: unde s-ar duce copiii când veneau vacanțele?), dar Agnes se îndoia că Jim avea să își părăsească vreodată soția. Chiar dacă ar fi făcut-o, era prea târziu pentru a face copii, nu?

Așa că nici nu se punea problema unui copil.

Agnes se uită în jur. Nora stătea lângă Harrison. Nici ea nu era mamă. Carl spunea întotdeauna că el avea copii. Nici nu se gândea la posibilitatea de a concepe altul. Rob și Josh nu puteau avea copii decât dacă adoptau unul. Dar cu toții trăiseră sau trăiau ceva ce ea nu cunoștea. O relație stabilă. O soție. Un soț. Un iubit cu care să împartă casa. Agnes și Jim împărțiseră camere de motel și vile,

dar nu mai mult de trei zile la rând. Oare cum era să se întoarcă acasă cu sacoșa cu cumpărături și să-l găsească pe Jim întins pe canapea, citind ziarul? Să se trezească dimineață după dimineață și să-i privească spatele aplecat în timp ce își punea pantofii? Să se cuibărească la pieptul lui de fiecare dată când simțea nevoia?

„... legătura dintre un bărbat și o femeie stabilită prin căsătorie..."

Altceva ce Agnes nu va avea niciodată. O nuntă. Nu va avea loc niciodată o celebrare publică a relației dintre ea și Jim. Un lucru atât de obișnuit și totuși imposibil pentru ea. Dădu din cap. O cuprinse o milă de sine nesfârșită. Era patetică de-a dreptul. Și complet inutilă. Ce sens avea să plângă după ceva ce nu va avea niciodată? Absolut nici unul. Tot ce spera să realizeze era să atragă atenția asupra ei și astfel să inventeze o explicație plauzibilă pentru lacrimile vărsate. Abia dacă îi cunoștea pe Bill și pe Bridget ca adulți, deși îi erau foarte dragi.

(Dintr-o dată îi trecu prin minte o idee îngrozitoare. Dacă Bridget îi interpreta greșit lacrimile, crezând că Agnes plângea pentru că Bridget avea să moară în curând?)

Agnes își șterse iar nasul și se lăsă pe spătarul scaunului. Josh își retrase brațul și o strânse ușor de picior. Apoi se ridică, iar Agnes rămase puțin confuză. Se terminase ceremonia? Îl privi pe Josh care se îndrepta cu fața către invitați. Părea că încearcă să se adune, iar Agnes se gândi că va începe să vorbească așa, spontan, cum fac unii pe la înmormântări. Puțin ciudat. Te făcea să te simți agitat. În ciuda amabilității sale, Josh nu era unul dintre aceștia.

Totuși, în loc să ia cuvântul, Josh începu să cânte. Ce sunete incredibile! Notele începeau să urce. Agnes se gândi

că era o arie dintr-o operă. Cu siguranță. Dintr-o operă italiană. Sau o operă în italiană. Poate ghicea opera. Asculta adesea operă la postul public de radio. Închise ochii, iar convulsiile ritmice începeau să se rărească. Își încrucișă palmele în poală. Nora pregătise acest moment de neuitat? Ei, cu siguranță că a fost ideea lui Rob. Probabil că Josh era cântăreț profesionist, pe lângă faptul că interpreta la violoncel. Nimeni care era atât de talentat nu putea fi atât de egoist încât să nu-și împartă talentul cu ceilalți.

(Agnes se întreba acum dacă greșise că o orbise pe Louise. Oare fusese prea crudă?)

Cântecul fusese prea scurt și Agnes se întristă când observă că se termină. Voia să aplaude, dar nu se făcea așa ceva la nunți. Simțea că avea nevoie de mai multă muzică. Simțea că aproape atinsese o coardă înăuntrul ei care nu fusese niciodată atinsă.

Agnes clipi. Ofițerul stării civile îi declara soț și soție pe Bill și Bridge. Deja? Se terminase ceremonia? Abia dacă a auzit vreun cuvânt.

Știa că acum va trebui să se controleze. Urmează o cină, toasturi, totul într-o atmosferă festivă. Tot sfârșitul de săptămână se afla sub semnul acestui moment. Va trebui să spună că plânge întotdeauna la nunți. Ar fi trebuit să îi avertizeze. Va încerca să facă o glumă, adăugând cât de jenată se simțea. Va evita toate întrebările cu exclamațiile admirative la adresa lui Bridget, a vocii lui Josh, a performanței lui Rob. Cât de norocoși erau să cunoască oameni atât de talentați!

Agnes se ridică, cu genunchii înțepeniți din cauză că stătuse atât de încordată. În jurul lui Bridget și al lui Bill se adunaseră deja câteva persoane. Jerry, fără cravată, într-un costum de culoarea cărbunelui și Julie, care își netezea părul la spate. Harrison îi strângea mâna lui Bill. Bridget

îl îmbrățișa pe Josh. Rob, care stătea mai retras, abia își putea stăpâni mândria pentru partenerul său. Nu, se gândi Agnes, trebuie să meargă în camera ei și să se spele pe față. Oare avea sticluța cu Visine în trusa de toaletă?

– Agnes, o strigă Harrison.

Agnes se întoarse, moment în care Harrison o trase cu o mâna la piept. Acum fața îi era lipită de cămașa și cravata lui. Îi simțea mirosul de săpun sau loțiune. Nu o întrebă nimic, iar Agnes îi fu recunoscătoare pentru asta.

Harrison o ținu la piept mult timp. Agnes își dădea seama că oamenii se deplasau în jur și auzea voci care se îndepărtau. La un moment dat, se distanță de el.

– Eu doar... nu știu, spuse ea.

– Arăți îngrozitor, spuse el. Unde e camera ta?

– La numărul douăzeci și doi.

– Te conduc până la camera ta și apoi te aștept.

– Nu e nevoie...

Harrison îi tăie vorba. Îi ridică fața înspre el ținând-o de bărbie cu două degete, fața ei neatrăgătoare, care acum arăta oribil. Erau ani în șir de când un bărbat nu o mai atinsese astfel.

– Agnes, spuse el. Ce s-a întâmplat? De ce ești tristă?

Voia să-i spună, Doamne, cât de mult voia să-i spună, dar ce anume? Iubesc un bărbat, l-am iubit dintotdeauna, dar el mă iubește sporadic, iar întâlnirile noastre sunt intercalate de perioade lungi, inexplicabile? Nu, nu putea spune așa ceva, nu genului acesta de bărbat.

— Așadar, zise Jerry, cam așa e treaba. Te urci în avion și te așezi la locul tău de la clasa întâi. După câteva minute, se urcă și șase arabi, tot la clasa întâi. Să spunem că unul dintre ei are cu el un exemplar din Coran. Întrebarea este: cobori din avion?

Timp de câteva secunde, la masă se așternu tăcerea, de unde înainte atmosfera era extrem de zgomotoasă, deoarece două sau chiar trei conversații se desfășurau în același timp. Agnes medită la întrebarea lui Jerry.

După ceremonie și după toasturile care au urmat, petrecerea de nuntă s-a mutat la masa lungă din sufrageria privată, ca și în seara anterioară. Totuși, în seara aceasta nu mai era nevoie de cartonașe pe care să scrie numele invitaților. Nu mai era nevoie de organizarea minuțioasă a Norei. Sau poate însuși faptul că fiecare se așeza după cum voia făcea parte din planul ei. Deși modul în care era ornamentată încăperea sugera o petrecere de nuntă, cu trandafirii de culoarea piersicii și fețele de masă din damasc bej, atmosfera era mai relaxată decât cu câteva momente mai devreme. Desfăcuseră vreo șase sticle de șampanie. Toasturile fuseseră efectuate. Consumaseră deja primul fel, supă de dovleac și merișor. Agnes bea acum un vin alb fin, deși habar nu avea cum se numește. Nu se pricepea deloc la vinuri.

– Aș observa dacă arată bine, spuse Josh din capătul mesei unde era așezat, ceea ce îl determină pe Bill să emită un sunet dezaprobator, el, care aproape levitase tot timpul după terminarea ceremoniei. Stătea împreună cu proaspăta lui soție de o parte, în timp ce fiica sa era

așezată de cealaltă parte, și deși aceasta abia dacă vorbea cu cineva (și, în mod ostentativ, nu cu Bridget), Bill era întruchiparea unui bărbat fericit. Lui Agnes îi trecu prin minte expresia „radiind de fericire".

– Eu aș coborî, spuse Bridget. De dragul lui Matt. Atunci când ai copii, nu mai iei decizii doar pentru tine. Agnes îi trase o ocheadă lui Matt, care se înroși instantaneu de rușine. Dar probabil că nici măcar nu m-aș afla în avion, continuă aceasta, pentru că mi-e groază de avioane. Aș considera-o o scuză excelentă pentru a refuza să zbor.

Sora lui Bridget, Janice, stătea așezată lângă Matt. După cum le explicase Bridget, mama ei rămăsese pentru a ciocni un pahar, dar avea să ia masa la ea în cameră. Se părea că artrita care o chinuia era atât de avansată încât nu putea sta așezată mult timp fără dureri mari.

– Dacă Bridget ar coborî, eu aș urma-o, sări Bill.

– Noroc de Bridget, spuse Josh cu o sclipire de geniu.

– Altcineva? întrebă Jerry. Se dezbrăcase de sacou și își suflecase mânecile de la cămașă. Agnes se întreba dacă pregătise toată ziua întrebarea aceasta pentru întregul grup.

– Cred că eu l-aș implica pe vreunul dintre ei într-o conversație, spuse Rob meditativ. L-aș întreba cu ce se ocupă. Unde locuiește. Și apoi aș lua o decizie pe baza răspunsurilor lui, a atitudinii sale și a reacțiilor celorlalți față de faptul că l-am abordat.

– Pare logic, zise Harrison.

– Eu i-aș spune stewardesei, interveni brusc Agnes, fără să se fi gândit foarte mult la răspuns.

– Și cu ce te-ar ajuta asta? o întrebă Jerry.

– Uf, nu știu. Cred că aș întreba-o dacă a observat că șase arabi tocmai s-au urcat la bord.

– Știi că asta e discriminare, continuă Jerry.

– Evident, răspunse Agnes. Dar situația aceasta ar oglindi atât de bine ce s-a întâmplat pe 11 septembrie, încât nu sunt sigură că noțiunea de discriminare se mai aplică.

– Nu te-ar deranja faptul că te implici într-un conflict rasial? o încercă Jerry.

– S-ar putea, dar întotdeauna va fi mai important să încerc să îmi salvez viața decât să încerc să fiu corectă din punct de vedere politic. Ca să nu mai spun că este vorba de viața altor două sute de persoane. Ca să nu mai spun de viețile a mii de persoane care s-ar putea afla la sol.

– Și ce s-ar întâmpla dacă stewardesa nu ar lua nicio măsură? întrebă Jerry.

Agnes se gândi un minut. Probabil că întrebarea ei ar deveni astfel publică. Bărbații din avion ar fi auzit discuția dintre ea și stewardesă.

– Stai o secundă, spuse ea. Ai zis clasa întâi?

– Da.

– Ei bine, atunci aș rămâne la bord, anunță ea. Dacă aș fi suficient de norocoasă încât să obțin un loc la clasa întâi – și n-am avut niciodată norocul acesta – cu siguranță că nu aș renunța la el.

Harrison râse, iar Nora, care era așezată lângă el, zâmbi.

– Dar tu, Nora? întrebă Jerry.

Gazda avea un șal din dantelă neagră peste o rochie fără mâneci. Pielea de pe gât și clavicule era întinsă, albă, perfectă. În urechi avea cercei din perle negre. Agnes admirase întotdeauna modul în care Nora reușea să pară atât de bine îmbrăcată fără prea mult efort.

– Cred că dacă mi-a venit rândul, asta este, răspunse ea.

– Asta este? întrebă Jerry. N-ai coborî din avion?

– Nu. Nu cred.

– Cred că nici eu nu aș coborî, o susținu Harrison. Ridică în dreptul feței un pahar cu vin roșu, spumant și

privi prin el, de parcă ar fi căutat în el răspunsul. Și el își scosese sacoul și slăbise nodul la cravată.

– Cred că glumești, spuse Jerry.

– Nu. În primul rând, ceea ce m-ar ține pe scaun ar fi bunele maniere. M-aș simți extrem de necioplit dacă aș coborî. M-aș gândi și la neplăcerea de a pierde avionul și de a trebui să iau altul. Apoi aș cântări situația. Posibilitatea ca acești șase arabi să fie teroriști ar fi de, să spunem, una la o mie? Una la zece mii? Și șansa ca unul dintre ei să fi trecut de serviciul de securitate cu un cuțit de corespondență ar fi de... una la un milion? Aș transpira ca un cal, dar nu cred că mi-aș părăsi locul.

– Julie? o întrebă Jerry, întorcând capul către soția lui, care stătea alături.

– Aș lua un calmant, răspunse ea rece. Poate chiar două.

Remarca ei fu înțeleasă de convivi drept o gumă, deși Agnes era sigură că nu aceasta era intenția lui Julie.

– Sunteți nebuni cu toții, exclamă Jerry. Eu aș coborî din avion mai repede decât un glonț.

– De ce? întrebă Harrison.

– Chiar dacă ar fi cu toții în vârful piramidei ierarhice la Schwab, șase arabi la clasa întâi la doar trei luni după evenimentele de pe 11 septembrie m-ar pune pe gânduri.

– Și cum rămâne cu discriminarea rasială? întrebă Harrison.

– Într-o astfel de situație, nici nu m-aș gândi la discriminarea rasială, răspunse Jerry. Păi să vedem: dacă rămân în avion, aș putea să mor. Dacă decid să cobor, nu mor. Mie mi se pare destul de simplu.

– Același lucru s-ar putea spune și dacă nu ar fi vorba de șase arabi, zise Harrison. Dacă rămâi în avion, ai putea muri. Dacă decizi să cobori, nu.

– Exact asta voiam să zic și eu, spuse Bridget. De asta nici măcar nu m-aș urca în avion.

– De fapt, continuă Rob, e mai mare riscul să mori într-un accident de mașină în drum spre casă dinspre aeroport decât să mori în avion.

– Dar tu, Melissa? întrebă Jerry. Lui Agnes îi plăcu modul în care Jerry se gândise să o includă și pe ea în conversație. Înainte de a răspunse fata se uită din reflex către Bill.

– Ei bine, răspunse ea încet, presupunând că aș avea ceva timp la dispoziție, i-aș observa mai atent pe bărbații aceia înainte de a lua o decizie. Aș vedea dacă se comportă în mod firesc. Dacă se așază, caută ceva să citească, cer ceva de băut sau dacă par agitați și mult prea atenți la ce se întâmplă în jur. Dacă își dau seama că îi observ. Aici făcu o pauză. Dar să fiu sinceră, dacă șase arabi ar fi în același avion cu mine, nici nu cred că mi-aș da seama.

Bill râse, iar Harrison chicoti.

– Îți place la universitate? o întrebă Agnes.

– Da, răspunse ea.

– Ce studiezi?

– Cred că mă voi specializa în psihologie.

– Stai singură sau cu alte persoane?

– Am două colege de apartament, răspunse Melissa. Avem un apartament cu trei camere.

– Unde?

– Pe bulevardul Commonweatlh.

– Pur și simplu ador orașul acesta, Boston, spuse Agnes, zâmbindu-i.

– Unde mergeți în luna de miere? îi întrebă Julie pe Bill și Bridget, întrebare care nu doar că impuse tăcerea la masă, dar care părea și destul de ciudată în momentul în care ceilalți tocmai reușiseră să o scoată pe Melissa din carapace. Oare Jerry nu i-a povestit soției lui despre Bridget?

Bill se întinse și o luă pe Bridget de mână.

– Vom avea o lună de miere mai târziu, răspunse el. Vom merge în Europa în martie, să vizităm Parisul, Londra, Florența.

– Atunci va trebui să te urci în avion, comentă Jerry.

Bridget, inspirată, o întrebă pe Julie dacă îi împrumută calmantele de care pomenise mai devreme.

– Vă invidiez, zise Nora, zâmbind în direcția lui Bridget.

– Ai putea și tu să iei o pauză, spuse Jerry, îndreptându-se către ea. Afacerea ta e în direcția cea bună. Am citit articolul acela din New York Magazine.

– Dar nu pot, răspunse Nora. Este unul dintre dezavantaje când ai un han sau un restaurant. Trebuie să fii prezent tot timpul. Nu ai niciodată zile libere.

– Nici măcar una? întrebă Julie, iar Agnes se întrebă dacă femeia aceasta plină de blănuri și perle a muncit măcar o zi în viața ei.

– Ei, exagerez. Dar nu foarte multe.

– Cu ce te ocupi? o întrebă Agnes pe Julie, regretând întrebarea imediat ce o pronunță.

– Lucrez la Credit Suisse, răspunse aceasta.

– Nu e un simplu angajat, o corectă Jerry. Julie este vicepreședinte în departamentul de finanțări pentru companii.

Timp de câteva secunde nimeni nu scoase un cuvânt, iar Agnes presupuse că se simțeau oarecum vinovați, deoarece fiecare își imaginase același lucru ca și ea. Ca să vezi ce ți-e și cu presupunerile astea.

– Probabil că trebuie să călătorești mult, spuse Nora.

– De aici și nevoia de calmante, adăugă Josh.

– Lui Julie nu îi place să se laude, spuse Jerry.

„Cu siguranță n-o faci tu în locul ei" își spuse Agnes.

– Evident, zise Rob. De fapt, este o senzație destul de plăcută.

Julie își concentră toată atenția asupra paharului de vin. Își făcură intrarea trei chelneri cu niște tăvi mari de argint pe care se aflau antreurile. Agnes comandase pește de Dover. Mai mult plimbase lingura prin farfuria cu supă, iar acum îi era foame. Puse foamea pe seama lacrimilor amare, combinate cu un soi de extenuare emoțională. Observă și că era mai mult decât ametită.

După ceremonie, Harrison o condusese în camera ei. O așteptase cât intrase în baie să se spele pe față. Dăduse drumul la apă cât mai rece, încercând astfel să redea feței o stare cât mai apropiată de normalitate. Nu voia să îl rețină prea mult pe Harrison, dar trebui să se pieptene și să își usuce rochia, deoarece se pătase toată cu apă. Când intră în cameră, Harrison, care stătea pe pat uitându-se la știrile de pe CNN, spuse „Așa mai merge", iar Agnes își permise luxul de a se relaxa puțin.

După ce au intrat în încăperea unde urmau să ia masa, Harrison o întrebase dacă vrea ceva de băut, iar ea acceptase bucuroasă. Cu paharul în mână, se îndreptase în sfârșit către Bridget, pe care o îmbrățișase și o felicitase.

– Aveți copii? o întrebă Agnes iar pe Julie.

– Unul, veni răspunsul. O fetiță. Are treisprezece ani.

– Ia te uită, exclamă Agnes plină de entuziasm. Înseamnă că trebuie să începeți să vă gândiți la ce liceu va merge. Ați luat în calcul și liceul din Kidd?

Agnes surprinse un schimb de priviri între Jerry și Julie, ca o luptă de câteva secunde, în urma căreia Jerry răspunse, ca și cum ar fi vorbit pentru amândoi.

– Emily e autistă, spuse Jerry pe un ton aspru. Era evident că nu ar fi făcut această mărturisire din proprie inițiativă, iar Agnes își dorea să nu îi fi forțat mâna

astfel. E la o școală specială din Manhattan. Cea mai bună din țară.

Informația pe care o primise o lăsă pe Agnes fără replică preț de câteva secunde. Trebuiau să își exprime regretul pentru că fiica lui Jerry era autistă? Sau trebuiau să se bucure că primea cele mai bune îngrijiri?

– Nu știam, zise Agnes, uimindu-se în continuare de cantitatea de evenimente care se petrecuseră în viața prietenilor săi în ultimii douăzeci și șapte de ani. Mă bucur că este atât de bine îngrijită, adăugă.

Jerry se juca acum cu șervetul. Îl punea pe masă și apoi iar în poală. Părea că vrea să spună ceva, dar nu putea. Pe Agnes o încânta această breșă care le permitea accesul la intimitatea lui. Pentru prima dată de când se reuniseră la han, îi părea rău pentru el.

Agnes îi trecu în revistă pe toți cei de la masă. Pe Bill și Bridget. Între ei se aflau două căsnicii eșuate. Erau pe cale să experimenteze o a treia. Diagnosticul de cancer la sân. Să fi fost în faza a doua sau a treia? Copiii care vor trebui să se adapteze să facă parte dintr-o familie amestecată. Agnes îl surprinsese pe Matt cum o privea pe Melissa pe furiș (uneori chiar foarte direct). Începând din ziua aceea, cei doi avea să fie frați vitregi, deși păreau să nu-și fi vorbit niciodată.

Nora. S-a căsătorit când era aproape o copilă cu un bărbat care i-ar fi putut fi tată. Un om dificil, iar celebritatea și faptul că era un geniu probabil că erau în același timp extraordinare și exasperante. Acum e o văduvă cu responsabilități imense și se pare că fără niciun partener cu care să le împartă.

Harrison. Pe care Agnes îl admirase foarte mult în perioada liceului. Singurul dintre ei care primea bursă integrală la Kidd. Crescut de mama sa, care rămăsese

văduvă cu mulți ani înainte. Cel puțin la suprafață, dintre ei toți, Harrison părea să aibă viața cea mai normală: avea o soție, doi copii, o slujbă bună, o casă. Și totuși emana un fel de neliniște latentă al cărei motiv nu îl cunoștea. Poate se datora faptului că în prezența celorlalți din grup se gândea în permanență la Stephen. Ca, de altfel, ei toți, purtându-l în minte pe Stephen, un băiat care, cel puțin din ce vedeau ei, părea să se bucure de toate avantajele: avea un fizic plăcut, era atletic, avea farmec și bani; cu toate acestea, în esență îi lipsea autenticitatea, ceea ce îl determina să se impună tot timpul, ca într-un fel de frenezie, în fruntea hoardei. Spre deosebire de Harrison, care rămânea mereu mai în urmă și care fusese dintotdeauna un singuratic, o natură analitică.

Jerry. Prins în mod clar într-o căsnicie lipsită de sentimente, dacă nu chiar complet nereușită. Un singur copil, autist.

Rob. Acum fericit, cu talentul și iubitul pe care îl avea și se pare că extrem de plin de succes în ambele direcții. Totuși, probabil că primii ani petrecuți la Kidd au fost destul de gri pentru el. Lupta pentru bursa de la Julliard. Descoperirea faptului că era homosexual. Viața unui homosexual nu avea cum să fie ușoară, oricât de fericită și împlinită părea la prima vedere, se gândi Agnes. Sau se lansa iar în presupuneri?

– Rob, zise Harrison. Voiam să te întreb despre părinții tăi. Încă locuiesc în Manchester?

– Nu, s-au mutat în Carolina de Nord pentru a fi mai aproape de sora mea. Ea și soțul ei au trei copii. Dar mama ta? Tot în Chicago?

– Da, răspunse Harrison. S-a pensionat acum câțiva ani. Era profesoară. Ne vedem destul de des. Se înțelege de minune cu băieții mei.

– Mă întreb care dintre noi va fi primul bunic, zise Nora gânditoare.

– O, Doamne, exclamă Bill, acesta da motiv care să ne strice petrecerea.

Agnes calculă. Nu aveau cum fi ea, Nora sau Rob. Foarte probabil nici Jerry. Mai rămâneau Bill cu Bridget și Harrison. Melissa se uita fix în poală, iar Matt avea o expresie care indica faptul că își dorea să se afle la sute de kilometri depărtare.

– Mai știe cineva ce s-a întâmplat cu Artie Cohen? întrebă Agnes, încercând să schimbe subiectul. Artie, coleg cu ei la cursul lui Jim Mitchell, fusese foarte bun prieten cu Stephen.

– Am auzit că ar fi prin Indonezia, spuse Rob, dar nu sunt sigur.

– Și ce face acolo? întrebă Jerry.

– Poate e medic, continuă Rob. Poate în Crucea Roșie. Cred că am citit ceva despre asta acum vreo zece ani.

– Bravo lui, exclamă Agnes.

– Mai primește careva revista elevilor de la Kidd? întrebă Rob.

– Eu, răspunse Agnes. Studia revista de fiecare dată când o primea, văzând cine și unde lucra, cine cu cine s-a căsătorit, cine a murit. Știți cu toții că Joe Masse a murit, nu?

– Un accident de mașină? întrebă Rob.

– Se afla într-un elicopter care s-a prăbușit într-o stațiune de schi din nordul Italiei.

– Am auzit de accidentul acesta, spuse Jerry.

– Ce trist, adăugă Nora.

– A păstrat careva legătura cu tatăl lui Stephen? veni întrebarea lui Jerry.

Nora îi trase o privire lui Harrison și apoi lui Jerry.

– Eu, răspunse ea. Îl vizitez uneori, când sunt în drum spre Boston.

– Tot în Wellesley locuiește? întrebă Jerry.

– Da. În casa aceea ca o peșteră. Singur, adăugă Nora.

Harrison, care băuse vin roșu, îi făcu un semn chelnerului că mai voia un pahar.

– Ce s-a întâmplat cu soția lui? continuă Jerry.

Agnes simțea cum se acumulează tensiunea în sufletele celor treisprezece persoane de la masă. Harrison, cu bărbia în palmă, privea fix afară, în noapte. Jerry, cu corpul înclinat înainte și coatele pe masă, asculta cu foarte multă atenție. Rob îi aruncă o privire lui Josh care spunea „Îți povestesc eu mai târziu". Chiar și Nora, care părea calmă, își rodea acum o unghie.

– A plecat, zise. L-a părăsit după moartea lui Stephen. Cred că asta s-a întâmplat.

Agnes tăie peștele din farfurie. Sosul era extrem de bun. Niște boabe (probabil orez) care păreau a avea culoarea verde, deși lumina era atât de difuză încât era greu să-și dea seama exact.

– Știe cineva ce s-a întâmplat cu bătrânul Fitz? întrebă Rob, referindu-se la profesorul lor de artă de la Kidd. Vă aduceți aminte că a venit la mijlocul ultimul an de liceu și apoi a renunțat?

– Mi-a spus Jim Mitchell odată că a renunțat pentru că îl cuprinsese panica din cauza faptului că trebuia să se apuce iar de pictură, spuse Agnes.

– Adică pictură în ulei? întrebă Jerry.

– Orice fel de pictură.

– Și ce s-a întâmplat? continuă Jerry.

– Nu a putut să trăiască din asta. Nu îl accepta nicio galerie de artă. Ultima dată când au auzit ceva de el preda istoria în Nyack, New York.

– Ca să vezi, exclamă Rob, oarecum distrat.

– Fraților, reluă Jerry, vă aduceți aminte când domnul Mitchell ne-a prins fumând iarbă în spatele sălii de sport după antrenament?

– Îmi aduc aminte foarte clar, spuse Harrison.

– Cine mai era cu noi? Tu, eu, Rob, Bill.... Jerry își aduse aminte brusc de faptul că era și Melissa la masă și se corectă imediat. Nu, Bill. Tu nu erai.

Bill chicoti.

– Dar Stephen era acolo, nu?

– Da, Stephen era acolo, spuse Harrison calm.

– Fumam înghițind cumva fumul, trecând o țigară de la unul la altul. Mitchell știa, nu?

– Evident că și-a dat seama, răspunse Harrison.

– Da, exclamă Jerry admirativ. Mitchell era foarte cumsecade. N-a scos un cuvânt. Am fi putut fi cu toții exmatriculați.

– Cu siguranță, continuă Harrison, mai luând o gură de vin. Atunci am fost cel mai aproape de a fi exmatriculat.

Spune-le acum, își zise Agnes, simțind tensiunea care i se acumula în piept.

– Era atât de stupidă situația, zise Harrison. Se întoarse și se uită fix în direcția lui Matt. Să nu fumezi niciodată marijuana, adăugă. Atunci Agnes se gândi că probabil Harrison era nițel băut.

– În perimetrul școlii, adăugă Rob.

– Imediat după meci, continuă Jerry.

– Când se află un profesor prin preajmă, preluă Harrison.

– Da, Mitchell, spuse Jerry, oftând. Era extraordinar.

– Îl iubesc, interveni Agnes.

Cu pumnii pe masă, aștepta cataclismul care știa că avea să urmeze.

– Cu toții l-am iubit, zise Harrison liniștit. Cu el ți-ai făcut lucrarea de final, nu? Probabil că era plăcut să îl ai coleg.

– Nu, vreau să spun că îl iubesc, repetă Agnes, conștientă că își pecetluia soarta, că nu mai era cale de întoarcere, că îl expunea astfel și pe Jim și că, prin urmare, s-ar putea să nu îl mai vadă niciodată (și oare asta nu era o ușurare pentru ea?).

– Poftim? întrebă Jerry.

Agnes își înălță capul.

– Îl iubesc, spuse. L-am iubit mereu.

Agnes observă reacția celorlalți. Jerry, care își mângâia bărbia surprins. Harrison, care își ridică privirea, parcă nevenindu-i să creadă ceea ce auzise. Rob, care clătina încet din cap.

– Este minunat, spuse Nora după o tăcere îndelungată.

– Ei bine, nu, continuă Agnes. Nu este.

Tăcerea era atât de profundă, încât putea auzi conversația din camera alăturată. Un bărbat vorbea despre Lexus. O femeie pronunță cuvântul Anichini.

– Matt, strigă Nora la capătul celălalt al mesei. Tu și Brian nu sunteți obligați să stați cu noi, ăștia mai bătrâni, dacă vreți să mergeți să jucați biliard.

– Sigur, răspunse acesta, evident ușurat că i se oferea un pretext pentru a ieși din sufragerie.

– Mă duc să văd ce face mama, adăugă și sora lui Bridget.

– Minunat, răspunse aceasta. Vin și eu imediat.

Matt privi în direcția Melissei.

– Vrei să vii cu noi? o întrebă pe proaspăta lui soră vitregă.

Melissa ridică din umeri.

– Nu prea mă pricep.

– Nici noi, continuă Matt.

– Chiar nu ne pricepem deloc, adăugă Brian cu un rânjet.

– Bine, zise Melissa.

Mesenii vorbeau acum între ei încet pentru a contrabalansa cumva situația aceasta ciudată provocată de plecarea copiilor. Janice îi spunea lui Bridget să rămână și să se simtă bine. Rob îl întreba pe Harrison dacă mai vrea un pahar de vin. Harrison dădu din cap, bău și ultimele picături și apoi îi întinse paharul. Publicul se face comod, își spuse Agnes.

– Deci, care-i treaba? întrebă Jerry într-un final, după ce ceilalți plecară.

– Îl iubesc pe Jim de când eram în ultimul an la Kidd, anunță Agnes simplu.

– Și el te iubește pe tine? interveni Bridget timid.

– Da. Mă iubește.

Își simțea tremurul din voce. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Și atunci de ce spui că nu e minunat? întrebă Harrison.

– E căsătorit, continuă Agnes. A fost căsătorit în tot acest timp.

Jerry scăpă un fluierat.

– Și cât înseamnă „tot acest timp"?

– Douăzeci și șapte de ani, răspunse Agnes, simțind cum transpiră la subraț și pe șira spinării. Avea să își strice rochia.

– Doamne, Agnes, exclamă Nora, iar Agnes nu înțelese dacă tristețea acesteia se datora faptului că nu avusese încredere în ea sau poverii pe care o purtase toți acești ani.

– M-am dus la Kidd să îl vizitez de Ziua Recunoștinței în anul după ce am absolvit liceul, explică Agnes, și... e o poveste lungă, dar am ajuns la urgențe. El m-a dus acolo. Și în noaptea aceea am.... Spunând aceasta, se opri.

– Jim Mitchell, pronunță Rob cu un fel de teamă.

– Exact, răspunse Agnes.

– Mi-o amintesc pe soția lui, continuă Jerry. Nu cum se chema, ci faptul că obișnuia să vină la meciurile noastre. Era destul de drăguță. Mică și brunetă, parcă.

Agnes încuviință.

– Numele ei este Carol.

– E uluitor, spuse Bridget, dând încet din cap. Pur și simplu uluitor.

– Chiar este uluitor, declară Agnes.

– Și soția lui nu știe? era întrebarea lui Jerry.

– Nu cred.

– Cum se poate?

– Eu și Jim nu ne vedem foarte des. Ne întâlnim în orașe neutre, în hoteluri anonime pentru o noapte sau un sfârșit de săptămână.

– Și pe tine nu te deranjează asta? o întrebă Nora, incapabilă să-și ascundă îngrijorarea.

– Nu, răspunse Agnes apăsat. Eu nu îmi doresc ce ai tu. Sau ce ai avut tu. Nu vreau să am un bărbat în viața mea zi de zi. Mă bucur de casa și de singurătatea mea. Și atunci când mă văd cu Jim și suntem împreună, îmi dau seama cât de mult bine ne face faptul că suntem separați.

– Agnes, mă bucur pentru tine, interveni Rob. Dacă te-a făcut fericită în toți acești ani, atunci eu sunt alături de tine. Aș fi ipocrit dacă aș susține contrariul.

– Dacă te iubește așa mult, întrebă Jerry, de ce nu și-a părăsit soția? Nu e drept nici față de ea, nu?

Julie trânti șervetul pe masă, luându-i pe toți prin surprindere.

– De când îți pasă ție ce e drept sau nu? își întrebă Julie soțul.

– Poftim? exclamă Jerry, care era fie surprins în mod real, fie foarte bun în a simula asta.

– Rahatule, spuse Julie, împingându-și scaunul și ridicându-se de la masă. Om de nimic. Își luă poșeta și șalul. Agnes o privi în timp ce părăsea încăperea fără a mai adăuga vreun cuvânt.

Jerry își acoperi ochii cu palmele.

– O, Doamne, exclamă.

– Nu contează, continuă Agnes. S-a terminat.

– De ce? întrebă Nora.

– Pentru că v-am spus totul vouă. I-am promis lui Jim că nu voi povesti nimănui despre noi. Și tocmai am făcut-o.

– Te îngrijorează faptul că ai încălcat o promisiune făcută lui Jim? întrebă Jerry, care părea că își revine după plecarea soției sale. Nu dădea deloc impresia că avea să se ducă după ea. Tipul acesta te-a folosit.

– Nu, răspunse Agnes. Nu e adevărat. Nu știi nimic despre asta, Jerry, așa că taci naibii.

– Ușurel, strigă acesta, ridicând palmele în aer. Ușurel.

– Pur și simplu nu vrem să te vedem suferind, adăugă Rob.

– E cam târziu pentru asta, nu crezi? veni răspunsul tăios al lui Agnes. Nu intenționase să fie așa aspră cu Rob.

– Ce vrei să spui? întrebă Harrison încetișor.

– Știu ce credeți cu toții despre mine, exclamă Agnes. Buna, greoaia Agnes. Ce păcat că n-a avut nicio întâlnire în viața ei. Nu s-a căsătorit niciodată. Nu are copii. O fi lesbiană? Citesc asta pe fețele voastre chiar acum.

De pe hol, Agnes auzi o femeie care îl striga pe Ian. Un chelner dădea ocolul mesei, umplând paharele cu vin. Nora îi făcu un semn discret să se retragă.

– Agnes, spuse Nora apăsat.

– Îmi cer scuze, Bridget, i se adresă Agnes. Mi-am impus să nu spun nimic. E petrecerea ta de nunta și eu am stricat totul.

– Nu ai stricat nimic, răspunse Bridget.

Dar evident că asta se întâmplase. Agnes își dădea seama doar uitându-se la cei prezenți. Hotărârea lui Jerry de a descoperi adevărul gol goluț. Tristețea Norei. Uimirea de pe chipul lui Harrison. Dorința lui Rob de a-i fi alături.

– Pur și simplu nu voiam să plecați toți după week-end-ul acesta, continuă Agnes, și să nu aflați asta despre mine. Că am avut și eu viața mea. E diferită de a voastră. O viață formată din momente. Dar au fost momente extraordinare, niciodată anoste, pe care le-am trăit cu intensitate și bucurie. Câți dintre voi puteți spune asta? Am avut parte de bogății. Am avut și eu porția mea de fericire. Mâine vom spune că ne vom mai întâlni cu toții, dar nu se va mai întâmpla. Eu aș putea muri și niciunul dintre voi nu ar ști. Biata Agnes, ați spune. O fată bătrână.

– N-am spune asta, interveni Nora.

După ce și-a dezvăluit secretul și furia, Agnes își dădu seama că nu se mai putea opri. În seara aceasta, mai târziu sau mâine dimineață, în drum spre Maine, probabil că își va aminti cu strângere de inimă ieșirea aceasta. Dar acum nu simțea decât ușurare. O ușurare imensă pentru că nu mai trebuia să ascundă cel mai important lucru din viața ei.

– Dar așa ați fi gândit, continuă. Chiar ați gândit-o. Așa cum mi-a fost milă de tine pentru căsnicia ta, Nora. Așa cum mă întreb ce îl macină pe Harrison. Așa cum mă întreb cum e să ai cancer și totuși să vrei să te căsătorești.

– Agnes, oprește-te, strigă Rob.

Dar femeia ignoră observația.

– De ce ne prefacem cu toții? Am petrecut fiecare minut al acestei întâlniri ascunzând lucrurile care ne sunt cele mai dragi. Cândva am fost prieteni foarte buni. Acum suntem niște străini unii pentru alții. Nu mă aștept să-mi spuneți secretele voastre și nici nu vreau asta. Dar am trăit senzația de dualitate toată viața și acum o detectez imediat.

Știa că mersese prea departe, că jignise niște oameni pe care îi admira cu adevărat și chiar îi iubea. Cu toate acestea, nu voia să retragă tot ce spusese. Era prea târziu. Mai rămăsese un singur lucru de spus înainte de a pleca.

– Suntem atât de preocupați, zise ridicându-se, încât nici măcar nu am discutat despre subiectul care ne roade pe toți. Noaptea aceea pe plajă. Este un fel de cancer, nu-i așa? Am fost cu toții acolo. L-am văzut cu toții pe Stephen. L-am privit cum și-a băut mințile.

Foarte încet, Nora își împinse scaunul și se ridică. Agnes o văzu cum se deplasa prin spatele celorlalți către o ușă care ducea probabil la bucătărie.

– Am fost cu toții complici la moartea lui, adăugă Agnes. Știam că era un bețiv și cu toate acestea nu l-am supravegheat îndeaproape. Nici măcar nu ne-am dat seama că dispăruse decât când era prea târziu.

Agnes puse șervetul pe masă. Părea de parcă aruncase mănușa.

– A fost o nuntă foarte frumoasă, Bridget. Crede-mă. Cred că ești o femeie frumoasă, curajoasă și îți doresc să ai o viață fericită. Să te bucuri de mulți, mulți ani fericiți alături de Bill.

Agnes se uită la Harrison și apoi la Rob. Nu avea să îi mai vadă. Ar fi putut spune la revedere, dar seara era deja plină de dramatism. Își împinse scaunul sub masă.

Mâine dimineață se va trezi, își va împacheta totul în geanta ei portocalie, se va urca în mașină și se va întoarce în Maine. Drumul era lung și îi era deja groază. Călătoria va fi cu totul diferită de cea pe care o făcuse cu o zi în urmă. Ieri avea o viață. Avea speranță. Acum nu mai avea nimic.

După ce Bridget și Bill plecară, Harrison se ridică și el. Le spuse noapte bună lui Rob, Josh și Jerry, singurii care rămăseseră, deoarece criza și ieșirea lui Agnes puseseră punct serii. Probabil că bărbații aveau să se mute în bibliotecă pentru a mai bea un pahar, dar Harrison nu voia să îi însoțească.

Împinse ușa din capătul sufrageriei unde dispăruse Nora. Deloc surprinzător, descoperi că se afla în bucătărie. Judy, care își ridică privirea dintr-un munte de farfurii desperecheate bej, păru surprinsă.

– Unde e Nora? întrebă Harrison fără nicio introducere.

– Nu știu, răspunse fata, probabil luată prin surprindere de abordarea abruptă.

– Dar a intrat aici.

– A venit și apoi a plecat.

Cu sacoul între umeri, Harrison o căută în camerele publice, în bibliotecă, în salon, în altă încăpere unde o altă nuntă părea să fie în toi, dar nu o întâlni. Probabil că se ascunsese de el și se afla totuși în vreuna dintre încăperile prin care trecuse, dar hotărî să traverseze holul către apartamentul ei. Când ajunse la colț, observă că ușa de la apartament era pe jumătate deschisă, ca și cum Nora ar fi intrat în fugă pentru a lua o listă sau o factură.

Harrison împinse ușa. Nora era așezată într-un fotoliu cu fața către ușile duble care dădeau spre veranda apartamentului. Harrison își aruncă sacoul la picioarele patului.

– Voiai o poveste? întrebă el.

Întrebarea suna abrupt, retoric. Nora rămase tăcută.

– Foarte bine, continuă el, ignorând tăcerea ei. O să-ți spun o poveste.

Stătea cu mâinile în șolduri, în fața femeii din fotoliu, conștient că atitudinea și vocea îi erau pline de furie. Totuși, după câteva secunde nu mai suportă să o privească pe Nora așa cum stătea, cu picioarele încrucișate, ținându-i șalul strâns în jurul gâtului, uitându-se fix la ochiurile dreptunghiulare ale ferestrelor. Harrison se îndreptă către ușile duble, întorcându-i spatele Norei. În reflexia oglinzilor, îi putea vedea trăsăturile feței.

– O să sar peste partea în care se povestește cum mi-am petrecut o mare parte din penultimul și tot ultimul an de liceu observând-o de la distanță pe fata asta pentru care am făcut o pasiune din ziua aceea de octombrie însemnată de soartă, începu Harrison. Apoi am putut să o observ mai de aproape și într-un mod personal când am descoperit, spre surprinderea mea, că era iubita celui mai bun prieten al meu, Stephen Otis.

Aici făcu o pauză.

– Nu cred că pasiune este cel mai potrivit cuvânt în acest ca, continuă el. Aș putea folosi cuvântul îndrăgostit, nu-i așa? Dar te-ai îndoi de mine, deoarece ai crede că pentru a iubi pe cineva, trebuie ca cei doi să fi avut măcar o tentativă de relație. Întrucât aceasta este povestea mea, vom ignora semantica și vom crede fără a cerceta că eram îndrăgostit de fata aceasta, de la distanță, după cum am spus deja, și apoi mai de aproape deși, din păcate, nu suficient de aproape cât să o ating deoarece era, după cum iarăși am mai spus, iubita – să fi fost dragoste adevărată? – colegului meu de cameră.

Harrison își încrucișă brațele peste piept.

– Așa că vom trece peste partea aceasta și vom merge direct la noaptea aceea de pe plajă care, dacă nu mă înșeală

memoria, era a treia sâmbătă din mai. Într-o noapte în care temperatura apei atingea patru grade, probabil că nu știai, un om ar fi murit în mai puțin de treizeci de minute. În noaptea aceea temperatura aerului, din cauza vântului rece, nu a depășit șapte grade. Mă urmărești?

– Harrison!

– Așadar, sunt la petrecerea asta care are loc la casa de pe plajă care aparține în mod normal unei familii Binder din Boston care o folosește doar vara. De fapt, aparține Liceului Kidd, ai cărui administratori nici măcar nu își imaginează că elevii lor sparg și intră în case abandonate temporar. Casa mai sus menționată se află la doi kilometri de școală, fapt care se va dovedi revelator mai târziu.

Harrison nu își amintise detaliul acesta ani în șir.

– Și, ia să vedem cine mai este cu mine la petrecerea aceasta? La care petrecere, ar trebui să menționez, era o cantitate considerabilă de băutură datorită lui Frankie Forbes care, cu două zile în urmă, lăsase la casa de pe plajă pentru noi zece lăzi de bere Budweiser, multe sticle de vin și, pentru băutorii învederați dintre noi, cinci sticle de Jack Daniels. Aici Harrison făcu o pauză. Bunul Forbes. Prieten drag al promoției 1974. Unde am fi fost acum fără el?

Harrison se întrebă cu adevărat ce s-a întâmplat cu Forbes. Oare devenise alcoolic? Nu, era mult prea șiret pentru asta. Probabil că avea o casă pe undeva pe coasta din Maine, cumpărată, evident, cu profiturile obținute de la studenții generoși de la Kidd.

– Așadar, cine mai e la petrecere? întrebă Harrison iar. Jerry Leyden, care participă la toate chefurile, nu neapărat pentru că îi place să bea, ci pentru că vrea să socializeze. Îi place să observe și să tragă concluzii despre cei pe care îi observă, concluzii pe care le depozitează și le clasifică

în funcție de situație pentru a le folosi pe post de divertisment sau în alte scopuri. Întotdeauna am considerat că Jerry ar fi fost un spion extraordinar. În schimb, a ales să își dezvolte talentele excepționale în aptitudini de afacerist pentru a-și croi drum în vârful piramidei alimentare din New York, ceea ce nu e puțin lucru. Așadar, Jerry cu iubita lui, Dawn, care, din câte mi s-a spus, acum crește oi în Idaho. Cine mai era? Rob Zoar, fără îndoială conștient de orientarea sa sexuală, fără a fi însă dispus să o anunțe, deoarece anul 1974 era cu două decenii înaintea perioadei dezvoltării cluburilor pentru alianța homosexualilor în campusurile din licee. Rob, un copil bun prin definiție, era doar ușor ametit cu bere. Uneori și el se dedică observării naturii umane deși, spre deosebire de Jerry Leyden, nu în scopuri politice. În viața lui nu exista niciun Josh, deși, cine știe, poate că era vreun boboc sau vreun pedagog, natura umană fiind, după cum bine știm, extrem de variată. Probabil că mai sunt alte cincisprezece persoane, nu, douăzeci cel puțin, la petrecerea care se află deja pe la mijloc. Pendula dictează durata fiecărui angajament social la Kidd. Probabil că părăsisem casa de pe plajă pe la zece și patruzeci și cinci pentru a fi cu toții în dormitoare la unsprezece. Îți amintești pendula, Nora?

– De ce faci asta, Harrison?

– Îți spun o poveste, ai uitat? întrebă Harrison reflexia ei în sticla ușilor. Și, da, povestea mea are și un fir narativ, deși unul sordid. Dar o să ajung și la asta. Vorbeam despre ceilalți prezenți la petrecere. Bill și Bridget, care se giugiuleau într-un colț. Nu le purtăm deloc pică. Agnes O'Connor stă pe canapea discutând cu Artie Cohen despre... ia să vedem... războiul din Vietnam. Mai sunt și alții, dar o parte din ce se întâmplă e deja în ceață, deoarece iubițelul tău este deja trecut cu băutura. Deși, de

observat că nu la fel de băut ca alții. Nu la fel de drogat ca alții. Eu eram ceva mai beat, dar mai puțin drogat. Cu siguranță mai puțin decât Stephen, care probabil combinase whiskey cu marijuana. De aici și ochii injectați, pașii șovăielnici, săruturile umede. Da, Nora, vedeam cum vă sărutați. Și să nu uităm acel râs extrem de sexy, care tindea către ilar și contagios, ridicându-se deasupra crescendoului simfoniei care se derula într-un ritm nebun.

– Ești beat acum, spuse Nora.

– Așa crezi? întrebă Harrison, întorcându-se puțin către ea. Te asigur că nu suficient. Nu suficient.

Se întoarse iar către geamuri și își desfăcu brațele, iar acum îi mai dispăruse și din rigiditate. Își puse mâinile în buzunarele pantalonilor și se analiză în geamul din ușă. Un bărbat înrămat.

– La această petrecere se află și fata mai sus menționată, continuă Harrison. Iar eu, un băiat de șaptesprezece ani, îndrăgostit – da, ce naiba, vom folosi cuvântul acesta – de o fată frumoasă, dar intangibilă care pare, dacă pot spune așa, mai mult decât iritată de Stephen, poate din cauza faptului că este atât de beat, dar cred că mai mult din cauza gesturilor lui posesive agresive: săruturile dramatice umede, încercările ostentative de a intra într-unul dintre dormitoare, faptul că o urmase pe fata aceasta în bucătărie unde plecase, aparent, după apă, dar eu cred că pentru a fi singură. O ocazie pe care eroul nostru – adică eu – nu își poate permite să o piardă. Am găsit-o nu la robinet, ci așezată pe podeaua nu tocmai curată, cu capul în brațe. O fată care are nevoie de ajutor. Cu siguranță.

Harrison și-o aminti pe Nora cuibărită în colț, ca un animăluț culcat la pământ.

– M-am așezat pe vine în fața ei, spuse Harrison, și am întrebat-o ce o supără, deși eu știu deja, deoarece îi

urmărisem fiecare mișcare și sunt un observator la fel de fin ca Jerry și Rob. O ridic în picioare pe fata necăjită. Și așa cum se întâmplă de obicei cu adolescenții de șaptesprezece ani, o îmbrățișare se transformă în ceva mai mult, ceea ce îi produce băiatului o stare similară euforiei dacă nu chiar o stare pură de euforie. Și fetei? Cine știe? Ne place să credem că sentimentul de euforie e reciproc. Cu siguranță săruturile, pasionale și lungi, sugerează prezența unor sentimente puternice din partea fetei și poate chiar ușurare. Era și o nuanță de ușurare? Eu așa cred. Și apoi, într-o îmbrățișare înfocată, fata își pune mâna sub cămașa mea, puțin deasupra taliei, detaliu pe care mi l-am amintit toată viața. Imaginează-ți! Am petrecut douăzeci și șapte de ani rememorând un detaliu minor.

– Nu vreau să aud asta, spuse Nora.

– Cumva, eu și fata schimbaserăm poziția, continuă Harrison, ignorând-o, iar eu eram acum cu spatele în marginea de metal a mesei Formica și eram, ca să mă exprim astfel, înnebunit că puteam să o țin în brațe pe fata asta pe care îmi doream de luni în șir să o ating. Fata aceasta, care în mod clar nu îmi aparținea – dacă se poate afirma că o ființă umană aparține alteia – dar care părea că mi se abandonează într-o anumită măsură. Așa că poate voi fi iertat dacă îmi imaginez că și ea împărtășea aceeași idee care mi se rotea în cap: aceea că ne găsisem unul pe altul, chiar dacă într-o circumstanță accidentală și nu tocmai inocentă.

Harrison făcu o pauză, deoarece nu voia să treacă peste acest moment din povestire, un moment pe care îl simțea extrem de prezent și pe care nu reușise să îl retrăiască în ciuda faptului că încercase ani la rând.

Nora își duse mâinile la ochi.

– Dar o așa plăcere sublimă, continuă Harrison, dacă este furată, trebuie plătită, nu? Și astfel intră brusc în bucătărie Stephen Otis, care, în ciuda stării avansate de degradare, nu putea să nu observe că iubita și colegul lui de cameră erau înlănțuiți într-o îmbrățișare pasională.

Harrison își aminti expresia pe care o căpătase subit fața lui Stephen, de parcă nu îi venea să creadă ce vedea și vinovăția care lovea ca un ciocan în propriul lui piept.

– În acel moment am fi putut să ne îndepărtăm unul de altul, continuă el, dar fata nu se desprinse de mine, iar pentru gestul acesta îi voi fi veșnic recunoscător. Deși, privind retrospectiv, cred că gestul acesta ne conferea o anumită poză, deoarece îmbrățișarea aceea lungă, faptul că nu voiam să ne desprindem unul din brațele celuilalt a pus un punct și nu un semn de întrebare exclamației lui Stephen, care a fost, dacă îmi aduc bine aminte, *ce mama naibii*.

Exact asta a fost, își aminti Harrison, *ce mama naibii*.

– Nici eu și nici fata nu am spus nimic, adăugă Harrison, ceea ce era o dovadă de curaj extraordinar, cred eu acum, în lumina unei posibile tragedii. Cine știe ce ar fi în stare să facă un bețiv furios și trădat? Ziarele și știrile sunt pline de astfel de scenarii. Îmi aduc aminte că atunci fata s-a îndepărtat de amândoi, trecându-și palma peste brațul meu, o promisiune clară pentru viitor. Gest care mi-a umplut inima de bucurie și poate chiar de curaj. M-am sprijinit de masă, cu mâinile deasupra, așteptând un pumn sau cel puțin un scuipat. Stephen, care nu era tocmai echilibrat atunci când era băut, a spus doar „Ticălosule", fluturând sticla de whiskey nu în direcția mea, ci a lui și trăgând o dușcă impresionantă – îmi aduc aminte că am rămas mut de uimire – din sticla pătrată. După care s-a îndepărtat. Eu eram...cum eram? În culmea fericirii? Ușurat? Treaz? Amețit sexualmente? Simțeam nevoia să

o caut pe fată, să o ating iar. Să îi spun că o iubesc, cel mai urgent mesaj pe care a trebuit vreodată să îl transmit. Aș vrea să adaug că respectivul mesaj nici până acum nu a fost livrat. Așa că am plecat în căutarea ei. Am tras o ocheadă pe verandă, dar nu era acolo. Apoi am întreprins o căutare rapidă prin coteţul acela de păsări folosit pe post de casă. Nu era nicăieri. Să se fi întors în dormitor? Da, era cea mai înțeleaptă hotărâre, dar care însemna un final anost poveștii mele.

Harrison se uita cu atenție la podea, oarecum reticent să dezvăluie partea aceasta a poveștii, singura care conta cu adevărat.

– Așa că am ieșit iar pe verandă. Și acolo, spre groaza mea, se afla Stephen, pe care chiar nu îl căutam. Stephen se clătina și, nu-mi venea să-mi cred ochilor, plângea.

– Te rog, Harrison, spuse Nora.

– Zicea, citez, „Frate, la naiba". Și tot repeta asta. Fără a ști că eram acolo. Credeam că era necăjit pentru că ne descoperise în bucătărie și asta m-a emoționat. Atunci am vorbit. Am spus ceva. Poate doar l-am strigat pe nume, Stephen. S-a întors și m-a văzut. Eu eram cu ochii pe sticla goală pe care o ținea în mână și care s-ar fi putut transforma într-o armă. Atunci a zis iar „La naiba, nu mă pot întoarce acolo".

Harrison făcu o pauză.

– Am făcut un pas către el, moment în care a strigat la mine Nu te apropia! Și apoi a început să se dea înapoi.

Harrison se opri acum, înainte de a dezvălui un detaliu pe care nu îl spusese nimănui. Dar venise în camera Norei pentru asta, pentru a spune povestea, care trebuia să includă și acest amănunt oribil.

– Și atunci mi-am dat seama de mirosul care venea dinspre el, continuă Harrison repede.

Nora își acoperi ochii cu palmele.

– M-am căcat pe mine, frate, mi-a spus Stephen.

Dintr-o mișcare, Nora se ridică din fotoliu și se îndreptă spre pat. Se așează pe margine.

– Este un fenomen despre care auzisem, continuă Harrison, dar la care nu asistasem niciodată, această manifestare extremă a stării de ebrietate. Am rămas trăsnit, uimit peste măsură, rușinat de condiția fizică pe care o implica starea de beție. Dacă nu mă înșel, am rămas neclintit. Stephen a strigat: Mă duc în apă. Să-mi spăl pantalonii. Adu-mi ceva, frate; fură de la baie. Orice.

Harrison îi trase o ocheadă Norei.

– S-a întors și a început să se îndrepte către scările care duceau jos, către plajă și către apă. Atunci i-am strigat: Stephen, nu fă asta. „Ce anume?", m-a întrebat. „Ce?".

Harrison mușcă pielea din interiorul obrazului și privi în sus, la tavan, rememorând momentul.

– Apa nu era foarte agitată, dar nici tocmai calmă. Se vedeau crestele albe ale valurilor. Ce puteam face? Realist vorbind. Stephen trebuia să se spele. Nu putea să lase pe careva să îl vadă în starea aceea. Era mai bine să-i lase pe ceilalți să creadă că s-a dus să înoate o tură pentru a se trezi decât să știe că a făcut pe el, nu?

Harrison respiră prelung.

– Am pornit și eu cu el pe scări în jos, dar s-a întors și mi-a strigat să rămân unde eram. Încă mai plângea.

Harrison își simțea tremurul din voce.

– În noaptea aceea nu prea era lună, așa că abia îl puteam distinge în timp ce se îndrepta către plajă. Pe țărm s-a împiedicat și a căzut în genunchi. Acum Harrison deja înghițea foarte greu. Dar, vezi tu, realist vorbind, l-aș fi putut ajuta, nu? I-aș fi putut da pantalonii mei, m-aș fi întors la școală de-a lungul țărmului în boxeri și m-aș fi putut strecura în dormitor înainte ca cineva să mă observe.

Și Harrison se întreba acum pentru a mia oară de ce nu o făcuse.

– Stephen își pierduse echilibrul și acum stătea pe nisip. Lăsa valurile să îi treacă peste picioare. Vedeam cum se chinuia să își descheie cureaua.

– Harrison, strigă Nora, dar el era decis să termine povestea.

– Și atunci am auzit un zgomot în spatele meu. O ușă care se deschidea. M-am întors și l-am văzut pe Jerry Leyden, care venise să mă caute. Pe mine sau pe Stephen. Pentru că vestea a ceea ce se petrecuse în bucătărie se răspândise în toată casa cu viteza unui incendiu, iar drăguțul de Jerry, tot timpul adulmecând tot ce era nou și interesant în comportamentul uman, voia să discute cu unul dintre protagoniști.

Harrison își amintea chipul lui Jerry, modul în care încerca să vadă peste Harrison ce se petrecea în apă. Și cum el l-a împins înapoi în casă.

– M-am întors și stăteam așa, în fața lui, continuă. Știu că voiam să îl protejez pe Stephen de privirile iscoditoare ale lui Jerry. Nu știu ce i-am spus. Probabil că l-am întrebat dacă îl văzuse pe Stephen pentru a-l direcționa pe o pistă greșită. Atunci el m-a întrebat: Ce s-a întâmplat, frate? I-am aruncat două-trei informații pentru a-l potoli și a-l determina să intre în casă. E al naibii de frig, i-am zis. Hai să intrăm. Nu-mi aduc aminte exact ce am spus, dar a funcționat. Îi oferisem suficiente informații cât să plece în căutarea cuiva căruia să îi povestească totul.

Harrison se îndreptă către scaunul de pe care se ridicase Nora cu câteva minute în urmă și se așeză.

– Când am ieșit iar afară, Stephen dispăruse.

Pe pat, Nora plângea.

– Am alergat pe plajă și l-am strigat de câteva ori. Dar nimeni nu m-ar fi putut auzi cu tot zgomotul acela de valuri. Îți amintești cum era atunci când mergeai pe plajă; chiar și într-o zi calmă tot trebuia să țipi ca să te faci auzit. Am căutat urme de pași, dar nu vedeam nimic. Mareea se apropia, luând cu ea tot ce întâlnea în cale. M-am gândit că Stephen își aruncase pantalonii sau îi spălase cât de bine putuse și apoi se îndreptase către dormitor. Probabil că pierdusem prea mult timp cu Jerry și Stephen se plictisise așteptându-mă.

Aici, Harrison se frecă la ochi.

– Acum știu că ar fi trebuit să ies urlând pe șosea, să găsesc o casă unde mai era încă lumina aprinsă și să sun la poliție. Ei ar fi alertat Paza de Coastă. Oare ei l-ar fi putut salva? Nu știu. În apă, după cum bine știi, un om moare în mai puțin de treizeci de minute.

Făcu o pauză.

– M-am întors în dormitor. El nu era în cameră. M-am plimbat în sus și în jos pe hol, strigându-l. Când mi-am dat seama că nu îl găsesc, am coborât și i-am spus pedagogului. I-am zis că ultima oară când l-am văzut pe Stephen, era pe plajă.

În cameră se așternu o tăcere îndelungată.

– De la școală au sunat la poliție. Polițiștilor le-au trebuit douăzeci și șapte de minute, tocmai acum, pentru a ajunge la Kidd. Detaliu nerelevant pentru că evident era deja prea târziu.

Harrison lăsă să îi scape un oftat prelung.

– Îmi tot repet că probabil Stephen nu a suferit decât câteva secunde de panică neajutorată. Dar cine sunt eu să spun ce și cum? Și cât de îngrozitoare au fost acele secunde. Presupun că nu și-a mai putut scoate picioarele din pantaloni și astfel nu s-a mai putut ridica. Poate s-a

ridicat doar până la genunchi. A venit un val care l-a doborât, a căzut în apă și apoi a fost târât în larg.

– O, Doamne, strigă Nora.

– De aceea n-am vorbit niciodată despre asta, continuă Harrison. Despre amănuntul acela jalnic. L-am păstrat doar pentru mine. Chiar am încercat să mi-l șterg din memorie. Este ultima imagine pe care o am despre prietenul meu, când încerca să se spele în ocean. Am încercat să mă conving de faptul că nu am pomenit niciodată despre acest incident de dragul lui Stephen. Ca să nu-i pătez memoria. Dar amândoi știm că nu acesta este adevărul.

Harrison își luă capul în mâini. Era crud că îi povestise totul Norei. Și în plus, pentru ce? Pentru a dezvălui adevărul? Cum ar putea ajuta adevărul pe cineva?

– Agnes știa?

– Nimeni n-a știut, răspunse Harrison.

– Suntem vinovați cu toții, continuă ea. Asta voia să spună Agnes. Tu, Jerry și eu mai mult decât toți. Ar fi trebuit să stau cu ochii pe Stephen. Îi datoram asta.

– Eu mai mult decât toți, spuse Harrison. Era prietenul meu. Mă gândesc la viața lui – distrusă. O întreagă viață distrusă. Douăzeci și șapte de ani pe care nu i-a trăit.

– Nu mai pot suporta, spuse Nora.

– După cum știi, valurile i-au scos corpul la suprafață pe Insula Pepperell. În jurul gâtului se încolăcise o bucată de funie. Detaliul acesta sumbru dăduse naștere la diverse bârfe nefondate conform cărora s-ar fi sinucis. N-am cunoscut pe altcineva care era mai puțin dispus să se sinucidă decât Stephen Otis. Doar dacă nu consideri sinucidere otrăvirea lentă cu alcool.

– Harrison, Stephen ar fi fost un alcoolic toată viața.

– Am venit aici ca să spun povestea asta, continuă Harrison. Nu eram convins când am început această călătorie, dar acum sunt. Agnes ar fi mândră de mine, nu crezi?

– Harrison...

– Și acum vine partea cea mai tare, pe care încă nu ți-am dezvăluit-o. După înmormântare, tatăl lui Stephen a venit la Kidd pentru a asista la ceremonia de absolvire. Îți amintești că la ceremonie a fost un moment dedicat memoriei lui Stephen? După aceea, domnul Otis a venit în camera mea și mi-a spus că voia să vadă locul unde murise Stephen. Știa că eram ultimul care îl văzuse în viață și era sigur că, în plus, cunoșteam locul.

Harrison se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi și mâinile făcute pumn în față.

– Am mers cu mașina lui. Nu știam ce să spun. Aveam totul și nimic de mărturisit. L-am dus la casa de pe plajă. Am parcat mașina pe alee. Am mers printre dunele de nisip de lângă casă și apoi către apă. Eu tremuram. „Aici?", m-a întrebat. Eu am dat din cap. „Nu puteai face nimic, fiule", m-a consolat. Mi-a spus „Fiule" și a pus mâna pe umărul meu. Încerca să mă liniștească. Îmi venea să urlu pe dinăuntru. Voiam să-i spun că nu era adevărat. Că aș fi putut face ceva pentru Stephen.

Harrison spera că Nora nu va spune același lucru ca și tatăl lui Stephen sau, așa cum ar zice majoritatea femeilor, „Ai făcut ceea ce trebuia". Iertare goală de sens care părea păcat în cartea lui Harrison, carte care, în mod straniu, avea tot mai multe pagini albe pe măsură ce se adunau evenimentele.

Se gândea că era o idioțenie părerea conform căreia confesiunea te eliberează de sentimentul de vinovăție. Cât de ușor era să gândești astfel, cât de amăgitoare era

această iluzie. Acum știa că o astfel de confesiune dădea și mai multă greutate evenimentului.

Și cât de tristă și sordidă era povestea pe care tocmai o narase. Harrison nu și-l mai putea aminti acum pe Stephen, nu așa cum fusese. Avea imagini și fotografii, unele instanee făcute acasă, mai multe se aflau în anuarul școlii, unde Stephen era omniprezent. Căpitanul echipei de fotbal. Președintele asociației elevilor din ultimul an. Clovnul clasei. Harrison încercase să șteargă alte imagini. Momentul când stătea pe piatră cu Nora. Momentul când a intrat în apă. Pe altele le savura. Ca atunci când prindea o minge aproape de piept și o lansa apoi, salvând o alergare și astfel câștigând meciul. Dar Stephen, ceea ce era esențial despre Stephen, dispăruse, ca și ceea ce era esențial despre propriul lui tată, despre care lumea își amintea acum din anecdote și poze. Omul însuși dispăruse, lăsând în urmă bucăți de hârtie, ca un costum gol într-un dulap de vodevil.

Auzi un foșnet slab pe patul din spatele său. Era timpul să plece. Cel mai elegant era să se ridice și să plece fără a privi înapoi, fără schimburile de replici care nu puteau fi decât banale, scăzând importanța confesiunii. Dar Harrison știa că nu spusese povestea așa cum trebuie, adăugând poate mai multe lucruri decât se petrecuseră în realitate, folosind fragmente de emoții, așa că ar fi părut fals sau dramatic dacă ar fi plecat fără un cuvânt. Ca de la un prieten la altul, Harrison se gândi să o consoleze pe Nora. Ar trebui să spună cel puțin „Îmi pare rău".

Nora puse mâinile pe umerii lui Harrison, făcându-l să tresară. Două entități delicate, calde, cu energia unor bombe. Ce transmiteau? Iertare? Sau se voia a fi doar un gest liniștitor, menit a relaxa atmosfera care urmase conversației, a o întrerupe, deoarece îi era la fel de teamă de banal ca și lui.

Mâinile se mișcau în interiorul gulerului, electrizându-l, apoi desenau cercuri pe pielea de pe piept, până când Nora își puse capul pe umărul lui, cu obrazul aproape de ureche. Într-o fracțiune de secundă luă decizia de a-i strânge mâinile într-un „Nu" hotărât sau de a se întoarce și de a o săruta grăitor pe gură, ceea ce însemna un „Da" puternic. Harrison se ridică și luă în brațe fata, acum femeie, după douăzeci și șapte de ani de iluzii intermitente, iar realitatea era atât de puternică încât aproape îi tăia respirația. O sărută, un sărut și el mai matur, care mărturisea anii de experiență pe care va trebui să și-i imagineze acum pentru tot restul vieții.

Nora se desprinse din îmbrățișare și se îndreptă către ușă. Pentru o secundă, în timp ce inima îi bătea cu putere, Harrison se gândi că voia să plece de lângă el, așa cum făcea adesea; în schimb, Nora încuie ușa. Când se întoarse către el, fără jumătatea aceea drăguță de zâmbet, inima lui aproape că bătea să-i sară din piept. Nora se descălță. Cât era de frumoasă. Harrison și-o imagină pe Evelyn trăgându-și pe cap cămașa de noapte și alungă din minte această imagine – povestea aceasta paralelă –, un act voit de trădare. Odată alungată, Evelyn dispăru o perioadă a cărei durată rămânea deocamdată un mister. Poate o oră. Poate o noapte. Cel mai probabil o viață întreagă. Deși cuvântul în sine, perioadă, sugera nu doar acest început fabulos, ci preconiza sfârșitul clar și necesar.

Înainte de nuntă, Bridget pusese deoparte lenjeria frumos împachetată, pentru a o avea la îndemână în momentul în care avea să se întoarcă în apartament împreună cu Bill. Închise ușa de la baie, lăsându-l pe Bill să aprindă lumânarea de pe noptieră. Erau amândoi extenuați din cauza așteptării lungi de peste zi și apoi a ceremoniei în sine (Bill aproape leșinase când a observat prezența neașteptată a Melissei). A urmat finalul dramatic marcat de mărturisirea uluitoare a lui Agnes (ceea ce explica lacrimile amare ale bietei femei din timpul ceremoniei), dar Bridget știa că Bill nu va dormi până când nu avea să se bage în pat lângă el. În fond, era noaptea nunții lor.

Se întreba cum s-au înțeles Matt, Brian și Melissa jucând biliard. Împreună cu Bill își luase la revedere la scurt timp după intervenția lui Agnes, asigurându-i pe ceilalți că se vor vedea cu toții dimineață, pentru a-și lua rămas bun la micul dejun. În momentul în care Bill și Bridget au părăsit camera, mai rămăseseră doar Jerry, Rob, Josh și Harrison, iar Bridget nu știa dacă au decis să meargă în bibliotecă pentru încă un pahar. Credea totuși că nu. Că, la fel ca ea și Bill, s-au dus fiecare în camera lui pentru a medita asupra pojghiței impenetrabile care-i învăluia pe ceilalți.

Bridget trase o ocheadă rapidă în oglindă. Își desprinse peruca, o scutură puțin și o puse iar pe cap pentru a aranja părul, pentru a-i da un aspect mai îngrijit. Chipul îi era palid în lumina strălucitoare, perfectă pentru aplicarea machiajului, dar înspăimântătoare în momentul în care

vrei să te oglindești noaptea târziu. Se dezbrăcă de taiorul roz oribil și de lenjeria pe care o detesta, bucurându-se de libertatea temporară. Avea de gând să slăbească după terminarea chimioterapiei. Doctorul îi spusese să nu își facă griji, pentru că avea paciente care reveniseră la greutatea inițială fără nicio problemă, adică la mărimea 36. Bridget știa că nu avea să aibă niciodată mărimea 36, dar s-ar fi mulțumit cu 40.

Dădu la o parte hârtia mătăsoasă roz și scoase lenjeria. O cămașă de noapte fără mâneci și bikini asortați. Un portjartier cu dresuri albe de mătase, preferatele lui Bill. Adevărate comori pentru o mireasă, o mireasă tânără, dar când Bridget le văzuse în vitrina magazinului de lenjerie se gândise De ce nu? De ce să îl priveze pe Bill de ceva ce avea să îi facă plăcere? De ce să nu trateze această noapte a nunții ca și cum ar fi făcut-o dacă s-ar fi căsătorit pe când aveau douăzeci de ani?

Își puse cămașa și se analiză în oglindă. Rareori purta ceva atât de transparent și astfel nu avea des ocazia de a observa că sfârcurile, acum, drept rezultat al operației la sânul drept, se îndreptau în direcții diferite. Unul era ușor îndreptat în jos. Celălalt către stânga. Eh, nu-i nimic, își spuse. Oricum lumina va fi difuză.

În mod ciudat, Bridget nu își pusese lenjerie foarte sexy la prima ei nuntă. Rochia de mireasă, din material alb, fusese scumpă, dar la terminarea recepției, în cameră, și-a dat jos sutienul și bikinii în mod obișnuit și le-a aruncat pe toate lângă Arthur. Ciudat că își amintea că făcuseră dragoste în noaptea aceea, dar nu-și aducea aminte exact cum. Faptul că nu-și amintea o îngrijora puțin. Asta nu făcea parte din memoria obișnuită a cuiva? Poate că, de când s-a reîmpăcat cu Bill, pur și simplu reprimase unele imagini, chiar amintiri, ca un act de trădare.

Se luptă cu portjartierul pentru că uitase cât era de greu să prindă dresurile. Păreau să ajungă la un centimetru de dispozitivele acelea ciudate care se îndoiau când erau prinse. În timp ce rula dresurile, se gândi, în mod deloc plăcut, la stripperi și la costume de deghizare și se simți oarecum ridicolă în lenjeria aceasta de ingenuă. Oare o să-l deranjeze și pe Bill? Va crede că e ridicolă? Sau se va pune imediat în mișcare și va fi recunoscător pentru această mică scenetă?

Se spălă pe dinți și își dădu cu un gloss care avea să ajungă cu siguranță în întregime pe așternuturile drăguțe ale Norei. Se șterse la gură. Încă nu se dusese machiajul și s-ar putea să murdărească fețele de pernă, dar ce putea face? Lumea se aștepta să găsească ceva deranj în apartamentul nupțial, nu?

Deschise ușa de la baie și fu surprinsă să descopere că toate luminile erau aprinse. Când intră de tot în cameră îl văzu pe Bill la marginea patului, îmbrăcat cu cămașa, în șosete și în boxeri. Oare ieșise prea repede din baie? Fusese ocupat pentru că sunase în camera lui Matt sau a Melissei să-i întrebe dacă s-au distrat? Bridget făcu un pas, moment în care Bill ridică privirea către ea. Plângea.

Bill plângea.

– Nu te-am avut atâta timp, iar acum s-ar putea să te pierd, spuse el simplu.

O trecu un fior când își dădu seama că Bill credea că va muri. Probabil că gândise asta în tot acest timp.

Era un lucru să-ți imaginezi propria moarte, dar cu totul altceva când altcineva gândea asta. Și mai rău dacă acel altcineva se exprima cu voce tare. Bridget își dorea să aibă la îndemână un halat în care să se ascundă. Se simțea ridicolă îmbrăcată în lenjeria sexy, complet nepotrivită cu momentul. Dar nu-și putea lăsa soțul plângând

pe marginea patului pentru a merge în căutarea unui halat. Mai înaintă câțiva pași către el, apoi se opri.

– Bill, îl strigă.

– Toată viața mi-am dorit asta, spuse el, și acum... ce vom avea?

Întrebarea rămase fără răspuns. Fiorul care o încerca pe Bridget devenise destul de puternic. Se înconjură cu propriile brațe pentru a se opri din tremurat, dar nu simți decât materialul subțire al cămășii.

– Pare atât de nedrept, striga Bill. Atât de crunt. Și e doar vina mea.

Doamne, se gândi Bridget.

Bill își încrucișă brațele peste piept și începu să se legene înainte și înapoi pe marginea patului, modul unui bărbat de a se liniști. Nu părea deloc mascul în șosetele și boxerii negri. Prea mult timp ignorase deliberat adevărul hidos al bolii lui Bridget. Ea nu înțelegea de ce aleseseră tocmai acest moment pentru a merge înainte. Probabil că ceea ce a declanșat reacția lui Bill se datora venirii fiicei sale, faptului că fericirea lui era deplină. Caracterul fraudulos al acestei fericiri îi apăruse doar când rămăsese singur în cameră în cele câteva minute cât timp Bridget îl lăsase nesupravegheat pentru a merge la baie.

Se gândi că nu se putea separa de el. Erau mult prea multe lucruri la mijloc. În primul rând, era Matt. Apoi sănătatea ei. În plus, erau anii pe care nu i-au avut împreună și ocazia aceasta de a recupera totul.

Desprinse dresurile din nasturii de care erau prinse și îi dădu jos. Ridică peste cap cămașa de noapte. Își scoase bikinii și îi aruncă cu degetul mare de la picior. Își permise să se lase analizată complet goală, hotărând să nu își facă griji pentru colacii de grăsime de pe șolduri și pentru sfârcurile care arătau în direcții diferite. Trecând

pe lângă Bill, aprinse lumânarea de pe noptiera de la capul patului și stinse lumina.

Mai rămăsese un singur lucru. Își desprinse peruca, o luă și o aruncă pe podea.

– De ce nu te bagi sub pătură? îi sugeră Bridget.

Merse de cealaltă parte a patului și se strecură între așternuturi. Îl auzea pe Bill care se dezbrăca. Un bărbat plângând era o priveliște înspăimântătoare. Nu o deranjase asta în timpul ceremoniei, deoarece știa că lacrimile acelea erau de bucurie, de ușurare. Dar acestea erau lacrimi de disperare. Orice s-ar întâmpla, oricât de înspăimântător și de crunt ar fi, Bridget trebuia să le pună capăt. Dacă Bill se dezechilibra, urma ea. Nu putea permite această reacție în lanț.

După ce se dezbrăcă, Bill se băgă și el sub așternuturi. Se întinse imediat după ea, scăpând un oftat involuntar.

– Nu trebuia să fie așa, spuse el, ținând-o strâns în brațe.

– Știu.

– Arătai minunat, continuă el, în timp ce un chicot de râs își făcea loc într-un sughiț. Va trebui să mă sinucid mâine când îmi voi aminti de momentul acesta.

– Să nu faci asta. Nu se poate să rămân văduvă.

– O să le pui iar? întrebă el, trăgând-o și mai tare în el, iar corpul ei se mulă perfect peste al lui. Mă refer la dresuri și port jartieră.

– S-ar putea, răspunse ea. Doar dacă te porți foarte, foarte bine cu mine.

– E bine așa? întrebă el, mângâind-o.

– E un început.

– N-am intenționat să...

– Da, știu că nu ai intenționat.

Deși evident că asta intenționase. Sugerase că Bridget avea să moară curând și că îl va lăsa singur. Și era trist.

De ce să nu aibă și el dreptul de a-și exprima durerea? Ei doi ar fi putut avea douăzeci și șapte de ani împreună. În cel mai bun caz, acum vor mai avea doi, poate trei și o mare parte din tot acest timp nu va fi deloc plăcut. Din câte își imagina, probabil că noaptea aceasta ar putea fi cea mai bună din câte vor mai avea.

– O să mă poți ierta vreodată? întrebă Bill.

– Pentru ce?

– Pentru că te-am părăsit. Pentru că m-am căsătorit cu Jill.

– Te-am iertat cu mult timp în urmă.

– Serios? Când?

– A, nu știu, Poate săptămâna trecută.

Bill o sărută în maniera lui personală, care ei îi plăcea enorm. Erau amanți vechi, deși acum se reuniseră de mai puțin de doi ani. Aveau activitățile lor de rutină. Nu simțeau gust de aventură. Poate că în noaptea aceea Bill ar fi încercat ceva nițel diferit. Dar suferința, cel mai eficient antidot pentru sex, scosese tot ce era mai bun din el. Bridget îl atinse așa cum știa ea, iar tehnica ei se dovedi eficientă. Nu era ca și cum ar fi făcut dragoste la douăzeci și cinci sau la treizeci și unu de ani. Acum doar își putea imagina scenariile acelea. Probabil că ar fi fost mai multă varietate, mai multă spontaneitate. Dar și mai puțină tandrețe. Oare unul dintre ei ar fi avut vreo aventură? Existau căsnicii de aproape treizeci de ani în care niciunul dintre parteneri să nu fi avut nicio relație extraconjugală? Bridget bănuia că foarte puține. Era o problemă cu care probabil că ea și Bill nu s-ar fi confruntat.

Îi luă mâna, care era acum între picioarele ei, simțindu-i respirația regulată, acum din ce în ce mai accelerată, ochii cu siguranță uscați, și îi duse degetele aproape de cap.

– Atinge-mă aici, îi șopti ea.

Nu făcuseră niciodată dragoste fără perucă. Știa cum se simte scalpul la pipăit – părul rar, locurile unde era complet cheală – dar credea că venise momentul. Pentru a fi cu adevărat căsătoriți, trebuia ca Bill să o atingă pe cap. Un moment, mâna lui rămase acolo unde o lăsase ea. Poate că nu înțelesese exact ce voia ea. Bridget aștepta, știind că Bill avea să înțeleagă totul imediat.

Bill o mângâie pe tâmplă, deasupra urechi și apoi pe ceafă. În timp ce o atingea, Bridget își aminti de fata din magazinul de peruci și se întrebă cum o fi fost noaptea nunții sale. Oare își scosese peruca așa cum cerea ceremonia pentru a-și da la iveală capul ras? Oare plânsese? Oare soțul ei, un bărbat fără chip și fără nume, o mângâiase pe cap la fel de drăgăstos cum făcea Bill acum, recunoscând sacrificiul soției sale?

Bill era tandru, iar Bridget îi era recunoscătoare pentru asta. Avea scalpul sensibil, lucru pe care nu îl știuse înainte de a-și pierde părul. El scoase cealaltă mână pe care o ținea sub ea și îi luă capul în amândouă. O trase către el și o sărută lung.

Da, așa era mai bine, se gândi Bridget. De ce să se prefacă amândoi că nu era bolnavă? De ce să nu o iubească exact așa cum era? Nu asta își dorea fiecare femeie?

Duminică

Îi strigă numele ca prin vis. Harrison adormi la loc. Dormise doar câteva secunde, sau, în cel mai bun caz, câteva minute.

Camera era scufundată în întuneric, deoarece jaluzelele erau trase. Stătea ghemuit lângă Nora, care dormea pe spate. Începea să își amintească acum, iar amintirile îi făceau inima să-i tresalte și îi produceau valuri de căldură. Ceea ce cu o seară înainte era urgent, acum, privind retrospectiv, era uluitor.

Se întinse după ea și îi găsi mâna. Pielea era caldă și uscată. O văzu deasupra lui, strângându-i corpul cu genunchii. Pe spate, își întindea brațele pentru a se sprijini de tăblia patului. Era mai mult decât uluit că făcuseră dragoste: era de-a dreptul mut de uimire.

O putea vedea acum doar din profil. Probabil visase că îl strigă, pentru că încă dormea. Partea lui de pătură se adunase toată sub talie. Se înveli până pe piept. Hanul era liniștit. Nu se auzeau voci sau muzică. Cât timp dormiseră? În spatele ușilor închise, în alte camere, oamenii stăteau întinși în pat, neliniștiți sau visând.

Harrison simțea parfumul Norei, care dormea lângă el. Sexul, atunci când era extras din context, și chiar în context, se gândi el, era o activitatea ciudată și minunată în același timp.

Cu o seară în urmă, Harrison căzuse pradă tentației. În dimineața aceasta, simți un altfel de tentație, aceea de a considera ce se petrecuse între el și Nora ca pe un fel de împlinire. În 1974 se sărutaseră. Harrison își aminti promisiunea mâinii care i se strecurase sub cămașă. Dacă

Stephen, în maniera aceea macabră care le stricase scena de iubire, nu ar fi pus capăt poveștii care începea în seara aceea între el și Nora, oare relația lor ar fi continuat până la sfârșitul primului lor an la facultate, el la Boston, ea la New York? Ar fi devenit într-o zi rivalul lui Carl Laski?

Ce idee imposibilă!

Dincolo de umărul Norei, printr-o fantă din jaluzele, Harrison vedea lumina de afară. Era deja duminică dimineața. Rememoră nunta, cina, confesiunea lui Agnes. Se gândi că era un început dificil pentru Bill și Bridget, care cu siguranță meritau ceva mai bun. Deși, în final, Harrison știa că acest început nu avea mare importanță. Lupta celor doi va avea de acum înainte un caracter strict personal.

În cameră lumina devenea tot mai puternică acum, așa că putea distinge fotoliul în care stătuse. Prin ușa deschisă, vedea cada din baie. Soarele proiecta forme dreptunghiulare pe jaluzele. Își aminti cum văzuse reflecția propriei figuri pe sticla întunecată. Avea să fie o zi însorită, pe care nu voia să o înfrunte.

Simțise o oarecare ușurare povestindu-i Norei în final ceea ce se petrecuse în noaptea aceea de mai, în urmă cu aproape trei decenii. Îl ajuta faptul că împărtășise povara aceasta cu Nora și apoi urma mâinilor sale pe umeri și iertarea pe care o transmiteau. Înaintea acestui week-end, Harrison își imagina că nu va mai trăi niciodată amestecul intens de dorință și dragoste pe care îl experimentase în tinerețe. Nu-i fusese niciodată infidel soției sale, ceea ce uneori părea un eșec din partea lui, o lipsă de imaginație. Noaptea trecută, se lăsase în voia tentației, savurând pur și simplu faptul că era viu.

Viu în detrimentul lui Evelyn. Își aminti modul în care o alungase din minte. Ea nu va afla niciodată, dar el nu va putea uita noaptea aceasta, ceea ce avea să schimbe totul.

Acum va avea amintiri proaspete, noi. Un zgomot puternic îl făcu să tresare. Nora se învârti pe cealaltă parte, îndepărtându-se de el.

– Tu ai pus ceasul să sune? o întrebă Harrison.

– Trebuia s-o fac, răspunse ea, întinsă pe spate acum, încercând să se trezească. Trebuie să mă trezesc pentru a mă ocupa de micul dejun.

Nora întoarse capul pe pernă pentru a-l privi pe Harrison. Îi atinse fața, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că se afla în pat cu el.

– Este extraordinar, spuse.

Harrison se apropie de ea, dar Nora îi puse o palmă pe piept.

– Chiar trebuie să mă trezesc, zise.

– Trebuie să discutăm?

– Vom vorbi, dar mai târziu.

Nora se ridică și își puse halatul. Trebuia să facă un duș și să se îmbrace. Harrison o privea în timp ce ridica jaluzelele. Își acoperi ochii cu palmele. Reflecția soarelui pe zăpadă aproape îl orbea.

Ajuns în camera lui, Harrison începu să se plimbe în sus și în jos. Încă mai era îmbrăcat cu hainele cu care fusese la nuntă. Aruncase sacoul și cravata pe patul neatins. Își simțea fața aspră și știa că trebuie să facă o baie.

Se gândea că pentru binele familiei sale trebuia să plece cât mai repede de la han. Va ajunge la Hartford prea devreme înainte de îmbarcare, dar era mai bine să stea în aeroport decât să rămână la han. Oricum, era mult prea agitat pentru a se ocupa de activitatea atât de simplă de a împacheta. Se plimba de la baie în capătul opus al camerei și înapoi.

Nici măcar nu o ținuse în brațe pe Nora în dimineața aceasta. Nu o sărutase de rămas bun. Aveau să se despartă astfel?

Se așează pe pat și privi fix pe fereastră. Auzeau cum apa se scurgea de pe acoperiș. Avea nevoie de o ceașcă de cafea pentru a-și limpezi gândurile și își aminti de aparatul de espresso din bibliotecă. Oare era potrivit să coboare așa devreme? Se întreba cât era ora. Se uită la ceas. Aproape șapte. Devreme pentru o dimineață de duminică. Aveau să le servească și cafea în sufragerie?

Fără a face duș, ieși din cameră și coborî scările îndreptându-se către bibliotecă. Între timp, auzea toate zgomotele hanului care se trezea la viață. Răzbăteau voci din camere îndepărtate. Se auzeau pași pe o pardoseală de lemn. Izbitura unei uși masive care se închidea. În hol, un bărbat întinsese un ziar pe măsuță, cu o cafea în mână. Harrison se gândea să îl întrebe de unde luase cafeaua. Judy, asistenta Norei, intră în hol ducând un teanc de cearșafuri împăturite.

– Bună dimineața, îl salută.

– Bună dimineața, îi răspunse Harrison.

Avea părul prins strâns, lipit de cap. Și de data aceasta era murdară de ruj pe dinții din față. Harrison se întrebă de ce nu o atenționa nimeni.

– V-ați trezit devreme, îi spuse.

... zâmbetul asimetric...

– Da, zise.

– Ați găsit-o pe Nora?

– Poftim?

– Noaptea trecută o căutați pe Nora.

– Nu, minți el, iar mintea îi funcționa cu viteza fulgerului. N-am găsit-o. Voiam să-i mulțumesc, dar plecase la culcare.

– Se va trezi în curând, spuse Judy. Să o anunț că o căutați?

– Nu, mulțumesc, răspunse el. Nu. Mai stau puțin. Probabil că o voi întâlni pe aici. De fapt, acum aș vrea o cafea.

– În bibliotecă. Tocmai am făcut-o.

– Mulțumesc.

Se îndreptă în direcția bibliotecii, dar după câțiva pași se opri brusc. Se întoarse cu fața către scări. Nu se poate, își spuse. Scosese deja cheia aurie și grea înainte de a ajunge în cameră. Intră, aruncă cheia pe pat și căută cartea pe care o cumpărase cu o zi înainte. Ridică un pulover aruncat pe birou și găsi volumul subțire. Se așeză pe pat și deschise imediat la poezia pe care o citise în biblioteca orașului, cea care îl intrigase, îl torturase din cauza imaginilor sale erotice. „Sub acoperișul înclinat".

Femeia din poezie era blondă și avea dinți stricați. Ieri, cuvântul limbă îi atrăsese atenția. Găsi iar versul:...*în timp ce îți ating dinții cu limba*...

Un fior imperceptibil îi traversă șira spinării ca o confirmare. Citi versurile iarăși, sigur că Laski scria despre femeia care îi servise salata cu musca, femeia pe lângă care tocmai trecuse în hol.

... *zâmbetul asimetric*...

Îi era greu să creadă cât de crud fusese Laski scriind această poezie și apoi cerându-i Norei să o treacă pe curat și într-un final să o publice. Ducându-se imediat la prima pagină, se uită la data publicării. 1999. Volumul fusese publicat postum.

Stătea pe pat gândindu-se. Trecură cinci minute. Apoi zece.

Ținea cartea în mână. Se duse la fereastră, apoi se întoarse. Se scărpină în cap. Cum era posibil ca Nora să permită așa ceva?

Puse cheia în buzunar și ieși din cameră. Se întoarse în apartamentul Norei. Își amintea ce îi spusese Nora, că soțul ei îi fusese infidel doar pe hârtie. Când ajunse la capătul holului, văzu că ușa de la apartamentul ei era închisă. Ar fi

putut să o deschidă pur și simplu – oare noaptea trecută nu îi dădea acest drept? – dar decise să bată.

Nora era în halat, încă udă de la duș. Pe patul întins perfect, ale cărui linii drepte îi făcură inima să tresalte, Harrison observă un sutien, o pereche de chiloți, niște pantaloni negri, o bluză albă și două șosete negre.

Nora avea fața roz și părul lipit de cap. Pleoapele îi erau palide și nu era dată nici cu ruj.

– Harrison, exclamă ea surprinsă.

– Pot intra?

– Sunt puțin în întârziere, spuse ea, dar apoi să dădu la o parte din ușă. Evident, adăugă.

Harrison o îmbrățișă și o sărută. Respirația Norei mirosea a pastă de dinți. Harrison îi dădu drumul și se așeză pe un cufăr de cedru de la capătul patului. Ținea cartea în mână și văzu că Nora se uita la ea.

– E o poezie aici, pe la sfârșit, spuse el.

Nora rămase tăcută.

– Una care se intitulează „Sub acoperișul înclinat".

Nora băgă mâinile adânc în buzunarele halatului de pluș. Harrison îi studie picioarele albe sub tivul halatului și labele picioarelor desculțe. Știa că mâinile erau singura parte a corpului care purtau urmele vârstei, uzate de munca grea.

– Mă gândeam că poate vrei să-mi spui o poveste, continuă el încet.

Nora trecu pe lângă el și se așeză pe pat.

– Te iubesc, zise Harrison.

Și imediat regretă că pronunțase cuvintele acelea goale, banale și zaharisite, genul care se imprimă pe cărțile poștale. Cât de ciudat era să descopere, după atâția ani în care a tot așteptat să trimită acest mesaj, că pur și simplu cuvintele acestea nu erau suficiente. Nu erau deloc suficiente.

– Cred că noaptea trecută, spuse, a fost cea mai intensă experiență sexuală din viața mea.

– Doar nu vorbești serios, răspunse ea, punându-și mâinile în poală.

– Așa simt acum.

În încăpere se așternu o tăcere prelungită.

– Eu am fost cea pentru care Carl și-a părăsit soția, zise Nora. Nu mai făcuse asta înainte, nici măcar nu se gândise la așa ceva. Avea atâtea studente, atâtea femei frumoase care i se aruncau în brațe. Până aproape de șaizeci încă mai putea face o femeie să întoarcă puțin capul după el.

Nora făcu o pauză, iar Harrison putea azi cum intra apa fierbinte în calorifer.

– Ne-am mutat din oraș, continuă Nora. Carl a luat decizia aceasta pentru a scăpa de scandalul pe care îl avea cu fosta soție. Cred că își imagina că va putea să se purifice dacă se retrăgea la țară. Practicând yoga. Renunțând la carne. Făcând plimbări lungi. Aș fi putut să-i spun că strategia aceasta nu va funcționa, că geografia nu putea schimba omul care era.

Harrison puse cartea lângă el, pe cufăr.

– Unii bărbați au nevoie de femei pentru a se simți împliniți, zise Nora. Am mai spus asta.

– Tu erai companionul, completă Harrison.

– Carl era de-a dreptul vorace în această privință. Când era acasă, avea nevoie de prezența mea, de atenția mea în fiecare minut. Trebuia să-l cunoști ca să înțelegi asta. Cred că sunt mulți astfel de bărbați. Poate Jerry este genul acesta de bărbat. Nu tu sau Bill.

– Nu, încuviință Harrison.

– Da, eu eram companionul lui. Aici făcu o pauză. Este chiar atât de rău? Să îți dedici viața cuiva? Dacă

opera lui Carl s-ar fi îmbunătățit datorită faptului că eu îi sacrificam întreaga mea viață, oare nu merita sacrificiul?

– Poate pentru el, spuse Harrison încet. Nu înțeleg cum ar fi meritat pentru tine.

– Nu? întrebă ea, sincer uimită. Poți spune că ar fi fost mai bine dacă aș fi făcut ceea ce îmi doream să fac? Nu cred că se poate. Sunt multe de spus despre sacrificiu. Religii întregi se bazează pe această idee.

– Pur și simplu femeile din zilele noastre nu trăiesc așa, continuă Harrison, știind că nu era complet adevărat. Multe femei s-au sacrificat pentru ceilalți.

– Credeam că este un poet genial. Dacă puteam să îl ajut în vreun fel, în vremea aceea mi se părea că merită să o fac.

Harrison încerca să nu se gândească la Nora alături de Carl Laski, un bărbat care se apropia de șaptezeci de ani în momentul în care a murit. Știa cum arată un bărbat de vârsta aceea. Văzuse destui la sala de sport. În ultimele fotografii, Laski apărea cu o barbă căruntă și părul rar. Harrison se gândi la Nora așa cum fusese cu o noapte în urmă în pat și nu și-o putea imagina întinsă alături de Laski.

– Eu eram și mai retrasă decât Carl, continuă Nora. Locuiam aici, în casa aceasta, departe de oraș. Părea că trăiesc doar pentru el. Lucram pentru el. Era totul pentru mine.

Lui Harrison îi era greu să și-o închipuie pe acea Nora pe care i-o descria ea acum, cea pentru care Carl Laski însemna totul. Dar când se gândea la Nora adolescentă, care trăise în umbra lui Stephen Otis, putea crede poate că își permisese să se supună altcuiva.

– Erau multe bârfe despre alte femei, continuă Nora. Dar totul pornea de la poezia lui. În imaginație, Carl îmi era infidel în fiecare zi. Citeam asta în lucrările lui. Erau

imnuri închinate unei femei și aveam suspiciunile mele, dar existau suficiente asemănări cu mine sau cu femeile care fuseseră înaintea mea, așa că nu eram niciodată sigură.

Harrison se încruntă imaginându-și-o pe Nora analizând poezia lui Laski, căutând indicii despre infidelitățile sale imaginare.

– Dar știam, spuse ea, în mod obișnuit, banal, așa cum știu femeile. Carl era vorace și din punct de vedere sexual – știu că nu vrei să auzi asta – și avea perioade scurte de apatie sexuală urmate de un interes puternic față de sex. Devenise o rutină. Simțeam asta. În imaginație avea multe aventuri. Presupun că toți bărbații au. Dar în cazul lui, el le așternea pe hârtie, iar eu i le transcriam.

Respiră adânc.

– În mod ciudat, nu m-am gândit niciodată să îl părăsesc. Mă căsătorisem cu el și trăiam izolați. Separarea de el nu mi s-a părut niciodată a fi o soluție. Unde m-aș fi dus? Și cu cine?

Ai fi putut să mă cauți, își spuse Harrison.

– Într-o zi, Carl a venit acasă împreună cu o tânără. Era blondă, avea nouăsprezece ani și nu arăta deloc a studentă. Carl o numea „orășeancă", chiar și când era ea de față. O considera fascinantă. Accentul. Dinții ei stricați. Era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse. O studentă cu bursă. Strălucitoare, zicea Carl. Dar neșlefuită. Îmi aduc aminte că avea niște maniere oribile la masă. Mă gândeam că joacă acest rol pentru el – fata din clasa muncitoare transformată într-o doamnă – și că manierele acestea la masă făceau parte din jocul ei.

Harrison era uimit de aparenta ușurință cu care Nora povestea. Fără lacrimi. Fără ezitări.

– Când spun că a adus-o acasă vreau să spun că a adus-o să locuiască cu noi. Carl susținea că doar

temporar, că nu avea unde să meargă în altă parte. Că bursa acoperea doar studiile. Că locuise o vreme în mașină și o vreme pe la niște prieteni. Era suficient de murdară cât să îl cred. Avem atâtea dormitoare, spunea el, încât ne puteam dispensa de unul pentru ea până când avea să fie pe picioarele ei. Mi-a prezentat-o într-un mod atât de uman, încât n-am putut spune nu.

Nora se întoarse pentru a-l privi pe Harrison în față.

– Vezi tu, așa funcționează treaba, spuse. Cu porția. La început ai așteptări atât de mari. Apoi viața, în porții mici, începe să-ți risipească așteptările, le face să pară naive, goale. Îți dai seama că mariajul nu va fi ceea ce ți-ai imaginat. Că dragostea este intermitentă în cel mai bun caz. Că poate bărbatul cu care te-ai căsătorit la o vârstă atât de fragedă este foarte dificil. Speranța unei intimități constante este burgheză, ca să folosesc un cuvânt drag lui Carl.

Nora începu să își roadă o unghie.

– Îi auzeam uneori făcând dragoste, continuă. Pereții erau subțiri și îi puteam auzi chiar și din capătul holului.

Imaginea îl șocă pe Harrison. Nora, întinsă singură pe pat. Prima soție ascultând cum soțul ei o vizita pe cea de-a doua.

– Este unul dintre lucrurile de care am avut mare grijă atunci când am renovat casa după moartea lui Carl, continuă. Am făcut pereții dormitoarelor groși, ca să nu se audă nimic dintr-o cameră în alta.

Era adevărat. Din camera lui Harrison nu se auzea nimic.

– Ceea ce Carl nu mi-a spus este că Judy era însărcinată. Mi-am dat seama după câteva săptămâni. Poate că se observa și înainte de a-mi da seama că o vizita la ea în cameră. O auzeam vomând dimineața în baie. Vedeam cum talia începea să i se îngroașe. Într-o zi am întrebat-o.

Mi-a răspuns că într-adevăr era însărcinată. M-am oprit înainte de a o întreba dacă tatăl copilului era Carl. O știam, dar nu voiam s-o aud cu voce tare.

– Nora, exclamă Harrison. Îmi pare atât de rău.

– În ziua aceea mi-am dat seama că soțul meu, Carl Laski, era un monstru. Ani la rând mi-a interzis să facem un copil. Spunea că el are deja copii, ceea ce îi produsese numai bătăi de cap. Nu voia să mai treacă o dată prin asta. În plus, spunea mereu că era prea bătrân pentru un copil. Dar, vezi tu, eu nu eram prea bătrână pentru a avea un copil. Îmi doream să fiu mamă. Și iată că își permisese să facă un copil cu această... școlăriță.

Harrison se chinuia să asimileze informațiile pe care i le releva Nora. O fată care locuia în casa ei, însărcinată cu soțul ei. Își aminti modul în care Nora vorbise despre Carl Laski cu doar două zile în urmă: A fost un scriitor extraordinar. A fost un om extraordinar.

Harrison citise cartea scrisă de Roscoff și deși nu îi plăcuse, se convinsese că Laski fusese cel puțin un bărbat dificil, cu probleme. Dar apoi auzise comentariile oarecum defensive și laudative ale Norei la adresa soțului ei și începea să-l vadă într-o lumină nouă: soțul extraordinar, profesorul competent. Și acum, ca cineva care își dă seama că prima impresia a fost cea corectă, Harrison vedea cine a fost Laski cu adevărat. Un tiran auto-suficient.

– Eram furioasă, spuse Nora. Am avut o discuție cu el. A negat că ar fi copilul lui. S-a prefăcut surprins. Carl era capabil de trădare, dar nu putea minți. Nu era deloc credibil. L-am amenințat că îl voi părăsi. Cred că m-am și apucat să-mi fac o valiză. N-am povestit nimănui despre asta.

– Mă bucur că ai încredere să-mi spui mie, zise Harrison, dar nu era sigur de sinceritatea afirmației. Noaptea trecută, sentimentele sale erau simple, pure, imperative.

– I-am spus că rămân doar dacă scapă de ea, continuă Nora. Că nu voi trăi sub același acoperiș cu ea, că mă săturasem să îi aud cum fac dragoste noaptea. Aceasta i-a atras atenția. Cred că își închipuia că nu auzeam, că nu știam. Atunci mi-a spus că va căuta un alt loc pentru ea. Aici Nora își trase respirația. Apoi a descoperit că este bolnav.

– De cancer.

– De câteva săptămâni îl durea gâtul îngrozitor. Credeam că are vreun streptococ. I-am spus să consulte un medic, dar nu voia. Avea un întreg arsenal de medicamente naturiste. Le cumpăra dintr-un magazin din oraș. Avea încredere oarbă în ele. Dar într-un final durerea devenise atât de puternică, încât a mers la clinica facultății. Acolo i-au sugerat să facă niște teste. Cuvântul acesta îl îngrozea pe Carl. Teste. Se comporta ca un copil. Un copil capricios și distructiv.

Harrison își imagina un bătrân furios, un fel de rege Lear.

– Într-un final a trebuit să-i găsesc eu un loc fetei. M-am dus la facultate, am discutat cu decanul și i-am spus că locuise în mașină și că acum stătea la noi. Decanul știa că soțul meu era bolnav. Carl era venerat la școală. Decanul mi-a spus că va avea grijă să-i mărească bursa fetei, astfel încât să includă masă și cazare. Nu i-am zis că era însărcinată.

Harrison se întreba dacă decanul știa că fata și Carl erau amanți.

– Și apoi boala lui Carl s-a înrăutățit. Îngrozitor. Era furios. Plângea. Pomenea fiecare femeie care îi inspirase fiecare poezie. Mi-a mărturisit fiecare aventură imaginară pe care a avut-o. Îi plăcea asta. Nu căuta să îl iert. Voia să mă rănească pentru că eram tânără și pentru că aveam să trăiesc după moartea lui. Îmi spunea că unele fete aveau abia

șaptesprezece ani. Zicea că le plăcea mai ales pe cele din primul an. Eu eram doar una dintr-un întreg șir, un șir lung, zicea. Că eram singura cu care s-a căsătorit, cu care a rămas. Zicea multe lucruri despre mine. Că nu aveam personalitate. Eram un nimeni. Un cufăr gol. Călca peste fiecare amintire plăcută pe care o aveam despre noi doi împreună.

Harrison voia să o consoleze și să o zgâlțâie în același timp. Cum a putut fi atât de supusă?

– Odată ce am aflat că era bolnav, nu mai puteam să îl părăsesc, nu? Evident că nu. Poate eram ușurată că impostura care era căsnicia noastră avea să se sfârșească. Și poate Carl o simțise, deoarece pe măsură ce treceau zilele și își dădea seama că nu avea să se însănătoșească în ciuda chimioterapiei și a radioterapiei, și devenea tot mai furios. Nespus de furios. Nora făcu o pauză. Incredibil cât de repede dragostea se transformă în ură, adăugă.

– Nora, exclamă Harrison.

– Nici nu-ți poți închipui cât de ușurată am fost când a murit. Cât de recunoscătoare am fost că s-a ocupat de asta singur.

Tăcerea din cameră se prelungi câteva minute.

– După înmormântare, m-am dus să o caut pe Judy. Cred că mă gândeam să iau copilul și să încerc să îl cresc eu. Dar îl dusese – era un băiețel – la un orfelinat catolic.

Harrison auzi în sfârșit efortul de a opri șuvoiul lacrimilor. Nora respiră adânc și privi în sus. Adevărata tragedie pentru ea fusese pierderea copilului.

– Și atunci mi-a venit ideea acestui han, spuse.

– Ai angajat-o pe Judy.

– Am adus-o să trăiască aici. Și apoi i-am plătit educația.

– Conduci hanul împreună cu ea.

– Suntem un fel de parteneri de afaceri, spuse Nora. O plătesc bine.

Harrison își dorea să mai aibă o zi la dispoziție. Chiar o săptămână.

– Nu vreau să mă întorc la Toronto, spuse. Este îngrozitor că simt asta, e înnebunitor că simt asta, dar acesta este adevărul. Vreau să stau aici cu tine.

Nora se ridică de pe pat și veni în fața lui.

– Aceasta este fortăreața mea, spuse. Este așa cum îmi doresc să fie. Așa cum am nevoie să fie.

Harrison se ridică și o sărută.

– Trebuie să mă îmbrac, spuse Nora.

Harrison înțelese în acel moment că nu aveau să se mai vadă niciodată. Nici la cea de-a treizecea reuniune de liceu, care va avea loc peste trei ani, nici la cea de-a patruzecea, nici la cea de-a cincizecea, dacă Harrison mai trăia până atunci. Într-o zi, un bărbat – la fel ca el, dar fără obligații, un bărbat fără trecut – va veni la han, o va cunoaște pe Nora, va vorbi cu ea și astfel se va termina povestea.

– Soțul tău avea dreptate, spuse Harrison. Nu există cuvinte pentru a descrie o anumită suferință.

Se îndreptă către ușile duble și le deschise. Ieși pe verandă. Copiii lui nu vor afla niciodată despre trădarea tatălui lor. Se va duce acasă, iar Charlie și Tom îl vor săruta. Va juca baseball și va patina împreună cu ei și nu vor ști niciodată că, pentru un moment, un scurt moment, fusese dispus să îi părăsească.

Soarele, neașteptat de cald, îi lumina fața. Se îndreptă prin zăpada dezghețată către intrarea hanului. Mergând, se gândea la ghețarii care se topesc și la păsările care se îndreaptă către nord.

De la fereastră, Agnes îl vedea pe Innes venind de după colț, mergând prin zăpadă în cămașă. Evident că nu era Innes, ci Harrison Branch, îmbrăcat cu aceeași cămașă și pantaloni pe care îi purtase cu o seară înainte. Dar ar fi putut fi Innes, deoarece acum ar trebui să aibă patruzeci și patru de ani. Ar avea aceeași poziție dreaptă, dar provocatoare. Cu părul ușor rărit. De ce mergea Harrison prin zăpadă?

În spatele ei, pe pat, se afla geanta de voiaj cu lucrurile bine împachetate, haina împăturită și rucsacul plin cu săpunurile și șampoanele gratis pe care hanul (Nora?) le oferea cu generozitate. Trase o ocheadă la scrisoarea de pe birou adresată lui Jim Mtchell, neterminată, pe care o scrisese ieri înainte de confesiunea pe care o făcuse la cină. Avea să o rupă și să o arunce (nu mai era nevoie să ducă acasă bucățile). Presupunea că Jim nu va afla niciodată despre trădarea ei, că își va închipui pur și simplu că Agnes a dispărut din peisaj. Și decise că exact asta se va și întâmpla. Va dispărea. Se va întoarce la Kidd, un loc de unde, atât în fantezie, cât și în realitate, nu pleca mai niciodată. Mai târziu, în aceeași după amiază, va corecta un set de lucrări despre istoria Statelor Unite, după care va lua parte la o întâlnire cu antrenorul de baschet al fetelor. Agnes era antrenor secund. La primăvară va deveni antrenor secund de teren, în toamnă va antrena echipa de hockey pe iarbă și le va pune serios pe fete să alerge după minge și să se antreneze pentru sezonul pe care spera să îl câștige. Anul acesta aveau toate șansele. Se va întoarce și Molly Clapper. Molly

avea cutting bun, lansări și mai bune și poseda instinctul de a fi mereu la locul potrivit, în momentul potrivit. Va continua așa... până când? Până când avea să moară? Să se pensioneze? Viața ei – viața ei – care până în urmă cu două zile părea să aibă atâta potențial, i se revela acum înspăimântător de pustie.

O limuzină albă își făcu apariția pe alee. Jerry și Julie apăruseră în capul scărilor de la intrare. Mașina se opri și își făcu apariția șoferul. Deschise imediat portiera din spatele șoferului, iar Jerry, cu pași vioi – de parcă se bucura că pleacă – ocoli mașina prin spate și se strecură elegant înăuntru. Julie aștepta răbdătoare ca șoferul să deschidă cealaltă portieră. Cu haina de blană pe braț, intră și ea cu grație. Înainte ca șoferul să închidă portiera, Agnes văzu cum Julie puse haina de blană pe banchetă, ca un animal mic menit să îi separe pe cei doi soți.

Harrison se opri în mijlocul unui teren care părea să fie o pajiște. Ce făcea oare? Poate că nu voia să-și ia rămas bun de la Jerry și de la Julie. Agnes voia să-i spună la revedere Norei. Voia să-i mulțumească pentru sfârșitul de săptămână, pentru cinele organizate și pentru camera drăguță pe care i-o dăduse. Dar era posibil să plece fără a mai da ochii și cu altcineva? Bill și Bridget știau că Agnes le dorea tot binele din lume. Avea să le scrie după întoarcerea la Kidd. Da, ce idee bună. Se puteau spune mult mai multe lucruri într-o scrisoare decât într-o întrevedere scurtă de despărțire.

Harrison tot nu se mișcase. Părea turnat în ceară, așa cum privea fix munții. Agnes auzea apa care picura din streșini și zgomotul surd al zăpezii care cădea de pe acoperiș. Lumina era aproape orbitoare, așa că Agnes își dădu seama că probabil era cald. Zăpada părea să dispară pe măsură ce te uitai la ea. Era posibil așa ceva? Oare

chiar puteai vedea zăpada dispărând, topindu-se și evaporându-se?

Harrison – Innes – făcu un pas înainte. Probabil că doctorul nu s-ar afla într-un han din munții Berkshire, ci într-un oraș. Nu Toronto, hotărî Agnes. Mai degrabă New York. Îl vedea pe Innes plimbându-se pe Madison Avenue, împingând căruciorul în care se află Louise. Agnes calculă că anul ar fi în jur de 1934. Se construise deja Empire State Building? Agnes schimbă locația, mutând-o pe Fifth Avenue și Thirty-fourth Street, unde tocmai fusese ridicată cea mai înaltă construcție din lume. Poate că Innes și soția lui veniseră la New York tocmai pentru această priveliște uluitoare (nu și Louise, evident, pentru că nu vedea). Erau într-o mică vacanță pe care și-o luaseră departe de Toronto, de muncă, de copii. Sau copiii erau cu ei? Angus, de paisprezece ani și Margaret, de opt ani. Bine, nu chiar cu ei, ci în camera de la hotel, împreună cu guvernanta.

Era o zi caldă de la începutul lui decembrie, aproape de cea de-a șaptesprezecea comemorare a exploziei de la Halifax, despre care nici Innes și nici Louise nu vorbeau niciodată, ca și cum Louise apăruse dintr-o dată, oarbă complet, pe străzile din Toronto, unde cei doi au emigrat imediat după căsătoria oficiată în grabă în Halifax, spre bucuria Louisei. Aceasta avea nevoie de un cărucior cu rotile nu pentru că era oarbă, ci pentru că, în plus, era și oloagă, deoarece glezna nu i se vindecase niciodată așa cum ar fi trebuit. Mulțumită atenției soțului ei și aju_-torului extraordinar pe care îl primise (da, cu siguranță exista o guvernantă la hotel), Louise dăduse naștere și crescuse doi copii, obținând statutul de soție a unui chirurg optician reputat (faima numelui său îl precedase la Toronto) și uneori chiar își făcea apariția în societate,

așa cum era aceasta la începutului anilor '30 în Toronto. (Marea Depresie afectase orașul canadian așa cum se întâmplase cu orașele americane? Da, probabil că da, decise Agnes).

Totuși, în pofida acestor realizări, la o privire mai atentă, Louise arăta ca o femeie care nu vede, care nu poate avea grijă de ea însăși în totalitate. Evident, purta ochelari de soare: două cercuri fumurii prinse de o bară aurie. Avea părul oarecum mai uscat și mai drept decât al altei femei. Clamele erau prinse în păr puțin strâmb, iar rujul și-l aplicase mai mult pe pipăite. Oare își închipuia cum îi venea haina aceea verde, a cărei culoare nu o prindea tocmai bine? Mergea pe la magazine în căruciorul cu rotile pe care îl împingea o prietenă printre șirurile de umerașe cu rochii? Sau poate soția doctorului, care se apropia de patruzeci de ani, se baza pe acesta pentru a-i alege pantofii și pălăriile?

Agnes îi vedea clar pe cei doi, care erau împreună de șaptesprezece ani. Pe doctorul Finch într-un palton maro, cu pălărie, călcând în spatele căruciorului de lemn cu roți de cauciuc, împingându-și pe strada ușor înclinată soția, care devenise mai grea odată cu trecerea anilor. Pe fața lui Innes nu se observa efortul pe care-l făcea. De fapt, părea chiar fericit. Nu neapărat pentru că era împreună cu soția sa, hotărî Agnes. Ci mai degrabă datorită aventurii pe care o presupunea călătoria lor, datorită bucuriei de a fi departe de Toronto, departe de Canada, dacă e ca Innes să fie sincer în totalitate. În New York se simțea un aer de vitalitate, chiar și în toiul Depresiei, care nu putea fi regăsit și nici nu se regăsea în Toronto, oricât de civilizat ar fi fost orașul acesta nordic.

Louise spunea (iar Agnes asculta cu maximă atenție) că ar trebui să viziteze Macy's. Joan îi povestise că

magazinul era extraordinar. Aveau timp de asta? Când începea concertul la Carnegie Hall? Pentru Louise, care nu vedea, concertul însemna doar un bilet.

Agnes se îndreptă către birou.

Innes îi răspundea la întrebări, politicos ca întotdeauna față de soția sa cu probleme, chiar și atunci când aceasta îi vorbea pe un ton răspicat, ceea ce lui i se părea că se întâmplă tot mai des în ultimul timp. El putea vedea, în timp ce ea nu, iar Louise avea tendința de a i-o aminti din când în când. În ziua aceasta, vocea ei avea o notă de iritare, în pofida călătoriei minunate. Era obosită. Era adesea obosită. Faptul de a fi orb te obosește îngrozitor, deoarece trebuie să asculți cu foarte mare atenție. Trebuie să-ți imaginezi lucrurile. Ca întotdeauna, lui Innes îi părea rău pentru soția sa, care nu putea vedea vârful de o frumusețe care îți tăia respirația a edificiului Emire State Building. Soția lui, care nu putea decât auzi mulțimea din jur. Care nu putea admira priveliștea oferită de vitrinele pregătite de sărbători, ornate în detaliu și cu multă măiestrie.

Pășea cu grijă prin zăpada mocirloasă, fiind atent nu doar unde punea piciorul, ci ferind-o și pe Louise de autobuzele și taxiurile care treceau și stropeau totul în jur. Rareori luau un taxi. Simplul efort de a o urca pe Louise într-o mașină era o acțiune obositoare și care lua o groază de timp. Preferau să meargă pe jos. Brațele lui Innes căpătaseră forță, iar bustul i se dezvoltase pe măsură. Spre deosebire de majoritatea persoanelor din jur, el simțea că trotuarul avea o înclinare de cinci grade și era normal pentru cineva care împingea un cărucior cu rotile în care se afla o femeie de 68 de kilograme. Dar nu se plângea. Îl deranja doar atunci când vreun trecător se

uita insistent la Louise, la început cu dezgust, apoi cu milă. Îndrăzneala privirii nu era doar necivilizată, ci și inconfortabilă, deoarece îi amintea lui Innes propriile sentimente peste care trecuse cu doar puțin timp în urmă.

Se întreba dacă nu cumva le-ar fi mai bine dacă ar locui la New York, deoarece societatea era mai puțin închisă, mai puțin izolată. În Toronto, Louise avea prieteni și familie, dar adesea nu găsea nimic de făcut, iar lipsa ocupației crea un ansamblu de simptome neplăcute: plictiseală, iritație, uneori văicăreală, tendința de a dramatiza. Nu-și putea umple orele așa cum făceau alte femei din clasa de mijloc, citind sau cosând. La început, Louise se opusese să își însușească alfabetul Braille, dar acum reușea să citească la nivelul unui copil normal de șapte ani.

Dar acestea erau gânduri pentru mai târziu, pentru călătoria de întoarcere pe tren către Toronto. Deocamdată, Innes voia să se bucure de scurta lui vacanță. De hotelul care avea în hol o machetă a sa, din sticlă. De cinele la care luau parte Margaret și Angus, fata într-o rochie de adult cu o curea din mărgele negre. De prânzul cu un coleg de la o facultate de medicină urmat de un tur al orașului în Buick-ul doctorului. Lui Innes îi plăcea în mod deosebit să hoinărească de unul singur atunci când Louise se odihnea. Faptul că se plimba astfel, fără nicio destinație anume și fără un program special, îi producea o senzație de libertate.

– De fapt, trebuia să iau șalul, spuse Louise.

– Îți este frig? Pare o zi călduroasă. De fapt, chiar neobișnuit de caldă pentru acest anotimp.

– Da, dar eu stau jos și tu mergi. E normal să îmi fie mai frig decât ție.

Innes nu răspunse, deoarece învățase cu ani în urmă că Louise nu era niciodată dispusă să renunțe la o idee.

– Vorbește cu mine, insistă ea.

– Străzile sunt aglomerate, începu el.

– Da, da, aud și eu asta. Zi-mi de cădiri, de vitrine.

– Stai să mă dau câțiva pași în spate.

Innes opri căruciorul în fața unei vitrine ornate în stilul secolului al XIX-lea și îi descrise șemineul cu focul „aprins", un pom de Crăciun cu luminițele strălucitoare și costumele membrilor familiei adunați în jurul lui. Apoi se uită la altă vitrină.

– Au de vânzare niște halate drăguțe, spuse. Cred că lui Margaret i-ar plăcea unul din ele.

– Descrie-l.

– S-ar putea să fie din lână, deoarece pare foarte moale. Ca de pluș. Nu mă pricep foarte bine la materiale.

– Putem intra? Ți-e ușor cu căruciorul? Aș putea pipăi eu materialul.

– Da, evident, spuse Innes, deși n-ar fi vrut să părăsească aerul proaspăt, zăpada care se topea, numărul de mașini de pe străzi, cuvintele care ajungeau la el de la persoanele din mulțime. Rezistență. Multe lucruri în joc. Scandalos.

Innes împinse cu umărul ușa magazinului, sprijinind-o apoi cu spatele. O tânără cu un șal din blană îi zâmbi, moment care se adaugă numărului de evenimente plăcute neașteptate. Întrebă o vânzătoare într-un costum de mătase verde din spatele unei tejghele cu mănuși unde ar putea găsi halatul albastru din vitrină.

– Lenjeria se află la etajul șapte, răspunse aceasta cu o voce nazală indiferentă.

Innes manevră cu ușurință liftul larg până la etajul șapte, unde îi întâmpina un întreg univers de bikini, jartiere, halate și cămăși de noapte. Căută raionul de halate, către care îndreptă căruciorul. Îi puse Louisei în mână o bucată de halat.

– Pluș, zise ea imediat. Ce culori sunt?

– Roz, alb, bleu și... ia să văd... galben.

– Care ar prinde-o cel mai bine pe Margaret?

Louise nu-și văzuse fiica niciodată.

– Cred că cel bleu, spuse Innes. Se potrivește cu ochii.

– Joan mi-a spus că se pricep de minune la împachetat.

Innes aștepta răbdător la coada unde se împachetau produsele pentru cadouri, în timp ce soția lui stătea cuminte lângă un perete, cu urechile pâlnie la femeile din jurul ei. Când îi înmânară pachetul, Innes își dădu seama că era o adevărată provocare pentru el și trebui să o roage pe Louise să îl țină în poală. Nu putea ține pachetul și manevra căruciorul în același timp.

După ce urcară iar în lift, Innes își duse soția la raionul de parfumuri și cel de mănuși, după care ieșiră în soarele strălucitor, pe care Louise îl simțea încălzindu-i fața. Innes dădu colțul pentru a traversa.

Pe străzi era mai multă lume decât în urmă cu jumătate de oră. Părea că toată lumea voia să profite de o zi atât de călduroasă. Peste stradă, în fața lui Innes, o mulțime de persoane așteptau schimbarea culorii semaforului. Innes se opri brusc.

Femeia pășise de pe trotuar pe stradă și se îndrepta în direcția lui. Avea o pălărie de fetru cu boruri înguste, un palton din lână cu guler de blană. Nu-l observase pe Innes, deoarece era foarte atentă unde călca prin zăpada topită. Cele câteva secunde în care Innes a privit-o pe Hazel îndreptându-se către el i s-au părut cele mai intense din viața lui.

Scaunul cu rotile îi atrase atenția, așa cum se întâmpla cu majoritatea trecătorilor. Privirea rapidă aruncată femeii care îl ocupa. Apoi o altă privire îndreptată însoțitorului. Hazel făcu exact același lucru. Ochii analizară femeia cu ochelari de soare o dată, de două ori,

după care se opriră. Innes văzu cum expresia lui Hazel se schimba, trecând de la o stare de visare blândă la aceea de șoc. Privi în sus către Innes.

Acesta nu o mai văzuse pe Hazel din ziua în care se despărțise de el în Halifax. Louise, geloasă încă din copilărie, găsise acum motivul pentru a fi furioasă pe sora ei care nu era nici oarbă și nici oloagă. Nu suporta nici măcar ca cineva să îi rostească numele în casă. La început, Hazel îi trimitea scrisori. După ce Innes i le citise cu voce tare pe primele două și suportase reacțiile violente care au urmat lecturii, încetase să îi mai împărtășească conținutul. Într-un final, scrisorile încetaseră să mai vină și Innes însuși se opri să mai scrie în numele Louisei. Plicurile aveau timbre de Boston, oraș care, timp de șaptesprezece ani, rămăsese un mister pentru Innes.

– De ce ne-am oprit? întrebă Innes.

– Din cauza traficului, răspunse Innes, care abia reușea să adune suficient suflu pentru a-i răspunde. Va trebui să așteptăm să se mai elibereze strada.

– E chiar atât de aglomerat?

– Da, mă tem că da.

Ar fi recunoscut-o pe Hazel oriunde. Ani la rând și-o închipuise așa cum era la douăzeci și doi de ani. Acum avea treizeci și nouă. Să fi fost căsătorită? Să fi avut copii? Toate întrebările care îi bântuiseră gândurile aproape două decenii i se aglomerau acum iar în minte, și totuși nu putea răspunde nici măcar uneia. Într-adevăr, în câteva secunde, va trebui să o părăsească. Louise era foarte capricioasă.

Innes se întinse și o apucă pe Hazel de braț, prinzând materialul paltonului. Femeia nici măcar nu clipi. Innes își aminti ochii ei strălucitori.

– Innes? îl strigă Louise cu un ton plângăcios. Cutia asta mi se pare tot mai grea.

Innes voia să îi spună un cuvânt lui Hazel. Dar ce cuvânt? Ce cuvânt?

Îi dădu drumul. Așteaptă, spuse el șoptit. Fără nicio tragere de inimă, se întoarse și o împinse pe Louise. Mergea, dar nu știa în ce direcție. Gândurile îi erau haotice, vălmășite. Lumina orașului îl orbea.

– Innes, strigă Louise tare.

– Da?

– Unde mergem?

– Trebuie să rezolv niște treburi, răspunse el. Te duc înapoi la hotel și te las să te odihnești.

– Ce fel de treburi? continuă Louise.

– Trebuie să cumpăr țigări și o carte de care am nevoie.

– Bine, răspunse Louise, fericită că se întoarce la cuibul ei temporar. Innes știa că va comanda ceai și prăjiturele. Când se va întoarce la hotel, va vedea petele de ciocolată de pe rochia ei.

Hazel stătea exact acolo unde o lăsase Innes: dreaptă, cu geanta la încheietura mâinii, cu ochii acoperiți de borul pălăriei.

– Cât timp ai fi așteptat? întrebă după ce ajunse lângă ea. Avea respirația întretăiată, deoarece alergase.

– Poate încă o oră.

– Abia puteam să maschez nerăbdarea de a te vedea.

– Arată complet diferit.

– Cum adică?

– Furioasă, cred. M-am întristat să o văd astfel.

Innes încuviință. Da, Louise era furioasă. Așa fusese întotdeauna. Nu-i făcea niciun bine unui bărbat să se sacrifice pentru o femeie dacă nu o putea iubi suficient de mult. Un bărbat îl lovi peste cot, trecând pe lângă el.

– Am venit aici într-o vacanță, spuse el.

– Încă locuiți la Toronto.

– Da, la aceeași adresă.

– Nu i-am mai scris.

– Nu mi-a mai permis să îi citesc scrisorile, zise el.

Innes o trase pe Hazel din calea unui biciclist. Mâna îi întârzia pe brațul ei.

– Întotdeauna e la fel de aglomerat? o întrebă.

– Da, în această perioadă a anului.

Ridică privirea spre el de sub borul pălăriei. Innes observă că emana siguranță de sine. Era consecința timpului sau a experienței.

– Am o cameră, spuse Hazel.

Innes fu surprins de îndrăzneala invitației. Apoi își schimbă părerea. Nu puteau sta la colțul străzii.

– Locuiești aici? întrebă. În oraș?

– E destul de departe, către periferie.

– Luăm un taxi?

– Cum vrei.

– Am foarte puțin timp la dispoziție.

În taxi, Innes îi luă mâna înmănușată în mâinile sale. Nu era suficient. Îi scoase mănușile și apoi și le scoase pe ale sale. Hazel nu protestă. El îi ținea mâna într-o strângere apăsată.

Urcară pe bulevard, trecură pe lângă niște vile și pe lângă parc. Innes vedea orașul doar la marginea chipului lui Hazel.

Parcară în fața unei clădiri modeste, din cărămidă maro. După ce ieși din taxi, Hazel urcă treptele și îl aștepta în fața unei uși cu geamuri de sticlă mată albastră.

– Aici locuiești? întrebă el, uitându-se la clădirea cu patru etaje.

– Am un apartament aici, răspunse Hazel zâmbind.

Urcară în liftul mic până la etajul patru. În lift, Innes se întinse să o ia de mână, nevoind să îi dea drumul nici măcar o secundă. Ieșiră într-un coridor întunecat. Hazel îl conduse la ușa apartamentului și descuie.

Innes îi ținu paltonul în timp ce se dezbrăca. Își dădu și el paltonul jos. Nu știa unde să le așeze.

– Acolo, îi indică Hazel, arătându-i un scaun crăpat de lemn și trădând o nerăbdare care îi urcă lui Innes inima în gât.

Hazel, în picioare în fața lui, era îmbrăcată cu o rochie dintr-un material maro, subțire, prinsă în talie cu o curea. Avea părul tuns scurt și ondulat. Rochia maro îi venea exact până sub genunchi. Era mai slabă. Innes medită că multe femei erau slabe în vremea aceasta. Nu-și mai amintea picioarele solide, musculoase.

– M-am gândit deseori la tine, îi spuse.

Femeia încuviință.

– Ți-a fost foarte greu?

– Cu Louise? În viață, în general?

– Cu Louise.

– Nu, răspunse el. Nu foarte greu. Doar uneori.

– Ai făcut-o pentru mine. Ca să pot pleca.

– Motivele mele păreau foarte complicate pe atunci, răspunse Innes.

– Ți-a lăsat un gust amar toată povestea asta?

– Nu, nu mi-a lăsat niciun gust amar.

O urmă în penumbra unei camere mici, întunecoase. Pe pat se afla o pătură despre care Innes știa acum că e din pluș. Chiar și în starea de euforie în care se afla, reuși să observe măsuța de toaletă, un colier de perle

atârnat într-o agățătoare de lângă oglindă. Mai târziu avea să observe și alte mici detalii: dresurile de mătase proaspăt spălate puse la uscat pe bara de prosoape din baie, portocala din frigider, sulurile de hârtie igienică dintr-un sertar.

Părea imposibil ca Hazel să fi locuit aici în toți acești ani.

– Sunt profesoară la o școală de fete din oraș, îi spuse Hazel.

– Te-ai căsătorit?

– Nu.

– Eu așa am crezut. De fapt, eram sigur.

– Nu.

– Sigur a existat.... Dar aici Innes se opri. Nu putea întreba despre alți bărbați. Nu în această cameră, nu în situația dată. Am un fiu, spuse el în schimb. Un băiat extraordinar. Cred că va studia inginerie. Poate chiar arhitectură. Am fost de două ori împreună să vedem Empire State Building. Am și o fată. O cheamă Margaret. Este foarte talentată la pian.

– Cum se numește băiețelul?

– Angus, răspunse Innes și apoi făcu o pauză. Este numele tatălui meu. Iar tu ești mătușa lor.

– Știu despre mine?

– Foarte puțin. Doar că exiști. Le-am spus că ai fost rănită la Halifax, explică el cu oarecare rușine în glas. Că locuiești în străinătate.

Hazel încuviință.

– În cel mai bun caz, mai am la dispoziție douăzeci de minute, spuse Innes.

Prin rochia subțire, îi simțea vertebrele. Își scoase cămașa pe cap. Hazel își desfăcu jartierele cu grijă. Innes simțea țesătura plușului pe spate. Respirația ei era dulce. Innes nu se gândi nici măcar o secundă la Louise,

căreia îi sacrificase fericirea pe care ar fi putut-o trăi ani la rând. Deoarece Innes a crezut întotdeauna că, dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, ar fi putut-o convinge pe Hazel să plece împreună cu el. Și nu ar fi văzut-o pe Louise în după amiaza aceea așezată în scaunul cu rotile.

Stăteau goi pe pat, uitându-se unul la altul. Coapsele lui Hazel erau umede. Innes putea vedea liniile femeii de treizeci și nouă de ani, acum, că soarele trecuse de colțul clădirii. Era plecat de aproape o oră. Hazel nu mai era virgină. Cum putea să își imagineze că ar fi? O mângâie pe față, pe păr.

– Ce predai?

– Istorie.

– Ai locuit aici dintotdeauna?

– Am stat în Boston o perioadă. M-am întors la Halifax. Și apoi am venit aici.

– Te-ai întors la Halifax? întrebă el surprins.

– Pentru o scurtă perioadă de timp.

– Eu nu.

– Mi s-a părut deprimant, spuse ea.

– Ai avut... iubiți, zise Innes, ezitant.

– Da.

Innes descoperi că îi părea bine, că nu i-ar fi refuzat această plăcere. Îi părea la fel de bine că nu putea asocia fețe acestor bărbați.

– Vreunul care a contat?

– Da.

Cât de ciudat că Innes o cunoscuse pe Hazel doar o noapte, o dimineață, o după amiază și totuși, îi fusese dor de ea în tot acest timp. Probabil că ceea ce i-a păstrat amintirea era asemănarea dintre cele două surori.

– Nu am puterea să te las, spuse el.

Hazel îl trase la piept. Innes simțea că trebuie să își amintească fiecare secundă, pentru ca mai târziu să poată reconstrui această oră în toată splendoarea ei. Ușurința cu care Hazel se dezbrăcase. Lipsa rușinii. Senzația inevitabilului.

– Te-ai gândit vreodată la mine? o întrebă.

– Evident, răspunse ea.

– În noaptea aceea în Halifax, înainte de explozie, îți dăduseși seama?

– Nu știam suficient cât să-mi dau seama, dar privind retrospectiv... da, îmi dădusem seama. Aici făcu o pauză. Ai fost fericit în căsnicie?

– Fericit nu e cuvântul potrivit. Mai degrabă mulțumit. Resemnat.

– Noi doi am fi fost fericiți?

– Da, răspunse Innes. Sunt sigur de asta.

– Ți-a făcut copii, zise Hazel.

– Da. La primul a fost mai ușor. Mai greu a fost să o conving pentru al doilea.

Innes medita cât de ciudat era că în ziua aceea în Halifax Louise era cea care strigase că nu va avea niciodată un soț și copii și că Hazel le va avea pe toate, când de fapt era invers. Louise are acum un soț și copii.

– Îți este bine fără copii? o întrebă.

– Da. Mai tot timpul. Uneori mi-e teamă de viitor.

– Louisei nu i-ar fi fost bine, continuă Innes. Abia dacă îi este bine și așa, când ne are pe toți în jurul ei.

– Ce s-a întâmplat în ziua aceea nu pare real.

– Te referi la explozie?

– Da.

– Erai logodită.

– Logodnicul meu s-a întors acasă, răspunse Hazel. El trebuia să stea în Halifax, dar eu nu eram obligată să o fac.

– A fost chiar așa de simplu?

– Nu.

– În toți acești ani..., spuse Innes, și în acel moment sentimentul de disperare era mai acut ca niciodată.

– Nu ne putem gândi la asta.

– Trebuie să mă întorc la Toronto poimâine.

– O să fie bine, zise ea, mângâindu-l cu degetele pe spate. Innes voia să doarmă. Doamne, cât de mult voia să doarmă în patul acesta. Cu femeia aceasta.

Va trebui să-i spună Louisei că s-a întâlnit întâmplător cu un prieten și că a pierdut noțiunea timpului. Avea să piardă concertul dacă mai rămânea. Louise știa că Innes, de teama unei catastrofe, va face în așa fel încât să nu piardă concertul.

Aceasta era o catastrofă.

Cu o mișcare rapidă se ridică din pat. Găsi hainele, pe care și le punea pe măsură ce dădea peste fiecare piesă. Când se uită iar către Hazel, o văzu stând pe marginea patului, într-un halat de bumbac. Își puse sacoul și pantofii. Se așeză lângă ea în timp ce-și lega șireturile. Paltonul și pălăria erau pe scaun, în sufragerie. Îi luă mâna.

Senzația care îl încerca acum era atât de puternică încât semăna cu durerea fizică. Oare nu se sacrificase suficient? De fapt, dacă se gândea mai bine, n-au fost numai sacrificii. Avusese meseria care îl satisfăcea pe deplin și o familie. Avusese o viață.

Nu o putea părăsi pe Louise. N-ar fi cinstit. O sărută pe Hazel și se ridică. Se îndreptă către ușă și puse mâna pe clanță.

Agnes își sprijinea capul în mâini. Nu se putea hotărî. Innes va apăsa clanța și va ieși din cameră? Nu se va mai întoarce niciodată? Ar fi bine așa? Ar fi un om bun dacă ar face asta?

Îl vedea cum ezită, cu mâna pe geamul de sticlă mată. Poate observase ochiurile de geam din ușă, poate auzise o sirenă. Nu știa exact unde se afla. Va trebui să caute un taxi și va trebui să refacă drumul chinuitor până la hotel, care doar cu o oră în urmă avea pentru el o atracție extraordinară.

Hazel aștepta răbdătoare în spatele lui. Nu putea fi decizia ei. Nu-l putea influența pe bărbatul de la ușă și nici nu putea încerca să îl convingă. Agnes nu putea decât să-și imagineze ce era în mintea ei. Agnes știa ce spera.

Așa că nu, hotărî ea, lăsând pixul pe masă. Innes nu avea să o părăsească pe Hazel. Va trebui să plece o perioadă, decise Agnes cu un fel de bucurie calmă, dar se va întoarce. Poate chiar mâine va reveni pentru o oră. Da, așa avea să facă. Innes va avea grijă de Louise și va crește copiii, dar nu va mai trăi fără Hazel. Ei doi se vor întâlni în New York și în Toronto. La Cascada Niagara și în Chicago. Vor fi amanți până când unul dintre ei avea să moară (cu siguranță avea să fie Innes; Agnes nu putea permite ca bietul om să mai treacă printr-o suferință atât de mare).

Cu inima plină și imaginația satisfăcută, Agnes luă carnețelul și îl puse în rucsac. Scăpă pixul jos și se aplecă să îl ridice. Se ridică brusc și văzu bulele uleioase, cilindrice la coada ochilor. Se gândea că poate se datorau mai degrabă tensiunii decât unei probleme cu vederea.

Va termina povestea când va ajunge acasă. Poate chiar o va trimite la o editură pentru a fi publicată. De ce nu? În timp ce își punea geanta pe umăr, Agnes se gândea care ar fi scopul ficțiunii dacă nu acela de a fi publicată. Dacă nu acela de a rescrie istoria. Dacă nu acela de a îndeplini vise arzătoare?

Bridget avea o foame de lup, deoarece nu mâncase mai nimic în ziua anterioară din cauza nunții, a emoțiilor, a lenjeriei ca un corset de metal, dar nu voia să îl trezească pe Bill. Deschise ușa sufrageriei și se așeză lângă fereastră, privind cum soarele își făcea drum către vârful dealului. După un timp, o văzu pe femeia pe care o tot întâlnise prin han făcând diverse treburi: servind la masă, înregistrând oaspeți și, o dată, chiar cărând o valiză.

– Vă pot servi cu ceva? o întrebă aceasta.

– Știu că nu sunteți gata, răspunse Bridget, dar dacă ați putea sa-mi aduceți ce vi se pare mai ușor. Cafea, poate suc și niște cereale, dacă aveți.

– Sunteți mireasa, zise femeia.

– Da, eu sunt.

Bridget se gândea că trebuie să existe un cuvânt pentru conceptul de „mireasă la patruzeci și trei de ani". Era genul de cuvânt pe care îl au în vocabular doar inuiții.

Privi fascinată cum femeia puse comanda în liftul care ducea la bucătărie, la primul etaj. Oare Matt și Brian văzuseră liftul? Nu cu foarte mult timp în urmă, unuia dintre ei i-ar fi putut trece prin minte să-l îmboldească pe celălalt să se urce și să facă o plimbare cu el.

Avea să-i trezească pe băieți la zece, ca să aibă timp să se îmbrace și să împacheteze. Spera că încă mai aveau toate piesele fracurilor. Își închipuia gulerele albe, eșarfele de mătase purtate pe post de curea și cravatele aruncate pe podeaua camerei de la subsol unde se afla masa de biliard. Bridget avea să își împacheteze lucrurile ei și avea să-i roage pe băieți să ducă bagajele la mașină. Apoi

va merge să o caute pe Nora pentru a-i mulțumi. Pentru amabilitate, pentru mesele extraordinare, pentru toate aranjamentele. Fusese mai mult decât generoasă. Bill trebuia să plătească ceva (nu-i spusese lui Bridget suma exactă), dar știa că Nora sponsorizase serios costul acestui week-end. Nu doar pentru ei doi, ci pentru toți.

Se gândi la Jerry și Julie. Oare căsnicia lor avea să supraviețuiască într-un final călătoriei către casă? Se gândea și la confesiunea uluitoare a lui Agnes (cu adevărat uluitoare, nu era alt cuvânt pentru asta) și se întreba ce îi rezerva viitorul acestei femei. Faptul că le dezvăluise secretul aventurii lor avea să îi pună capăt sau să îl determine pe Jim Mitchell să ia măsuri? Era dificil să îl placi pe omul acesta care o ținuse pe Agnes pe linia de așteptare în toți acești ani. Sau oare trebuia admirat pentru loialitatea față de familia pe care și-o formase? Bridget își făcea griji că nunta ei contribuise în mod neașteptat la destrămarea altor două cupluri. Cât de puternice erau întâlnirile acestea. Oare de aceea refuzau atâția să ia parte la ele?

Și apoi, mai era misterul cu Nora și Harrison. Oricine putea observa clar că se produsese o schimbare. Nora se așezase lângă Harrison la ceremonie. Să însemne asta ceva? Nu putea întreba așa, pur și simplu. Nu o cunoștea pe Nora suficient de bine. Își aminti modul în care Nora părăsise încăperea după ce Agnes lansase provocarea tuturor celor de la masă.

Își amintea câte ceva din noaptea aceea, cu mulți ani în urmă. Își aducea minte că se giugiulea cu Bill într-un colț (hotărâseră că era prea frig pentru a merge pe plajă), încercând să fie discreți, ridicându-se din când în când pentru a lua o sticlă de Coca Cola. Își amintea că petrecerea era zgomotoasă, că băieții păreau să se amețească

mult mai repede decât de obicei. Plutea în aer senzația că totul avea să ia sfârșit. Într-o săptămână aveau să aibă cu toții examene, iar în două săptămâni aveau să plece de tot. Bill la familia lui din Albany, Bridget la familia ei din Foxboro. Ar putea trece săptămâni fără să îl vadă, iar dacă Bill ar reuși să vină să o viziteze, părinții ei aveau să îi supravegheze foarte atent. În septembrie, Bill avea să plece la facultate.

Își aminti că auzise vestea cum că Nora și Harrison fuseseră văzuți sărutându-se în bucătărie. Bridget își spusese atunci: „Așa cum trebuie să fie". Nu o recunoscuse dinainte, dar știa că cei doi sunt un cuplu potrivit, că Nora se potrivea mult mai bine cu Harrison decât cu Stephen. Relația aceea o surprinsese de la început. Și în noaptea aceea și-a dat seama și de altceva: că Harrison o așteptase dintotdeauna pe Nora.

Dorințele lui Bridget erau destul de simple acum. Voia să trăiască până când Matt ajungea în ultimul an de facultate. După aceea, va trebui să creadă că Matt se va descurca singur. Știa că cere mult. Existau puține șanse să trăiască și până când Matt avea să termine liceul.

Nu avea suficient timp la dispoziție. Moartea ei va fi o probă foarte grea pentru el. Spera ca Bill să aibă inspirația de se ține de el un an după terminarea liceului și-l va determina să își amâne intrarea la facultate. Că îl va pune să muncească, că îi va impune să vină noaptea devreme acasă, că va discuta cu el mereu. Va vorbi cu Bill despre subiectul acesta când va simți că este pregătit să o asculte. Poate într-un an, dacă totul merge bine.

Auzi clopoțelul liftului. Femeia blondă îi aduse micul dejun. Pe tavă se aflau și cereale, dacă voia, dar mai erau o groază de alte lucruri: ouă cu șuncă prăjită, o brioșă pufoasă cu unt dulce, un bol de mure cu o cană de smântână alături și un ibric de argint cu cafea.

Un adevărat festin pentru o mireasă.

Bridget râse și o întrebă pe femeie cum se numește. Nu-i spuse lui Judy că nu va putea mânca totul, pentru că știa că n-ar fi adevărat. Va mânca fiecare bucățică.

O mișcare la ușa de intrare îi atrase atenția. Tânăra care intra îi surprinse privirea și își duse mâinile la piept. Bridget se gândi că dacă Melissa nu se întorsese să plece era un semn al personalității sale bune. Ghicea că venise pentru micul dejun, pentru că voia să plece pe neobservate, fiind sigură că mirii dormeau la ora asta.

Cât de drăguță era, chiar și așa, stânjenită. Avea un tricou alb, cu imprimeu marinăresc care i se mula pe abdomenul plat și pe talie, iar tivul jeanșilor lăsau să se vadă doar vârfurile cizmelor negre. La gât purta un lanț subțire de argint.

Bridget se ridică pe jumătate și o strigă. Reticentă, Melissa se îndreptă în direcția ei.

– Nu vrei să stai cu mine? o întrebă Bridget.

Bine educată, fata traversă încăperea, dar refuză să o privească în ochi. Încet, cu oarecare emfază, își desprinse brațele de pe piept și trase un scaun din fața lui Bridget.

– Unde e tata? întrebă imediat.

– Doarme, răspunse Bridget.

– Aha. Nu prea mi-e foame.

– Te așteaptă un drum lung, îi aminti Bridget.

Melissa ridică din umeri.

(Evident că oamenii bătrâni cred întotdeauna că drumurile sunt lungi).

– Vor pune un bufet mai târziu, îi explică Bridget, dar poți comanda ceva din meniu. După cum vezi, mie mi-au adus o grămadă. Bridget aruncă o privire mâncării din fața ei. Melissa avea să creadă că e lacomă. Eu am comandat cereale și uite ce mi-au adus.

Melissa încuviință.

– Ai dormit bine? o întrebă Bridget.

Fata trecea cu degetul peste tacâmurile de argint.

– Da, am dormit bine.

– Cum a fost la biliard?

Melissa părea că nu înțelege.

– La biliard, repetă Bridget.

– A, la biliard. Brian ne-a bătut pe toți.

Bridget își spuse că nu avea să mai întrebe nimic, până când Melissa avea să emită o propoziție sau să vină cu o întrebare.

Judy veni la masă pentru a lua comanda fetei. Îi întinse un meniu și se așeză în poziție de așteptare, dar Bridget se îndoia că Melissa reușea să citească mai departe de prima linie.

– Cereale de ovăz, spuse nervoasă. Și un ceai, vă rog.

– Avem Earl Grey și...

– Earl Grey, răspunse Melissa repede.

După ce Judy se îndepărtă, Melissa continua să stea cu mâinile în poală, uitându-se fix pe fereastră, fără îndoială recunoscătoare pentru priveliștea care i se oferea.

– Mă bucur că ai venit la nuntă, spuse Bridget. A însemnat foarte mult pentru tatăl tău.

Melissa încuviință.

– Știu că nu ți-a fost ușor.

– Matt a fost simpatic, zise Melissa, iar inima lui Bridget tresăltă de bucurie. Observația aceasta era mai mult decât un răspuns politicos la adresa ei. O indiciu, poate. Un punct de plecare.

– Înseamnă că ai un nivel de toleranță remarcabil de ridicat față de băieții de cincisprezece ani, răspunse ea. Uneori pot fi... știi tu... destul de enervanți.

– Nu, a fost simpatic. Chiar am și vorbit nițel.

Bridget se forță să nu întrebe despre ce. Deși ar fi dat orice să afle.

– Ar trebui să vii la noi cândva, spuse Bridget, știind că sugestia era riscantă.

Melissa își îndreptă privirea în altă parte. Bridget știa că va exista întotdeauna o loialitate extraordinară față de mama ei, lucru cu care ea nu putea rivaliza. Era o calitate pe care nu puteai decât să o admiri.

– Poate, răspunse Melissa, lăsând astfel ușa deschisă, dar fără a face promisiuni.

Bridget se gândi că era suficient. De fapt, era foarte mult. Apoi continuă să pună întrebări la care Melissa răspunde politicoasă. La un moment dat puse și ea o întrebare care o uimi pe Bridget.

– Cum te simți? întrebase fata.

Bridget se gândi un minut. Luă o gură de cafea. Hotărî să îi spună Melissei adevărul gol goluț.

Își făcea griji din cauza tentaculelor crabului aceluia sub formă de stea, îi spuse fetei. Recidiva, termenul medical pentru reapariția cancerului, avea posibilități de cincizeci la sută. În cazul acesta, avea să apară în oase, pe creier sau la ficat. Spera să trăiască până când Matt avea să împlinească vârsta Melissei. Acesta era schimbul pe care îl făcuse cu Dumnezeu: lasă-mă să trăiesc până când Matt împlinește douăzeci de ani și apoi poți face ce vrei cu mine. Nu se putea folosi termenul „vindecare". Trebuia să se gândească la ea ca la o „activitate în desfășurare".

Îi spuse toate acestea Melissei, care părea uimită din când în când de revelațiile făcute, dar pe care părea să le asimileze cu îngrijorare. Bridget se gândi că era persoana perfectă în care putea să aibă încredere. O femeie care ar putea fi interesată de toate aceste informații, dar care să rămână detașată. Străinul din avion căruia i te confesezi în totalitate.

– Răspunsul acela pe care l-ai dat aseară la cină, spuse Bridget, despre arabii din avion. Cred că a fost cel mai inspirat dintre toate.

Melissa ridică ușor capul. Bridget știa că fata înțelegea că mama ei vitregă voia să spună exact ceea ce spusese, că nu încerca să o flateze, că o femeie care tocmai mărturisise teama de o revenire a cancerului la oase nu poate spune decât adevărul.

Soarele îi încălzea spatele lui Bridget în timp ce aranja bagajele în mașină. Matt și Brian cărau valize, genți de voiaj și cadouri pe care le depozitau în spatele mașinii. (Cadouri! Bridget nu anticipase așa ceva). Bridget îi spusese lui Bill în momentul în care acesta le găsise pe cele două femei la masă în sufragerie (prevenind situația de care se temea, adică o nouă cădere a lui Bill, deoarece noul ei soț era clar predispus la astfel de reacții în week-end-ul acesta) că ar trebui să o însoțească pe Melissa, ca să nu facă drumul singură. Bridget avea să meargă cu Matt și Brian. Apoi plecă în căutarea Norei, dar nu o găsi nicăieri. Nu voia să o deranjeze la ea în apartament. Din când în când, avea și Nora nevoie de somn.

Avea să îi trimită o scrisoare lungă după ce va ajunge acasă.

– Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Bridget se întoarse și îi văzu pe Rob și Josh, cu genți de voiaj identice aruncate peste umăr.

– Unde e mirele? întrebă Rob.

– Ne-am despărțit, răspunse Bridget.

– Așa repede, o consolă Rob, zâmbind.

Bridget îl îmbrățișă.

– Mulțumesc pentru că ai venit.

– N-aș fi lipsit pentru nimic în lume.

– Să aveți o viață lungă și fericită, spuse și Josh, luând-o pe Bridget în brațe într-o îmbrățișare rapidă, ca cea a unei cunoștințe care ar putea deveni curând un prieten bun.

– Vă sun săptămâna viitoare, zise Rob. După o perioadă normală de fericire conjugală.

– Rămâi în Boston un timp?

– Douăzeci de zile. Le număr.

– Iar tu te duci la Londra, i se adresă Bridget lui Josh.

– Peste patru zile.

– Succes.

– Mulțumesc.

– Noi o să plecăm, continuă Rob. Se întoarse către Matt. Să ai grijă de mama ta, adăugă și îi strânse mâna. O să îți trimit CD-ul acela de care vorbeam și continuă să te antrenezi la chitară.

Matt încuviință și Bridget înțelese că fiul ei era extrem de încântat că muzica lui era apreciată de un muzician atât de talentat.

Rob se întoarse, cu un început de la revedere. Apoi se opri. Se îndreptă către locul unde stătea Bridget și o îmbrățișă iar, de data aceasta câteva secunde bune. Îmbrățișarea aceasta spunea ceea ce nu spusese tot week-end-ul, ceea ce nu putea spune în fața fiului ei: O să învingi boala.

Rob își reluă poziția și ridică mai sus cureaua genții de voiaj.

– Și eu cred la fel, spuse Josh.

Bridget trânti portiera din spate a mașinii.

– Bine, suntem gata, le spuse băieților. Urcați în mașină.

Deși oricare dintre ei ar fi putut sta în față, aleseseră să stea împreună în spate. Bridget dădu mașina în marșarier.

Nu își luase rămas bun de la Agnes și de la Harrison. Oare plecaseră deja? Bridget întoarse, moment în care observă o creangă strălucind. Se gândi că poate era o iluzie optică din cauza soarelui, pentru că doar o singură creangă strălucea. Opri mașina. Priveliștea era mult prea frumoasă pentru a o ignora. Creanga arăta către munți și strălucea de parcă ar fi fost bătută în pietre prețioase.

Probabil că zăpada rezistase pentru că fusese la umbră, dar acum, că soarele o atinsese, rama ca de diamante avea să reziste căldurii doar câteva secunde. Lui Bridget îi veni o idee. O idee extraordinară. Existau toate șansele să supraviețuiască. Ar putea asista la mai multe meciuri de baseball ale lui Matt. Poate că Melissa va veni la ei de Crăciun. Într-o zi poate că va sta emoționată în public, asistând la ceremonia lui Matt de absolvire a facultății.

Poate că ea și Bill vor îmbătrâni împreună. Și vor trăi până ce vor fi chiar foarte bătrâni.

Gândurile acestea erau atât de uluitoare, încât se uită la Matt pentru a-și da seama dacă și el văzuse creanga strălucitoare, dacă și el gândea la fel. Dar fiul ei își pusese deja căștile pe urechi și butona la walkman. Băiatul îi zâmbi și îi făcu un semn scurt cu mâna.

Ce minunăție, își spuse Bridget în timp ce băgă în viteză și ieși din parcare.

Harrison se întoarse în camera lui şi începu să împacheteze. Pe birou se afla scrisoarea către Evelyn, pe care o scrisese cu două zile în urmă. O citi şi apoi o rupse, aruncând bucăţile în coşul de gunoi. Cu ochii ei de avocat, Evelyn ar fi observat repetarea numelui Norei şi şi-ar fi pus anumite întrebări.

După ce termină de făcut valiza, Harrison privi roată prin cameră pentru a se asigura că nu uitase nimic. Păşi în hol. Lăsă uşa grea să se închidă în urma lui.

Porni către holul de la intrare, la recepţie, dar după ce coborî scările, făcu un ocol rapid la bibliotecă. Admiră priveliştea care se întindea dincolo de fereastră (priveliştе care îi era deja familiară şi prin urmare îşi mai pierduse din farmec), la aparatul de înaltă tehnologie pentru cafea, la fotografia înrămată care arăta casa aşa cum era cu ani în urmă. Studie încă o dată traseul de alergări şi umbra trenului în depărtare. Casa era mai veche decât viaţa unei Nora, a unui Carl Laski sau unui anume Harrison Branch sau decât fantoma unui Stephen Otis. Harrison se întrebă câte alte poveşti mai existau într-o casă atât de veche.

Merse în hol, dar la biroul de la recepţie nu se afla nimeni. Aşteptă un timp, apoi puse pe tejghea cheia mare, aurie. Deja le dăduse cardul. Aveau să îi trimită factura mai târziu. Cât de straniu va fi să primească bucata aceea de hârtie la Toronto. Să aibă pe masa din bucătărie un plic de la hanul Norei. Un univers care se intersecta cu altul în mod dureros. Oare va putea deschide plicul sau pur şi simplu îl va arunca în teancul cu facturi pentru a se uita în el mai târziu, poate chiar după câteva luni?

Plicul acesta avea să îl doară, așa cum amintirea lui Stephen apărea și durea în orice moment. Puse geanta pe umăr și ieși în lumina soarelui. Trotuarul era ud. Labirintul se vedea în toată splendoarea. Chiar și gardul din fier forjat strălucea la soare.

Păși repede îndreptându-se către mașină. În mai puțin de două ore avea să ajungă la Hartford. Mai dura o oră până când pleca avionul. În două ore era la Toronto. Va ajunge acasă la timp pentru cina de duminică, un ritual demodat pe care el și Evelyn hotărâseră să îl păstreze, gândind că băieții aveau nevoie de o masă fixă în timpul săptămânii. Evelyn avea să gătească friptură de miel (preferata lui) sau măruntaie de porc (preferatele băieților) și vor lua masa în tihnă, fără a permite întreruperi. Astăzi, cina va fi un fel de tortură pentru Harrison, deși cea de săptămâna viitoare va fi mai ușor de suportat și tot mai acceptabilă în săptămânile următoare. Și, într-un final, amintirile acestui week-end de nuntă nu îl vor mai însoți în fiecare zi, ci vor apărea doar uneori, la prânz, să spunem, în timp ce va aștepta vreun coleg și va încerca să deseneze din memorie pe un șervețel de hârtie linia curbată a acoperișului hanului.

Spune-mi o poveste, îl rugase ea.

Harrison deschise portbagajul și puse geanta. Auzi un zgomot în spate și se întoarse. Un cuplu, înconjurat de prieteni și familie, ieșea din han îndreptându-se către o mașină care îi aștepta și de care erau agățate în spate conserve goale, în vreme ce de capotă atârnau panglici colorate umede. Harrison nu văzu cuplul decât o secundă și se gândi că erau mirele și mireasa de la petrecerea Karola-Jungbacker, nunta care avea loc în același timp cu cea a lui Bill și a lui Bridget. Îmbrăcată sport cu un tricou și jeanși care se mulau pe corpul subțire, mireasa sărea

peste trepte, arborând un zâmbet fericit și oprindu-se să mai îmbrățișeze un prieten. Mirele o ținea de spate, de parcă ar fi ghidat-o prin noua viață pe care o începea. Cu o constituție solidă, îmbrăcat într-un tricou pe care scria Dartmouth pe piept, se întoarse pentru a strânge mâna cuiva. Se aplecă în față, râzând. Un bărbat din mulțime cu un aparat de filmat îl strigă: Uită-te aici, Ian. Aici. Harrison auzi alte strigăte care îi însoțeau pe cei doi.

Să fiți cuminți, strigase cineva. Să nu fiți cuminți, strigase altcineva.

Din ușă, Nora făcea cu mâna. Harrison nu știa dacă gestul îi era adresat lui sau celor doi, și, prin urmare, o salută și el. O mișcare timidă, care ar fi putut trece neobservată.

Mirele o ajută pe mireasă să se urce în mașină, după care porni motorul. Harrison privi cum mașina, cu toate conservele acelea cu un zgomot infernal, făcu o mișcare circulară și trecu pe lângă el. Tânăra, încă zâmbind, se uită la Harrison, care îi răspunse tot cu un zâmbet.

Se gândea că au toată viața înainte. Vor avea parte de momente extrem de frumoase. De riscuri mari. De dragostea copiilor. De senzația de ruptură. De un diagnostic. De senzația de eliberare de suferință. De multă dragoste. De trădare. De catastrofe.

Când se întoarse pentru a deschide portiera mașinii, se simți dintr-o dată pustiit. Timp de un minut nu putu respira. Nu se gândise înainte cât de mult avea să îl doară fizic despărțirea de Nora.

Faptul că pleca ar putea fi o decizie greșită. Greșită dintr-o groază de motive corecte. Privi către ușa hanului, dar Nora intrase deja.

Se întreba dacă era posibil că o ia de la început. Oare ar fi putut rescrie istoria împreună cu Nora? Bill și

Bridget au făcut-o. Ar fi putut să construiască o viață alături de Nora după atâția ani?

Îl învălui o senzație puternică de rezistență. Charlie, își spuse. Tom.

Se sprijini de portieră și rămase așa câteva clipe.

Mulțumiri

Sunt mulți cei cărora le datorez mulțumiri. Katherine Clemans, un editor înnăscut. Chris Clemans, care mi-a arătat bucuriile baseball-ului. Molly Osborn, care mi-a vorbit despre hocheiul de câmp. Celeste Cooper, cu care îmi place la nebunie să fac brainstorming. Elinor Lipman, prietenă dragă din punct de vedere literar și nu numai. Jennifer Rudolph Walsh, căreia îi datorez atâtea. Michael Pietsch, iubitul căpitan al vasului. Asya Muchnik, ale cărei ochi iscusit și fire caldă le apreciez atât de mult. Heather Fain, care face latura publică a vieții de scriitor atât de ușor de suportat. Karen Landry, căreia pare să îi placă baseball-ul chiar mai mult decât mie.

Cel mai mult, însă, aș vrea să mulțumesc tatălui meu, Richard Shreve, căruia îi este dedicată această carte, pentru că ne-a convins, pe mine și pe surorile mele, Janet Martland și Betsy Shreve-Gibb, că putem să fim sau să facem orice ne dorim, dacă ne străduim suficient. Uneori viața ne-a arătat contrariul, dar n-am vrut niciodată să-l dezamăgim.

Anita Shreve

NUNTĂ ÎN DECEMBRIE

De la autoarea bestsellerelor *Soţia pilotului* şi *Lumini pe zăpadă* (ambele apărute la editura Allfa), un nou roman răscolitor despre uniuni şi reuniuni, alegerile pe care le facem şi eterna ispită a căilor pe care nu le-am urmat.

La un han din estul statului Massachussets, şapte foşti colegi de liceu se adună la o nuntă. Nora, proprietara hanului, a fost nevoită recent să-şi reconstruiască viaţa în urma decesului soţului ei. Harrison, care simte încă repercusiunile unui teribil accident petrecut cu douăzeci şi şapte de ani în urmă la Academia Kidd, şi-a creat un drum în viaţă alături de soţie şi cei doi copii ai săi. Agnes, devenită profesor de istorie la Kidd, este încă necăsătorită, tânjind să dezvăluie un secret pe care nu îl poate spune, un secret care i-ar şoca pe toţi. Bridget, mama unui băiat de cincisprezece ani, a acceptat cererea în căsătorie a lui Bill, iubitul ei din liceu pe care l-a reîntâlnit de curând. Într-adevăr, Bill este cel care îşi doreşte foarte tare această nuntă şi care i-a adunat pe toţi laolaltă pentru un uimitor weekend de revelaţie, iertare şi căinţă.

Cel mai ambiţios şi mişcător roman al Anitei Shreve de până acum, sondând resorturile motivaţiei umane cu eleganţa şi talentul care au facut din ea "unul din cei mai buni autori ai timpului său".

Boston Herald

„Autentic şi pătrunzător… Până şi cele mai neînsemnate momente sunt redate cu o desăvârşită grijă stilistică." *Washington Post*

ISBN 978-973-724-072-9

www.all.ro